virtual-project.eu

„O poveste fermecător de romantică!"

Sophie Cousens, autoarea bestsellerului
Anul viitor pe vremea asta

O noapte pe insulă

DAMEN TANGO

Autoarea bestsellerelor internaționale
O zi de decembrie &
Cele două vieți ale Lydiei Bird

JOSIE SILVER

O cabană. Doi călători.
Începutul unei romantice povești de dragoste.

NEMIRA

Josie Silver este o romantică neruşinată, care l-a cunoscut pe cel ce avea sa îi devină soț în clipa în care l-a călcat pe picior din greşeală, chiar când el împlinea 21 de ani. Locuiesc împreuna cu cei doi fii şi cu pisicile familiei într-un orăşel din Anglia.

JOSIE SILVER

O NOAPTE PE INSULĂ

Original: *One Night on the Island* (2022)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRA FLORESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2023 —

Pentru Katy Loftus, cea absolut minunată

— CLEO —
ÎN CĂUTAREA FLAMINGOULUI

28 septembrie, Londra

— Tu chiar vrei să mă trimiți pe o insulă îndepărtată ca să mă mărit cu mine însămi?

Simt că încep să mă înroşesc în timp ce stau față în față cu Ali, şefa mea îngrozitor de misterioasă de la *Women Today.* M-a mai pus ea să fac tot felul de trăsnăi de-a lungul anilor, dar asta e chiar culmea.

— N-are valoare juridică, zice, de parcă asta ar fi fost singura mea obiecție.

— Uite care-i treaba.

Îmi masez puntea nasului cu două degete şi-mi aleg cuvintele cu mare atenție.

— Una e când o vedetă de primă mână declară, într-un interviu pentru *Vogue,* că e într-un parteneriat cu ea însăşi, Ali. Şi cu totul altceva e ca o tipă de aproape treizeci de ani, care scrie o rubrică despre relații, să pretindă că face acelaşi lucru.

Mă bâlbâi când zic ce vârstă am; numărul parcă mi se lipeşte de cerul gurii. Treizeci mi se părea o vârstă ca oricare alta până să fac douăzeci şi nouă şi trei sferturi, dar acum, că mai am puțin şi schimb prefixul, am tot felul de anxietăți neprevăzute şi nepoftite. Eram, adică *sunt* hotărâtă să nu fiu genul de tipă care face o dramă din asta, însă pe zi ce trece mă simt de parcă mi se adaugă o greutate în spinare – greutățile alea mici, din fontă, cum au cântarele vechi de bucătărie. Simt că dispar sub un morman de greutăți micuțe şi invizibile şi Ali a observat că mă fac tot mai mică, fiindcă lui Ali nu-i scapă nimic. N-a ajuns redactor-şef la unul dintre cele mai citite site-uri pentru femei din Marea Britanie culcându-se pe o ureche; ascensiunea ei fulminantă e de notorietate în industria noastră şi e privită deopotrivă cu invidie şi respect. Eu, una, mă consider norocoasă că sunt angajata ei; ba chiar aş îndrăzni să zic că-i sunt şi prietenă. Iar ea e o prietenă care nu stă niciodată locului, cu priviri sfredelitoare, care mă intimidează şi mă pune să fac chestii pe care nu vreau să le fac. Ca, de exemplu, să mă duc pe o insulă irlandeză de care n-am auzit în viața mea şi să mă mărit cu mine însămi.

— Pe bune, Clee, am dat peste interviul ăla cu Emma Watson în weekend şi m-am gândit imediat la tine.

Se ridică de pe scaun şi începe să facă ture prin birou, prea entuziasmată de propriile idei ca să stea jos.

— O serie de relaţii eşuate, aproape treizeci de ani, îi dă înainte bifând lista pe degete, o tânără care încearcă să-şi definească locul în lume ca femeie celibatară sub presiunea constantă a presei şi a aşteptărilor celorlalţi.

— Da, mi se rupe inima de mila ei, zău. Trebuie să fie tare nasol să fii nevoită să te pupi cu R-Patz[1] ca să faci un ban.

Eram leşinată după el în adolescenţă, vampirul nemuritor care străluceşte. Şi mă mai mir că n-am fost în stare să-mi găsesc jumătatea după ce mi-am creat asemenea aşteptări nerealiste. Dar asta e o altă discuţie, pentru altă rubrică.

— N-a pus-o nimeni să se pupe cu R-Patz. Nu bagateliza contribuţia Emmei ca să te simţi tu mai bine, ştii că am dreptate.

Trag de o aţă desprinsă din tapiţeria scaunului.

— Nu e corect să zici că am o serie de relaţii eşuate la activ. Ţine de fişa postului, cum ar veni.

— Da, da, ştiu. Te plătim să ieşi în oraş cu diverşi tipi şi să-ţi pui inima la bătaie. Ne plac la nebunie optimismul şi încrederea ta că o să-ţi găseşti flamingoul până la urmă.

„În căutarea flamingoului” e sloganul jurnalului meu online, fiindcă flamingii se împerechează pe viaţă. Ne-am gândit la diverse animale care se împerechează pe viaţă, dar „în căutarea gibonului” te ducea cu gândul la funduri roşii şi despăducheri reciproce, iar „în căutarea veveriţei” avea conotaţii vulgare. „În căutarea flamingoului” ni s-a părut cel mai potrivit, dar mi-am cam pierdut interesul în ultima vreme, mai ales că am primit cadou atâtea porcărioare cu flamingo, încât aş putea să-mi deschid un magazin tematic.

— Clee, trebuie să faci ceva deosebit când împlineşti treizeci de ani. E un moment crucial în viaţa unei femei.

Ali tace în felul acela al ei care înseamnă că urmează să spună ceva nasol.

— Ori asta, ori îţi faci tatuajul.

Oftez. Trebuia să mă aştept la asta. Tatuajul a devenit un fel de glumă în şedinţele de redacţie. De fiecare dată când zic că nu mai ştiu despre ce să scriu, mereu se găseşte cineva să-mi arunce o privire piezişă şi să-mi

sugereze să-mi fac un tatuaj cu un flamingo, preferabil într-un loc cât mai vizibil.

— OK. Nu zic că nu sunt de acord cu ce-a spus Emma despre parteneriatul cu sine, încep eu, precaută. Înțeleg. Vrea să spună că ea însăşi e o ființă completă, singură, dar nu însingurată.

Ali încuviințează din cap. Nu mă întrerupe; ştiu că aşteaptă să mă conving singură. Se pricepe de minune să tacă pentru a obține ce vrea.

— E o femeie activă, independentă, care ştie că poate avea o viață împlinită şi altfel, îmi continui gândurile. Nu e mai puțin femeie fiindcă n-are partener şi o droaie de plozi şi nu se lasă intimidată de faptul că ambele surori şi fratele ei sunt căsătoriți şi au copii, nici nu se simte obligată să-şi apere alegerea de a rămâne celibatară la fiecare întrunire de familie, în ciuda faptului că se îneacă într-un ocean de invitații la nunți şi botezuri – adică mă bucur sincer pentru toți, dar chiar trebuie să-mi fluture bucuria lor pe la nas cu litere caligrafiate în cerneală aurie, ce mama naibii?

Tac brusc când îmi dau seama că vorbesc cam tare şi că, de la un punct încolo, nu mai era vorba despre Emma Watson, ci începusem să vorbesc despre mine. Plus că e nedrept din partea mea să mă plâng de fratele meu Tom – e singurul din familie care nu comentează niciodată că ar fi timpul să fac un copil sau să mă combin cu cineva. Dintre noi trei, frații, el e cel mai mare ca vârstă, cu o diferență de şapte ani între noi doi, însă suntem apropiați în toate celelalte privințe. Ar fi simplu să-i atribui un rol de figură paternă în viața mea, ținând cont că tata a murit când aveam trei ani, dar Tom e cel care-mi dădea țigări pe ascuns în adolescență şi nu mă pâra când stăteam seara până târziu prin oraş. Amândoi semănăm cu tata, avem părul negru şi privirea buclucaşă, cel puțin aşa zice mama.

Ali se aşază înapoi la locul ei, netulburată câtuşi de puțin de perorațiile mele. Ține mâinile împreunate de parcă se gândeşte sau se roagă.

— Exact asta ziceam şi eu, spune în cele din urmă. E o ocazie perfectă să scapi de presiunea petrecerii-surpriză pe care ți-o coc ai tăi de ziua ta, o scuză minunată să refuzi politicos invitațiile la diversele nunți şi botezuri din perioada următoare şi să-ți tragi şi tu sufletul pentru prima oară în ultimii trei ani.

— Ai mei îmi organizează o petrecere-surpriză?

Ali dă din cap că da.

— Mi-a scris mama ta un e-mail săptămâna trecută să mă întrebe dacă poți să-ți iei nişte zile libere şi să-mi ceară o listă cu „prietenii tăi din

Londra”. Am făcut ghilimele în aer fiindcă chiar aşa mi-a scris, cu ghilimele. A mai zis şi că-ți caută foştii colegi de şcoală pe Facebook. Şi foştii iubiți. Practic, ca la înmormântare, numai că n-ai murit.

Mă mănâncă degetele să-i trimit un mesaj lui Tom să-mi zică toate amănuntele. Îi iubesc pe ai mei din tot sufletul, dar oare ştiu că o cameră întunecată unde stau la pândă toate fantomele trecutului e cel mai urât coşmar al meu? Prefer să-mi tatuez un flamingo. Pe față.

— Deci, am două variante: fie o petrecere uriaşă de ziua mea, fie accept propunerea ta să mă cuplez cu mine însămi, singură, pe o insulă îndepărtată din largul coastei irlandeze, de care n-a auzit nimeni, rezum eu discuția de până acum.

— Pe Salvation Island{2}, zice Ali.

Deduc după mutra ei satisfăcută că e foarte încântată de numele inspirat al insulei. Probabil l-a schimbat ea însăşi prin recensământ prin orice procedură prin care se schimbă numele unei insule. Ar fi în stare de aşa ceva, dacă ar şti că i-ar aduce mai mulți cititori.

— Pe banii firmei, adaugă, de parcă mi-ar face o ofertă de nerefuzat.

— Nu mai bine mă cuplez cu mine însămi la mine acasă?

— Nu.

— Atunci în Maldive?

— Nu pe banii firmei, nu.

— E frig acolo?

Ali se străduieşte să nu se strâmbe şi zâmbeşte forțat.

— Ei, na. Cine a scris vreodată o capodoperă sub o umbrelă de plajă? Imaginează-ți un foc de lemne şi ceşti din care se ridică aburii ambiției.

— Asta-i dintr-o melodie a lui Dolly Parton, zic bosumflată şi deloc încântată de situație.

— Pe Salvation Island n-ai program de la 9 la 5, zice Ali cu o licărire în priviri, atrăgându-mă încetişor de partea ei.

Îmi cântăresc opțiunile. Simt cum mă cuprinde un val de anxietate numai când mă gândesc că mai am puțin şi fac treizeci de ani. Mai bine o iau la sănătoasa decât să-mi serbez ziua printr-o ditamai petrecerea alături de oameni pe care nu-i mai cunosc şi care sigur îmi vor scoate ochii cu verighetele lor.

— Îmi place Irlanda, ce-i drept, zic cu jumătate de gură şi simt cum plasa lui Ali se strânge tot mai mult în jurul meu, aşa cum ştiuse că se va întâmpla de la bun început.

Ea dă din cap.

— Cabana e superbă. E complet izolată.

Face o pauză.

— E visul oricărui scriitor.

Îmi spune asta fiindcă ştie că-mi va merge direct la inimă. Deşi momentan sunt doar o jurnalistă care scrie despre relaţii, i-am mărturisit, după câteva pahare de vin, că mi-aş dori să scriu romane şi i-am povestit despre visurile mele din adolescenţă, care abia mai pâlpâie sub tăvălugul vieţii londoneze. Mi-e ciudă pe ea şi o admir totodată pentru cum reuşeşte să-mi zgândărească speranţele fără să spună prea multe.

— De unde ştii de locul ăsta, mă rog? o întreb cu glas şovăitor.

Ali oftează.

— De la Carole. Una dintre prietenele ei hipiote a fost acolo într-o tabără de meditaţie sau de curăţare a energiilor negative, ceva de genul ăsta. O ştii doar, mereu crede că mai am puţin şi-o iau razna.

Cumnata lui Ali, Carole, îşi exprimă îngrijorarea prin cadouri de ziua ei de naştere şi de Crăciun; vouchere pentru terapie cu ventuze, cărţi de dezvoltare personală, un gong tibetan pe care Ali îl mai trosneşte câteodată când vrea să ne facă pe toţi atenţi.

— Ia-o ca pe o lună de miere, revine ea la subiect. O lună de miere cu tine însăţi.

Nici nu încearcă măcar să ascundă cât e de mândră de găselniţa ei.

— Are Wi-Fi? întreb eu, încercând să scap. Nu pot să merg dacă n-am cum să-ţi trimit articolele.

— Nu chiar, dar te-aş trimite eu într-un loc fără internet? E în sat, cică e la zece minute de mers pe jos.

Super. Frig, ploaie şi fără Instagram cât stau pe veceu.

— Ai făcut deja rezervarea, nu-i aşa? zic eu resemnată.

Ali începe să fredoneze marşul nupţial în timp ce deschide sertarul de la birou şi-mi întinde o căciulă roşie cu moţ.

— Zborul e joi.

— CLEO —
PROGNOZĂ: ŞANSE MARI DE SFATURI NESOLICITATE

Patru zile mai târziu, undeva pe Oceanul Atlantic

O să mor şi numai Emma Watson e de vină.

Dacă aş avea semnal la mobil, aş suna-o pe Ali şi aş înjura-o ca un marinar, o expresie cât se poate de nimerită fiindcă sunt pe un feribot ca vai de steaua lui, în apele învolburate ale Oceanului Atlantic. E ca pe corabia piraților dintr-un parc de distracții, dar fără măsuri de siguranță şi fără pic de distracție.

Salvation Island… Mă rog, ăsta e numele englezesc; se cheamă Slánú de fapt, dar Ali mi-a zis că lumea foloseşte mai mult denumirea englezească, probabil ca să vândă mai multe prosoape de bucătărie inscripționate şi alte suvenire pentru turişti. Dacă nu mi-ar fi rău, aş spune că numele insulei e de-a dreptul ironic. În schimb, mă țin strâns de balustrada alunecoasă de lângă bancheta pe care stau şi mă rog discret din buze să acostăm cu bine. Tremur din toate încheieturile în geaca mea mult prea subțire, stropi de apă înghețați mă biciuiesc încontinuu peste față şi tare mi-aş fi dorit să am pe cap o glugă în loc de căciula roşie cu moț de la Ali, care e leoarcă.

— Uită-te la linia orizontului, asta ajută împotriva răului de mare.

Mă uit chiorâş la singurul pasager de pe feribot în afară de mine, neimpresionată de sfatul lui nesolicitat. Nu pricep cum pe mine mă zgâlțâie barca încolo şi încoace ca pe o păpuşă de cârpă, în vreme ce el reuşeşte să stea locului pe bancheta de vizavi de parcă ar fi legat. Cine ştie, poate chiar e legat. Pare genul de tip care nu iese din casă fără un cârlig de siguranță în buzunar. Probabil că-i plac vacanțele cu tot felul de activități sportive în aer liber.

— Sunt bine, mersi, îi strig ca să mă fac auzită.

— Cum zici tu, dar eşti cam galbenă la față, îmi strigă.

Nu-mi dau seama exact de unde e accentul; să fie american, oare?

Mi se pare că m-a judecat la prima vedere şi a decis că sunt o bleagă şi n-am ce căuta pe mare. Nu zic că n-ar fi adevărat, dar mi s-a acrit de oameni care-şi dau cu presupusul în ceea ce mă priveşte.

— Voiam doar să te ajut.

Ridică indiferent din umeri când nu-i răspund.

— Dacă-ți vine să vomiți, vomită peste bord. Atât voiam să-ți zic.

Sigur că da. Jane îl refuză pe Tarzan când se oferă s-o ducă prin aer pe liana lui, iar Tarzan pune bot.

— O să mă străduiesc, zbier peste zgomotul motorului. Îți cer scuze anticipat dacă ratez şi vomit pe tine.

Da, recunosc că replica asta a fost cam scârboasă, chiar şi pentru mine; sunt foarte țâfnoasă fiindcă mă tem pentru viața mea. Şi pentru că tipul ăsta are o canadiană de zici că au murit un milion de gâşte ca să-i țină lui de cald, iar gluga aia e mai mare decât cortul în care am dormit cu Rubes la festivalul de la Glastonbury acum câteva veri. Nu văd mai nimic din pricina stropilor de apă sărată. Măcar am picioarele uscate, că în rest sunt fleaşcă. Mă cutremur de spaimă de fiecare dată când saltă feribotul pe coama unui val. Nu mi-am propus să mă înec în mijlocul Mării Irlandei alături de un american înfofolit.

Nu cad în genunchi să sărut nisipul când mă dau jos din feribot cu mersul împleticit şi mai fac câțiva paşi prin apă până pe Salvation Island, deşi simt că parcă exact asta ar trebui să fac.

— Ştii drumul de aici?

Căpitanul se uită la mine printr-o claie de plete cărunte.

— Eu tre' să fac cale întoarsă până nu se întunecă.

Bineînțeles că n-am nici cea mai vagă idee încotro ar trebui s-o apuc, dar la fel cum nu-i spui coafezei că bretonul pe care tocmai ți l-a făcut e de-a dreptul hidos, dau din cap şi-i zic că mă descurc. Se uită la mine neîncrezător.

— Nu-i decât un singur drum, la o adică.

Îmi arată din cap la dreapta, către norii tot mai negri care se adună cu repeziciune. Abia disting silueta celuilalt pasager de pe feribot cum se îndepărtează deja şi se pierde în ceață cu canadiana lui mare şi roşie. Pare să ştie drumul, probabil e vreun localnic care cunoaşte insula ca-n palmă.

— Ține drumul ăsta şi-o să dai de magazinul lui Brianne la un moment dat.

Şi cu asta ridică mâna în semn de rămas-bun şi o ia în pas alergător pe plaja cu pietre către feribot.

Şi uite-aşa, mă trezesc singură cuc la ce-mi pare a fi capătul lumii. Nu văd decât plaja pustie din fața mea şi câmpurile mocirloase care se unduiesc în depărtare în spatele meu. Nu mi-e aşa de frică pe cât ar trebui să-mi fie,

dar asta s-ar putea să fie din cauza faptului că eram în pericol de moarte cu zece minute în urmă. Trag adânc în piept aerul rece şi cenuşiu al Irlandei şi-mi dau seama că sunt chiar entuziasmată.

În ultimele luni am tot avut senzaţia sâcâitoare că ar fi timpul pentru o schimbare. Aveam douăzeci şi şase de ani când m-am angajat să ţin o ţară întreagă la curent cu aventurile mele în căutarea flamingoului şi, pe atunci, era un mod distractiv şi genial de a câştiga un salariu. Mă mutasem la Londra cu vreo doi ani înainte, cu visuri măreţe şi buzunarele goale, abia coborâtă din tren, venită din suburbiile din nord şi, cumva, am reuşit să-mi înfig ghearele destul de adânc cât să nu fiu nevoită să mă întorc acasă. Am profitat de toate ocaziile care s-au ivit şi am băgat capul pe toate uşile întredeschise, mânată de entuziasmul tinereţii şi de certitudinea că eram pe drumul cel bun. Încetul cu încetul, am avansat de pe canapea în garsonieră, de la un serviciu nasol la un serviciu mai puţin nasol şi tot aşa, până când am aterizat în raza vizuală a lui Alison Stone. O femeie care a văzut în mine ambiţie şi curaj acolo unde alţii, inclusiv familia mea, vedeau doar naivitate şi nesăbuinţă. La drept vorbind, probabil că avea nevoie de cineva care să scrie despre relaţii şi eu am picat la ţanc, dar n-are nicio importanţă, fiindcă eu îmi găsisem un cuib şi am avut grijă să-l căptuşesc zdravăn ca nu cumva să-mi ia locul vreo coţofană aflată în trecere. În următorii patru ani şi jumătate, Cleo Wilder a devenit o femeie în căutarea flamingoului ei şi chiar m-am distrat de minune; am cunoscut oameni care mi-au devenit prieteni apropiaţi, am fost în locuri pe care nu le-aş fi descoperit altfel şi am râs până mi-au dat lacrimile. Am şi plâns uneori, desigur, fiindcă s-a întâmplat să cred că mi-am găsit flamingoul, dar după o vreme s-a dovedit că nu era decât un porumbel voiajor. Dar dacă ar fi să descriu cum mă simt în acest moment al vieţii mele, aş zice că sunt extenuată. Mă simt vlăguită până în măduva oaselor, dar, undeva pe insula asta, mă aşteaptă un pat.

Momentan, prioritatea mea numărul unu e să găsesc magazinul lui Brianne, care, conform indicaţiilor pe care mi le-a printat Ali, ar trebui să fie în apropiere, să iau cheile şi să mă cazez în noua mea casă temporară: Cabana Vidra. Îmi sună a genul ăla de loc care are perne confortabile, aşa că pornesc cu paşi hotărâţi în căutarea civilizaţiei.

Se pare că la civilizaţie e închis. Plăcuţa de pe uşa magazinaşului îmbrăcat în lambriuri albe mă informează că e deschis câteva ore în fiecare zi. Din fericire, pe uşă e agăţat şi un plic pe care scrie „cheile de la Vidra”, cu cariocă albastră. Ha! Mişto. Dacă aş face aşa ceva în Londra, n-ar trece

nicio oră până să se mute altcineva în casă şi să planteze marijuana. Iau plicul de pe uşă şi văd că cineva a scris un mesaj pe verso:

> Bună!
>
> Scuze că nu te-am aşteptat, asta e cheia de la uşa din faţă a cabanei Vidra, cheia de la uşa din spate e sub melc. O iei pe drumul ăsta până în capăt, urci dealul şi o să vezi acoperişul casei jos, pe plajă. E ceva de urcat. Ţi-am lăsat câte ceva în frigider în semn de bun-venit, ne vedem curând.
>
> Pupici,
> Brianne

Scutur conţinutul plicului în palmă: o cheie argintie, cu un breloc galben din plastic, în formă de soare. Poftim optimism! Din ce-am citit, soarele nu se arată prea des pe aici, dar ghidul de călătorie zice că atunci când străluceşte, insula asta şi cele din jur se transformă în giuvaiere verzi şi albastre împrăştiate pe suprafaţa oceanului, ca nişte pietre preţioase dintr-un colier rupt. Nu se anunţă soare în viitorul apropiat; am verificat prognoza meteo azi-dimineaţă şi, în următoarea perioadă, va fi înnorat, frig şi vânt puternic. Nu-i nimic. N-am venit aici ca să mă bronzez.

Brianne a uitat să menţioneze că drumul e foarte, foarte lung. Sau poate că nu e, dar aşa mi s-a părut după ce am târât în sus, pe deal, ditamai valiza, cu blugii uzi şi grei ca plumbul şi pe un vânt îngrozitor; ca să nu mai zic că dealul ăsta e, de fapt, un munte în toată regula. E ceva de urcat, la naiba. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum, fiindcă priveliştea de aici de sus e pur şi simplu fenomenală, chiar şi în această după-amiază târzie cu vreme urâtă. Povârnişuri şerpuitoare înverzite şi presărate cu bolovani se întind cât vezi cu ochii, întretăiate de ziduri de piatră joase şi strâmbe, pe dealurile învecinate se zăresc din loc în loc colibe părăsite, iar pe partea cealaltă, la poalele dealului, e un golfuleţ pe o limbă de nisip. Iată şi cabana Vidra, o căsuţă cu acoperiş din ţiglă, adăpostită între stânci.

De-a lungul anilor, am tot scris prin articolele mele despre cum una sau alta îţi taie răsuflarea, dar locul ăsta chiar mi-o taie la propriu. Mă aşez cu fundul pe un pietroi aflat chiar acolo, să-mi trag sufletul şi să mă minunez de privelişte. E spectaculoasă. E atâta frumuseţe solitară şi atâta măreţie, că mă dor ochii. Simt că mă învăluie, de parcă insula însăşi mă îmbrăţişează. Îmi aud propria respiraţie chinuită şi neregulată în vreme ce vântul mă

şfichiuieşte tot mai aprig, apoi se întâmplă ceva ciudat şi complet neprevăzut. Izbucnesc în plâns.

— MACK —
CE, CREZI CĂ-S RECEPȚIONERUL TĂU?

Vineri, 2 octombrie, Salvation Island

Nu găsesc cheia. Am bătut cinci mii de kilometri până aici, am schimbat trei avioane şi două feriboturi ca să bâjbâi în patru labe prin noroi după nenorocita aia de cheie. Sunt sigur că Barney a zis că e aici. „Sub o piatră, lângă uşă", exact aşa s-a exprimat. Mă îndrept de spate şi urc cele câteva trepte până pe terasă ca să încerc uşa de la intrare. E încuiată. La fel cum era şi când am încercat-o acum două minute. Oftez şi mă sprijin de balustradă, privind către golf în timp ce mă gândesc ce să fac. Aş putea să forțez uşa. Am tot dreptul să mă aflu aici şi n-ar trebui să coste prea mult să înlocuiesc un ochi de geam din uşă. Ar fi mai degrabă un deranj, nu o pagubă serioasă. Pe de altă parte, insula asta are numai vreo sută de locuitori şi mă îndoiesc că e şi vreun geamgiu printre ei. O las baltă şi mă gândesc să dau un ocol cabanei. Poate e vreo fereastră descuiată. Dacă nu, e cam târziu să pornesc în căutarea civilizației, nu cred c-aş reuşi să mă întorc înainte să se întunece.

Pentru a nu ştiu câta oară pe ziua de azi, mă bucur că l-am ascultat pe tipul de la magazin care m-a convins să cumpăr canadiana asta ridicolă. La o adică, aş putea să dorm pe terasă. Am dormit eu în locuri mai nasoale; acum câțiva ani, câteva nopți petrecute sub cerul liber pe străzile New Yorkului în timp ce lucram la un proiect despre persoanele fără adăpost m-au făcut să conştientizez luxul de a avea patru pereți şi un acoperiş deasupra capului. Din nopțile acelea geroase au ieşit unele dintre cele mai bune lucrări ale mele, însă mi se strânge stomacul de fiecare dată când privesc imaginile cu chipurile alea supte şi flămânde. Am aflat atunci cât de subțire poate fi granița dintre succes şi eşec, cum după câteva decizii greşite te poți trezi în situația în care tot avutul tău încape într-o sacoşă din plastic şi eşti nevoit să dormi pe la uşile magazinelor. Am auzit că unii dintre cei pe care i-am cunoscut atunci au murit între timp şi n-am niciun dubiu că oricare dintre ei ar prefera să fie acum în locul meu, cu sau fără cheie. Roata norocului s-a învârtit şi m-a adus aici, pe terasa din fața cabanei Vidra, iar acum va trebui să mă descurc.

O iau pe lângă casă şi mă opresc o clipă să mă minunez de curajul acelui om care a hotărât să-şi ridice o cabană în mijlocul pustietății. Clădirea e

construită din piatră cenuşie şi dură, probabil adunată din împrejurimi, nu seamănă deloc cu cabana turistică din lemn de pe malul lacului Michigan, unde ne-am petrecut vacanța acum doi ani. Parcă-i şi văd pe băieți: Nate, cu picioarele lui slăbănoage în pantalonii scurți de un roşu decolorat, şi Leo, cu un cap mai înalt şi mult mai tăcut. Bucuria de pe fețele lor când au zbughit-o din maşină şi au luat-o la fugă direct spre lac, capetele lor blonde în lumina soarelui… Hoinărelile noastre pe potecile umbrite din pădure şi Susie, care striga în urma noastră să mergem mai încet. Iar acum sunt aici de unul singur, ca să las în urmă amintirile.

Concentrează-te pe prezent. Găseşte o intrare.

Norii grei de ploaie tocmai s-au despovărat şi toarnă cu găleata, iar vântul suflă în rafale. Alerg de la o fereastră la alta, încercându-le pe rând, dar sunt încuiate toate şi nu cedează niciuna. Oftez şi încep să-mi fac planul pentru la noapte. Rucsacul sub cap, pe post de pernă, colțul terasei din față, care e cel mai adăpostit. Şi uşa din spate e încuiată. *Stai aşa, mai există o intrare.* Şi uite-o: o scânteiere argintie sub un melc din piatră în stânga uşii. Îl dau la o parte cu piciorul şi mai că-mi vine să râd în gura mare de uşurare. Căutam cheia la uşa greşită, atâta tot. Simt cum mi se ridică o greutate de pe umeri şi toate gândurile de dormit afară mi se evaporă când bag cheia în yală şi uşa se descuie uşor, cu un țăcănit satisfăcător. Am intrat.

Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc; nu m-am uitat la nicio poză pe net şi Barney nu mi-a zis nimic concret. Pentru mine, cabana Vidra e un loc în care să mănânc, să dorm şi să lucrez. Un loc în care să-mi pun gândurile în ordine. Dar când deschid uşa larg şi păşesc înăuntru, sunt plăcut surprins. E o suprafață necompartimentată: o bucătărioară pe colț, o canapea lată care ocupă aproape tot spațiul din fața şemineului deschis. În spate de tot e un pat pe un cadru vechi din alamă. Blănurile şi păturile în carouri îi dau un aer primitor.

Îmi dau jos canadiana udă şi bag capul pe singura uşă interioară. Dau peste o baie mică, dar potrivită – n-are duş, dar e o cadă adâncă din cupru în care abia aştept să mă bag. Numai să mănânc ceva întâi. Susie zicea mereu că sunt genul de om care are nevoie de un plan ca să funcționeze. Probabil că e un sâmbure de adevăr în caracterizarea ei sarcastică, iar momentan planul meu e să mănânc, să fac o baie şi să mă bag devreme în pat. Parcă ar merge şi o bere, mă gândesc în timp ce-mi dezmorțesc umerii încordați şi ies din baie. Uşa din spate scârțâie din balamale şi-mi aduc aminte că ar trebui să-mi aduc înăuntru bagajele lăsate pe terasă şi să închid bine peste

tot ca să nu intre ploaia.

Se aude un țipăt ascuțit şi încremenesc, luat prin surprindere. E o femeie la mine în cabană.

— Scuze, m-ai speriat, zice femeia, cu mâna în dreptul inimii.

Apoi, când eu tot nu reuşesc să scot nimic pe gură:

— Ăăă… Bună.

— *Tu* de unde-ai mai apărut?

Am mai văzut-o pe femeia asta.

Îşi dă jos căciula udă, roşie, cu moț şi se uită la mine cu ochii cât cepele.

— De la Londra.

— Nu, mă refer…

— Ia stai aşa, mă întrerupe şi se uită la mine pieziş. Nu erai pe feribot mai devreme? „Dacă-ți vine să vomiți, vomită peste bord?”

Imită un accent american. Foarte prost, aş zice.

— Ah, şi tu eşti fata aceea drăguță care s-a oferit să vomite pe mine, îi răspund cu un zâmbet fals.

Oftează.

— Nu sunt în dispoziția necesară să fiu luată peste picior de… gesticulează către lanterna mea frontală, pufnind pe nări. De un ciclop.

Nici eu n-am chef de musafiri, mă gândesc în timp ce-mi dau jos lanterna de pe cap. Ce naiba caută aici? S-o fi rătăcit?

Mă mai fixează cu privirea câteva clipe şi apoi îşi descheie fermoarul de la geaca mult prea subțire.

— Mersi c-ai venit să te asiguri că e totul în regulă, dar mă descurc. Mi-am cărat singură valiza pe munte, ştiu şi eu să fac focul şi mă prind singură unde sunt prizele şi întrerupătoarele. N-am nevoie de comitet de primire.

— Crezi că sunt gazda ta?

Are zâmbetul întipărit pe față, se vede că se străduieşte să fie politicoasă şi, în acelaşi timp, vrea să-mi zică să mă car dracului odată.

— Administrator? Un prieten de-ai lui Brianne?

— Femeie, am venit odată cu tine pe acelaşi feribot. Ia întreabă-mă de unde vin.

— Nu mă interesează.

Frățioare, asta e cu capul!

— Boston.

— Nu te-am întrebat.

— Ei, acum ai aflat oricum şi asta înseamnă că amândoi ştim că eu am

bătut cale mult mai lungă decât tine până aici şi o să te bucuri să afli că nici eu n-am nevoie de comitet de primire.

Văd cum, dincolo de exasperare, începe să înţeleagă.

Ne uităm unul la altul fără să spunem nimic, o vreme se aude doar răpăitul ploii în geam, apoi îmi vorbeşte mai calm.

— Asta e cabana Vidra.

Dau din cap.

— Da, ştiu.

— Şi am închiriat-o începând de azi.

— Şi eu, zic.

Se freacă apăsat pe frunte cu podul palmei, de parcă mi-ar frământa vorbele ca să le dea o formă care să-i convină mai mult.

— Nu se poate.

— Şi totuşi, exact asta am făcut.

Se apleacă şi începe să scormonească prin geantă, de unde scoate un teanc de hârtii frumos împăturite.

— Uite. Scrie aici negru pe alb.

Întinde foile pe blatul din lemn de la bucătărie şi urmăreşte cu degetul printre rânduri până dă de detaliile pe care le caută.

— Cabana Vidra, rezervată începând cu data de 3 octombrie. Achitat. De la Brianne, administratoarea proprietăţii. Şi am şi cheia.

Îmi flutură cheia prin faţa ochilor cu o expresie triumfătoare.

— Mie nu-mi trebuie nicio hârtie, îi zic. E cabana mea. Şi am şi eu cheie.

Îi flutur şi eu cheia prin faţa ochilor.

— Cabana ta, zice, aşteptând o explicaţie.

Se vede că nu mă crede.

Înghit în sec.

— E cabana vărului meu, mai precis.

Chiar şi asta e o exagerare. Barney e un văr îndepărtat, de a nu ştiu câta spiţă. Nu ne-am văzut niciodată la faţă. Cabana a aparţinut mătuşii lui, verişoara mamei mele, iar acum e deţinută în coproprietate de Barney şi de sora lui, care trăieşte în Canada. E drept c-a zis c-o mai închiriază uneori, dar habar n-am cine e Brianne.

— Am e-mailurile, dar mi-a murit bateria la telefon.

— Ce convenabil!

Nu ştiu ce să fac. E trecut de cinci după-amiaza, afară s-a întunecat deja şi e limpede că niciunul din noi nu cunoaşte insula. E periculos de umblat

pe afară, mai ales pe furtuna asta. Cea mai apropiată clădire e magazinul, unde sigur e închis de mult, şi în afară de asta, singura aşezare omenească de pe insulă se află în partea de nord. Cabana Vidra e în partea cea mai sudică a insulei, la câțiva kilometri de sat.

— Aşa o fi, zic. Dar ăsta e adevărul.

Se lasă o tăcere apăsătoare. Planul meu să beau o bere, să fac o baie şi să mă bag în pat mi se destramă în fața ochilor şi nu-mi convine deloc. Ea îşi scoate telefonul din buzunar, împunge nervoasă ecranul vreme de câteva secunde, apoi ridică ochii spre tavan. Cred că numără în gând, ca atunci când te străduieşti să nu izbucneşti într-un acces de furie.

— Eu nu mai urc muntele ăla încă o dată azi, zice, stând țeapănă, cu umerii drepți.

— Te cred. Nici eu. Deşi, de fapt, e un deal.

Strânge din buze până când gura ei arată ca o dungă subțire, exact cum face şi Nate al meu când nu-i iese ceva.

— Nu se poate să avem amândoi dreptate, zice. Şi ştiu sigur că eu am dreptate.

Femeia asta e chiar culmea. Îi dă înainte cu istericalele în timp ce eu mă chinui să găsesc o soluție.

— Va trebui să dormim amândoi aici în noaptea asta.

Scoate un sunet gutural foarte neplăcut, de parcă s-ar îneca.

— A, nu. Nici nu mă gândesc.

— Bine, atunci.

Îmi încrucişez brațele la piept.

— Ştii unde e uşa.

Evident că nu mă aştept să plece pe vremea asta, vreau doar să o fac să înțeleagă că nici pentru mine nu e o variantă.

Aruncă o privire către uşă.

— O s-o încui imediat ce pleci.

Mai aştept două secunde.

— Eu n-am de gând să plec.

— Dar… trebuie! se tânguieşte ca un copil.

Oftez şi îmi trec palma peste ochi. Ştiu că situația asta e mai neplăcută pentru ea decât pentru mine. Nu sunt aşa de nesimțit să nu-mi dau seama că orice femeie s-ar feri să petreacă noaptea alături de un individ în care n-are niciun motiv să aibă încredere.

— Sunt însurat, dacă ajută.

Îmi scot portofelul din buzunarul de la spate şi-l deschid la poza cu Susie şi copiii.

— Soția şi băieții mei.

— Cum mama naibii ar putea să ajute? se răsteşte.

— Cineva a considerat că sunt un tip destul de cumsecade să-l ia de bărbat?

Se uită demonstrativ în jur.

— Şi? E aici cumva să garanteze că eşti băiat bun? Nu e. Asta dacă chiar există.

— Există, mormăi eu enervat. Există… doar că e la cinci mii de kilometri, cu copiii mei.

— Nu pot să fac asta. Nu te cunosc, eşti bărbat şi mai eşti şi… înalt.

Ridic din umeri. Asta n-am cum s-o schimb.

Îşi apasă tâmpla cu degetele.

— Vezi că ştiu Krav Maga, să nu zici că nu te-am avertizat.

Mă abțin să nu zâmbesc batjocoritor, dar mă îndoiesc că e adevărat.

— Bine.

— Te rup în bătaie dacă e nevoie.

— N-o să fie nevoie, promit.

Mă gândesc la Susie şi la cum mi-aş dori să se poarte cineva cu ea, dacă s-ar afla într-o situație ca asta.

— Uite, o să dorm pe terasă în noaptea asta. Nu zic nici că ai dreptate, nici că o să plec, doar că înțeleg că e noapte şi nu ne cunoaştem. Ne lămurim la lumina zilei.

Mă fixează cu privirea şi se vede pe fața ei că nu ştie ce să zică.

— Trebuie să mă gândesc, bombăne şi deschide uşa să iasă afară.

În secunda următoare, se trânteşte la loc. Din depărtare se aud tunete şi vântul e atât de puternic, că i-a smuls uşa din mână. Afară e urgie. Se propteşte cu spatele în uşă şi înghite în sec.

— Unde e baia?

Mă dau la o parte să-i fac loc să treacă şi răsuflu uşurat când dispare din ochii mei. Hristoase, ce-ar mai merge berea aia acum!

— CLEO —
CAPTIVĂ LA CAPĂTUL LUMII CU HAN SOLO

2 octombrie, Salvation Island

Nu ştiu ce să fac. Adică ştiu. Ştiu că n-am de ales şi trebuie să împart cabana cu un american pe care nu-l cunosc. La ce vreme e afară, probabil o să facă ceva dramatic, cum ar fi să crape dacă îl las să doarmă pe terasă, cum s-a oferit. M-am ascuns în baie, stau pe veceu cu blugii uzi adunați în jurul gleznelor iritate şi-mi doresc din tot sufletul să fiu înapoi în apartamentul meu din Londra. S-a dus dracului frumusețea solitară.

Mă chinui să-mi scot bocancii şi, de nervi, trag un şut în blugii uzi şi mototoliți. Doamne, ce bine arată cada aia! Cabana e izolată, dar se vede că e aranjată cu gust de cineva care se pricepe la amenajări interioare. N-am văzut prea bine camera principală din cauză că era un american de doi metri chiar în mijloc, dar îmi plac paleta neutră de culori, care inspiră calm, cada din cupru cu marginile rotunjite, cosmeticele de calitate, lumânarea groasă şi cutia de chibrituri lungi. Podeaua de gresie e caldă şi prosoapele de un alb imaculat stau aşezate pe o poliță din lemn netratat, care arată ca şi cum l-ar fi scuipat marea pe țărm. Dacă ar fi să caut aşa ceva pe Pinterest, aş căuta *rustic-luxe.* E *cottagecore* în toată regula. Abia aştept să mă pot bucura de decor fără să văd un individ necunoscut cu coada ochiului.

— Poți să-mi dai valiza, te rog? strig din baie, în speranța că n-o să refuze ca să-mi facă în ciudă.

— Ți-am pus-o lângă uşă.

Întredeschid uşa puțin de tot, cât să mă asigur că nu e prin preajmă, dar nu-l văd, aşa că-mi trag valiza în baie şi o deschid.

„Sunt însurat, dacă ajută.” Îmi dau ochii peste cap când îmi amintesc. Ce naiba credea că-mi trece prin cap de-a zis asta? Ce, toți criminalii sunt neînsurați? Nu cred. Şi de unde ştie că n-o să-l omor eu pe el? Verific de trei ori c-am încuiat uşa şi torn un pic din uleiul de baie în cada care se umple. Parfumul uleiului mă duce cu gândul la spa-uri exclusiviste şi la plaje însorite şi îmi mai înmoaie nervii întinşi la maximum.

— Fac o baie, strig şi-mi scot puloverul peste cap.

Parcă scap de o greutate cu fiecare strat de îmbrăcăminte pe care-l dau

jos. Nu-mi place iarna; nu-i înțeleg pe oamenii care preferă zăpada în locul zilelor toride de vară. Eu mă simt cel mai bine în şlapi şi în locuri unde n-ai nevoie de geacă. Adică exact pe dos față de unde mă aflu. Când aprind lumânarea şi mă scufund în apa fierbinte, e atât de relaxant, că-mi vine să plâng. Dar n-o să plâng – am plâns deja din senin pe ziua de azi. Doamne, ce ciudat a fost. Nu mi-a venit să plâng din cauza urcuşului îngrozitor pe munte. Dimpotrivă, eram în culmea fericirii că am ajuns în vârf şi apoi m-a năpădit dintr-odată un val uriaş de emoții puternice.

Îmi țin respirația şi îmi bag şi capul sub apă. Locul ăsta mă scoate din minți. Sau, mai bine zis, am avut o zi foarte lungă, călătoria până aici a fost periculoasă şi de unde visam să fiu singură, m-am trezit cu un intrus pe cap. Mă străduiesc, în general, să fiu maleabilă şi să mă adaptez, să fac rai din ce am, dar am senzația că am căzut drept în nas încă de la prima piedică.

— E cafea pe plită.

Dau numai din cap, nu mă simt în stare să bâigui nici măcar un *mulțumesc,* deşi mă simt mai bine acum, că m-am înfofolit în pijamale şi mi-am strâns părul ud într-un prosop.

— Şi pâine, dacă vrei pâine prăjită. Eu am mâncat, ar trebui să mănânci şi tu.

— N-am nevoie să-mi amintească cineva să mănânc.

— Treaba ta, bombăne şi se îndreaptă către baie. Mă duc să fac baie.

E chiar aşa de urât din partea mea dacă îmi doresc să nu-i fi rămas destulă apă caldă în boiler pentru o bălăceală ca lumea?

Mă uit la ploaia care se izbeşte cu putere de geamuri şi oftez, fiindcă e timpul să mă comport ca un om mare.

— Poți să dormi înăuntru la noapte.

— Mersi.

Se întoarce spre mine din uşa băii.

— Şi tu.

— Eşti tot timpul aşa de enervant?

— Aşa s-ar părea, zice după o scurtă pauză.

Se uită la mine şi parcă-mi aminteşte de cineva, dar nu ştiu de cine.

— Ia tu patul, eu o să dorm pe canapea.

Imediat ce se închide în baie, îmi torn cafea şi mă aşez la masa mică şi pătrată, ținând cana în mâini, să mi le încălzesc. Mă simt de parcă aş fi blocată în scena unui film vechi şi plin de clişee, în care el e un Robert

Redford tânăr şi eu sunt o Jane Fonda cu ochii umezi, gata să mă îndrăgostesc nebuneşte de el după clasica primă întâlnire năstruşnică. Numai că nu sunt. Chiar dacă îmi câştig existența scriind despre dragoste, nu sunt vreo ingenuă romantică şi întâlnirea noastră nu e nici pe departe năstruşnică. Americanul e scorțos. Neras. Acum mi-am dat seama de cine-mi aminteşte. Închid ochii şi oftez. Fratele meu e înnebunit după *Războiul stelelor* şi se uita la filmele alea încontinuu când eram mici. Nu pot să zic că eram la fel de entuziasmată ca el, dar trebuie să recunosc că Harrison Ford în tinerețe arăta de parcă mânca farmec pe pâine la micul-dejun şi era în stare să salveze lumea înainte de prânz. Sunt blocată la capătul lumii cu Han Solo. Pot doar să sper să vină Darth Vader peste ~~munte~~ deal şi să-i taie capul cu o sabie laser.

Nu m-am mai dus la culcare la şapte seara de când am crescut suficient încât să decid singură la ce oră vreau să mă culc. Dintotdeauna am fost mai degrabă pasăre de noapte decât genul care se trezeşte dimineața devreme şi mi s-a întâmplat de multe ori să nu mă mai culc deloc după câte o sâmbătă seara nebună cu Rubes sau să mă trezesc în locuri în care nu-mi aminteam să fi adormit. Dar după ziua asta, simt că mi se închid ochii.

Tocmai mi-am turnat a doua cafea ca să nu pic de somn şi stau pe marginea patului. Americanul încă n-a ieşit din baie; am mai auzit apa curgând din când în când, deci n-a adormit în cadă şi nici nu s-a înecat.

Vai de mine, patul e mi-nu-nat! Blănițele pufoase şi pledurile tricotate contribuie la atmosfera *hygge.* Mă las pe spate între perne, în lumina blândă de la veioză, închid ochii şi ăsta e cel mai frumos moment de care am avut parte toată ziua. Dar, din păcate, n-o să dorm aici. Iau eu canapeaua, mulțumesc frumos, precum şi superioritatea morală care decurge din acest gest. O să mă mut în pat mâine, după ce se cară americanul.

Superioritatea morală nu mă împiedică să şterpelesc două perne şi o pătură groasă de pe pat ca să-mi fac culcuşul pe canapea; e destul de comodă. Mă cuibăresc la locul meu să-mi termin cafeaua în tihnă, tolănită la căldura focului pe care l-a făcut cât eram eu în baie. Îmi simt corpul greu de tot când pun cana pe masă şi închid ochii, dar mă ridic înapoi în capul oaselor imediat fiindcă se deschide uşa de la baie şi nu mai sunt singură.

— Dorm eu pe canapea, zic afectată, trăgându-mi pătura până la gât.

El se uită de la canapea la pat şi, pentru o clipă, am impresia că o să mă contrazică, dar ridică doar din umeri.

— Cum vrei.

Ridic şi eu din umeri, cum fac copiii când se întrec să-şi demonstreze unul altuia care e mai indiferent, şi mai iau o gură de cafea în timp ce el cotrobăie prin geanta lui imensă de voiaj.

— Eu îmi desfac o bere.

— Fă ce vrei.

— De asta am venit aici.

— Poftim?

Scoate un bax de patru beri Budweiser, îşi desface o doză şi pe restul le pune în frigider.

— De asta am venit aici. Ca să fac ce vreau.

Sunt pe punctul de a mă lăsa antrenată în discuţie, dar respir adânc. Nu mă interesează.

— Poţi să rămâi aici în noaptea asta, dar de mâine va trebui să faci ce vrei în altă parte.

Se uită pe fereastra de la bucătărie, ia o gură mare de bere şi mormăie în barbă:

— Mamă, ce zi!

Nu-mi convine că a schimbat subiectul, dar sunt mult prea obosită să mă cert cu el acum. O las pe dimineaţă. Sting veioza şi cabana se cufundă în beznă. Nu ştiu dacă asta mă face o nesuferită şi jumătate, dar mă bucur puţin în sinea mea când se loveşte de masă încercând să ajungă în pat. Aştept să termine de înjurat şi să bâjbâie mai departe; aud cum se dezbracă, trage păturile şi înfoaie pernele.

— Mai aveai nevoie de veioză? întreb când nu se mai foieşte.

Nu-mi răspunde.

— CLEO —
TREBUIE SĂ-L EVACUEZ FORȚAT PE IMIGRANTUL ILEGAL

3 octombrie, Salvation Island

Ştii dimineţile alea în care te trezeşti încetul cu încetul, de parcă ai pluti prin ceaţă către suprafaţă, când visele îţi dau târcoale şi eşti pe cale să adormi la loc? Asta nu e o dimineaţă din aia. Mă trezesc şi sar direct în picioare fiindcă-mi miroase a ars.

— Te-ai trezit.

Încep să mă dezmeticesc şi-mi mai vine inima la loc. Mirosul de ars e de la buştenii din şemineu.

— Şi tu eşti tot aici.

Mă trântesc înapoi pe perne.

După ce că nu m-am odihnit ca lumea, acum m-am şi enervat iar. Merge să tragi un pui de somn pe canapeaua asta, dar nu să dormi ca oamenii.

— Ce, credeai c-a fost doar un vis urât?

Tonul lui e prea vesel, de parcă toată încurcătura asta ar fi amuzantă şi nu al dracului de enervantă. Văd că e deja îmbrăcat şi gata să ia ziua în piept, probabil doar ca să-mi facă în ciudă.

— E şuncă în frigider, dacă vrei. Şi şampanie, dacă-ţi vine să crezi. Şuncă, lapte şi şampanie.

Mă uit în tavan. Chiar aş mânca nişte şuncă, acum că tot a pomenit-o. Îmi analizez opţiunile; e şapte şi jumătate dimineaţa, nici nu s-a luminat bine afară încă. Planul meu e să mergem la magazin imediat ce deschide şi să vorbim cu cineva care cunoaşte insula.

Trebuie să fie şi alte locuri de cazare pentru american. Dacă tot ajung acolo, îmi fac şi aprovizionarea, apoi mă întorc să-mi revendic spaţiul aşa cum se cuvine. O să mă arunc pe pat cum fac gagicile în filmele despre călătorii, o să-mi şterg din minte ziua de ieri şi o s-o iau de la capăt. Chiar n-are rost să fiu ciufută între timp.

— Ştii ce, cred că o să prăjesc nişte şuncă, zic în timp ce mă ridic de pe canapea şi mă felicit în sinea mea că mi-am luat pijamalele simple din jerseu negru. Vrei şi tu?

Îmi aruncă o privire piezişă, de parcă i-aş fi pus o întrebare capcană.

— Da.

— Măcar s-a mai îndreptat vremea cât de cât, trăncănesc mai departe cu ochii pe fereastra de la bucătărie, în timp ce umplu ceainicul şi pun apa la fiert pentru ceai.

Doamne, ce privelişte superbă! Fereastra bucătăriei dă înspre marginea rotunjită a golfului. Cabana nu e chiar pe ţărm, e suficient de retrasă cât să nu ajungă apa până aici şi destul de aproape încât curtea din faţă e chiar plaja umedă, brun-aurie. E genul de loc unde s-ar retrage un artist blazat ca să-şi redescopere creativitatea.

— Arăta absolut incredibil azi-dimineaţă, zice. Am ieşit să văd răsăritul de pe plajă.

Bineînţeles c-a ieşit să admire răsăritul!

Apartamentul meu din Londra n-are niciun petic de grădină; aici zici că eşti pe altă planetă. Poate că ar trebui să privesc lucrurile din perspectiva asta – să-mi închipui că sunt o extraterestră venită într-o misiune de recunoaştere, să văd dacă planeta asta nouă e mai mişto decât a mea. Momentan nu mi se pare, dar încă nu i-am acordat nicio şansă. Mai întâi trebuie să scap de celălalt extraterestru aterizat aici, fiindcă mă îndoiesc c-o să apară Darth Vader să-i taie capul. Oftez încetişor de ce analogie stupidă am putut să scornesc – aşa funcţionează mintea mea de scriitoare – şi mă uit prin dulapuri după o tigaie şi veselă pentru micul-dejun. Dulapurile nu sunt doldora, sunt numai lucruri simple şi practice, puse în ordine. Cănile mele de acasă sunt ceea ce s-ar putea numi cu indulgenţă o colecţie eclectică, majoritatea primite cadou de-a lungul anilor. Am una pe care scrie „Cea mai bună mătuşă”, de la unul din copiii soră-mii. Una cu un mops, primită de un Crăciun la birou, deşi nu mă omor după mopşi. O cană cu o veveriţă şi o farfurie asortată, primite de la mama, o cană şuie şi plină de amprente, modelată împreună cu copiii lui frate-meu acum câteva veri, la o cafenea din aia cu tot felul de activităţi pentru copii.

— Mă gândeam să mergem până la magazin, să lămurim situaţia, spun câteva minute mai târziu, când eu şi americanul stăm aşezaţi la masă faţă în faţă.

Mă străduiesc să fiu cât pot eu de politicoasă.

— Mi se pare rezonabil. Mulţumesc pentru ăsta, e foarte bun, zice, ridicând mâna în care ţine sendvişul cu şuncă.

— Eu îţi mulţumesc că eşti de acord să pleci, îi răspund, privindu-l pe deasupra cănii de cafea, să văd cum reacţionează.

Îşi termină sendvişul şi întinde mâna după cană.

— Îhâm, apropo de asta…

Îmi țin gura. Aplic tactica lui Ali, aia în care taci ca să-l faci pe celălalt să cedeze.

— Ştiu că nu e ceea ce vrei să auzi, dar nu plec nicăieri.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi mi-l întinde.

— E-mailurile. Voiai să le vezi.

Nu iau telefonul, dar disting date recente şi frânturi de text, gen: „Poți să stai cât vrei”, „O să-ți placă la nebunie Salvation” şi „Salută-l pe Raff din partea mea”.

Înghit în sec.

— Nu e totuna cu o rezervare, totuşi, nu crezi? Eu chiar am dat bani ca să stau aici.

— Barney, proprietarul, vărul meu, mi-a pus cabana la dispoziție personal.

— Adică acelaşi proprietar care mi-a acceptat banii pe cazare?

— Prin intermediul unei oarecare Brianne, care cel mai probabil a încurcat borcanele. O să mă asigur că-ți primeşti banii înapoi, până la ultimul cent.

— Penny, îl corectez eu, țâfnoasă. Nu vreau banii înapoi. Am venit până aici şi vreau să beneficiez de serviciul pe care l-am plătit.

Ne uităm fix unul la altul.

— Poți să-l suni pe acest Barney să vedem ce zice?

— N-am semnal.

Pentru prima oară, simt o urmă de îngrijorare în vocea lui.

— Eu am avut semnal la telefon în vârful dealului, ieri.

Ştiu asta fiindcă, în timp ce plângeam cu sughițuri pe bolovan, mi-a intrat un mesaj de la Ruby, „Sună-mă să-mi zici cum e”, un ghiont din partea universului să-mi vin în fire.

Face ochii mari şi atunci observ că sunt de culori diferite – are un ochi căprui şi celălalt e verde străveziu. Nu mă aşteptam şi observă că mă holbez la el.

— Heterocromie, zice, probabil obişnuit să explice.

— Am mai văzut asta o dată, la un câine.

Vorbesc fără să mă gândesc, în timp ce-mi strâng lenjeria de pat de pe canapea.

— Când eram mică, aveam un vecin care avea un Husky ceacâr. Avea un

ochi albastru şi unul căprui. Era şi rău, l-a muşcat zdravăn pe frate-meu de picior când a scăpat la noi în grădină într-o vară. Şi-a făcut un tatuaj să acopere cicatricea imediat ce-a devenit major. Un Husky care urlă. I s-a părut ironic. Maică-mea era să turbeze.

Americanul se uită la mine cu ochii aceia de culori diferite, neştiind ce să zică, apoi râde cu jumătate de gură, de parcă nu-i vine să creadă.

— Bine, o să încerc în vârful dealului mai târziu.

Îşi mută privirea înspre canapea.

— Te superi dacă stau pe patul tău?

— N-ai decât, zic şi mă ridic să-mi iau geaca. Eu mă duc să văd ce e pe-afară.

Mă încalț cu o pereche de cizme din cauciuc cu dungi albe şi galbene de lângă uşă. Sunt şi căciuli, fulare şi umbrele într-un coş. Îmi trag o căciulă albastră din lână peste urechi şi ies.

Londra are mirosul ei specific. Gazele de eşapament împrăştiate de maşinile de gunoi care trec dis-de-dimineață şi de autobuzele de noapte, cămăşile oamenilor din birouri, îmbibate de transpirație, speranță, teamă şi ambiție. Palpită şi se contorsionează, căldura de la metrou sub paşi, simfonia de sirene, sentimentul de încredere şi primejdie pulsează, se agită, ca pe ritm de tobă.

Salvation Island nu seamănă deloc cu Londra. O iau de-a lungul țărmului unduitor, ascult zgomotul valurilor care se revarsă şi se retrag peste pietre şi trag în piept cu nesaț aerul curat ca apa rece de izvor. Ieri, nisipul părea o masă solidă şi cenuşie, dar în lumina dimineții e argintiu şi fin când se usucă. O pasăre se roteşte pe deasupra capului meu şi se opreşte pe o stâncă din apropiere să mă cerceteze. E cenuşie, cu capul negru, şi ciocul de un portocaliu aprins e îndreptat spre mine, musafira din sufrageria ei.

— Neața, zic şi mă simt un pic ridicolă.

Ştiu că nu arăt ca şi cum aş putea să rezist iarna aici, aşa palidă şi slăbănoagă cum sunt. Ca un copil oropsit, cum a zis mai demult una din surorile mele; ca o eroină dintr-un roman de Brontë, cum a răspuns cealaltă soră. Amândouă sunt mai mari decât mine şi amândouă sunt blonde, pe când eu am părul negru cu reflexii albăstrii. Pentru ele, am fost mereu un fel de păpuşă-copil, numai bună de alintat şi de dădăcit. Însă, spre deosebire de păpuşi, eu am crescut şi am început să mă simt sufocată în rolul de mezina familiei. Nu vreau să fiu înțeleasă greşit, mi-a plăcut la nebunie; am fost răsfățată şi iubită. Şi mi-am iubit fratele şi surorile la rândul meu, dar încă

n-am uitat senzația de prizonierat din adolescență, când voiam să-mi întind aripile, nici dorința tot mai puternică să părăsesc cuibul. Mă uit în ochii păsării şi îi cer respectuos să nu mă judece; încă nu mă cunoaşte.

Toată viața mea am fost subestimată şi, în general, am învățat să ignor sau să profit de asta. Unul dintre multele motive pentru care îmi place să lucrez cu Ali e că ea nu m-a judecat niciodată după faptul că-mi plac rochiile romantice sau că-mi place să mă machiez. Ea nu mă consideră o copilă naivă şi nici nu mă vede cutreierând prin mlaştini în căutarea lui Heathcliff. Eram o pagină goală şi ea m-a lăsat să mă dezvolt cum am vrut.

Recunosc, nu e ca-n Maldive, dar e nemaipomenit de frumos aici. Îmi închipui cât de spectaculos trebuie să arate într-o zi însorită. Poate c-o să-mi placă atât de mult aici, încât o să revin să văd cum arată peisajul scăldat în lumina verii. Dar mai întâi trebuie să-mi recapăt cabana.

— MACK —
CÂND AJUNGE URMĂTORUL FERIBOT?

3 octombrie, Salvation Island

— N-am reuşit să dau de Barney.

Nu e o minciună; chiar am încercat să iau legătura cu vărul meu de-al nu ştiu câtelea, dar n-am reuşit. Nu-i zic că nici nu trăgeam mari speranțe să dau de el, fiindcă ştiu că e mai mereu plecat în călătorii şi de obicei nu prea e de găsit, din experiența mea de până acum. Nu-i spun nici că în jumătatea de oră petrecută sus pe deal am stat mai mult să le scriu mesaje băieților mei, deşi la ei încă nu e dimineață. Dacă închid ochii şi mă concentrez tare de tot, aproape că pot să simt mirosul şamponului lui Nate când mă aplec să-l pup de noapte bună, să simt cum mă strânge Leo de mână cu degetele lui subțiri când îi sting veioza. Mi-e dor de ei de nu mai pot, sunt bucăți din mine lăsate pe alte meleaguri.

— Dă-o-ncolo de treabă, zice şi îşi aruncă apoi cu năduf căciula în coşul de lângă uşă. Cât ai insistat?

N-am niciun chef să fiu luat la rost de o străină.

— Am insistat destul!

M-am cam răstit la ea, dar nu-i cer scuze. Încep să mă cam satur de îndreptățirea asta a ei.

— Magazinul deschide la unşpe, zice pe un ton neutru.

Pentru o clipă, aduce cu fosta educatoare a lui Nate de la grădiniță, o femeie cu o figură angelică, ce părea mereu că se abține din greu să nu explodeze.

— Mergem încolo să vedem ce putem rezolva? Cred că Brianne e proprietara magazinului şi poate reuşeşte ea să dea de Barney.

— Bine.

Îmi aruncă o privire piezişă.

— Bine.

Dacă aş avea o carte la mine, aş scoate-o acum şi m-aş face că citesc, fiindcă aştept în fața magazinului de zece minute şi abia acum văd căciula roşie cu moț îndreptându-se spre mine. Am plecat împreună de la cabană, dar n-a fost tocmai o plimbare plăcută. Ea era prost dispusă fiindcă au ros-o bocancii cei noi şi i-au făcut bătături pe glezne, iar eu voiam doar să

ajungem odată şi mă gândeam la Susie şi la băieţi. La un moment dat, m-am oferit s-o duc în cârcă, fiindcă am şi eu suflet şi, sincer, mă cam săturasem de smiorcăielile ei, dar s-a îndepărtat de mine nervoasă şi am lăsat-o în pace.

— Ai ajuns, zic.

Dacă ar fi posibil să ucizi pe cineva cu privirea, acum aş fi mort. Dau din cap către uşă.

— După tine?

Bănuiesc că avea de gând să intre prima oricum, dar mă simt eu mai bine dacă îmi zic c-a fost alegerea mea. Nu sunt sigur, dar mi se pare c-am auzit-o mormăind „ţi-ar muntele dracului" în barbă.

Pe dinăuntru, magazinul îmi aminteşte de tabăra de la marginea lacului unde mergeam verile în copilărie. Tot felul de lucruri puse alandala pe rafturi; lanterne lângă conserve de supă, gel de duş lângă mâncare pentru animale de companie, piepteni în vârful unui stativ cu felicitări. Nu pare să fie nimeni în magazin până să ne apropiem de casa de marcat, moment în care, de după o perdea din mărgele, apare o femeie cu un sendviş în mână. Are o faţă ca de spiriduş şi părul tuns scurt, e radioasă ca un bec la putere maximă.

— O, bună!

Bagă mâna după perdea să-şi lase sendvişul şi-şi scutură cu palma firimiturile de pe blugi.

— Scuze, credeam că e altcineva.

O îndrăgesc imediat; n-am întâlnit accent mai primitor decât cel irlandez.

Zâmbeşte larg şi ne cântăreşte din priviri cu ochii albaştri jucăuşi.

— Sunteţi tinerii însurăţei veniţi în luna de miere.

— Lună de miere? mă mir eu.

— De la Vidra? Scuze că n-am putut să vă aştept ieri să vă înmânez personal cheia, de obicei aşa procedez, dar a fost ziua soţului meu.

— Nu suntem în luna de miere, zicem amândoi odată.

— Nici măcar nu-l cunosc.

— Nici eu pe ea.

Femeia din spatele tejghelei mijeşte ochii, neînţelegând.

— Ah, bine. Atunci o să încep eu. Eu sunt Brianne, se recomandă cu voioşie, ca o prezentatoare de emisiuni pentru copii. Şi voi sunteţi…?

Îşi mută privirea când la unul, când la celălalt, aşteptând ca unul din noi să-i răspundă. Nici eu, nici ea nu ne grăbim să ieşim din anonimat, probabil

din aceleaşi motive. Dinadins n-am întrebat-o cum o cheamă şi nici ea nu m-a întrebat pe mine. Nu e uşor de analizat de ce o informaţie atât de simplă ca numele ei mi s-a părut prea mult. Presupun că, dacă aş şti cum o cheamă, ar deveni cineva în loc să fie un nimeni şi aş prefera să rămână un nimeni, oricât de dur sună asta.

Oftez şi dau să deschid gura, dar ea scoate hârtiile din buzunarul gecii şi le împinge pe tejghea către Brianne, care se uită în diagonală şi apoi ridică privirea.

— Deci tu eşti Cleo?

Cleo. Poftim. Oftez şi clatin din cap fiindcă acum e cineva.

Brianne se uită acum la mine, nesigură; fără îndoială, o stânjeneşte tensiunea dintre noi.

— Şi tu eşti…?

Îmi dreg glasul, trag de timp, mă simt de parcă am treisprezece ani şi am făcut o prostie la şcoală.

— Mack, mormăi în cele din urmă.

Simt cum „Cleo” fierbe de draci lângă mine şi intenţionat nu mă uit la ea.

Brianne scoate o agendă cu coperţi negre de sub tejghea.

— Nu ştiu care e problema, aşa că va trebui să mă ajutaţi să-i dau de cap, zice în timp ce frunzăreşte prin agendă. Ia să vedem ce-am notat aici…

Îmi ţin respiraţia. Hai, Barney, scoate-mă din belea.

— Cleo Wilder. Dar cine a făcut rezervarea a bifat pachetul cu şampanie pentru luna de miere, aşa că am presupus că e vorba de un cuplu.

Asta mă bagă şi mai tare în ceaţă. Mă întorc către Cleo.

— Eşti în luna de miere?

— Ia mai taci! se răţoieşte la mine. Vezi bine că nu sunt în nicio lună de miere. Probabil şefei mele i s-a părut amuzant.

Brianne se încruntă, încurcată. Cred şi eu că nu mai înţelege nimic. Şi eu sunt la fel de debusolat.

Cleo pufăie şi-şi dă ochii peste cap, ceea ce vrea să însemne *mai tăceţi odată* şi *lăsaţi-mă să vorbesc.* Nici gând. Am şi eu ceva de zis.

— Vărul meu, Barney, e proprietarul cabanei Vidra.

Brianne se luminează la faţă şi zâmbeşte uşurată.

— A, eşti neam cu Barney Doyle? Am fost colegi de şcoală. Îmi plăcea de el în secret când aveam vreo şase ani.

Rânjeşte cu gura până la urechi, îmbujorată. Zâmbesc şi eu fiindcă

tocmai am dovedit că sunt de bună credință. Cleo, în schimb, nu e deloc încântată.

— Ce drăguț, zic eu şi râd un pic cam exagerat. Barney mi-a spus că pot să stau la cabană până de Anul Nou, deci Cleo trebuie să-şi caute alt loc de cazare pe insulă.

— Ia stai aşa!

Cleo îşi smulge căciula de pe cap şi o trânteşte pe tejghea.

— Nu eu am nevoie de altă cazare.

— Nu ştiu dacă ți s-a mai zis, dar îți cam verşi nervii pe căciuli. Ți le îndeşi peste urechi, le smuceşti de pe cap, le trânteşti.

— Mai scuteşte-mă, îmi răspunde cu dispreț.

— Cabana Vidra aparține familiei mele, insist eu. Ai auzit ce-a zis Brianne. E îndrăgostită de vărul meu.

— Demult, în copilărie, mă corectează Brianne. Nu l-am mai văzut pe Barney de vreo cincisprezece ani, dacă nu mai bine.

— Deci nu locuieşte pe insulă? intervine Cleo.

— Nu mai locuieşte aici de ani buni.

Brianne îmi aruncă o privire scurtă, de parcă ar fi trebuit să ştiu toate astea.

— Mama lui s-a mutat cu toată familia la Donegal după ce-a murit tatăl ei, dacă nu mă înşel?

Dau din cap cu o expresie neutră, să nu mă dau de gol că nu sunt la curent cu amănuntele.

— Şi cine se ocupă de închirierea cabanei? întreabă Cleo, trecând direct la subiect, neinteresată de istoria familiei mele.

— Țin legătura prin e-mail cu Alice, sora lui Barney. Ea s-a întors aici pentru o vreme când au moştenit cabana Vidra. Îmi scrie cine şi când soseşte şi eu mă ocup să fie cabana pregătită, să le dau oamenilor cheia, lucruri de genul ăsta. Nu prea e treaba mea să rezolv… dispute, zice cu delicatețe.

— Dar în rezervare apare numele meu, zice Cleo.

Brianne dă din cap cu îngrijorare.

— Aşa e.

— Şi vărul meu e proprietarul cabanei, zic eu.

— Aşa e.

Brianne ridică din umeri, nevrând să tranşeze problema.

— E o situație complicată, într-adevăr.

— OK, *unul* din noi, zic eu aruncând o privire înspre Cleo, trebuie să-şi găsească alt loc de cazare în seara asta.

— Şi acela eşti tu, zice Cleo, apoi întoarce privirea către Brianne. Poți, te rog, să ne îndrumi către alte locuri de cazare?

Brianne strâmbă din nas într-un fel care-mi sugerează că nu vrea să spună ce urmează să spună.

— Mă tem că nu există altceva pe insulă.

— Nu e musai să fie ceva elegant, insistă Cleo. Merge orice.

Vorbeşte în numele tău, comentez în sinea mea, dar îmi țin gura.

— Nu e un loc turistic, spune Brianne cu părere de rău în glas. N-a fost niciodată. Ba, să zic drept, chiar s-a stârnit ceva vâlvă când familia ta a decis să închirieze cabana Vidra străinilor, adaugă uitându-se la mine. N-a fost toată lumea încântată, deşi majoritatea oaspeților au fost artişti şi profesionişti din diverse domenii.

— Nu se poate să nu existe nicio altă opțiune.

Încep să cred că situația n-o să se rezolve cu una, cu două. Până acum, am fost destul de încrezător că, la urma urmei, legătura mea de rudenie bate hârtia ei, dar dacă nu există niciun alt loc de cazare pe insulă, se cam împute treaba.

— O casă unde nu locuieşte nimeni? Sau măcar o cameră liberă la cineva acasă?

Brianne se gândeşte un pic, apoi clatină încet din cap.

— Chiar nu. Nu vine nimeni pe neaşteptate aici. Nu suntem genul de oameni care au o cameră liberă pregătită în caz că se întâmplă să vină musafiri. Sigur găsiți ceva pe una din insulele mai mari sau pe insula principală, bineînțeles.

— Nu vreau să stau pe o insulă mai mare, zice Cleo cu încrâncenare. Am plătit să stau la cabana Vidra şi exact asta o să şi fac.

— Vine şi soțul tău în curând? întreabă Brianne.

Cleo întoarce capul spre ea cu încetinitorul. În alte împrejurări, aş glumi că gestul ei îmi aminteşte de cel făcut de unul dintre puii de dinozaur din *Jurassic Park.*

— Am stabilit deja că nu sunt în luna de miere, zice scrâşnind din dinți.

— Ah, da, aşa e. Atunci tu eşti în luna de miere? mă întreabă pe mine. Poate de asta s-a produs o încurcătură?

Bine, recunosc. Nu e amuzant.

— Niciunul din noi nu e în luna de miere. Să isprăvim odată. Dacă nu

există niciun alt loc de cazare pe Salvation Island, atunci unul din noi trebuie să plece de pe insulă şi n-am de gând să fiu eu acela.

— La ce oră vine feribotul următor?

Brianne închide agenda încet şi-şi apasă ambele palme pe copertă.

— La unsprezece.

Cleo se uită la ceasul de perete din spatele lui Brianne şi oftează teatral. E aproape douăsprezece.

— Super.

— Vineri, adaugă Brianne.

N-aş putea să bag mâna în foc, dar cred c-a lăsat pauza aceea dinadins, pentru efect dramatic.

— Vineri? zice Cleo prea tare în magazinul micuț. Adică nu azi, nu mâine şi nici măcar poimâine, fiindcă azi e abia sâmbătă?

Brianne se trage un pas în spate.

— Feribotul trece numai o dată pe săptămână, cu excepția situațiilor de urgență. Urgențe medicale, adică. Dacă moare cineva.

Bravo, Brianne, o felicit în gând. A băgat-o pe aia cu moartea ca să nu poată Cleo să spună că asta e o situație de urgență.

— Şi chiar nu există niciun alt loc de cazare pe toată insula?

Cleo pare pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

— Nu, îmi pare foarte rău. V-aş oferi canapeaua mea din sufragerie, dar acolo dorm pisicile şi una din ele are artrită, aşa că…

Cleo se uită pieziş la mine.

— Tu arăți în stare să ajungi şi înot pe cea mai apropiată insulă, zice cu disperare în glas şi se întoarce către Brianne. E departe?

Brianne ridică ambele sprâncene.

— Ar muri cu siguranță.

— OK, zic eu, încercând să gândesc practic.

Fă-ți un plan, Mack, gândeşte.

— O să avem nevoie de una-alta să ne ajungă până vineri.

La fel ca ieri, Cleo îşi încrucişează brațele şi refuză să accepte realitatea.

— Trebuie să luăm de mâncare şi, nu ştiu tu, dar eu o să am nevoie de mai multă bere.

— Pot să vă trimit cumpărăturile la cabană mai târziu, dacă vreți, se oferă Brianne. Soțul meu face livrări după-amiaza, când închidem.

— Ar fi minunat, mulțumim, Brianne, zic eu politicos, în timp ce mă uit urât la Cleo că nu e mai recunoscătoare.

Se uită şi ea urât la mine.

— Ia nişte ciocolată, poate te mai îndulceşti, bombăn sătul de încăpățânarea ei, în timp ce pun în coş brânză, lapte şi alte alimente de bază. Eşti vegetariană? o întreb când ajung la raionul de legume.

— Erai la masă cu mine când am mâncat şuncă azi-dimineață, zice în timp ce ia nişte pui şi roşii.

Umplem coşul în tăcere; mai luăm pateu, ouă, cotlete de miel şi cartofi. Brianne ne face socoteala şi scotocesc după portofel. Canadiana asta nenorocită are prea multe buzunare, ştiu că sigur îl am pe undeva.

— Plătesc eu, zice Cleo, care adaugă şi nişte vin şi scoate un teanc de bancnote din buzunarul gecii.

— Nici nu mă gândesc, zic, rugând-o din priviri pe Brianne să nu-i ia banii în timp ce mă caut mai departe prin buzunare. Fac eu cinste. Sau facem jumi-juma, dacă vrei.

Cleo se uită la totalul inscripționat pe casa de marcat şi îi pune banii în mână lui Brianne, care n-are încotro şi-i ia. Ştiu că e nedrept să mă aştept de la cineva străin să intervină pe post de arbitru, totuşi… credeam că s-a creat o legătură între noi; dar se pare că nu.

— Unde e cel mai apropiat loc pe insula asta unde găsesc semnal la telefon? întreb. La cabană nu e deloc.

— Numai în sat. Avem internet wireless la birt şi la cafenea, ceri parola la bar. Delta are şi un calculator dacă-ți trebuie, se rezervă cu ora.

Probabil că mi s-ar părea fermecătoare sistemele astea demodate dacă aş fi aici în vacanță, dar aşa e doar un motiv în plus de nervi.

Iau căciula lui Cleo de pe tejgheaua magazinului şi i-o întind.

— Poftim, pune-ți căciula, poate te mai binedispui. Eu o să fac o plimbare.

— CLEO —
NU-MI PLACE BUDINCA DE OREZ

3 octombrie, Salvation Island

Pe piatra din vârful dealului stă cineva.

Am gâfâit până aici ca să-mi verific e-mailurile, mă doare glezna de mor şi acum văd că altcineva mi-a luat-o înainte. Partea bună e că nu e americanul cu geaca lui caraghioasă. Mă opresc ceva mai departe de pietroi, unde să nu mă audă femeia cu geacă de blugi care stă cu spatele la mine. Nu-mi dau seama de la distanța asta dacă vorbeşte la telefon sau doar ia o gură de aer. Ia o gură de aer – ce expresii elegante folosesc! Aşa-mi trebuie dacă stau să mă uit în neştire la seriale de epocă în loc să lucrez. Îmi zic că se pune ca muncă de documentare, cu toate că, în viața de zi cu zi, nu prea am de-a face cu corsete sau cu plimbări romantice călare. Deşi, la o adică, s-ar putea zice că fiecare dintre noi îşi caută flamingoul, nu-i aşa?

Of, mai stă mult femeia asta? Mă simt ridicol că trebuie să stau la coadă la un bolovan, de parcă ar fi o cabină telefonică.

N-o aud vorbind şi stă neclintită. Apoi, deodată, îşi face mâinile pâlnie la gură şi țipă. De fapt, urlă, ca să fiu mai precisă. Urlă cât o țin plămânii. Tresar speriată şi mă trag câțiva paşi înapoi, cu gândul să mă îndepărtez pe nesimțite, dar chiar atunci îmi țiuie zgomotos telefonul din buzunar, se pare c-a prins semnal.

Îmi pipăi buzunarele după el panicată, în vreme ce femeia de pe pietroi se întoarce spre mine. Mă surprind mai multe lucruri deodată: e mai tânără decât crezusem, de-o seamă cu mine sau cam aşa ceva, are ochii verzi ca iarba de pe insulă şi e vizibil însărcinată. La gât poartă un fular imens tricotat în culorile curcubeului şi de sub căciula cu moț se iţeşte o ureche cu o mulțime de cercei din argint.

— Ce faci, mă spionezi?

Se uită la mine cu o încruntătură serioasă şi, când încep să bălmăjesc o scuză, pufneşte în râs.

— Stai la Vidra, nu-i aşa?

Nu e tocmai greu de ghicit, având în vedere că, după cum tocmai am aflat, Vidra e singurul loc de cazare de pe insulă şi e limpede că nu sunt localnică.

— Da. Tu, ăăă, eşti bine?

Pare să nu înțeleagă întrebarea, dar se luminează imediat la față.

— Te referi la urlete? Îmi descarc nervii pe care mi i-a făcut maică-mea, mă înnebuneşte de cap. Cică-i face bine copilului să te văicăreşti din când în când.

Îşi mângâie burta şi râde mânzeşte.

— Eu sunt Delta, fiica rătăcitoare a insulei Slánú, m-am întors acasă cu burta la gură să-mi fac de ruşine familia.

— Cleo.

E prima oară când aud cum se pronunță numele irlandez al insulei.

— Slánú? repet după ea, şovăind. Am pronunțat bine?

Ridică din umeri.

— Nu-i rău. Dar mai bine zici Salvation, numai localnicii cu ştate vechi îi zic Slánú.

— Şi tu.

— Numai când mă scoate din minți situația mea delicată, zice rânjind.

Simt o apropiere instantanee când ne zâmbim una alteia. Ar putea fi din cauză că suntem de vârste apropiate, dar are ceva care-mi merge direct la inimă. Poate că-mi aminteşte un pic de Ruby – veselă şi zvăpăiată dar am impresia că e o femeie care se cunoaşte bine şi o invidiez pentru asta. Eu mă simt adesea ca un copil deghizat în adult şi sper să nu mă dau de gol, pe când ea are aerul că ştie ce face cu viața ei. Pare pe punctul să mai zică ceva, când telefonul îmi țiuie iar şi-mi atrage atenția că am mesaje vocale neascultate.

— De la serviciu, zic, văzând numele lui Ali pe ecran.

Văd că m-a sunat şi Ruby.

— Eşti scriitoare?

— Da, răspund, întrebându-mă ce-a făcut-o să presupună asta.

— Mă gândeam eu. Se vede în aura ta. Arăți precum cineva care scrie romane de dragoste.

Îmi stă pe limbă să-i zic că nu scriu romane de dragoste, dar oare n-are dreptate într-un fel? Poate că nu scriu romane în sensul convențional, dar scriu despre dragoste, aşa că nu e departe de adevăr. Sau poate că e mai mult de atât. Poate că mi-a fost predestinat să o întâlnesc azi, aici, pe această femeie cu ochi verzi, poate e un mesaj din partea universului să trec la treabă şi să termin odată romanul ăla la care lucrez de-o veşnicie. Sincer, mi-e şi puțin jenă să recunosc – o jurnalistă care vrea să devină scriitoare,

ce clişeu obosit –, dar chiar m-am gândit că poate călătoria asta ar fi o ocazie bună să-mi îndeplinesc visul.

— Ceva de genul, bolborosesc, nesigură pe mine.

Delta priveşte în zare, către mare.

— Ăsta e unul dintre locurile mele preferate de pe insulă, zice în timp ce se ridică să-şi întindă spatele. Ar fi timpul să cobor, te las să lucrezi.

— Sper că nu pleci din cauza mea.

— A, nu, am urlat destul pe ziua de azi. Ar trebui să încerci şi tu, aici nu te aude nimeni.

În afară de Mack, mă gândesc în timp ce-o privesc cum se îndepărtează. Nu e genul de persoană pe care mă aşteptam s-o întâlnesc aici. Mă aşteptam la pulovere tricotate cu modele şi feţe rumene, ceea ce-mi dau seama că e un stereotip.

Mă aşez pe bolovan şi pornesc primul mesaj. Din difuzor răsună vocea lui Ali, care vrea să-i povestesc totul, în cele mai mici detalii. O s-o sun luni. Aş putea s-o sun şi acum, femeia asta nu ştie ce-i ăla weekend, dar nu prea am chef. Sunt încă bulversată şi abia încep să mă destind după ritmul infernal al vieții din Londra.

Înainte să vin încoace, am întocmit cu Ali o listă de dorințe şi provocări. Majoritatea sunt ideile mele, cu câteva adăugiri din partea ei, chestii care zice ea că i-ar atrage pe cititori. Deschid aplicația de notițe şi mă întreb ce chestii de pe listă aş putea să bifez mai întâi.

Înoată în mare – asta e una de-ale mele.

Îmi place la nebunie să înot, dar de cele mai multe ori sunt nevoită să mă limitez la piscine şi bazine de înot care duhnesc a clor, aşa că sper să prind marea mai liniştită la un moment dat, ca să pot înota fără să mor.

Petrece douăzeci şi patru de ore complet dezbrăcată.

La asta am cam strâmbat din nas. Nu c-aş fi pudică sau că mi-ar fi ruşine cu corpul meu, doar că mi s-a părut o idee forțată ca să atragem mai mulți cititori. Ali a venit cu argumentul că aşa te conectezi cu natura la un nivel fundamental, chestie cu care pot să fiu de acord. Deşi n-am cum s-o bifez până nu dispare Mack. Mai departe.

Fă un foc de tabără pe plajă.

Mănâncă ceva cules de tine.

Ia o decizie care să-ți schimbe viața.

Dormi în aer liber.

Pe asta o tai de pe listă. N-am luat în considerare vremea rea.

Scrie o poezie sau un cântec.

Fă ceva cu mâna ta.

Organizează o ceremonie de cuplare cu sine.

Mă opresc la punctul ăsta şi îmi trec uşor degetele peste cuvinte. N-am stabilit încă detaliile, e mai mult o schiță decât un plan concret. Ceremonia va fi de ziua mea, fiindcă vreau să marchez cumva faptul că împlinesc treizeci de ani, să mă sărbătoresc în mod simbolic. Ali ține morțiș să-i zic „căsătorie cu sine" pentru că sună mai interesant, de-aia a şi rezervat la mişto pachetul pentru luna de miere. Eu prefer s-o consider mai degrabă o ceremonie de conectare cu mine însămi, un prilej bun să-mi arăt că mă accept şi că n-am nevoie de un partener ca să mă simt bine cu mine. O şampanie în cinstea decadei care se încheie şi a celei care începe. Mi-am cumpărat un bol din lemn de plută de pe eBay şi mă gândeam să pun nişte lucruri simbolice în el şi să-i dau drumul să plutească pe mare. Sau să-i dau foc pe plajă. Nu ştiu încă, mă mai gândesc. Mă uit înapoi mai sus pe listă. „Ia o decizie care să-ți schimbe viața." Ali n-a văzut punctul ăsta; l-am adăugat după ce-am plecat din Londra. E ceva la care mă tot gândesc de la o vreme. Cum aş vrea să arate următorii câțiva ani din viața mea? Cine sunt eu fără un flamingo? Expir prelung, golindu-mi plămânii încet. Hai, Salvation, salvează-mă! Sau, cel puțin, ajută-mă să mă salvez singură.

Mă uit la numele lui Ali din dreptul unui alt mesaj vocal şi apoi, fără să-l ascult, apăs pe nume s-o sun. Trebuie să-i zic ce s-a întâmplat, să ştie c-am ajuns cu bine şi să-i cer sfatul. Aud cum se conectează, dar, când să înceapă să sune, o rafală de vânt mă împinge în față şi pierd semnalul. Rahat. Mai încerc o dată, stau complet nemişcată tura asta, dar îmi intră mesageria vocală. Simt cum începe să mi se strângă stomacul de stres în felul acela bine cunoscut. Mă îndrept de spate şi-mi zic că n-are rost să mă enervez. Oftez şi închid fără să-i las vreun mesaj şi mă abțin să nu-mi arunc telefonul în Marea Irlandei de draci.

Apăs să ascult mesajul de la Ruby şi vocea ei răsună din telefon ca o erupție vulcanică. „Cleo, ce faci?"

Îmi duc telefonul la ureche fiindcă m-a sunat dintr-un loc foarte zgomotos – e o hărmălaie de voci şi muzică pe fundal. „Sunt în localul ăla, ştii tu, ăla cu neoane albastre şi cu chelnerii cu pantaloni din latex? N-o să-ți vină să crezi pe cine cred c-am zărit la bar. Tipul ăla… ah, rahat, cum îl cheamă, ăla de astă-vară, de-a făcut figurație în *Jocurile Foamei* şi ne-a zis că l-a întâlnit pe prințul Harry?"

Cineva îi strigă ceva lui Ruby, mă zgârie pe urechi şi ţin telefonul un pic mai departe de ureche. „Scuze, Clee, era Helena, tipa aia de la muncă. Cineva i-a vărsat o băutură pe rochie şi ne-a făcut cinste cu shoturi ca să-şi ceară scuze. Sigur o s-o coste mai mult să ducă rochia la curăţat, tipul ăla bea o chestie portocalie. Măcar e destul de beată cât să nu-i pese."

Se aude cum cineva din fundal numără entuziasmat, cu voce tare. Mă strâmb când aud oameni beţi care se încurajează unii pe alţii să mai bea. „Te las, Clee!" ţipă Ruby. „O să beau ceva şi pentru tine."

Apoi se întrerupe brusc, e linişte şi expir iar prelung. Îmi privesc aburul respiraţiei cum pluteşte în jos pe povârnişul dealului irlandez şi nu regret nici cât negru sub unghie că n-am fost şi eu la bar aseară să beau shoturi de la care m-ar fi durut capul în dimineaţa asta. Mă gândesc la mesajul lui Ruby. Nu m-a întrebat cum e aici, nici măcar dacă am ajuns cu bine. A fost mai degrabă ceva de genul: „sâc, uite ce pierzi" decât „mi-e dor de tine". Nu e rău intenţionată, dar îmi aminteşte cât de ameţitoare poate fi viaţa la Londra şi cât de uşor e să te pierzi în lumini albastre de neon şi printre cei în pantaloni din latex.

E bizar. Mi-am petrecut mai toată adolescenţa visând să mă mut obligatoriu la Londra, să mă învârt printre scriitori şi editori, să merg la petreceri elegante, la care agenţii literari încălţaţi cu mocasini să râdă la glumele mele inteligente. Dar visurile se mai schimbă sau se mai schimbă omul. Acum ştiu că există oameni cărora le priieşte viteza oraşului. Rubes, de pildă. Dar mai sunt şi alţii care stau o vreme şi îşi dau seama cu timpul că nu e ceea ce-şi doresc. Oare fac parte din categoria asta? E greu de acceptat. Dacă e aşa, unde o să mă duc? Ce-o să fac mai departe?

Îmi bag telefonul în buzunar şi mă uit de jur-împrejur, să mă asigur că Mack nu e prin preajmă, apoi îmi fac mâinile pâlnie la gură şi încerc să scot un urlet. E slăbuţ. Mi-e şi jenă. Îmi dreg vocea, trag aer în piept şi mai încerc o dată. De data asta mă străduiesc să mă concentrez mai bine şi sunetul care iese din mine e ceva între pisică sugrumată şi războinic cu roşu în gât. Nu e ce trebuie. Mă ridic în picioare. Mă întind. Apoi urlu din toate puterile. Uau, ce bine-a fost. Urlu din nou, ca un animal sălbatic, îmi răcnesc toată frustrarea până când răguşesc şi mă dor umerii de la atâta efort.

Urlatul nu era pe listă, dar se pare că ar fi trebuit să fie.

În timp ce cobor dealul, îmi promit să fiu mai optimistă. E doar o săptămână până poate pleca Mack. Evident că el e cel care trebuie să plece

– eu am venit aici să-mi pun viața în ordine. El e în vacanță sau ceva. Aşadar, până atunci, o să fiu politicoasă, poate chiar amabilă, ca să-l fac să-mi înțeleagă punctul de vedere.

O săptămână pot să mă prefac că mi s-a repartizat un coleg de cameră enervant, cum pățesc studenții americani care stau la cămin.

A început iar să plouă. Nici nu mă mai obosesc să notez cum e vremea, cititorii să ştie că plouă dacă nu zic eu altfel. Am avut toată cabana la dispoziție în ultimele câteva ore, abia aştept să plece Mack şi să fie mereu aşa. M-am relaxat în cadă şi m-am cuibărit pe fotoliul îmbrăcat în catifea roşie de lângă şemineu, un loc minunat pentru citit sau pentru făcut planuri de viitor, cu un pahar de vin alături. Există şi o etajeră ticsită de cărți, pe care am de gând să le studiez mai îndeaproape, iar în comoda de sub televizor am găsit câteva jocuri – un pachet de cărți de joc, un Monopoly, o cutie cu cretă. Sunt şi câteva sticle de tărie – tequila şi vreo două tipuri de whisky. Televizorul nu prinde niciun program, am găsit un bilețel în care scrie că e mai degrabă pe post de monitor pentru DVD-urile din cutia de pe bibliotecă. DVD-uri, i-auzi! Nu m-am uitat la ele; nu vreau să descopăr toate surprizele deodată.

Soțul lui Brianne a adus cumpărăturile acum vreo oră. Arată de parcă ar fi cioplit din stâncile de pe insulă, un munte de om cu ditamai barba şi un zâmbet larg. M-a dus cu gândul la bărbații aceia în costume mulate din lycra, care trag camioane ca să se distreze. Mi-am pus un pahar de vin şi încerc să mă relaxez. Mack mi s-a părut la fel de încordat; l-am zărit mai devreme pe malul mării, când desfăceam sticla de vin în fața geamului de la bucătărie. Făcea treişpe-paişpe pe plajă. Mi s-a părut agitat, ceea ce m-a pus în gardă şi m-a şi enervat, fiindcă n-am chef să suport toanele altcuiva. Aşa că nu mă ridic de la locul meu când deschide uşa şi intră în cabană mormăind mărunt din buze şi cu geaca fleaşcă. Nu zic nimic nici când se dezechipează, îmi aruncă o căutătură piezişă, îşi desface o bere şi se aşază pe colțul măsuței de cafea, fix în fața mea.

E o mişcare neaşteptată şi n-am încotro decât să ascult ce are de zis. Mă rog, aş putea să-mi scot picioarele de sub fund şi să plec de acolo, dar genul ăsta de ostilitate pe față nu-mi stă în fire. Aşa că învârt restul de vin din pahar şi aştept.

— Îmi pare rău dacă m-am rățoit la tine, zice în cele din urmă. Nu eşti tu de vină pentru situația asta.

Nu mă aşteptam la asta. M-a luat pe nepregătite. Îi întâlnesc privirea şi,

pentru câteva clipe pline de sinceritate, suntem doar doi oameni prinşi într-o situaţie neplăcută.

— Hai s-o luăm de la capăt! Mack Sullivan, treizeci şi cinci de ani, fotograf din Boston. Tată a doi băieţi, Nate şi Leo. Îmi plac berea rece, echipa Red Sox şi drumeţiile cu cortul.

Se gândeşte o clipă.

— Îmi place vara mai mult decât iarna şi, dacă aş fi condamnat la moarte, aş cere chifle cu homar şi *cheesecake* la ultima masă.

Ia o gură de bere şi văd că s-a înroşit un pic pe gât.

E o schimbare atât de radicală, că nu-mi găsesc cuvintele. Mi-a fost greu şi numai să aflu cum îl cheamă mai devreme, nu ştiu ce să fac cu toate amănuntele astea noi. Acum nu mai e americanul şi-atât, e fotograf, tată şi amator de *cheesecake*.

— Păi, mă bucur să te cunosc, Mack, zic eu, zâmbind cu jumătate de gură, gândindu-mă că e exact ce voiam, să ne purtăm civilizat.

Doar că mă râcâie puţin c-a făcut el primul pas.

Ciocneşte sticla de buza paharului meu.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Cleo Wilder.

Nu cred că mi-am mai auzit vreodată numele rostit cu accent american. Sună altfel, de parcă aş fi o tipă mult mai mişto şi mai îndrăzneaţă. În clipa asta însă, mă simt datoare să-i urmez exemplul. Mi-a zis câte ceva despre el, acum e rândul meu. A părut să-i vină destul de uşor, dar să nu uităm că are naturaleţea aceea specifică americanilor, pe când eu sunt britanică get-beget.

— După cum ştii deja, eu sunt Cleo, am douăzeci şi nouă de ani şi sunt, ăă, scriitoare, din Londra.

Ridică din sprânceană.

— Ce?

Ridică din umeri.

— Nimic. Continuă.

— Credeai că sunt mai în vârstă? îmi dau eu cu presupusul. Mai tânără?

Mack dă din cap că nu.

— Atunci te miri că sunt scriitoare?

Mai ia o gură de bere şi îşi reazemă coatele pe genunchi.

— Nu. Mai zi-mi despre tine.

Doamne, ce greu e. Păcat că nu mai am vin în pahar.

— Nu prea ştiu ce să-ţi zic. N-am alte pasiuni în afară de scris. N-am

animale de companie, n-am copii. Mi-e frică de cai şi… nu-mi place budinca de orez.

„Nu-mi place budinca de orez”?

— O grămadă de negații, zice. De ce ți-e frică de cai, Cleo?

Ochii lui de culori diferite privesc țintă într-ai mei pentru câteva secunde apăsătoare şi, în mod ciudat, mă ruşinez să-i răspund. Cred că-şi dă seama, fiindcă se ridică şi-şi mai ia o bere. Respir încet în spațiul pe care l-a eliberat.

— Mai vrei vin?

— Un pic, zic eu sec când vine înapoi cu sticla şi începe să-mi toarne în pahar.

Mă simt un pic ridicolă şi depăşită de situație. Nici măcar nu pot să mă închid la mine în cameră, pentru că asta e camera mea. Şi a lui. Uff!

— Ți-a plăcut plimbarea? îl întreb uşurată că se aşază pe colțul canapelei de data asta, nu înapoi pe măsuță.

Încuviințează din cap.

— Insula asta îmi întrece toate aşteptările şi aveam aşteptări mari.

Mi-e aproape jenă să recunosc că n-am căutat să aflu prea multe despre Salvation înainte să vin încoace. Călătoria asta are mai mult legătură cu mine decât cu locul în sine, ceea ce sună superficial, acum că mă gândesc mai bine.

— Salvation reprezintă locul unde a copilărit bunica mea şi fundalul poveştilor pe care mi le spunea mama la culcare, zice. Am ştiut dintotdeauna c-o să ajung aici într-o bună zi.

Da, bine, m-am prins. Vrea să înțeleg legătura lui specială cu insula asta, să-mi dau seama că are nevoie să rămână aici. Dar nu pot şi nu vreau să-i împărtăşesc motivele mele. Sunt prea personale şi încă mă străduiesc să înțeleg de ce faptul că sunt aici începe să conteze tot mai mult pentru mine.

— Nu pot să plec vineri. Ştiu că asta îți doreşti şi înțeleg că ai plătit cazarea şi ai o hârtie care dovedeşte asta, dar am nevoie să rămân.

Aha, deci de asta îşi deschidea sufletul.

— Am înțeles, oftez eu. Şi acum că ştiu că eşti suporter Red Rox, îți place *cheesecake*-ul şi mama ta ți-a spus poveşti despre locul ăsta, ar trebui să simt că te cunosc şi să pun motivele tale speciale mai presus de ale mele?

Lasă privirea în jos şi oftează.

— Tu de ce-ai venit aici? De unde să visez? Nu ştiu despre tine decât că ți-e frică de cai şi că nu-ți place orezul cu lapte. Du-te acasă şi cunoaşte

lume, Cleo. Ăsta e un loc prea singuratic pentru cineva ca tine.

Asta mă scoate din sărite.

— „Cineva ca mine”? N-ai nici cea mai vagă idee cine sunt sau ce vreau de la viață.

— Atunci spune-mi, zice şi-şi ridică mâinile, cu bere cu tot. Convinge-mă că ai nevoie de cabana asta mai mult decât mine.

— Nu, zic eu, enervată la culme. Uite ce e, Mack, spun în timp ce mă trag pe marginea fotoliului, cu vinul în mână. Ai bătut cale lungă până aici, înțeleg. Ai legături de familie pe care vrei să le explorezi, înțeleg şi asta. Dar ştii ceva? Poți să faci asta la fel de bine şi de pe cea mai apropiată insulă. Du-te şi cunoaşte lume. Mănâncă friptură, bea Guinness şi vorbeşte despre străbunii tăi. Şi, cu siguranță, vei găsi şi Wi-Fi.

Şi iată-ne înapoi de unde am plecat, în colțuri opuse de ring. Ne uităm urât unul la altul, eu îmi golesc paharul de vin dintr-o înghițitură, iar el se îndreaptă spre baie şi îşi ia şi berea cu el. Aud apa curgând şi răsuflu uşurată.

Atmosfera dintre noi e prea tensionată ca să mâncăm împreună sau să mai stăm de vorbă. El se cocoață în vârful patului şi-şi porneşte laptopul; fac şi eu acelaşi lucru pe canapea. Tot restul serii nu se mai aude decât sunetul de taste; tastează enervant de repede. Cred că loveşte tastele la întâmplare ca să mă scoată din sărite, mă gândesc în timp ce şterg cuvintele pe care le-am scris aiurea, în grabă, încercând să par eficientă. O las baltă şi încerc să mă cufund în lectura unei cărți pe care am apucat-o la nimereală când l-am auzit că iese din baie, un thriller de război care nu mă prinde nicicum.

Mack iese afară pe la 11 şi tropăie de colo-colo pe terasă, fluturându-şi telefonul pe sus. Mă distrez în sinea mea că n-a descoperit „cabina telefonică” de la bolovan. O persoană mai generoasă poate că i-ar arăta exact unde să stea şi cum să țină telefonul, dar nu mă simt aşa de generoasă momentan.

Nu pot să dorm. Am făcut tot ce-am putut să acopăr adânciturile din canapea cu perne aşezate strategic, dar nu trag speranțe c-o să dorm mai bine.

Mă enervează că mi-a zis mai multe despre el decât i-am zis eu. Îmi vine să-i zic şi eu câte ceva, ca să echilibrez balanța, dar mă deranjează jocul ăsta de-a vulnerabilitatea, aşa că încerc să mă gândesc la trei chestii aleatorii pe care să i le spun fără să mă dezvălui prea mult.

— Primul meu iubit, Lewis Llewlleyn, era un rocker goth care scria scenarii foarte proaste de filme horror. El avea şaisprezece ani, eu, cincisprezece. Mi-a cerut să-i spun sincer ce părere aveam despre capodopera lui şi apoi mi-a dat papucii fiindcă nu l-am ridicat în slăvi. Bunica m-a învățat să tricotez şi mi-e frică de cai pentru că am căzut de pe unul când aveam opt ani, zic în bezna deplină a cabanei, în timp ce-mi caut o poziție mai comodă pe canapea.

— Şi a ajuns scenarist? întreabă Mack după o tăcere lungă.

— Vinde căzi cu hidromasaj, din câte ştiu.

Îl aud cum râde pe înfundate.

— N-ai zis nimic de soția ta, spun eu înainte să apuce să-mi pună alte întrebări incomode. Ai zis că ai doi băieți şi că-ți plac chiflele cu homar şi excursiile cu cortul, dar n-ai pomenit de soția ta.

Oftează.

— E complicat.

— Ce-i ăsta, statusul de Facebook?

— Nu, Cleo, e viața mea, fir-ar să fie.

Bine. În pofida tentativei de a ne cunoaşte mai bine, se pare că nu sunt singura care se fereşte să vorbească despre lucruri prea personale. N-ai decât să-ți ții secretele pentru tine, Mack Sullivan. E dreptul tău, la fel cum şi eu am dreptul la secretele mele. Dar am dreptul şi la cheile cabanei Vidra.

— MACK —
TOATE CHESTIILE NEREZOLVATE

4 octombrie, Salvation Island

Încă nu mi-am despachetat aparatele de fotografiat. Ard de nerăbdare, dar îmi stă pe creier situația asta ridicolă cu Cleo. Pentru mine, călătoria asta e ceva ce se întâmplă o dată în viață. Nu mai am nervi şi pentru o britanică încăpățânată care să-mi sufle în ceafă sau să trăncănească. Prezența mea aici e un lucru profund personal şi, la urma urmei, țin la intimitatea mea.

„N-ai zis nimic de soția ta.” Vocea lui Cleo mă zgârie pe urechi de azi-noapte şi trântesc ceainicul pe plită cu mai multă forță decât e cazul. Nu, nu ți-am zis nimic de soția mea fiindcă uite care-i treaba: nu te priveşte. Ți-am zis alte chestii în ideea că poate vei încerca să înțelegi că pentru mine e mai mult decât o vacanță, că insula asta face parte din ADN-ul meu şi că asta îmi dă întâietate, indiferent dacă-ți convine sau nu. Arunc o privire către canapea, unde ea încă doarme, cu părul negru răsfirat pe fața de pernă albă. Femeia asta arată mereu de parcă s-ar afla pe platoul de filmare al unui film cu Albă-ca-Zăpada. Mă mănâncă degetele să-mi scot aparatul de fotografiat Leica; nu mă pot uita la cineva sau la ceva fără să încadrez totul mintal ca pe o fotografie; ajustez lentila în capul meu şi aleg momentul exact în care să apăs pe declanşator ca să surprind imaginea aşa cum o văd. E o senzație de care nu mă satur niciodată. Am făcut mai multe fotografii la propria nuntă decât fotograful pe care l-am angajat special pentru asta şi, de-a lungul anilor, ne-am uitat la ele mult mai des decât la albumul oficial de nuntă, legat în piele albă şi cu numele noastre gravate cu litere aurii, fiindcă i-am surprins pe cei dragi în ipostazele cele mai fireşti, când nu ştiau că sunt pozați. Mama lui Susie, cuprinzând în palme chipul iubitei sale fiice. Daryl, prietenul meu cel mai bun şi cavaler de onoare, în biserica luminată de razele soarelui, observând-o pentru prima oară pe Charlotte, colega lui Susie, care între timp a devenit mama fiicelor lui. Jur că aproape poți să vezi săgețile iubirii arcuindu-se peste capetele celorlalți, din ochii lui spre profilul ei. O secundă mai târziu, a întors capul şi i-a întâlnit privirea. Am surprins şi momentul acela. Fotografia asta e pe peretele lor din dormitor.

Am trecut prin fiecare moment important din viața mea cu aparatul de

fotografiat atârnat la gât şi am ştiut dintotdeauna că voi ajunge cândva pe Salvation Island să fotografiez peisajul şi să-i cunosc pe localnici, să surprind în imagini acest loc care e o parte din bunica mea, din mama mea şi din mine. Cu câteva zile înainte de a pleca, Susie mi-a zis că e un proiect care ține doar de amorul-propriu – cuvinte dure, alese dinadins ca să mă rănească, să bagatelizeze şi să sublinieze cât de mult ne-am îndepărtat unul de altul. Mă cunoaşte mai bine decât oricine. M-a ascultat spunându-le copiilor noştri poveşti de culcare despre insula asta îndepărtată, aceleaşi poveşti pe care mi le spunea şi mie mama în copilărie. Ştie foarte bine că e un proiect de suflet. Amor-propriu? Momentan, e mai curând o chestiune de sănătate mintală.

Am luat-o pe poteca ce duce în punctul cel mai nordic al lui Salvation Island. Am dat de biserica simplă din piatră a insulei şi de cimitir – cruci albe din granit împrăştiate pe stâncă, inscripționate pe partea dinspre mare. Mă plimb printre ele cu mâinile băgate adânc în buzunare şi cu umerii ridicați să mă apăr de vântul aspru. Frate, ce dură e vremea pe-aici. Ultimele nume de pe cruci îmi sunt necunoscute, dar familiare – Macfarlane, Campbell, Sweeney, Macdonald. Le ştiu din poveştile bunicii, sunt chipuri din fotografii vechi alb-negru, păstrate într-o cutie metalică de biscuiți, în fundul bufetului din bucătărie. Îmi pare rău că n-am întrebat-o mai multe despre fotografii de-a lungul anilor, că n-am notat pe spate ce reprezintă fiecare, înainte ca stadiile incipiente ale demenței să-i înceţoşeze amintirile. Apoi dau peste o cruce pe care scrie „Helen Doyle, decembrie 1907”, alături de soțul ei, „Henry Doyle, martie 1909”. Studiez puținele detalii, curios să aflu mai multe despre aceste rude demult răposate ale lui Barney. Ale mele. Helen a murit la şaptezeci şi nouă de ani, iar Henry, cincisprezece luni mai târziu, la optzeci şi patru de ani. Au fost împreună cincizeci şi şase de ani. Stau în spatele mormintelor lor şi privesc către mare, cu mâinile sprijinite de câte o cruce.

Cincizeci şi şase de ani, îmi zic. *E o perioada remarcabilă.* Sigur n-au avut o viață uşoară aici, pe insulă, mai ales pe vremea aceea, fără dotările moderne de acum. Sau poate mă înşel şi au avut o viață bucolică şi romantică, departe de lumea dezlănțuită şi cu atât mai fericită. *Mai puțin complicată, în orice caz,* zic cu voce tare, gândindu-mă la propria căsnicie, care stă să se destrame după nici zece ani. Zi după zi, săptămână după săptămână şi lună după lună, Susie a dezlegat în mod sistematic fiecare legătură strânsă dintre noi şi s-a îndepărtat tot mai mult de mine. A zis că n-

are pe altcineva, doar că are nevoie de o schimbare. A zis că doare ca naiba că nici măcar nu e sigură dacă ne-am înțelege mai bine ca prieteni decât ca iubiți. Momentan, mi se pare că nu suntem nici una, nici alta. Şi ăsta, Helen şi Henry, e motivul pentru care mă aflu aici, la cinci mii de kilometri de oamenii pe care-i iubesc cel mai mult pe lumea asta. Aud un scârțâit – şuieratul vântului printre copaci sau poate că Henry se răsuceşte în mormânt la gândul că un bărbat din neamul Doyle poate fi atât de nătâng încât să lase să-i scape familia printre degete.

— 'Mneata!

Mă întorc în direcția vocii şi în spatele meu se află o femeie la vreo şaizeci de ani, aş zice, deşi nu încerc niciodată să ghicesc vârsta unei femei, fiindcă ăsta e un joc care nu se termină cu bine. E o femeie interesantă, în orice caz. De sub căciula din lână cu flori uriaşe aplicate într-o parte se iţesc şuviţe de păr albastru, iar haina ei e făcută din petice care de care mai colorate şi din materiale diferite. Mă mănâncă degetele să-i fac o poză.

— Tu trebuie să fii ginerică, zice, dar sclipirea din ochii ei căprui îmi confirmă că a aflat vestea încurcăturii de la cabană, cum probabil c-a aflat toată lumea de pe insulă.

— Da, a fost o surpriză şi pentru mine, zic şi ea râde mulţumită.

Aruncă o privire către crucea din faţa mea.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai avut niciun Doyle pe insulă.

Îmi promit în gând să nu-i încredinţez niciun secret lui Brianne.

— Pe mine mă cheamă Sullivan, dar da, mama mea are o verişoară pe nume Lauren Doyle.

— Mi-aduc aminte când a plecat Lauren cu cei mici, zice şi-mi întinde mâna înmănuşată. Ailsa Campbell.

Îmi scot mâna din buzunar şi i-o întind la rândul meu.

— Încântat de cunoştinţă.

— La fel. Şi ce vânt te aduce pe Slánú?

Savurez sonoritatea numelui vechi, îmi aminteşte de poveştile bunicii.

— Nu-i bai dacă nu vrei să spui, continuă ea când vede că nu răspund imediat. Doar că puţini vin într-un loc ca ăsta fără o poveste în spate. Am avut orăşeni extenuaţi veniţi să se reculeagă, câte un scriitor venit să scape de blocaje. Sarah, recepţionera doctorului din sat, a ajuns aici acum douăzeci de ani ca să scape de nenorocitul de bărbatu-său şi nu s-a mai întors acasă. Stai mult?

N-am un răspuns clar.

— Asta rămâne de văzut. Aşa aş vrea. Vreo două luni, poate chiar până în prag de sărbători.

Face un pas în spate şi îşi încrucişează braţele la piept, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Eşti un reporter neînfricat în căutarea reportajului vieţii tale?

Cred că mă ia un pic peste picior. Dau din cap, deşi aş vrea să iau şi câteva interviuri şi să fac nişte documentare în completarea proiectului fotografic, dacă reuşesc să câştig bunăvoinţa localnicilor şi dacă vor vrea să stea de vorbă cu mine.

— Nu eşti vreun explorator care vrea să ia la picior toate insulele? Am avut şi câţiva din ăştia de-a lungul anilor.

— Nu, zic. Asta e singura insulă care mă interesează.

Ailsa mijeşte ochii la mine câteva secunde, apoi ridică din umeri.

— Bine, Doyle, mă dau bătută. Cu ce ocazie pe la noi?

Poate dacă îi spun unui singur localnic motivele pentru care mă aflu aici, le spun de fapt tuturor. „E fotograf", o să zică data viitoare când trece pe la magazin. „Vrea să fotografieze locul de baştină al familiei lui, localnicii, flora şi fauna, aşa a zis", va spune ridicând din sprâncene, între două guri de bere la birtul din sat. „O fărâmă de istorie, a lui şi a noastră, pentru o expoziţie la Boston, vara viitoare", îi va povesti unui vecin în timp ce-şi plimbă câinele pe plajă.

— Te aşteptăm pe la birt. E deschis aproape în fiecare seară, dacă nu e vremea prea rea, zice cu ochii la norii negri care se adună la orizont. E un loc bun să-i cunoşti pe localnici.

— O să vin sigur.

Mă gândeam oricum să trec pe acolo, e mai uşor să stai de vorbă cu oamenii la un pahar de whisky decât lângă o piatră de mormânt.

— Şi fata? Ea ce caută pe o insulă ca asta?

— Cleo? Dumnezeu ştie. Doarme în cabana mea, se bălăceşte în cada mea şi…

— Îţi mănâncă tot terciul? continuă Ailsa zâmbind.

Zâmbesc şi eu, îmi dau seama cât de ridicol sună, ca din povestea cu *Bucle-Aurii şi cei trei ursuleţi.*

— Sincer, n-am nici cea mai vagă idee ce caută aici. Sper din tot sufletul să plece cu feribotul de vineri.

Ailsa ridică din sprâncene, iar acestea-i dispar sub bretonul albastru.

— Din câte am auzit, şi ea e hotărâtă să rămână.

Ei na, ce repede circulă veştile pe-aici.

Nu vreau să mai vorbesc despre Cleo, fiindcă situaţia incertă mă cam scoate din minţi.

— Mă duc, zic, privind buchetul de flori pe care-l ţine în mână. Vă las în pace.

— De asta chiar nu ducem lipsă pe aici, zice ea zâmbind.

O salut dând din cap şi o iau înapoi pe potecă.

— CLEO —
ŞI DACĂ EL NU IA FERIBOTUL?

5 octombrie, Salvation Island

— Cleo, tu eşti?

Ştiu că sună dramatic, dar mai că-mi vine să plâng când aud vocea cunoscută a lui Ali.

— Da, zic, aproape ţipând să acopăr şuieratul vântului. Vezi că s-ar putea să se întrerupă, fiindcă sunt în vârful unui deal şi semnalul e varză, dar am o problemă serioasă.

Am reuşit să-i trimit câteva mesaje aseară, în care i-am povestit situaţia pe scurt, probabil c-am lăsat şi impresia că se va rezolva într-o zi sau două, dar acum îi dau toate detaliile; trebuie s-o previn că proiectul pentru care am venit aici ar putea fi compromis. M-a trimis pe Salvation Island ca să scriu despre experienţa parteneriatului cu sine, ceea ce e cam greu de realizat, având în vedere că nu sunt singură.

— Şi acum nu vrea să plece, mă plâng eu, pe jumătate zbierând. Nu vrea şi pace, deci cred că va trebui să plec eu.

— Nu! Cleo, nici să nu te gândeşti. Ce-o să zică cititorii noştri? Ştii doar că fidelitatea publicului se bazează nouăzeci şi cinci la sută pe încredere şi că, odată ce-ai pierdut încrederea asta, n-o mai recuperezi. Stai acolo şi nu ceda. Va ceda el primul.

Ştiam c-o să-mi zică toate astea.

— Mack Sullivan e încăpăţânat ca un taur.

— Atunci n-ai decât să fii şi mai încăpăţânată, dacă trebuie! Hai, Clee, nu eşti tu cea mai îndârjită jurnalistă a mea? Unde-i fata aia pe care mă pot baza că-şi face treaba fie ce-o fi?

— Nu-mi mai face complimente ca să obţii ce vrei, e înjositor.

Râsul ei mă unge pe suflet. Mi-era dor de el!

— Nu te lăsa şi scrie-ţi articolele.

Ăsta e talentul lui Ali – râdem, glumim şi, în acelaşi timp, îţi dă un ultimatum.

— Şi dacă nu se urcă pe feribot?

— Atunci e mai tupeist decât credeam. Stai liniştită, o să plece.

Închid şi mă gândesc ce bine-ar fi dacă aş fi măcar pe jumătate la fel de

convinsă ca Ali că lucrurile se vor aranja în favoarea mea.

— CLEO —
AOLEU! MAI E DOAR O ZI PÂNĂ VINE FERIBOTUL!

8 octombrie, Salvation Island

— Putem sta de vorbă un pic?

Ridic ochii din laptop când Mack sparge tăcerea din cabană. E trei după-amiaza şi suntem amândoi în casă fiindcă bate un vânt nebun şi ploaia loveşte cu putere în geamuri. În alte împrejurări şi cu alte persoane, ar fi o desfătare să stau în faţa focului din şemineu în timp ce afară se dezlănţuie furtuna. Nu şi aici, deşi ne străduim să ne purtăm civilizat unul cu altul. „Vrei şi tu cafea, că pun nişte apă la fiert? Ai nevoie la baie sau pot să intru?” Nu vorbim pe bune, doar strictul necesar. Mai degrabă ne evităm unul pe altul şi fiecare aşteaptă ca celălalt să cedeze. Azi e joi. Trebuie să ne mai suportăm doar o zi.

— Da, sigur. Stai să termin asta.

Închide cartea din care citea.

— Ce tot scrii acolo?

Mă codesc. Nu vreau să-i spun că lucrez la următorul articol despre căutarea flamingoului.

— Ţin un fel de jurnal, cum ar veni.

— Sunt şi eu pe-acolo?

Am hotărât că n-am încotro, trebuie să fiu sinceră cu cititorii mei şi să scriu despre pățania asta. Un rateu american. Mă hlizesc în sinea mea şi-mi notez să-l numesc aşa în următorul articol, apoi închid laptopul.

Mă uit țintă la el din celălalt capăt al încăperii.

— Tu eşti americanul enervant care-şi face apariția pentru scurt timp.

— Un tip cu bărbie sculptată.

Mă fac că recitesc şi apoi clatin lent din cap.

— Nu scrie nicăieri aşa ceva.

— Ce omisiune grosolană.

— Despre asta voiai să vorbim?

Şi-a sprijinit coatele pe brațele fotoliului, îşi lasă capul în mâini şi-şi trece degetele prin păr. E un gest care mă face să cred că îi vine greu să zică tot ce vrea să zică.

— Mă tot întreb pentru ce ai venit aici de fapt.

Aha.

— Să studiez vidrele? spun, încercând să imit detaşarea lui Ali.

Şi chiar m-am delectat în fiecare dimineaţă urmărind familia de vidre care iese la scăldat printre stâncile alunecoase din apropierea cabanei. Ghemotoace de blană brun-argintie care fac tumbe prin apă. Vidrele chiar se ţin de lăbuţe când dorm ca să nu se piardă una de alta, nu e o scorneală. Poate asta a fost greşeala mea – ar fi trebuit să-mi caut vidra, nu flamingoul.

Mack aşteaptă, ţintuindu-mă cu privirea. Îmi dau seama că şi el e genul care se foloseşte de tăcere ca să obţină ce vrea. E super frustrant, fiindcă eu sunt genul care simte nevoia să umple tăcerea stânjenitoare şi care începe să debiteze tot felul de aiureli.

— Mi-am luat un an sabatic? Mă recuperez după o operaţie la… ăăă, genunchi?

Închid ochii şi strâng din pleoape, mă simt ridicol.

— La ambii genunchi?

Oftez.

— Uite care-i treaba, ştim amândoi că nu sunt operată la ambii genunchi, bine? M-ai intimidat şi-am zis şi eu ce mi-a venit la gură. Poate că n-am un nume de familie irlandez şi nici rude îndepărtate pe aici, dar asta nu înseamnă că şederea mea e mai puţin importantă.

— Te intimidez?

— Nu-mi place să mă justific.

— Nici nu-ţi cer aşa ceva. Era doar o întrebare. M-a întrebat cineva de tine şi n-am ştiut ce să zic.

— Cine?

— Ailsa, o femeie pe care-am cunoscut-o în timp ce mă plimbam.

Nu m-am aventurat mai departe de plajă şi de dealul din apropierea cabanei Vidra de când am ajuns. Ştiu că există un sat în partea de nord a insulei – nu cred că aş fi venit aici dacă n-aş fi ştiut că sunt şi alţi oameni prin preajmă, chiar dacă sunt mai departe. O să explorez cum se cuvine imediat ce trece săptămâna asta şi rămân, în sfârşit, singură.

— Trebuie să vorbim despre ziua de mâine, zic eu, fiindcă ştiu că aici vrea să ajungă de fapt.

— Aşa e.

Se ridică din fotoliu şi se duce la fereastra din bucătărie.

Mă pregătesc psihic, îmi formulez contraargumentele.

— Cleo…

Lasă propoziția neterminată, îşi propteşte mâinile pe blat şi se apleacă să vadă mai bine pe fereastră.

— Vine cineva încoace, coboară dealul.

Asta mă face să mă ridic şi să mă duc lângă el, la chiuvetă. Aşa e, cineva se îndreaptă cu paşi repezi încoace.

— Cred că e Cameron, soțul lui Brianne, zic eu, fiindcă îmi închipui că nu sunt prea mulți bărbați pe insulă care să aibă statura lui impresionantă.

Ieşim amândoi pe terasă şi Cameron urcă treptele să se adăpostească de ploaia care-i curge şiroaie de pe geaca impermeabilă. Face un gest cu degetul mare în jos în loc de salut.

— Veşti proaste, oameni buni, zice, trecând direct la subiect.

Îmi strâng puloverul lung mai tare şi-mi încrucişez brațele la piept cu un nod în stomac.

— Nu vrei să intri?

Dă din cap că nu.

— Mai bine nu, dacă nu vă supărați, mă grăbesc s-ajung acasă.

Tace o clipă şi nici eu, nici Mack nu scoatem o vorbă.

— Furtuna nu dă semne că se potoleşte curând. De fapt, o să fie chiar mai rău până se îndreaptă vremea, strigă Cameron ca să-l auzim de ropotul ploii. Nu mai vine feribotul mâine.

Mack îşi trece o mână pe ceafă.

— M-am uitat pe prognoză mai devreme, mă gândeam eu că s-ar putea să nu mai vină.

Mă uit urât la el şi mi-e ciudă că nu mi-a dat prin cap să verific şi eu prognoza meteo.

— Marea e prea zbuciumată, zice Cameron. E prea periculos pentru vaporaş.

Ridică din umeri.

— Se întâmplă des în perioada asta a anului.

Mă străduiesc să rămân calmă, să nu las să mi se vadă sentimentele pe față. Probabil că era de bun-simț să mă aştept la aşa ceva, deşi eu n-am avut la dispoziție vreo avertizare meteo şi niciun coleg de cameră care să-mi împărtăşească asemenea informații.

— Dar sunt şanse să se poată trece cu feribotul în weekend? întreb eu, strângând pumnii.

Cameron îşi şterge fruntea udă de ploaie.

— Nu cred. Putem aştepta până săptămâna viitoare, dacă nu apare vreo urgență.

— Cum ar fi un deces, îmi aminteşte Mack mormăind în barbă.

— Înțeleg, zic eu. Păi, mulțumim c-ai venit până aici să ne anunți, foarte amabil din partea ta.

Mack se uită la mine cu coada ochiului, apoi face un pas în față şi-l bate pe Cameron pe umăr.

— Da, mersi mult. Sigur nu vrei să intri la o cafea? Sau o bere?

Cameron îşi trage mai bine gluga.

— Mă aşteaptă Bree acasă. O iau din loc.

Şi cu asta o porneşte în sus pe deal şi rămânem iar singuri. Intru înapoi în cabană, Mack intră şi el după mine şi încuie uşa să n-o mai scuture vântul în balamale.

— Ştiai deja?

Mă gândesc cum am stat toată după-amiaza în casă şi n-a zis nimic.

— Tocmai mă pregăteam să-ți zic. Nu eram sigur, dar eu, unul, nu m-aş încumeta să traversez cu feribotul pe vremea asta. Tu te-ai încumeta?

Bineînțeles că nu. Pe de altă parte, nu mă gândisem cât de periculoasă putea să fie traversarea, fiindcă n-aveam de gând să plec nicăieri. Acum îmi dau seama că am făcut o greşeală de începător într-un loc atât de expus capriciilor vremii cum e insula asta.

Mă uit la el, el se uită la mine şi simt cum mă apucă toți dracii.

— Futu-i mama mă-sii! zic eu, furioasă pe vremea mizerabilă.

Îmi masez fața cu mâinile.

El pune ceainicul la fiert, în timp ce mă prăbuşesc pe un scaun, cu fața în mâini.

— Parcă e o conspirație. Toată lumea complotează să nu vină feribotul.

— Decât dacă moare cineva, îmi aminteşte Mack din nou.

— S-ar putea să mor eu.

— Dar cel mai probabil o să supraviețuieşti.

— Atunci, poate mori tu?

Se uită urât la mine.

— Mă îndoiesc.

— Nu pot lucra cu tine pe cap! Vreau să fiu singură.

Dacă m-aş vedea din afară, mi-aş da ochii peste cap la ifosele astea demne de Greta Garbo, dar efectiv simt că prezența lui Mack îmi anulează scopul călătoriei pe Salvation.

— Ştii ceva, Cleo? Nici eu nu prea te înghit. Sincer, te plângi cam mult.

Îmi ridic cu încetinitorul fața din mâini şi îl fixez cu privirea în timp ce deschide un dulap.

— Cafea? mă întreabă de parcă nu m-ar fi insultat chiar adineauri.

— Mă plâng cam mult? zic, făcând ochii mari. Eu *mă plâng cam mult?*

Ridică din umeri şi toarnă cafea în două căni, deşi n-am zis că vreau şi eu.

— Eu nu te vreau aici, tu nu mă vrei aici. Te înțeleg perfect. Crede-mă că-mi doream din tot sufletul să vină feribotul ăla mâine.

— Pentru că te gândeai că o să plec?

— Cleo, eu cu mâna mea ți-aş fi urcat bagajele pe feribot.

Bagă mâna într-un dulap de jos şi scoate o sticlă de whisky, din care îşi toarnă o porție generoasă în cafea. Se uită la mine, cu sticla deasupra căniimele, şi dau din cap nervoasă să-mi pună şi mie.

Acum ştiu sigur – Ali se înşală. Mack Sullivan n-are de gând să plece nici în ruptul capului, indiferent de cât de agitată sau de calmă e marea, ceea ce înseamnă că eu voi fi obligată să aleg dacă să rămân sau să plec.

Nu-i mulțumesc când îmi trânteşte cana de cafea dinainte, dar nici n-o refuz, fiindcă sunt blocată într-o cabană pe o insulă irlandeză, pe o furtună groaznică, iar asta e o situație în care se impune nişte whisky.

— Ai fost vreodată la Boston?

Caut răspunsul prin capul încețoşat de whisky.

— Nu. Am fost la New York, dar la Boston, nu.

Mack îşi îndreaptă spatele, cu palmele în jurul paharului de whisky de pe masă. Am lăsat baltă cafeaua şi am trecut la whisky simplu.

— Ştii care-i una dintre cele mai mişto chestii din Boston? Avem un turn imens cu un far în vârf, care arată prognoza meteo.

Încrunt sprâncenele.

— Un turn?

Dă din cap.

— Luminează albastru pentru cer senin şi roşu pentru furtuni.

— Deci nu e nevoie de bărbați bine făcuți care să escaladeze munți să-ți livreze personal prognoza meteo, comentez eu.

Înclină paharul înspre mine.

— Exact.

Clatină din cap.

— Ştii că nu e un munte, nu?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum că uneori, din când în când, tind să exagerez când sunt stresată.

Îşi duce dosul palmei la frunte.

— „Vreau să fiu singură," zice pe un ton teatral, luându-mă peste picior.

Mă uit chiorâş la el şi îl pufneşte râsul în timp ce ia o gură de whisky.

Suntem de vreo oră la masă, bând whisky şi încercând să ne împăcăm cu ideea că n-avem încotro şi trebuie să ne mai suportăm o săptămână până vine feribotul, dacă vine. Sau până moare cineva. Am concluzionat fără tragere de inimă că ar fi mai bine să nu crape niciunul din noi.

— Ştii ce se mai află la Boston şi nu există nicăieri în altă parte? zice. Băieții mei minunați.

E un viraj considerabil de la subiectele uşurele de până acum, genul de confidențe la care nu ajunseserăm încă.

— Cred că ți-e foarte dor de ei, zic.

E pe jumătate întrebare, pe jumătate afirmație, fiindcă îi are pe băieții lui ca imagine de fundal şi pe laptop, şi pe telefon. Îşi ia telefonul, caută ceva şi îl împinge spre mine pe masă.

— Nate are opt ani şi Leo are doisprezece, deşi, ținând cont de cum se comportă, zău c-aş putea băga mâna-n foc că-i un adolescent rebel de şaptesprezece.

Râde într-o doară, doar cu gura, nu şi cu ochii.

Mă uit la familia lui, par atât de sănătoşi şi plini de viață, de parcă sunt gata să iasă din ecran; Mack şi băiatul cel mic râd de se prăpădesc şi o femeie, care bănuiesc că e soția lui, îl ține de după umeri pe băiatul cel mare.

— Ai o familie frumoasă, zic şi-i întind telefonul înapoi.

Îşi învârte whisky-ul în pahar.

— Am avut. Am *avut* o familie frumoasă.

Simt că mă trec fiori de groază. S-o fi întâmplat ceva tragic cu soția lui? Băieții aceia şi-au pierdut cumva mama pe care e limpede că o adoră? Doamne, sper că nu. Oftează adânc, dă paharul peste cap şi îl împinge gol pe masă. În cazul ăsta, plec de bunăvoie cu primul feribot şi-i las lui cabana.

— Acum pot să-mi văd băieții doar când îmi dă voie Susie şi, din când în când, mă mai lasă să-i ajut la teme pe FaceTime. În restul timpului, locuiesc singur într-un apartament şi e o linişte atât de asurzitoare, că nu-mi pot auzi propriile gânduri.

Deci partea bună e că soția lui nu pare să fi pățit nimic. Partea proastă e că e vădit nefericit şi departe de casă, departe de cei dragi.

— Atunci… de ce aici, de ce acum? Dacă ți-e aşa de dor de ei, vreau să zic.

Întreb fiindcă, din tot ce mi-a zis, nu pricep de ce şi-ar dori să se afle la cinci mii de kilometri depărtare de copiii lui iubiți sau, dacă situația e aşa de arzătoare, de ce n-a folosit încurcătura asta drept motiv sau pretext să se întoarcă acasă.

Oftează zgomotos şi se lasă să alunece în scaun, blegit.

— Vreau să fiu un tată bun, asta e cel mai important pentru mine, dar relația cu Susie… am ajuns într-un punct în care simțeam că le fac mai mult rău decât bine.

— Ce-ai făcut de-ai ajuns să crezi asta?

Nu prea ştiu ce altceva să zic. Tatăl meu a murit când aveam doi ani – singura mea experiență e absența unui tată.

Clatină din cap.

— De ce presupui că am făcut eu ceva? Susie are toate cărțile de joc şi eu n-am nimic. Aveam o viață perfectă şi, dintr-odată, bum, ea aruncă ditamai bomba.

Face un gest cu mâinile, mimând o explozie.

— Mă întorsesem de pe teren de mai puțin de o săptămână şi-mi spune că nu e fericită, că are nevoie de altceva, îmi cere să ies din peisaj o vreme ca să se gândească. Şi eu fac ce-mi cere, fiindcă tipul ăsta, zice lovindu-se cu degetul mare în piept, tipul ăsta a hotărât că singura modalitate să-şi păstreze viața aceea la care ține atât de mult e să se dea la o parte.

— Fuseseşi plecat multă vreme? Pe teren, vreau să zic.

— Două luni tura aia, parcă. Variază, asta e natura meseriei. Stau pe-acasă cât de mult pot.

Strânge din dinți.

— Nu-mi prieşte munca de birou.

E limpede că e un punct nevralgic. Sora mea cea mai mare e măritată cu un soldat şi erau cât pe ce să divorțeze din cauză că ea se simțea ca o mamă singură în cea mai mare parte a timpului.

— Nu cred că e uşor pentru niciunul din voi, zic.

— Nu e. M-a rugat să-i dau timp de gândire şi i-am dat. Dar acum Susie ia toate deciziile şi eu aştept prin preajmă să fiu primit, mereu la dispoziția ei în caz că se hotărăşte că are nevoie de mine. Deci, da. Aşa stau lucrurile.

Relația cu copiii mei s-a deteriorat, iar cu Susie…

Își suceşte capul într-o parte, de parcă ar vrea să scape de o durere sâcâitoare.

— Ai mei s-au despărțit când eram de vârsta lui Nate. Ani întregi m-am simțit vinovat față de celălalt părinte când eram cu oricare din ei. Nu prea s-au priceput să mă ferească de râca lor. Eu eram mingea în jocul lor de tenis emoțional. Încă-mi amintesc cum mi se strângea stomacul când se nimereau unul în preajma celuilalt.

Își înghite nodul din gât, privind undeva peste umărul meu.

— Mă îngrozeşte gândul că băieții mei ar putea să treacă prin ce-am trecut eu, aşa că râd şi glumesc cu ei cât pot de mult, îi zâmbesc lui Susie, iar copiii se simt bine în general, cred, fiindcă ei consideră că eu sunt în regulă.

Rămâne cu privirea pironită la blatul mesei.

E limpede că viața i-a dat câteva şuturi zdravene. În ciuda divergențelor noastre, se vede că e un om bun, care-şi iubeşte mult familia. La modul abstract, îl invidiez pentru cât de profundă e iubirea asta, dacă despărțirea îl doare atât de tare. Se află într-un cu totul alt moment al vieții decât mine. Are tot felul de obligații şi de responsabilități, pe când eu mă învârt încetişor în acelaşi punct singuratic. Două probleme diametral opuse cu aceeaşi soluție. Cabana Vidra.

— E ciudat, zice Mack. N-am înțeles pe de-a-ntregul impactul pe care l-a avut asupra mea divorțul părinților până când n-am devenit la rândul meu părinte. Am ştiut de la bun început că vreau să fiu un tată implicat, mă rog, pe cât posibil, date fiind cerințele meseriei. Ultimul an a fost cel mai greu din viața mea. Sunt disperat să petrec cât mai mult timp cu ei şi, cu toate astea, nu pot să mă abțin să nu aduc vorba de Susie când sunt cu ei, să încerc să aflu tot felul de amănunte şi să mă folosesc de răspunsurile lor ca să-mi fac o idee despre cum stau lucrurile. Dar se prind imediat unde bat întrebările mele aşa-zis nevinovate. Aşa eram şi eu în copilărie.

Se uită la mine peste masă, cu tristețe în ochi.

— Ăsta ar fi adevăratul motiv pentru care mă aflu aici. Mă dau la o parte pentru că doar aşa cred că pot să fiu un tată bun în momentul ăsta. Nu ştiu dacă faptul că am plecat denotă tărie sau slăbiciune, dacă e un risc pe care n-ar fi trebuit să mi-l asum, dar măcar copiii mei au parte de câteva luni în care să nu fie prinşi la mijloc între mine şi Susie. Pot să vorbesc cu ei la telefon şi să le povestesc despre Salvation, iar ei îmi povestesc cum e viața

lor la Boston, fără să-i întreb nimic de mama lor.

Suspină adânc.

— A fost îngrozitor să ajung la concluzia că, de fapt, cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru ei e să dispar din peisaj.

Uau, văd că i se dezleagă limba la băutură, nu glumă. Nu mă simt deloc în măsură să-i răspund într-un mod constructiv. Nu mă aşteptam să-şi deschidă sufletul în faţa mea, să fie atât de vulnerabil. N-aş vrea să spun ceva nepotrivit sau să debitez tot felul de platitudini. Până la urmă, experienţa mea cu copiii se rezumă la sărbători şi diverse ocazii petrecute cu nepoţii mei şi nici atunci nu sunt eu adultul responsabil. Surorile şi fratele meu mă consideră un copil şi nu apelează la mine să am grijă de ai lor.

— Ioi.

Asta-i tot ce poate creierul meu murat în whisky. Nu sunt deloc mândră de mine în momentul ăsta.

— „Ioi”?

Mack face ochii mari şi mă fixează câteva secunde fără să spună nimic, apoi începe să râdă în hohote, gâlgâind ca o sticlă destupată brusc.

— „Ioi”?

Mă holbez şi eu la el, un pic ruşinată, apoi mă buşeşte şi pe mine râsul şi râd cu sughiţuri până-mi dau lacrimile. Zici că s-a spart un baraj; încrâncenarea de mai devreme cu privire la cine ar trebui să plece s-a risipit pentru moment şi ne hlizim ameţiţi. Nici eu, nici el nu ştim ce dracu’ o să facem acum că nu ne mai repezim să ne scoatem ochii.

— Îmi pare rău că ai o situaţie aşa nasoală acasă, zic odată ce ne potolim amândoi. Şi că n-am nimic mai inteligent de spus.

— „Ioi” a fost destul de expresiv, zice. Cred că o să adopt şi eu vorba asta când ajung înapoi acasă.

Că tot veni vorba de acasă, îmi aduc aminte că am o problemă destul de presantă.

— Nu-mi permit să pierd încă o săptămână în aşteptare, zic. Timpul ăsta e prea preţios ca să-l irosesc.

— Ce aştepţi, Cleo?

Relaţia noastră s-a schimbat întrucâtva în seara asta. Mi-a oferit un crâmpei din lumea lui, aşa că nu-i ocolesc întrebarea. Întind mâna după pahar şi nu prea pot să-l privesc în ochii aceia de culori diferite în timp ce vorbesc.

— Scriu pentru publicația *Women Today.*

Expresia neutră de pe chipul lui îmi spune că n-a auzit de noi. Nu mă supăr; e de pe alt continent şi nu face parte din publicul-țintă.

— E o revistă online. De departe cea mai citită din Marea Britanie, adaug.

Dacă stau să mă gândesc un pic la motivul pentru care am zis asta, îmi dau seama că vreau să-l impresionez sau măcar să nu-i fie indiferent. Nu vreau să sap mai departe să aflu de ce îmi pasă măcar ce părere şi-ar putea face despre mine.

— Țin un jurnal online despre experiența mea ca femeie celibatară la Londra, mai exact, despre căutarea iubirii.

Ridic fugitiv privirea spre el să văd dacă îi par ridicolă. Nu dă semne, aşa că zic mai departe:

— Poate nu caut eu unde trebuie, nu ştiu, dar până acum n-am prea ajuns nicăieri şi am senzația că mă învârt în cerc de câțiva ani. A devenit…

Caut cuvintele potrivite.

— Monoton. Obositor şi superficial. Simt că mă ofilesc.

Ridic privirea şi văd că se uită la mine atent, cu căldură, pare că mă ascultă cu adevărat.

— Fac treizeci de ani în curând şi, cu cât se apropie ziua mea, simt o apăsare tot mai mare. M-am tot chinuit să înțeleg de ce mă sperie aşa de mult, fiindcă la modul conştient nu mă îngrijorează vârsta în sine şi nici faptul că încă n-am un partener şi copii.

— Păi, zice după câteva clipe de tăcere, ăsta sigur nu e un loc potrivit să cauți iubirea.

Zâmbesc cu tristețe.

— În schimb, e un loc unde ştiu sigur că n-am s-o găsesc şi cam asta era şi ideea.

Dă din cap încetişor.

— Deci acum scrii o rubrică anti-iubire? Nu de alta, dar întâmplarea face că eşti izolată aici cu persoana cea mai potrivită să te ajute în cazul ăsta. Pot să-ți dau un milion de motive să opreşti căutarea chiar acum, Cleo. Iubirea te face cu capul.

Îmi scapă un chicotit neaşteptat.

— S-ar putea să scriu asta, zic. Îmi place, e scurt şi cuprinzător.

— Cu plăcere, zice ridicând sticla să mai toarne în pahare. Mai am şi altele, să ştii.

— Ai de gând să-mi zici că e mai bine să rămân singură? N-ai fi prima persoană care vine cu placa asta veche.

— Alea vechi sunt cele mai bune, zice pufnind uşor pe nări. Nu vreau să te descurajez. Nu e prea târziu să găseşti pe cineva care să te iubească pentru totdeauna.

Îşi plimbă mâinile pe pahar.

— Dar probabil că nu sunt eu cel mai în măsură să dau sfaturi despre relații, zice cu privirea plecată. Se pare că totdeauna înseamnă prea mult pentru unii oameni.

Am băut destul cât să nu mă mai cenzurez şi să vorbesc liber.

— Dar iubirea asta veşnică nu dispare pur şi simplu, nu?

Mack nu răspunde imediat.

— Nu dispare brusc, nu. Dar se poate toci puțin câte puțin, cu timpul. Asta da.

Mă priveşte țintă în ochi.

— Habar n-am, Cleo, să-mi bag picioarele dacă ştiu. Presupun că asta se întâmplă când una zici şi alta faci.

Nu zic nimic, fiindcă pare că vrea să mai spună ceva, dar nu-şi găseşte cuvintele.

— Poate c-ar fi trebuit să refuz unele proiecte, să pun familia pe primul loc, nu munca, dar… continuă ridicând din umeri. Susie e o tipă energică, îi place să socializeze, să fie în centrul atenției. Nu cred că doi copii şi un regim nesfârşit de desene animate cu Peppa Pig i-au împlinit nevoile emoționale pe termen lung. Nu că n-ar fi o mamă bună, nici gând. E fenomenală. Vreau doar să zic că poate iubirea veşnică se stinge când nu te simți înțeles sau când nu petreci suficient timp împreună cu celălalt, în acelaşi loc.

— Susie pare să semene cu prietena mea Rubes. E ca un licurici, tot timpul e cea mai strălucitoare în orice grup.

Mack arată cu degetul spre mine să-mi dea de înțeles că recunoaşte descrierea.

— E amuzant, zic, gândindu-mă la cum am cunoscut-o pe Ruby.

Mai precis, cum am găsit-o stând pe scările din fața apartamentului meu, la două noaptea, pentru că-şi pierduse cheia de la intrarea în clădire. Îşi ținea brațele în jurul genunchilor mânjiți neuniform cu autobronzant, avea pantofii în mână şi părul roşu ca focul strâns în coadă în vârful capului. Stă la ultimul etaj, iar eu la parter. Nici nu mai ştiu de câte ori a coborât pe

geam un ghiveci legat de-o sfoară, disperată după o țigară sau o gură de gin. Țin un pachet de țigări pe pervaz pentru situații din astea, deşi eu nu fumez decât ocazional.

— Când ne-am cunoscut, eram ca două boabe într-o păstaie, mereu gata de distracție, de o seară în oraş, o nouă aventură, să încercăm cel mai nou club, îi zic lui Mack. Dar acum… Doamne, nu ştiu. Dacă ea e un licurici, atunci eu sunt mai degrabă…

Mă gândesc o clipă.

— Un vierme strălucitor.

Îl buşeşte râsul.

— Cu siguranță nu eşti un vierme.

— Cred că ăsta e cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată, i-o întorc şi pufnesc şi eu în râs, fiindcă e clar că ne-am îmbătat şi e plăcut să nu fiu supărată pe el o vreme.

Între noi se lasă tăcerea şi mă întreb dacă e o idee proastă să mai beau nişte whisky.

— Cred că, de fapt, mă tem că nu mai cred în iubire, zic şi expir prelung, ca un balon care se dezumflă, fiindcă asta mă roade de ceva vreme. Spun despre mine că sunt o persoană romantică şi că plâng la filme, la nunți şi poveşti de iubire – şi toate astea s-au întâmplat, dar nu cred că descrierea asta mai e valabilă. Iar acum am venit aici ca să mă conectez cu mine însămi, să mă iubesc pe mine, femeia de treizeci de ani, în loc să visez la perechea ideală şi mi-e teamă că n-o să-mi fiu de ajuns sau, dimpotrivă, o să descopăr că îmi sunt de ajuns şi o să rămân singură tot restul vieții.

— Vai de mine, Cleo, sunt prea multe cuvinte pentru cineva care a băut cât am băut eu, zice încruntat. Dacă mi le-aş putea aminti pe toate, aş încerca să spun ceva util.

Dau din cap.

— Nu-i nimic. Nici eu nu-mi amintesc exact ce-am zis adineauri, ceea ce e păcat, fiindcă am impresia că era ceva important.

Se uită la telefon.

— Cum e posibil să fie doar ora şase? Aveam senzația că e miezul nopții.

— E din cauza vremii nenorocite, zic eu.

— Să fac ceva de mâncare?

Aseară am gătit eu, deci ar fi rândul lui.

— Ar trebui să stabilim o rotație, îi zic. Ca să nu ne certăm.

— O ce? întreabă nedumerit.

— O rotație, știi tu, o planificare. Tu gătești cina luni, eu fac curat în bucătărie marți. Chestii din astea.

— A, un program, zice, descrețindu-și fruntea.

Clipesc mărunt.

— Eu zic rotație, tu zici program, tot aia.

— Nu mai bine o lăsăm baltă?

Flutur ironic din mâini, el își sprijină coatele pe masă.

— Bine, fă tu o *rotație,* Cleo, zice el hotărât.

— Poate c-ar fi mai bine dacă ne-am considera mai degrabă vecini, în loc de colegi de cameră, propun eu. Adică tu locuiești acolo, zic arătând către pat, și eu locuiesc dincolo.

Dau din mână înspre canapea.

— Iar aici, adaug ciocănind pe blatul mesei, e piața orașului.

Mack ridică din umeri.

— Mie-mi convine. Ești cam dezordonată, la drept vorbind.

— Eu, dezordonată? Nu-i adevărat.

Amândoi dăm ochii roată prin încăpere și adevărul e că lucrurile mele sunt împrăștiate cam alandala.

— Nicio problemă, zic și mă ridic de la masă. Le aranjez cât ai zice… cum se cheamă? Pește!

E de la whisky.

Se ridică și el și se lipește cu spatele de ușă, cu brațele întinse în față și palmele împreunate, arătând direcția ca o busolă. Nu-i zic că acum seamănă și mai mult cu Han Solo.

— Acolo, zice. Acolo e linia.

Urmăresc cu privirea mișcarea mâinilor lui.

— Valiza ta e în jumătatea mea, mai zice.

O trag pe roți până mai aproape de canapea.

— Și bocancii tăi sunt în partea mea, zic și îi împing cu piciorul dincolo de linia imaginară.

— Nu prea cred, spune în timp ce se uită de-a lungul brațului ca prin luneta unei puști.

— Eu sunt sigură.

— Ne răfuim la graniță.

— Deja? Ai de gând să fii genul ăla de vecin chițibușar care măsoară înălțimea ierbii?

— Dar tu ai de gând să fii genul ăla de vecină nepăsătoare care-și lasă

pisica să-şi facă nevoile pe gazonul meu perfect întreținut?

Dau din cap.

— Mă dezamăgeşti, zic. Credeam că eşti un tip de treabă.

— Sunt de treabă, doar că-mi place ordinea.

— Îți dau eu ordine, bombăn încercând să vizualizez linia. Bine, stai o clipă, zic şi traversez încăperea mustăcind.

— Hei, tocmai ai trecut prin casa mea şi nici măcar n-ai bătut la uşă.

— Am o idee, zic în timp ce cotrobăi în comoda de sub televizor. Am găsit.

Mă duc lângă el, în dreptul uşii, şi-i arăt ce am în mână.

— Cretă? spune în timp ce ia cutia mică, albastră.

— Trasează granița. Dar vezi că sunt cu ochii pe tine.

Arăt cu două degete către ochii mei, apoi către ai lui şi, pentru o clipă, mă surprind din nou culorile lor diferite. Nu cred că o să înceteze vreodată să mă surprindă lucrul ăsta.

Scoate o bucată de cretă din cutie.

— Poți să ai încredere în mine, sunt un tip foarte corect, zice şi se apleacă să marcheze podeaua.

Privesc cum apare linia albă care împarte cabana în două şi nu încerc să contest nimic, fiindcă se ține de cuvânt şi împarte spațiul în mod egal.

— Gata.

Se îndreaptă de spate, sprijinindu-se cu mâna de masă.

— Tu ai spațiul tău şi eu am spațiul meu.

Mă aşez înapoi la masă, care acum e teritoriu comun.

— Îmi place, zic şi, în mod ciudat, chiar vorbesc serios.

Acum am un spațiu al meu şi cred că pot să am încredere că Mack îl va respecta. O să-i respect şi eu spațiul lui şi poate că săptămâna viitoare va fi o idee mai liniştită decât asta care trece.

Îşi drege glasul şi deschid ochii în beznă; încă mi se învârte capul de la whisky.

— Prefer pisicile, nu câinii. Beau tequila dacă vreau să mă îmbăt repede şi *Cartelul crimelor* mi se pare un serial mai bun decât *Clanul Soprano*.

Nu-i zic că n-am văzut niciunul din serialele despre care vorbeşte, fiindcă îmi place c-a preluat ştafeta celor „trei chestii despre mine pe întuneric”. Asta-mi spune multe.

— Familia mea a pus bani deoparte ca să-mi cumpere un laptop verde neon de ziua mea, când am împlinit paisprezece ani. Mai ştii laptopurile

alea în formă de scoică? Erau visul oricărei adolescente. Am început o grămadă de romane de atunci. Aş vrea să şi termin unul.

Nu-i spun cât de mult îmi doresc să țin în mână o carte scrisă de mine şi cum visez să păşesc pe covorul roşu la premiera de gală, când cartea mea va fi ecranizată într-un film de succes.

— Întotdeauna dau la o parte fasolea ucigaşă din chili şi Helvetica e singurul corp de literă pe care l-ar alege orice om normal la cap.

— „Fasole ucigaşă”?

— Fasolea roşie poate fi toxică dacă nu e fiartă ca lumea. Cum e posibil să nu ştii asta şi să fii încă în viață? Eu nu pun gura pe ea, nu vreau să risc.

Îl aud râzând când închid ochii şi, pentru prima oară de când am ajuns, nu-mi doresc să fie în altă parte.

— MACK —
MAI E DOAR O ZI SĂPTĂMÂNĂ PÂNĂ VINE FERIBOTUL

9 octombrie, Salvation Island

— N-au glumit cu furtuna asta, zic.

E aproape opt dimineața şi nici eu, nici Cleo n-avem încă chef să ne dăm jos din pat; afară e mai mult întuneric din cauza norilor de furtună şi vântul zgâlțâie ferestrele cabanei. Cleo ridică privirea şi oftează, are fața luminată de ecranul laptopului. Nu ştiu cum poate să se concentreze să lucreze, mie whisky-ul de aseară mi-a dat o durere de cap crâncenă.

— Sora mea cea mai mare e îngrozită de tunete, zice Cleo. Când eram copii, se ascundea sub masa din bucătărie.

— N-am înțeles niciodată frica asta.

Mie îmi plac fenomenele meteo. Poate să ardă soarele sau să ningă în draci, dar zilele înnorate interminabile mă plictisesc de moarte. Viața mea a fost o serie de zile cenuşii de când m-am mutat în nenorocitul ăla de apartament.

— Nu te doare capul?

Îşi lasă capul într-o parte, apoi în cealaltă, ca şi cum ar vrea să se asigure înainte să răspundă.

— N-am nimic. Nu sunt niciodată mahmură.

— Măi, să fie, deja eşti cea mai enervantă vecină a mea.

Aruncă o privire înspre dunga groasă trasă cu cretă albă, care ni s-a părut o idee bună aseară.

— Ştiu că poate ți se pare o prostie acum că suntem treji amândoi, dar vreau s-o păstrăm.

N-o să mint; la lumina zilei mi se pare ineficace şi greu de respectat, dar bărbia ei uşor ridicată arată că e hotărâtă şi n-are rost să mă contrez cu ea pe tema asta, dacă tot pleacă săptămâna viitoare.

— Bine, zic.

— Şi aş vrea să mai sugerez câteva reguli, adaugă, privindu-mă cu ochii mijiți.

Am impresia că-mi pune răbdarea la încercare, să vadă dacă mă enervez.

— Ascult.

Îşi îndreaptă spatele şi îşi drege glasul, de parcă ar urma să păşească pe scenă să țină un discurs motivațional.

— După cum ştii, am venit aici ca să fiu singură şi asta e aproape imposibil câtă vreme eşti şi tu aici.

Tace o clipă şi n-o întrerup.

— Dar trebuie să încerc să mă prefac că sunt singură, pentru muncă măcar, şi atunci aş prefera să ne închipuim că linia trasă cu cretă e un zid din cărămidă.

— Un zid din cărămidă?

Încuviințează dând din cap.

— Un zid, da.

Mă gândesc un pic, încerc să-mi dau seama dacă vorbeşte serios, dacă ar trebui sau nu să-mi pese.

— Deci, dacă sunt pe partea mea, fără trăncăneală, fără „Poți să-mi dai cutare lucru?" sau „Vrei cafea?", chestii din astea.

Parcă vrea cu tot dinadinsul să mă scoată din pepeni. Expresia ei e un amestec de regret şi fermitate. Mă întreb dacă nu cumva devine foarte irascibilă în loc să fie mahmură.

— Şi cu baia cum facem? o întreb cu o mutră cât se poate de serioasă. Vrei să stabilim un sistem de rezervări?

— Faci mişto de mine?

Acum pare jignită şi mă simt ca un bou.

— Cleo, mă doare capul prea tare ca să port discuția asta, oftez eu. Scrie tu pe o foaie ce reguli vrei şi lipeşte-o pe frigider. O să-mi dau toată silința să le respect. Oricum o să fiu mai mult plecat ca să lucrez, aşa că o să fii mai mult singură.

Iar se uită pieziş la mine, nu ştie ce să creadă. Mă gândesc să-i spun la un moment dat că prea îşi arată toate emoțiile pe față şi ar mânca bătaie la pocher. Adevărul e că nu sunt deloc obişnuit; Susie se pricepe de minune să-şi ascundă gândurile, mai ales în ultima vreme. Sincer, probabil c-ar spune şi ea acelaşi lucru despre mine. Încă n-am ajuns la faza aceea în care să comunicăm prin intermediul avocaților, dar nici prea departe nu suntem. Mi se rupe inima numai când mă gândesc. Mi-e clar că n-o să fiu bun de nimic încă vreo câteva ore, aşa că îmi trag pătura peste umeri, mă întorc cu spatele şi calculez cât e ceasul acum la Boston. E devreme. Copiii încă dorm; Leo răşchirat în patul mare pe care i l-am luat anul trecut după ce s-a înălțat brusc, Nate ghemuit, strângându-l la piept pe Stripes, un tigru din pluş

jerpelit pe care i l-am cumpărat acum câțiva ani, când am fost la grădina zoologică din Franklin Park de ziua lui. Nu pot să uit cum a întins mânuța grăsună din cărucior, a înşfăcat jucăria de pe raftul din magazinul de suvenire şi n-a vrut s-o lase nici măcar când l-am momit cu dulciuri. Aoleu, sunt mai praf decât credeam dacă am ajuns să mă înduioşez când mă gândesc la o jucărie din pluş. Îmi vâr capul sub pernă să nu mai aud furtuna şi închid ochii, sperând să mă trezesc cu gânduri şi ceruri mai senine.

Se pare că m-am cam pripit când i-am zis să pună pe frigider ce reguli vrea ea. Pe moment, mi s-a părut cel mai rapid mod să pun capăt discuției, dar acum mă uit pe regulile lui Cleo şi constat că iar am cedat conducerea altcuiva. În ultimul an am jucat după cum mi-a cântat Susie, n-am venit aici ca să-mi zică altcineva ce să fac. „Unu: nu trăncănim aiurea. Doi: fără obiecte personale dincolo de linie. Trei: nu ne judecăm.” Ei, na! Dar ce-are de gând să facă de se teme să n-o judec? Înțeleg din lista asta că măcar pot să mă duc la baie când îmi vine, n-am nevoie de programare, şi că putem vorbi atât timp cât amândoi ne aflăm în zona comună din bucătărie. Super, Cleo, ce să zic? Scot un termos din dulapul din bucătărie şi-l umplu cu cafea, înghit nişte ibuprofen. Măcar nu mai plouă. Mă duc să fac o plimbare, poate mă mai dezmeticeşte vântul.

— Afară avem voie să vorbim?

Cleo ridică privirea de pe treptele terasei, unde stă aşezată, când ies din cabană. E înfofolită într-o pătură imensă în carouri albastre şi verzi. Îmi ignoră întrebarea sarcastică şi în ochi i se citeşte o vulnerabilitate care mă face să-mi pară rău că n-am fost mai blând.

— Zici că eşti la capătul lumii, nu-i aşa? spune şi întoarce capul înapoi către plajă.

Privesc şi eu în aceeaşi direcție. Numai nori negri şi apă cât vezi cu ochii, cu valuri umflate de vântul tăios care bate peste Atlantic.

— Pot să stau lângă tine?

Îmi face semn către locul gol de lângă ea şi nu spune nimic, în timp ce îmi torn cafea în cana termosului. Întind termosul către cana pe care o ține cu ambele mâini. Şovăie o clipă, apoi varsă ce-i mai rămăsese în cană şi mi-o întinde să-i torn.

— Dacă o ții înot în direcția aia, ajungi la New York, zic.

Încuviințează din cap şi ia o gură de cafea, apoi se strâmbă.

— N-ai pus zahăr?

— Mie îmi place amară, zic.

— Mie îmi place dulce.

Nu mai zice niciunul nimic şi mă întreb dacă asta nu e încă o dovadă că suntem firi complet diferite.

Se uită la mine cu coada ochiului.

— Ai văzut regulile?

— Da, le-am văzut.

— Şi eşti de acord cu ele?

— Am de ales?

— Sigur că da.

Se întoarce să mă privească în faţă.

— Nu încerc să-ţi impun nimic, Mack, doar că trebuie să fac lucrurile pentru care am venit aici. Dacă ţi se pare ceva exagerat, spune-mi.

Oftez şi iau o gură de cafea tare, fierbinte. Nu stăruie şi nici nu vrea să-mi facă în ciudă – e vorba de munca ei şi de nevoile ei personale. La urma urmei, am şi eu treburile mele; poate chiar o să mă ajute să mă concentrez mai bine.

— Nu, nu mă deranjează, zic eu, calm de-acum.

Nu vrea decât să ne descurcăm cât putem de bine în situaţia asta bizară în care ne-am trezit.

— Tu vezi-ţi de ale tale, eu îmi văd de ale mele.

Îmi zâmbeşte şi mă simt mulţumit că am rezolvat problema aşa de uşor. Fără istericale. E reconfortant.

— Noroc, zice ridicând cana de cafea.

Ciocnesc cu cana mea din plastic.

Ia o gură de cafea şi apoi azvârle ce-a rămas în cană pe pământul de la baza treptelor.

— Nu pot să beau chestia asta, zice cu o strâmbătură. Are gust de pipi de pisică.

Râd pe înfundate şi-mi pun în gând să nu uit că-i place cafeaua cu zahăr.

N-am mai mâncat împreună în seara asta. Cred că amândoi aveam nevoie de o pauză după noaptea de ieri. N-ar fi tocmai indicat să începem să bem whisky şi să ne facem confidenţe în fiecare seară.

— Aş bea un whisky, spune când mi se alătură la masa din bucătărie puţin după ora zece. Vrei şi tu?

Văd că planul ăsta s-a dezintegrat mai repede decât credeam. Salvez ce-am lucrat şi închid laptopul.

— Sigur. Atât timp cât nu încălcăm regulile.

Nu se ofuschează şi-şi trece degetul pe lista de pe frigider pe când cu cealaltă mână ia două pahare din dulap.

— Nu, nu încălcăm nimic. Suntem în zona comună.

— Super.

O privesc cum pune paharele pe masă şi ia sticla de whisky de pe blat. Deja mă simt în largul meu în preajma ei şi, sincer să fiu, îmi place să am cu cine să beau un păhărel seara. Mă simt mai puțin singur.

— Zona comună, ei?

— Ca la facultate, zice. Învățam toată ziua şi pe urmă, seara, ne relaxam în bucătărie.

— Ce-ai studiat?

Toarnă câte o măsură zdravănă în fiecare pahar.

— Litere.

— Era de aşteptat.

— Serios? zice în timp ce se aşază pe scaun față în față cu mine. Sunt chiar aşa de previzibilă?

— Doamne, fereşte, râd eu. Nu mă pricep deloc la femei, Cleo. Am dedus după profesie şi faptul că… ei bine, se cam vede pe tine că eşti absolventă de Litere.

Se lasă pe spate cu tot cu scaun şi mă priveşte amuzată.

— Nu ştiu ce să înțeleg din asta.

Mă uit la ea puțin încurcat, nici eu nu prea ştiu ce vreau să zic cu asta.

— Ai aşa… cum să zic, ai față de Litere.

— „Față de Litere”? Vezi că mă ridic şi plec dacă zici că par un copil oropsit, aşa că ai grijă ce spui.

— Ți s-a mai zis?

N-aş spune că e o descriere potrivită. O fi ea micuță, dar ocupă o grămadă de spațiu cu gesturile ei ample şi sfârâie de energie ca o sferă din aia de plasmă, cum vezi la târgurile ştiințifice. Ştie să-şi facă simțită prezența.

— Surorile mele mă tachinează aşa tot timpul.

— Eşti cea mai mică?

Confirmă dând din cap.

— Din patru. Am şi un frate, Tom. El e cel mai mare, deşi nu s-ar zice la prima vedere. E cel mai copilăros dintre noi. Părinții noştri au avut trei copii în decurs de trei ani şi eu am apărut patru ani mai târziu.

— Aha, deci eşti mezina familiei.

Oftează resemnată.

— Chiar şi acum, când mai am puțin şi fac treizeci de ani.

Nu arată de treizeci de ani în seara asta. Ar putea trece drept una dintre studentele acelea despre care vorbea, cum stă relaxată în bucătăria noastră comună, cu părul negru strâns într-un coc neglijent în vârful capului şi nemachiată.

— Eu eram însurat şi cu doi copii când am împlinit treizeci de ani.

Tocmai ne mutaserăm din apartament într-o casă adevărată, un loc mai potrivit pentru o familie cu copii, unde să prindem rădăcini. Mi-aduc aminte cum m-am făcut că mă împiedic peste prag cu Susie în brațe, prefăcându-mă că era prea grea, când de fapt nimeni nu se potrivise mai bine în brațele mele sau în viața mea.

Cleo strâmbă din buze şi-mi dau seama c-am zis ceva nepotrivit.

— Mda, ca toată lumea.

Ia o gură prea mare de whisky, se îneacă puțin şi tuşeşte.

— Nu toată lumea. Nu zic că e mai bine sau mai rău, doar că asta a fost viața mea.

Mă uit fix la masă, urmăresc granulația lemnului ca să am ceva la care să mă concentrez.

— *Este* viața mea.

Stăm la masă în liniştea cabanei, sorbind whisky, căzuți pe gânduri. Aş putea s-o întreb la ce se gândeşte, dar n-o fac, sunt prea picat în propria melancolie.

— Cred că o să mă duc la culcare, zic, fiindcă whisky-ul a început să-mi lase un gust amar.

— Da, zice şi ea şi îşi goleşte paharul dintr-o înghițitură, se ridică şi priveşte înspre canapea. Ar fi cazul să mă duc şi eu acasă.

— Noapte bună, vecino!

Ridic paharul aproape gol în semn de rămas-bun.

— Noapte bună, Mack, răspunde în timp ce îşi aşază pernele pe canapea.

E ceva de o intimitate neaşteptată în felul în care îmi spune pe nume cu glasul obosit, moleşit de băutură.

Pun paharele în chiuvetă.

— Sună altfel din gura ta.

Mă uit la ea.

— Numele meu, vreau să zic.

Rămâne pe gânduri o clipă, cu o pernă în mână.

— Şi numele meu sună altfel când îl rosteşti tu.

— Cleo, zic eu.

Buzele i se arcuiesc într-un surâs blând şi ne privim în ochi câteva clipe. Frăţică. E târziu şi am băut prea mult whisky. Ne-am petrecut primele zile sub acelaşi acoperiş certându-ne întruna. Evident că e mai bine pentru amândoi că nu ne mai certăm, dar, în lipsa furiei, trebuie să găsim o modalitate să fim unul în preajma celuilalt zi de zi. Iau sticla de pe masă şi mă întorc cu spatele s-o pun la loc, lângă celelalte sticle de pe blatul din bucătărie.

E linişte în cabană de ceva timp şi vremea de afară s-a potolit îndeajuns încât să aud marea. E liniştitor să adorm în sunetul valurilor.

— Unu: pot să mănânc un burger mai mare decât oricare dintre bărbaţii pe care îi cunosc. Doi: în copilărie colecţionam globuri din acelea cu zăpadă.

Face o pauză.

— Am treizeci şi şapte, trebuie să fie pe undeva într-o cutie din podul maică-mii.

Îmi închipui o fetiţă brunetă cum scutură globurile ca să ningă înăuntru.

— Şi tatăl meu a murit când aveam doi ani, spune Cleo. Nu pot să zic că am amintiri cu el.

Mi se rupe sufletul pentru ea. Mă văd foarte rar cu tatăl meu, dar măcar ştiu că e bine mersi în California, cu a patra sau a cincea lui soţie. E genul de bărbat vanitos, care se vopseşte în loc să accepte că încărunţeşte şi căruia i se pare imposibil să pună ceva mai presus de propria fericire. Trimite felicitări de Crăciun şi îi sună pe băieţii mei pe FaceTime de ziua lor. Pare să se simtă mai în largul lui în rolul de bunic, chiar dacă unul mai degrabă absent, decât în cel de tată. Poate fiindcă n-are prea multe responsabilităţi. În orice caz, eu am parte de toate lucrurile astea, iar destăinuirea lui Cleo mă face să le apreciez în alt fel, să nu le iau de bune.

— Îmi pare foarte rău, Cleo.

— Mi le zici pe ale tale? şopteşte.

Mă holbez la tavan şi sap printre amintiri după trei lucruri care s-o facă să zâmbească înainte să adoarmă.

— Am avut o pisică Maine Coon pe nume Blink, când eram mic. Era albă complet şi avea un ochi albastru şi unul portocaliu. A găsit-o mama la adăpost şi a luat-o acasă fiindcă avea ochii de culori diferite, la fel ca mine.

Cleo nu zice nimic, doar ascultă.

— Am rămas cu fundul înțepenit într-o găleată când aveam cinci ani, era s-ajung la urgențe la spital… şi dintotdeauna mi-am dorit să am un frate.

Nu ştiu de unde mi-a venit asta din urmă. Poate fiindcă mi-a povestit despre fratele şi surorile ei? Şi fiindcă m-am gândit la cât de singur m-am simțit după divorțul părinților? Închid ochii şi mă gândesc la băieții mei. Mă bucur că ei se vor avea întotdeauna unul pe celălalt.

— CLEO —
ȚI-ADUCI AMINTE DE FILMUL *THE TRUMAN SHOW?*

12 octombrie, Salvation Island

Când am întocmit lista de chestii pe care vreau să le fac pe insulă n-am trecut şi „reîmprospătează graniţa trasată cu cretă prin mijlocul cabanei”, dar exact asta am făcut cât am aşteptat să fiarbă apa pentru cafea.

Mack a plecat devreme. L-am auzit când s-a trezit şi cum s-a străduit să nu facă zgomot cât s-a fâţâit de colo-colo şi şi-a adunat echipamentele pentru fotografiat. Nu pricep de ce mai e nevoie de atâtea echipamente greoaie când camerele foto ale smartphone-urilor sunt atât de sofisticate. Sora mea, Sadie, îmi trimite poze cu copiii ei întruna, de zici că umblă tot timpul cu un fotograf profesionist după ea. Am făcut şi eu o mulţime de poze de când am ajuns aici şi ştiu că sună a laudă de sine, dar unele dintre ele arată destul de bine încât să poată fi publicate. Cred că o să i le trimit lui Ali împreună cu articolul următor.

Azi am lăsat lista deoparte şi am hotărât să ies pur şi simplu şi să explorez. Sunt aici de zece zile şi încă n-am ajuns mai departe de magazin. Asta nu pentru că nu m-ar interesa împrejurimile; în primele zile am fost prea stresată din pricina complicaţiei neaşteptate (adică Mack), iar de atunci m-am simţit ca un scafandru care se acomodează treptat cu presiunea tot mai mare din adâncuri, ca să nu i se facă rău. Ritmul vieţii la Londra e infernal; aici, ritmul e cu totul altul. Cred că sunt pregătită, în sfârşit, m-am aclimatizat şi sunt gata să descopăr şi restul insulei. Ştiu că există un sat, o biserică, poteci mai puţin umblate şi privelişti către ocean. N-am locuit niciodată aproape de mare. Acasă e uşor să uiţi că trăieşti într-o ţară insulară, mai ales dacă stai la Londra, dar aici ritmul vieţii e strâns legat de maree. Fluxul şi refluxul impun ritmul insulei, hotărăsc cine pleacă şi cine vine. Depindem de natură şi faptul că trebuie să te bizui pe ceva ce nu poţi controla mi se pare cumva liniştitor.

Până şi dealul pare mai uşor de traversat azi. Nu mai bate vântul aşa de tare şi nu mai sunt udă până la piele, iar acum că-l străbat în ritmul meu, urcuşul nu mi se mai pare aşa de groaznic. Cu toate astea, tot mă bucur când ajung la bolovanul din vârf. Mă aşez să admir priveliştea câteva minute. Ah,

ce curat e aerul! Parcă aş bea diamante. Îl sorb cu nesaţ şi-mi închipui cât de fericiţi trebuie să fie plămânii mei.

Telefonul îmi ţiuie în buzunar, amintindu-mi că am ajuns în singurul loc unde e ceva semnal. Vocea lui Ruby răsună nefiresc de tare când apăs din reflex pe ecran. „Pe bune, fată? Niciun mesaj? Nu tu ce faci, Rubes, vezi să nu-ţi uiţi cheile că nu sunt aici să-ţi deschid?" Urmează o pauză scurtă, apoi vorbeşte iar, mai repede şi râzând: „Am împrumutat bluza ta aia albastră, ştii care, aia cu nasturi roşii la spate. Am o întâlnire în seara asta. Mă rog, nu o întâlnire. O combinaţie, mai bine zis, ştii tu. Mă văd cu Damien. Alte noutăţi – yucca ta s-a uscat. Am uitat s-o ud, nu-şi mai revine, scuze. A, fii atentă! O ştii pe Lauren, tipa aia…"

Opresc mesajul fără să-l mai ascult până la capăt. Nu ştiu cine e Lauren. Rubes are un cerc de cunoştinţe mai mare decât Cercul Polar, n-am cum să ţin minte toate numele. Aveam yucca aia de un car de ani, era în apartament când m-am mutat, uscată toată şi vai de capul ei. Ştiu că e doar o plantă, dar îmi plăcea să-i şterg periodic de praf frunzele lucioase după ce am reuşit s-o readuc la viaţă. Şi ştie foarte bine că ţin foarte mult la bluza aia, e *vintage* şi am luat-o dintr-un târg de vechituri acum câteva veri. Nu-mi place s-o ştiu mototolită pe jos în dormitorul lui Ruby. L-am întâlnit pe Damien de câteva ori, de obicei când plecam grăbită la muncă şi el ieşea de la Ruby şi se ducea la treaba lui, care-o fi aia. Pare de treabă, e un tip înalt şi deşirat, cu o claie de păr zburlit ca al lui Harry Styles şi umblă în cămăşi strâmte, pe jumătate descheiate. Relaţia lor se bazează pe multă acţiune şi foarte puţine cuvinte.

Mai slăbesc din strânsoarea mâinii în care ţin telefonul. Cu siguranţă, s-au adunat o grămadă de e-mailuri necitite, dar nu am chef de şi mai mult deranj. Nu sunt aşa de dependentă de telefon ca majoritatea oamenilor pe care-i ştiu, dar e drept că l-am lăsat să devină o necesitate în viaţa mea. Alarma de trezire dimineaţa, ceva cu care să-mi omor timpul cât stau pe toaletă, să-mi pun muzică la duş, să nu mă plictisesc în tren. Mă ţine la curent cu ce mai face familia mea; un like pentru steluţa aurie pe care-a primit-o copilul mai mare al lui Sadie săptămâna trecută pentru un proiect la şcoală; un emoticon cu inimioare în loc de ochi pentru nepoţelul meu, pe care l-a vizitat Zâna Măseluţă. Vedete de televiziune şi bârfe despre celebrităţi. Colegi şi mama. Intru temporar în vieţile lor, dau câte un like sau las un comentariu scurt ca să nu se supere că n-am mai vorbit de mult. Îl întorc pe toate feţele, portalul ăsta care mă leagă de restul lumii. De Ali,

care-mi aşteaptă articolele. De Ruby, care-mi poartă hainele. De nenumăratele e-mailuri care promovează diverse lucruri şi pe care n-o să le citesc niciodată. Țin apăsat pe butonul lateral până se închide.

Mă plimb pe strada principală din sat şi mă simt ca în *Truman Show,* filmul ăla cu Jim Carrey în care personajul principal descoperă că bucăţica lui de lume nu e lumea reală. Cabana Vidra pare ruptă de lume, izolată într-un capăt al insulei, n-ai ghici de acolo că există un sat la nici o oră de mers pe jos. Sunt câteva magazine, o brutărie, o măcelărie, chiar şi un cabinet veterinar. Clădirile sunt construite din aceeaşi piatră cenuşie precum cabana Vidra, sunt joase şi solide, făcute să reziste la intemperii, din coşuri se ridică fuioare de fum. Să intru să iau o pâine, să mă prezint? Până să mă hotărăsc, mă pomenesc cu câțiva stropi mari de ploaie pe față. Insula asta trebuie să fie cel mai ploios loc de pe planetă, zău, plouă din cinci în cinci minute. Mă uit în sus şi văd că tot cerul e acoperit de nori negri. Mă gândesc la coşul plin de umbrele din cabană şi regret că nu mi-a dat prin cap să iau una cu mine. Mare greşeală.

În stânga mea se află o clădire lungă şi joasă, cu inscripția „Căminul cultural Slánú" scrijelită pe fațada din piatră, deasupra uşilor din lemn vopsite într-un galben decolorat. Una din uşi e puțin întredeschisă şi sunt câteva anunțuri pe panoul de afişaj de alături. Cursuri de yoga vineri dimineața, cafea şi lucru manual miercurea, cerc de tricotat în fiecare luni. Cineva din regia de emisie dă ploaia mai tare şi mă face să caut adăpost dincolo de uşile galbene ca narcisele.

Mai multe perechi de ochi se întorc imediat spre mine când mă opresc în pragul uşii, cu apa şiroind de pe haine. Mă aşteptam să găsesc o sală pustie, cu parchetul de lemn vălurit şi uzat, draperii vechi din catifea roşie lungi până-n pământ şi pline de praf, fiindcă nu sunt trase niciodată, scaune stivuite de-a lungul pereților. Nu arată nici pe departe aşa. Tavanul cu grinzi de lemn e scăldat în lumina caldă şi primitoare care se revarsă din aplicele de perete cu abajururi în formă de flori. Încăperea nu e prea mare, iar în loc de scaune din plastic stivuite sunt mai multe fotolii de diverse culori şi modele, dispuse oarecum în cerc; roz cu imprimeu floral, galben intens, albastru spălăcit. Mai văd şi o canapea şi o măsuță lungă şi joasă ticsită cu chestii necesare pentru tricotat: o carafă plină cu andrele lungi, diverse gheme, tipare şi resturi de material. Miroase a cafea, e cald şi bine şi îmi dau seama cât de frig îmi e. Observ toate astea în timp ce clipesc să-mi scutur genele ude de ploaie şi-mi dau jos căciula roşie cu mot.

— Ăăă… bună ziua.

Încerc să par dezgheţată şi prietenoasă, dar vorbesc prea tare.

— Bună ziua, mai zic o dată, mai domol de data asta, să arăt că ştiu să vorbesc şi normal.

— Cleo, bună! Intră!

Brianne sare dintr-un fotoliu şi vine înspre mine, iar eu zâmbesc uşurată c-am dat de o faţă cunoscută.

— A început să plouă şi… zic, privind peste umăr către uşă.

Îmi ia căciula udă din mână.

— O pun pe calorifer să se usuce. Ia, dă-mi să pun şi geaca.

Fac ce-mi cere, bucuroasă că nu m-au trimis la plimbare, în ploaie.

— Doamnelor, avem o musafiră.

Brianne mă trage după ea în mijlocul grupului de femei, de parcă aş fi vreun exemplar nemaivăzut.

— Ea e Cleo, cea despre care v-am povestit. Stă la cabana Vidra.

O femeie mărunţică şi cu părul negru tăciune şi o pieptănătură ca a lui Jackie Kennedy ridică ochii din lucrul de mână.

— Turista venită în luna de miere?

Brianne mă îndeamnă să mă aşez într-un colţ liber pe canapea şi se lasă la loc în fotoliul de lângă mine.

— Nu, Dolores, nu e nicio lună de miere, ai uitat? zice Brianne. V-am povestit de încurcătura de la cabană.

Dolores e trecută binişor de şaizeci de ani şi, după privirea ei, aş zice că îşi aminteşte foarte bine de încurcătura cu pricina. Nasturii aurii de pe taiorul ei din tweed în stil Chanel strălucesc ca pe o uniformă militară când mă cântăreşte din priviri.

— Hai să-ţi fac cunoştinţă cu gaşca, zice Brianne. Ea e Erin.

Femeia de lângă Brianne îmi zâmbeşte şi întinde mâna să mă strângă prieteneşte de genunchi. Are ochi blânzi, de un albastru spălăcit, şi nasul plin de pistrui, ca sora mea cea mare.

— Sunt soţia doctorului Lowry, îmi zice, asta ca să ştii la cine să apelezi dacă ai vreo problemă medicală.

Femeia mărunţică şi în vârstă de lângă Erin îşi drege glasul.

— Şi eu sunt Carmen, oficial cea mai în vârstă locuitoare din Slánú.

Observ cum Dolores strâmbă uşor din nas, poate Carmen spune mereu acelaşi lucru sau poate nu e de acord, habar n-am. În orice caz, se pare că nu i-a scăpat nimănui.

— Ailsa.

Următoarea femeie din cerc îşi înalță cana înspre mine. Aş zice că bate spre şaizeci de ani, iar bluza cu modele psihedelice şi părul cu vârfurile vopsite în albastru îi dau un aer boem.

— L-am cunoscut acum câteva zile pe bărbatul acela care nu e soțul tău. Dacă nu eram lesbiană, ți l-aş fi suflat uite-aşa, să-ți zic drept. E o bucățică bună şi are fața aia de golănaş care te bagă în belele.

Mă ia pe nepregătite şi mă pufneşte râsul. Celelalte femei din jurul mesei se abțin şi ele cu greu să nu chicotească, mai puțin Dolores, care face o mutră acră.

— Cred că trebuie să-l văd şi eu pe tipul ăsta despre care am auzit atâtea, spune ultima femeie care n-a zis nimic până cum.

Pe ea o ştiu deja – e Delta, tipa însărcinată pe care am cunoscut-o în vârful dealului. Mă salută ridicând paharul cu apă şi atunci observ tatuajul floral delicat care porneşte de pe dosul palmei şi i se încolăceşte în sus spre braț. Observ şi alte lucruri la ea, acum că nu mai e înfofolită în dungi în culorile curcubeului. De pildă, faptul că e de-a dreptul superbă, cu ochii verzi luminoşi şi un păr negru cârlionțat strâns într-un coc lejer în vârful capului.

— Cred că ai destule belele pe cap, zice Dolores, atrăgându-şi o privire tăioasă din partea lui Brianne.

— Mersi, mami, râde Delta, netulburată.

Acum că mă uit la ele, observ că au trăsături foarte asemănătoare, în ciuda firilor complet opuse. Acelaşi păr negru, aceiaşi ochi verzi tulburători.

— Nu mă ridic ca nu cumva să nasc.

O îndrăgesc imediat pe Delta, îmi place atitudinea ei relaxată. Mi-ar plăcea să fiu mai mult ca ea, să nu-mi pese de gura lumii.

— Ştii să tricotezi? mă întreabă Dolores, cu capul într-o parte şi țintuindu-mă cu privirea.

Toată lumea tace.

— Da. N-am mai tricotat de mult, dar ştiu. M-a învățat bunica.

Mulțumesc, buni, zic în sinea mea.

Toată lumea se relaxează vizibil. Am senzația că tocmai am trecut cu bine testul lui Dolores; altfel, cine ştie, poate trebuia să-mi îmbrac la loc geaca subțirică şi să ies înapoi în ploaie dacă nu ştiam ce să fac cu o pereche de andrele.

Brianne pare surprinsă.

— Cleo, ce mă bucur! Nu prea avem parte de fețe noi la cercul de tricotat.

— Ultima *croşeta,* bombăne Dolores nemulțumită, de parcă ar fi zis că s-a dovedit a fi vreo criminală.

— Cât tupeu! comentează Delta cu o privire jucăuşă. Mamă, trebuia să-i bagi croşeta aia fix în…

— Păcat c-a trebuit să plece înapoi pe insula mare, o întrerupe Brianne. Mi-e dor de Marie, era tare simpatică.

— Şi ce bancuri porcoase mai zicea, adaugă Ailsa. Să văd dacă-mi amintesc vreunul.

Mă străduiesc să înțeleg dinamica grupului. Din câte-mi dau seama, Dolores e directă şi fiica ei, Delta, nu ratează nicio ocazie s-o tachineze. Brianne e aia conciliantă, Ailsa e un spirit liber, Erin e femeia capabilă, soție de doctor. Carmen e cea mai în vârstă şi e rebelă.

— Să te servesc cu o cafea, zice Erin, ridicându-şi trupul înalt şi zvelt din fotoliu. Zahăr?

— Da, mulțumesc, zic eu şi mă întreb dacă-mi judecă alegerea nesănătoasă, fiind soție de doctor. Doar o linguriță.

— Eşti sigură? rânjeşte şi-şi dă părul roşcat după urechi. Eu îmi pun două.

— Bine, vreau şi eu tot două, zic, simțind că am un aliat.

Stau câteva clipe să mă reobişnuiesc cu sunetul altor voci după zece zile de linişte. Nu e ca hărmălaia de la birou, ci mai degrabă ca un zumzet melodios, iar accentul irlandez e melodios în sine. Brianne îmi întinde carafa pictată plină cu andrele.

— Alege-ți ce vrei de aici, zice. Ia şi ce lână pofteşti.

Şovăi. Nu-mi amintesc care-i treaba cu mărimile de andrele şi carafa pare să conțină de toate.

— Eu fac un fular, zice Delta, ridicând împletitura verde cu gri la care lucrează. E cel mai uşor de făcut.

Scotoceşte prin carafa lui Brianne şi alege o pereche de andrele, pe care mi le întinde fără comentarii. Apreciez ajutorul.

Carmen face semn cu capul spre un bol cu gheme de lână gri.

— Ia din aia, îmi zice, uitându-se pe furiş la Dolores. E de la oile mele. Cea mai bună lână de pe insulă.

Dolores n-ar putea să facă o mutră mai acră decât dacă ar muşca dintr-o lămâie. Întind mâna încetişor şi iau un ghem din lâna lui Carmen.

— Uau, ce moale e, vorbeşte gura fără mine şi nici nu îndrăznesc să mă uit la Dolores, fiindcă lâna chiar e moale şi pufoasă ca un nor.

La o privire mai atentă, e un gri-închis cu picăţele discrete în culori naturale – nuanţe gri-verzui ca apa mării şi topaz pământiu. Sunt culorile peisajului de pe Salvation Island.

— Mulţumesc, e frumoasă, zic.

— Acum ai şi lână, şi andrele, zice Brianne, dornică să mă facă să mă simt binevenită.

— Şi acum ai şi cafea, zice Erin, punându-mi o mână pe umăr şi întinzându-mi o cană. Ai tot ce-ţi trebuie.

Ah, acum am emoţii, nici nu ştiu dacă-mi mai amintesc cum se montează ochiurile pe andrele. „Pe dedesubt, pe deasupra, prin buclă. Dedesubt, deasupra, prin buclă.” Aud vocea bunicii mele la fel de limpede ca atunci când aveam opt ani. Iau o gură de cafea şi mă uit la ce tricotează fiecare. Brianne lucrează la un şal alb cu model complicat, iar Erin face un ciucure gri-argintiu, probabil pentru o căciulă pe care a tricotat-o deja. Sorb din cafea fără grabă, lăsându-le să sporovăiască în timp ce încerc să-mi aduc aminte ce trebuie să fac. Dolores lasă din când în când în jos mâneca la care lucrează ca să-mi arunce câte o privire. Aş vrea să nu se mai uite aşa la mine, mă zăpăceşte şi mai tare. Ailsa îşi dă părul albastru după urechi şi bagă mâna într-o sacoşă pe care-o ţine la picioare, de unde scoate altă pereche de andrele şi un ghem de lână galben aprins.

— Era să uit, zice. Trebuie să fac un petic nou pentru taburetul ăla pe care Julia nu vrea cu niciun chip să-l arunce.

Se uită la mine.

— Nevastă-mea are un taburet vechi de când lumea şi pământul în atelierul ei de pictură. Nu vrea să stea pe altceva nici în ruptul capului.

— Încă un petic? se miră Brianne. Cred că scaunul ăla are deja mai multe petice decât tapiţerie.

Ailsa ridică din umeri şi-mi face discret cu ochiul, apoi ia andrelele şi lâna. Şi mă prind. Iau şi eu andrelele şi ghemul şi imit mişcările pe care le face ea până când îmi intră din nou în reflex. Dolores ridică privirea şi îi zâmbesc, mândră de rândul gri-închis care s-a format pe andrelele mele. Ailsa îmi aruncă un zâmbet în timp ce se apleacă să pună peticul galben început înapoi în sacoşă. Nu cred că taburetul Juliei mai avea nevoie de un petic.

— Fular? întreabă Delta, întinzând bărbia înspre andrelele mele.

Nu mă gândisem aşa departe.

— Ăă, da, aşa cred.

— Foarte bine, zice Carmen, lâna mea e cea mai călduroasă de pe insulă.

Acum sunt sută la sută sigură că o face special s-o scoată din sărite pe Dolores.

— Sau avem coşul cu pătrate, zice Brianne, arătându-mi un coş de nuiele pe podea. Fiecare dintre noi tricotează câte un pătrat din când în când şi-i dă drumul acolo, iar când se strâng destule, facem o pătură cu ele.

Scoate câteva să mi le arate.

— Ah, ce idee mişto.

Şi ce grup mişto de femei, mă gândesc, sunt atât de diferite ca vârstă, ca experienţă de viaţă, ca atitudine. Nu mă gândisem prea mult la localnici, dar recunosc că-mi închipuiam o tipologie anume. Oameni de la ţară. Dintr-o bucată. Nu mă aşteptam la tatuajele Deltei, la machiajul perfect al lui Brianne sau la părul albastru al Ailsei. Nu mă aşteptam nici să tricotez.

— Faci yoga? mă întreabă Erin. Ţin cursuri, poţi să vii, dacă vrei.

— Cred că mi-ar plăcea, mulţumesc, răspund, încălzită de cafea şi de sentimentul de incluziune.

— Stai mult? întreabă Carmen, privindu-mă pe deasupra ochelarilor.

Strâmb din buze.

— Nu ştiu ce să zic. Aveam rezervare pentru o lună, dar acum nu mai ştiu, din moment ce stă şi Mack în cabană.

— Cred că e foarte plăcut, zice Delta, prefăcându-se sfioasă. Tu şi Luke Skywalker, înghesuiţi în căbănuţa aia.

— Luke Skywalker? zic eu nedumerită.

— Bree a zis că seamănă cu el, râde Delta şi o împunge pe Brianne, care se înroşeşte un pic.

— Nu-i adevărat, se apără Brianne.

— Ba da, ai zis, continuă Delta. Aseară, la birt.

— Cred că ai vrut să spui Han Solo, zic eu, dându-mi seama că localnicii au vorbit despre noi la bere.

— Zici?

Delta scapără din ochii ei verzi.

— Atunci e clar că trebuie să vă fac o vizită în curând să văd cu ochii mei.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, se bagă Dolores. Nu vreau să mi se nască nepotul pe Dealul Plângerii.

— Aşa se cheamă dealul de lângă cabana Vidra? întreb eu.

Îi arunc o privire Deltei, amintindu-mi de prima noastră întâlnire. Erin, soția doctorului, ridică privirea din număratul ochiurilor.

— Am avut o femeie aici, Clara o chema, care în fiecare dimineață răcnea în vârful dealului până răguşea, o formă de terapie prin vaiete pe care o deprinsese în Orientul Mijlociu.

— A murit de ceva vreme, zice Delta cu blândețe. Era destul de bătrână, deci poate că e ceva bun în toată văicăreala asta.

Am impresia că nu mai ştie nimeni de excursiile ei în vârful dealului.

— Nu aşa de bătrână ca mine, oftează Carmen. Şi n-am simțit nevoia să răcnesc în viața mea.

— Da, dar tu te menții tânără prin scris, Carmen, zice Erin.

— Carmen scrie thrillere erotice, spune cam prea tare Ailsa, ridicând din sprâncene. Am învățat câteva chestii din cărțile ei.

Mă uit la Carmen, mirată să aflu că e scriitoare.

— Şi Cleo e scriitoare, zice Delta. Scrie romane de dragoste.

Deschid gura s-o corectez, dar mă trezesc spunând cu totul altceva.

— Mai degrabă ficțiune în general, nu neapărat romane de dragoste. La asta lucrez acum, în orice caz. Printre altele.

Până şi mie îmi sună ciudat.

Brianne suspină.

— Ce-mi plac romanele bune de dragoste!

— Eu, una, nu mă mai satur de crime, rânjeşte Carmen. Prefer bărbații cu un topor bine înfipt în țeastă.

— Asta explică de ce nu te-ai măritat niciodată, mormăie Dolores.

Las privirea în jos şi mă prefac că-mi număr ochiurile, să nu se vadă că râd. De la țară şi dintr-o bucată? Femeile astea refuză să fie etichetate în vreun fel. Bravo lor! Toată lumea tace şi ne concentrăm pe lucrul manual câteva minute, fiecare cu gândurile ei.

— Deci, ca să mă lămuresc, *nu* eşti căsătorită cu Han Solo? sparge tăcerea Brianne în cele din urmă şi încep toate să râdă.

Râd şi eu cu ele şi tricotez mai departe, fără să le dau nas pe subiectul ăsta.

— MACK —
POȚI STA ÎNTR-UN PICIOR FĂRĂ SĂ CAZI?

12 octombrie, Salvation Island

Îmi țin respirația când începe să sune.

— Nate?

— Tati!

Nate strigă aşa de tare, îl aud de parcă ar sta lângă mine, pe bolovan.

— Leo! E tata! Hai încoace!

— Salut, amice.

Mă străduiesc să par vesel, deşi mi se rupe sufletul când îi aud glasul şi ştiu că e atât de departe. Pare mai mic decât cei opt ani ai lui după vocea piţigăiată şi entuziasmată.

— Alo, tati?

Simt cum mi se destind umerii când intră pe fir şi Leo. Acum sunt amândoi.

— Ce face voinicul meu? Cum e pe-acasă?

Îi ascult în timp ce-mi povestesc ce-au mai făcut, cu ochii închişi şi telefonul băgat sub glugă, ca să-i aud de vâjâitul vântului în vârful dealului. E nouă seara pe insulă şi e întuneric beznă, iar ei tocmai s-au întors de la şcoală. Nate a luat notă mare la testul de ortografie, iar Leo a fost ales în echipă. Lucruri mari şi mici pe care le ratez, îmi pare rău că nu sunt acolo să bat palma cu ei şi să-i felicit. Aş da orice să fiu lângă ei în clipa asta. I-am strâns în braţe înainte să plec şi m-a frapat cât de slăbuţ şi de fragil era Leo. Încă e în creştere. La vârsta lui, duceam atâtea necazuri în cârcă de mă şi mir că n-am rămas cocoşat. Orice s-ar întâmpla între mine şi Susie, băieţii mei nu vor fi nevoiţi să ducă o asemenea povară.

— Mami zice să ne ducem să mâncăm înghețată, spune Nate cu îngrijorare în glas.

Ştiu cât e de înnebunit după înghețată, aşa că nu-l pun să aleagă.

— Atunci fugi la înghețată. Zi-i mamei c-am spus eu să-ți pună mai multe bombonele pe deasupra.

Am încredere în Susie c-o să-i dea mai multe bombonele. Nu i-ar refuza bucuria copilului doar aşa, ca să aibă ea ultimul cuvânt, mai ales că nici nu

sunt acolo. Nate îmi trimite pupături prin telefon, râde şi se îndepărtează, cu gândul la înghețată.

— Sigur eşti bine, tati? mă întreabă Leo.

Mi se rupe inima de cât pare de matur.

Nu, băiatul meu drag, nu cred că sunt bine. Mă simt singur şi trist fără voi şi mi-e dor de mama voastră.

— Sunt foarte bine, dragule, zic, forțându-mă să zâmbesc larg şi să par încântat. Am făcut nişte fotografii mişto de tot şi mi-am făcut şi câțiva prieteni noi.

— Îmi trimiți o poză ca să văd şi eu cum e acolo unde eşti?

Mă trece un fior, fiindcă are vocea puțin gâtuită şi am impresia că plânge.

— Uite-acum, imediat ce închid. Promit. Te iubesc.

O aud pe Susie chemându-l la masă.

— Hai, du-te, să nu ți se topească înghețata.

Mai zăbovesc o vreme pe bolovan după ce închid şi mă gândesc dacă el e bine. Mă doare tristețea din glasul lui, ar fi trebuit să fie în al nouălea cer c-a fost ales să facă parte din echipă. Poate ar trebui să vorbesc cu Susie, să mă asigur că nu are şi alte motive să fie aşa necăjit. E o noapte senină şi friguroasă pe Salvation. Privesc înspre apus, peste ocean, unde ei mănâncă înghețată, trei în loc de patru. Apoi mă uit în jos, către cabana Vidra, unde e lumina aprinsă pe verandă ca să-mi găsesc drumul spre casă. Doar că nu e acasă. Momentan, nicăieri nu e acasă.

Cleo are căştile ei imense pe urechi când intru în cabană. Tastează de zor la laptop, ceea ce înseamnă că vecina mea nu vrea să fie deranjată. Nu-i nimic, nici eu nu prea am chef de vorbă. Aş vrea să fac un duş lung, unul din-ăla zdravăn, cu presiune, care se simte ca un masaj energic combinat cu o mamă de bătaie. O baie în cadă n-are nici pe departe acelaşi efect. O fac fiindcă n-am încotro, dar nu-mi place să stau prea mult timp singur cu gândurile mele, aşa că mă spăl repede şi ies. Măcar am început să lucrez, asta e bine. A fost de-a dreptul terapeutic să-mi despachetez echipamentul, să țin aparatele în mână, să mă gândesc cum să prind cel mai bine lumina zorilor. Am simțit greutatea familiară a curelei uzate din piele pe după gât ca atingerea reconfortantă a unui vechi prieten azi după-amiază, când am pozat vidrele ieşind din bârlog, luciul negru-albăstrui al aripii unui corb de mare, mersul nostim al unui crab sihastru căruia îi rămăsese mică cochilia. O să-şi găsească în curând una mai pe măsura lui; viața e mult mai simplă

pentru crabi decât pentru oameni.

Îmi desfac o bere şi stau în picioare, rezemat de blatul din bucătărie, şi mă uit la Cleo cum munceşte. A fost plecată aproape toată ziua. Bănuiesc că de-aia scrie de zor. Întind din reflex mâna spre aparatul de fotografiat de pe masă, să surprind momentul – focul care arde molcom în şemineu, lumina caldă a veiozei, Cleo adâncită în lucru. Oare am devenit vecinul ăla dubios care-o spionează pe vecina de alături printr-o fereastră invizibilă? Las aparatul în jos. La ţanc, fiindcă îşi închide laptopul şi-şi dă jos căştile.

Nu zic nimic, prima regulă de pe frigider e chiar sub nasul meu: „Nu trăncănim.” O privesc cum dă pătura la o parte, se ridică şi se întinde să se dezmorţească. Stă într-un picior sau mi se pare? După cum se leagănă, aş zice că stă într-un picior, da. Se întoarce, mă surprinde privind-o şi-mi face cu mâna, uşor jenată, aşa cum îi faci cu mâna unui vecin care te-a văzut într-o postură ciudată.

— Yoga? zic eu, când vine în zona bucătăriei şi scoate sticla de vin din frigider.

— Cam aşa ceva, bombăne, întinzându-se după un pahar. Tu poţi să stai într-un picior cu ochii închişi?

N-am încercat niciodată.

— Sigur că pot.

Face semn cu capul către jumătatea mea de cabană.

— Hai acolo, în spaţiul deschis, în caz că pici.

Pufnesc pe nări. Cum să pic? Nu sunt genul care să refuze o provocare, iar cum asta e destul de ciudată, mă ajută să mai uit de ale mele, aşa că accept imediat.

— O fac dacă o faci şi tu.

Las berea jos.

— Tu în jumătatea ta, eu în a mea.

Ne ducem în zona din spatele canapelei şi ne postăm faţă în faţă, fiecare în jumătatea lui, la câţiva paşi dincolo de linie.

Cleo îşi leagă părul mai strâns şi roteşte din umeri ca un boxer.

— Cineva s-a uitat prea mult la *Rocky*[3], comentez eu.

Îmi ignoră înţepătura.

— Nu uita să ţii ochii închişi, e important.

— De ce?

Se încruntă.

— Fiindcă aşa zic eu.

— Ce autoritară eşti.

— E jocul meu, eu fac regulile.

Cu ochii deschişi sau cu ochii închişi, pentru mine e totuna.

— O să vezi că nu-i aşa.

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine, îi închid.

— Numărăm până la trei, zice, foarte încrezătoare.

— Unu, doi, trei, zic şi ridic un picior şi îmi întind braţele în lateral.

Cleo îşi lipeşte laba piciorului de gamba celuilalt ca să-şi găsească echilibrul, apoi întinde şi ea braţele.

— Cu ochii închişi! îmi porunceşte printre dinţi şi închide şi ea ochii.

Fac ce-mi zice şi, la naiba, chiar e mai greu decât credeam. Mult mai greu. Deschid un ochi pe jumătate, chinuindu-mă să rămân în echilibru. Ea stă ţeapănă într-un picior, pe când eu mai am puţin şi… hopa.

— Rahat, zic, când pic pe podea.

A deschis ochii şi stă în continuare într-un picior, parcă vrea să-mi facă în ciudă. Aş putea să recunosc că a câştigat, dar n-o fac. Aştept şi mă uit fix în ochii ei. Îşi ţine răsuflarea, străduindu-se să nu cadă, apoi începe dintr-odată să se clatine ca un palmier în bătaia puternică a vântului şi cade pe burtă.

— Ai depăşit linia. Se scad cinci secunde de penalizare, comentez eu. Ceea ce înseamnă că eu am câştigat.

Se ridică şi-şi trage piciorul înapoi în jumătatea ei, masându-şi glezna.

— Ăăă, nu prea cred. Am rezistat cu cel puţin zece secunde mai mult decât tine.

— Din trei încercări?

Pufneşte.

— Ar fi o treabă, dar cred că mi-am sucit glezna. Va trebui să-mi dai paharul cu vin să-mi treacă durerea.

— Îhâm, vezi să nu.

Îi aduc paharul cu vin şi îmi iau şi eu berea, să nu bea de una singură. Mă aşez pe jos în jumătatea mea, cu spatele la ea.

— Ce faci?

— Mă reazem de zid.

O aud cum râde pe înfundate şi se foieşte, plângându-se de gleznă, apoi se aşază spate în spate cu mine.

— Am fost în sat azi, îmi zice.

— Zău?

Capul ei se atinge de umărul meu. E ciudat.

— M-am alăturat cercului de tricotat.

— Cercul de ce? zic uimit.

— Cercul de tricotat.

O simt cum râde când spatele ei se atinge de al meu.

— Te superi dacă mă prefac că tu eşti zidul? Nu pot să stau prea mult fără să mă sprijin de nimic.

— Bine, zic şi închid ochii când îşi lasă greutatea pe spatele meu.

Mă relaxez şi eu şi ne foim un pic până găsim o poziție în care stăm rezemați comod unul de altul.

— Eşti un zid bunicel, îmi zice.

Nu ştiu cum să răspund. De fapt, nu ştiu cum să reacționez, fiindcă n-am mai stat lipit de o femeie în afară de Susie de nici nu mai ştiu când şi, chiar dacă nu suntem împreună, am senzația că încalc o limită. Deşi nu încalc nimic. Sunt la propriu pe partea mea şi Cleo pe a ei, iar până acum n-am flirtat unul cu altul. Însă acum că stă rezemată de mine, sunt dintr-odată conştient de căldura trupului ei şi de mirosul plăcut al părului când îşi lasă capul pe spate. Îmi dau seama cât de singur mă simt şi ce mult tânjesc după apropiere fizică.

— De ce oftezi aşa adânc?

Nici nu mi-am dat seama că oftez.

— Eh, chestii. Leo mi s-a părut supărat la telefon.

— Cred că ți-e greu să-l consolezi de la distanță.

— Da. Dar o să fie bine. O are pe Susie.

Şi eu nu, adaug în gând.

— Vrei să vorbeşti despre ce te supără? întreabă Cleo. Te ascult, dacă vrei.

— Încep să mă simt ca la spovedanie cum stăm aşa, spate în spate, zic eu, trăgând de timp cât mă gândesc dacă ar fi bine sau nu să vorbesc despre Susie. Nu e mare lucru de zis, sincer.

Asta-i o minciună gogonată, dar nu ştiu de unde să încep. Oare lui Susie îi e dor mine, de noi? În ultima vreme se comportă tot mai ciudat. În general, mă tratează cu răceală, dar din când în când îmi trimite câte un mesaj, de obicei seara târziu, după câteva pahare de vin. Semnalele astea amestecate sunt de ajuns să mă țină în sala de aşteptare a vieții ei sau poate a vieții mele. Ce ştiu sigur e că scaunele din sala asta sunt incomode şi e

frig, nu pot să aştept la nesfârşit.

— Am luat o pauză de la relația noastră, bag eu replica arhicunoscută din *Prietenii tăi,* ferindu-mă să înfrunt sentimentele pe care nu ştiu să le descriu.

— Aha, murmură Cleo.

Rămânem tăcuți câteva clipe. Îmi potrivesc ritmul răsuflării după al ei – inspir şi expir încet şi prelung. E relaxant.

— Toată insula vorbeşte despre noi, ştiai? zice pe un ton glumeț, schimbând subiectul, probabil ca să nu mă simt stingherit.

— Sincer, era de aşteptat.

— Aşa e. Dar tot m-a luat prin surprindere azi. Am cunoscut un grup foarte fain de femei. M-am distrat.

Distracție. Asta e ceva ce mi-a cam lipsit în ultimii ani. Toată distracția de care am avut parte a fost cu băieții mei. Mamă, îmi plâng de milă ca fraierul şi Cleo nici măcar nu-şi dă seama.

— Ce-ți face glezna?

Se apleacă în față, dezlipindu-se de mine; mă simt mai bine şi, în acelaşi timp, mai rău.

— Crezi că o să cheme feribotul dacă e fracturată?

— Numai dacă trebuie amputată.

— Nu e exclus.

Mă întorc cu fața la ea şi văd că glumeşte. Stă sprijinită pe o mână, cu paharul cu vin în cealaltă.

— Nu mă mai doare cine ştie ce. A trecut de la vin.

— Şi eu care credeam că te simți mai bine fiindcă sunt eu o companie plăcută.

— Nu-i rău pentru un zid, glumeşte ea.

— Tu, în schimb, nu eşti deloc bună de zid. Te foieşti prea mult şi mă gâdilai cu părul pe față.

— Scuze. O să am grijă să nu-mi mai ajungă părul dincolo de linie.

— Sau ai putea să te razi în cap. Că tot ziceai că vrei să faci ceva deosebit când împlineşti treizeci de ani.

Strâmbă din nas.

— Ar fi un gest extrem.

— Ia exemplu de la Sigourney Weaver[{4}].

— Ea a fost plătită cu câteva milioane de dolari pentru asta. Şi mie-mi place părul meu.

Din ce-am observat, părul lui Cleo e un bun indicator al stării ei de spirit. Când e absorbită de munca ei, cu laptopul pe genunchi şi un caiet deschis alături, îşi răsuceşte părul în vârful capului şi-l prinde cu un creion. Uneori, când e în vârful dealului, pe bolovanul cu semnal, are părul zbârlit în toate direcțiile, ca nişte antene care caută semnal. E ca o cortină după care se ascunde când n-are chef şi un adevărat spectacol de bucle rebele în rarele ocazii în care lasă garda jos.

— Mi-a amorțit fundul, zice Cleo.

Mă ridic în picioare şi-i întind mâna.

— Mersi, zice în timp ce-şi şterge urmele de cretă de pe blugi.

— Nu, eu îți mulțumesc. Pentru amuzamentul ridicol, chiar aveam nevoie de asta.

— Cu plăcere, oricând. Poate ar trebui să-mi pun asta la profil pe site-urile de întâlniri – dacă ai nevoie de amuzament ridicol, apelează cu încredere.

Din perspectiva unui bărbat, văd imediat neajunsurile unei astfel de descrieri.

— Eu zic să ai grijă. Ideea de amuzament ridicol nu e aceeaşi pentru toată lumea, mai ales pe un astfel de site.

Se preface jignită.

— Vrei să zici că nu tuturor li se pare distractiv să stea într-un picior până se dezechilibrează şi cad?

— Nu complet îmbrăcați, nu.

Îmi regret spusele de cum îmi ies pe gură.

Cleo mustăceşte în pahar. Nu sunt sigur, dar cred c-a roşit un pic.

— Eu zic să nu vizualizezi asta, n-o să ți-o scoți prea uşor din cap.

Îşi goleşte paharul de vin.

— Cred că e timpul să mă duc la culcare, până nu mă lovesc iar.

— Nu vrei să dormi în pat în noaptea asta? Dorm eu pe canapea.

Se încruntă şi pune mâna pe spătarul canapelei.

— Nu, e în regulă. M-am obişnuit cu canapeaua, ştiu cum să evit denivelările.

— Eşti sigură?

— Da.

— Bine.

— Bine.

Ne-am blocat într-o buclă stânjenitoare.

— Închide tu prima.

Râde şi dă ocol canapelei să-şi pregătească patul.

— Aşa o să fac, că sunt ruptă de oboseală.

— O fi de la prea mult tricotat.

— N-ai de unde să ştii, dacă n-ai încercat, zice.

Mda, nu cred că o să mă apuc de tricotat prea curând.

Mă gândesc la băieții mei, cum stau întins în pat, pe întuneric. Degetele osoase ale lui Leo, genunchii juliți ai lui Nate.

— Unu: rolul de tată e cel mai important din viața mea, sparg eu primul tăcerea. Doi: am o relație destul de complicată cu propriul tată. Asta e o poveste pentru altă dată. Şi trei…

Îmi storc creierii după un al treilea lucru. Nu ştiu exact cum de discuțiile noastre pe întuneric s-au transformat într-un soi de ritual, dar mi se pare ciudat de liniştitor. Am constatat cu surprindere că mă gândesc la discuțiile astea în timpul zilei, la lucrurile pe care mi le-a zis Cleo, la ce am ales să-i dezvălui despre mine, piese micuțe de puzzle care se adună şi alcătuiesc o persoană întreagă.

— Nu-mi place untul de arahide.

Da, ştiu că e un final penibil, dar nu mi-a venit altceva în minte.

— Nici mie, zice Cleo. E ciudat să întinzi pe pâine o pastă crocantă şi plină de cocoloaşe.

Dacă ar fi după capul lui, Nate ar mânca un borcan întreg cu lingura. Sunt oameni care au o slăbiciune pentru dulciuri şi apoi e fiul meu cel mic, care ar putea să bage în el zahăr până i se învârt ochii în cap. E genul de copil care se aruncă cu capul înainte, probabil aşa eram şi eu până viața mi-a dat câteva lecții grele şi am devenit mai precaut.

— Primul meu loc de muncă a fost la o gheretă care vindea peşte şi cartofi prăjiți. Lucram în weekend, zice Cleo la rândul ei. Sâmbătă seara, eu dădeam peştele prin aluat, în timp ce prietenii mei ieşeau la bar.

Urmează un moment de tăcere.

— Doi: sunt singura brunetă din familie, mama şi surorile mele sunt blonde.

Îi aud răsuflarea în întuneric.

— Trei: mi-am pierdut virginitatea la şaptesprezece ani… cu profesorul de engleză.

— Ştii că acum vreau să aud şi restul poveştii.

— Era suplinitor, venise să ne predea cât profesorul nostru obişnuit era

în concediu medical. Am intrat la ora lui şi parcă îmi dăduse cineva foc. Doamne, ce m-am dat peste cap să-l impresionez în vara aia. Munceam ca o nebună scriind eseuri şi-mi închipuiam cum le citeşte şi se îndrăgosteşte de mine.

— Şi a mers?

— A, da, n-am trecut neobservată. În două săptămâni deja abueam geamurile maşinii şi făceam tot felul de nebunii prin debaralele şcolii.

Râde.

— Nu e aşa pervers cum sună; el avea douăzeci şi trei de ani şi n-avea cine ştie ce experienţă, iar eu aveam aproape optsprezece şi nu eram vreo sfântă.

— Măcar nu ţi-ai pierdut fecioria cu vânzătorul de căzi cu hidromasaj, zic ca s-o fac să râdă. Şi a ieşit la iveală aventura ta cu proful şi ați fugit împreună, ca Bonnie şi Clyde?

Oftează.

— N-a fost aşa de romantic. I s-a terminat contractul la şcoală după câteva săptămâni şi atunci s-a terminat şi idila noastră.

— Ți-a frânt inima de adolescentă.

Se foieşte pe canapea şi oftează în pernă.

— Nu mi-a frânt inima. Altcineva a făcut-o. Asta e o poveste pentru altă dată.

— CLEO —
SINGLE LADIES, I'M BEYONCÉ[5]

14 octombrie, Salvation Island

— Salut, zice Delta, ridicând ochii din revistă când mă apropii de tejgheaua cafenelei.

E îmbrăcată într-o salopetă de blugi şi un tricou alb, are părul brunet prins cu o agrafă roşie cu paiete şi burta de gravidă îi iese în evidenţă.

Îmi scot mănuşile din lână şi-mi dezmorţesc degetele înghețate.

— Salut, îi răspund, bucuroasă s-o văd din nou. Îmi arde buza după o cafea fierbinte.

— Vrei şi tort?

Îmi arată un tort pe un platou din sticlă.

— Erin l-a făcut. E un fel de Nigella Lawson a insulei.

Mi-o amintesc pe Erin. Înaltă, pistruiată, soția doctorului, îi plac dulciurile. Genul de femeie care pare să se priceapă la orice, de la copt până la operații pe creier.

— E cu nucă de cocos şi gem de zmeură, zice Delta. Mi-ai face o favoare. Copilul a cerut deja prea multe felii.

Se mângâie pe burtă.

— Bine, pune-mi.

— Îți pun două?

Se uită la mine cu subînțeles.

— Să-i duci una şi lui Han Solo?

— O felie e de ajuns.

Îmi dau ochii peste cap şi-i zâmbesc.

— Îți iroseşti talentele aici, ai putea să dai lovitura în vânzări pe insula mare.

Delta strâmbă din nas în timp ce-mi pune dinainte cafeaua şi o felie imensă de tort.

— Nu, mi-a ajuns. Prefer oricând viața liniştită de aici, mai ales cu ăsta micu' pe drum.

— Serios?

Aveam impresia că s-a întors pe insulă doar temporar. Nu pare genul de femeie care să stea prea mult locului şi în ochii ei verzi se citeşte dorul de

ducă şi de aventură.

Delta priveşte de jur-împrejur prin cafeneaua primitoare şi liniştită.

— Când eram mică, veneam aici cu mama în fiecare duminică. Fosta proprietară nu se pricepea deloc la gătit, făcea numai tarte cu gem. Uneori le ardea şi pe alea, zice ridicând din umeri. Dar nu asta conta, ci faptul că veneam aici. Eu şi mama o luam mereu pe ocolite, ca să culegem scoici.

Mi-e greu să mi-o închipui pe Dolores tânără şi lipsită de griji, căutând scoici pe plajă cu fetița ei.

— Şi acum e cafeneaua ta?

Se vede mâna Deltei în ambianța localului; în fundal se aude muzică de relaxare, pereții sunt văruiți în alb şi într-una din ferestrele înalte e un vitraliu artistic, care aruncă reflexii colorate pe podeaua din scânduri deschise la culoare.

— Oarecum. Oficial, proprietarul e unchiul meu, Raff, dar nu prea are chef să se ocupe de afacere, spune cu un soi de indulgență şi se vede că îi e drag unchiul Raff.

— Şi birtul e tot al lui. Nu că s-ar speti cine ştie ce nici acolo. O să-l cunoşti şi tu cât de curând. Treci pe la birt într-o seară, îl găseşti mereu de partea greşită a barului.

Mă întreb cum o fi să trăieşti într-o comunitate ca asta, să faci parte din poveste.

— O să trec. Vai, ce bun e tortul ăsta!

— Ți-am zis eu.

— Brianne zicea că aici găsesc o conexiune bună la internet.

Delta încuviințează din cap.

— Parola la Wi-Fi e „vodcă” săptămâna asta, îmi zice, privindu-şi burta. Săptămâna trecută a fost „Pinot”. Visez şi eu.

Râd şi-mi scot telefonul.

— Nici tortul nu-i de lepădat.

Delta nu pare convinsă. Îmi face semn din cap către partea din spate a cafenelei.

— E un calculator acolo, după paravan, dacă vrei o tastatură ca lumea. E rezervat de la patru, poți să-l foloseşti până atunci, dacă vrei. Gratis, dar să nu-i spui domnului de la ora patru.

— Super, mersi mult, zic, bucuroasă nevoie mare la gândul că pot să stau liniştită pe internet o oră întreagă, în loc să mă chinui în vârful Dealului Plângerii, la cheremul naturii şi al zeilor semnalului.

Am reuşit cu chiu, cu vai să-i trimit primul articol lui Ali, aşa că ăsta e un mare lux.

— Du-te, îți mai aduc o cafea imediat, zice Delta.

Aştept cu sufletul la gură să văd dacă-mi răspunde Ali la apelul video şi răsuflu uşurată când apare pe ecran, cu ochii mijiți până să-şi pună ochelarii pe nas.

— Tu erai! chiuie, zâmbind cu gura până la urechi. Cum e viața pe stânca aia uitată de lume?

Arunc o privire peste umăr, sperând că n-a mai auzit-o nimeni. Două doamne în vârstă mănâncă tort la o masă aproape de intrare şi mai e un tip rezemat de tejghea, care stă de vorbă cu Delta. Cred că e în regulă.

— Nu mai țipa aşa, îi zic, apropiindu-mă de ecran. Lucrurile se complică tot mai mult pe zi ce trece. Tocmai ți-am trimis articolul pentru săptămâna asta.

Bate din palme entuziasmată, ca o fetiță de cinci ani.

— Primul articol a făcut senzație. Cititorilor le-a plăcut la nebunie ideea parteneriatului cu sine, iar întorsătura cu americanul e mană cerească.

— Pe bune?

— Vai de mine, da, cu D mare! zice şi bate palma în aer. Te-ai dus pe o insulă pustie ca să fii singură şi tot te-ai trezit cu un tip pe cap, ironia e super amuzantă.

— Dar nu ăsta era scopul călătoriei, mă răstesc în şoaptă, căutând în acelaşi timp butonul de volum ca s-o dau mai încet, să n-o mai audă tot localul. E al dracului de greu să mă cuplez cu mine însămi dacă nu sunt singură. Nu ştiu ce să fac, Ali, mi-a dat tot planul peste cap.

— Cred şi eu, îmi răspunde, fără să mimeze măcar vreun pic de înțelegere. Faza cu creta a fost genială. Cretă? Mie nu mi-ar fi dat prin cap una ca asta şi ştii doar că am o imaginație bogată. Tot biroul vorbeşte despre tine. Ce zic eu, toată țara! Eşti fenomenală, draga mea.

Sunt obişnuită cu stilul lui Ali. Ea îl numeşte exuberant, alții i-ar zice exagerare grosolană. De obicei, adevărul e undeva la mijloc.

— Problema e că… vine feribotul peste două zile, dacă e vreme bună, şi nu ştiu dacă să plec.

— Nu pleacă el?

— Nicio şansă.

— Şi tu vrei să pleci?

Nu zic nimic, fiindcă sincer nu ştiu ce vreau să fac. Aş putea s-o rog să

încerce să-mi găsească un alt loc, altă cabană izolată pe o altă insulă îndepărtată. Pe de altă parte însă, sunt deja aici, nu mi-a fost deloc uşor să fac pasul ăsta şi, lăsând la o parte situaţia cu Mack, locul are ceva magic la care încă nu sunt dispusă să renunţ. Simt că s-a creat o legătură între mine şi Salvation, o legătură fragilă şi neaşteptată, dar de netăgăduit.

— Uite cum facem, zice Ali, directă ca întotdeauna. Rămâi acolo, măcar până după ceremonia de ziua ta. Dacă vii acasă mai devreme, îmi pare rău s-o spun, va fi fost o pierdere de vreme. Am promis publicului că te vei căsători cu tine însăţi, Cleo. Căsătoreşte-te, atunci! Nu poţi să-ţi tragi singură clapa în faţa altarului metaforic – ce mesaj ar transmite asta cititoarelor într-o poziţie asemănătoare şi care te urmăresc ca să-şi valideze propriile alegeri în viaţă?

— Aoleu, Ali, cum să-mi pui aşa ceva în cârcă? bombăn învinsă. Nu sunt Dalai Lama.

Râde încântată.

— Ba eşti, într-un fel. Momentan, eşti protectoarea femeilor celibatare. Eşti Beyoncé[6].

— Dacă te apuci să dansezi, mă deloghez, o previn.

Aruncă o privire la ceas.

— Trebuie să ies, oricum. Am şedinţă cu echipa la două. O să le transmit c-am vorbit cu tine şi să nu-ţi facă încă programare la salonul de tatuaje, fiindcă o să rezişti eroic.

Îmi trimite un pupic şi iese.

E un ordin fără echivoc, am înţeles. Intru pe reţelele de socializare şi văd că Ali n-a exagerat prea tare, chiar e multă vâlvă în jurul acestui „experiment social", cum l-a numit. Rubrica mea şi pozele de săptămâna trecută sunt promovate la greu pe site-ul oficial al revistei. Nu pot să neg valul de mândrie profesională care mă cuprinde când văd că articolul meu e postarea cu cele mai multe vizualizări şi comentarii, dar nici presiunea care vine la pachet cu toate astea. Mai stau câteva minute citind comentariile, apoi închid site-ul până nu mă ia cu ameţeală. Nu mai e doar călătoria mea spirituală, ci şi a tuturor celor care mă urmăresc. Simt apăsarea responsabilităţii. Nu mai e un experiment frivol ca să facem mai mult trafic. E vorba despre speranţe şi visuri, ale mele şi ale multor altora.

Tastez absentă şi mă trezesc căutând „Mack Sullivan fotograf Boston". A, rahat. Bine. Mă aşteptam să-mi apară zeci de rezultate fără nicio legătură cu bărbatul cu care împart cabana Vidra, dar uite-l, el e, în capul listei. Site-

ul lui. Fotografiile lui. Sfântă Maică Precistă! E incredibil de talentat. Mă uit prin fotografiile de la cea mai recentă expoziție a lui și, deși n-am fost niciodată la Boston, mă simt ca și cum aș fi acolo prin intermediul filmului și imaginației lui Mack. Parcă simt mirosul supei de scoici, aud uralele suporterilor Red Sox și mă văd plutind pe râul Charles într-un vehicul amfibie. Mă uit apoi în secțiunea de portrete și imaginile de acolo îmi merg direct la suflet. Unele sunt instantanee, subiecții sunt surprinși în diverse momente, deloc atenți la lentila aparatului. Altele sunt pozate, studiate, cadre aranjate la perfecție, câte un gest sau o privire pline de personalitate. Sunt emoționante până la ultimul pixel, e un adevărat artist. Mă gândesc că, într-un fel, avem asta în comun – el provoacă emoții oamenilor prin fotografii așa cum încerc eu s-o fac prin cuvinte.

— E fără cinci, zice Delta, vârând capul pe după paravan. Așteaptă următorul client.

Aruncă o privire către ecran și închid imediat siteul lui Mack. Pe de-o parte, îmi doresc să nu-l fi văzut. Mack… cu cât aflu mai multe despre el, cu atât mă simt mai apropiată de el și ăsta e ultimul lucru de care am nevoie sau pe care mi-l doresc în momentul ăsta. Sunt suficient de matură cât să recunosc, dar numai în sinea mea și atât, că e un bărbat atrăgător. Are umerii puternici, făcuți parcă pentru cărat saci cu nisip, iar când se uită la mine cu ochii ăia de culori diferite, mă simt vrăjită. Până și hainele stau pe el ca turnate. Știi blugii ăia deloc sexy pe care-i poartă Simon Cowell{7}? Apretați, scorțoși, de parcă ar îmbrăca o pereche nouă în fiecare zi? Ei bine, ai lui Mack sunt exact opusul; se vede că sunt purtați la greu și îndrăgiți și-i stau ușor lăsați pe șolduri în felul ăla ademenitor. Sunt cam dezamăgită de mine că recunosc toate astea. Mai mereu mă încurc cu tot felul de bărbați nepotriviți, iar despre ăsta știu de la bun început că e însurat și încă e îndrăgostit de soția lui, chiar dacă momentan sunt despărțiți. Dacă e să fiu dureros de sinceră, poate că mă atrage taman felul lui deschis de a iubi, chiar dacă iubește pe altcineva. E demoralizant când mă gândesc că, dacă nu eram dinadins celibatară și chitită să mă ocup de mine însămi, Mack ar fi putut fi încă un flamingo ratat pe lista mea. Dacă ar fi o pasăre, ce pasăre ar fi? Vulturul e singura pasăre americană care-mi vine în minte. La ce-mi trebuie mie un vultur? Sunt maiestuoși și au nevoie de prea multă atenție. Of, mai bine nu mă uitam pe site-ul lui, acum am ajuns să-l admir și mai mult. Bine. Ar trebui să urmez sfatul lui Ali și să mă concentrez pe ce mi-am propus. Trebuie să încetez să-mi mai caut perechea și să mă descopăr pe

mine însămi. Doamne, ce aiurea sună asta. Ca să nu mai zic că acum sunt şi mai stresată după ce am văzut reacţiile pe reţelele de socializare. Nu mai e vorba doar despre o miză personală. Doamnelor singure, eu sunt Beyoncé. Temporar.

Mack e domnul de la ora patru. Îl găsesc la o masă, cu aparatul lângă el şi o felie pe jumătate mâncată din tortul lui Erin. Pare mirat să mă vadă şi mă abţin cu greu să nu fug înapoi la calculator să mă asigur că am închis site-ul lui.

— Salut, zic. Delicios, nu-i aşa?

— Nu mă omor după cocos în general, dar tortul ăsta m-ar putea face să mă răzgândesc.

Priveşte scurt către tejghea.

— Delta a vrut să-mi dea două felii, să-ţi aduc şi ţie una la cabană.

— Ei, nu mai spune.

Îi arunc Deltei o privire chiorâşă care vrea să zică „te-am prins”. Ea râde şi ridică din umeri.

Mack se ridică, împingându-şi scaunul în spate, şi îşi adună lucrurile de pe masă.

— Vreau să profit la maximum de ora asta, zice îndreptându-se către calculator. Apel video cu băieţii.

— Cât face tortul? întreb în timp ce-mi trag haina pe mine şi mă îndrept spre tejghea, căutându-mă prin buzunare după portofel.

— Depinde, răspunde Delta şi se întinde peste tejghea să şuşotească. Nu te costă nimic, dacă-mi povesteşti care-i treaba între tine şi Han Solo.

Din privirea ei înţeleg că a văzut că l-am căutat pe internet.

— Sincer, nu e mare lucru de povestit, zic întorcând discret capul să mă asigur că nu ne aude. El e însurat, practic, iar eu mă concentrez pe mine însămi. Ne-am trezit întâmplător într-o situaţie ciudată. Ne străduim să nu ne încurcăm unul pe altul şi să ne descurcăm cât putem de bine în condiţiile date.

— E clar că avem idei diferite despre ce înseamnă să te descurci cât mai bine când te trezeşti că trebuie să împărţi o cabană izolată cu un bărbat sexy.

Mă uit la burta ei de gravidă şi râdem amândouă pe înfundate.

— Da, am înţeles unde baţi, zice râzând.

— Nu-mi trebuie nicio idilă, îi mărturisesc.

Nu e o minciună. Ar fi prea complicat şi n-aş vrea să-mi frângă inima un bărbat însurat.

— Ştii ce-i păcat?

Face o pauză şi îşi ia o mină serioasă, de parcă urmează să-mi împărtăşească un sfat înţelept.

— Că nu-ţi împleteşti părul ca Prinţesa Leia. Aţi fi nişte sosii foarte reuşite.

Mi-e simpatică Delta, dar tare-i mai place să mă tachineze. Râde şi-mi împinge banii înapoi pe tejghea, cu o sclipire ghiduşă în ochii verzi.

Mirosul de pui la cuptor e cel mai liniştitor din lume, jur pe ce-am mai scump. Tocmai am scos din cuptor un pui rumenit, cu pielea crocantă şi mirosul m-a transportat cu douăzeci de ani în urmă, când mama mea făcea acelaşi lucru şi ne aduna pe toţi în jurul mesei.

— Ce bine miroase.

Mack tocmai a ieşit din baie, desculţ şi cu părul încă ud. Am convenit să luăm cina împreună în seara asta, o manevră tactică din partea mea, fiindcă vreau să vorbesc cu el.

— Nu-i aşa? zic în timp ce pun în mijlocul mesei un castron cu cartofi la cuptor şi unul cu fasole verde.

El desface o sticlă de vin şi scoate două pahare, pe care le aşază lângă tacâmuri.

— Declar bistroul lui Cleo deschis. Vrei să tai eu carnea?

Ne facem de lucru; zăngănitul tacâmurilor când ne punem în farfurie, gâlgâitul plăcut al vinului turnat în pahare, hârşâitul scaunelor pe podea când ne aşezăm fiecare la locul lui.

— Vrei budincă Yorkshire? îl întreb şi-mi pun una în farfurie.

Mama mea face cea mai bună budincă Yorkshire din lume şi şi-a învăţat toţi copiii să facă o budincă decentă. Mack pare sceptic la vederea aluatului pufos.

— N-ai mâncat niciodată? Vai, Mack Sullivan, pe ce lume trăieşti?

Ia una şi o pune pe marginea farfuriei, de parcă speră să-i cadă pe jos.

— Seamănă la gust cu o clătită americană? zice după ce o gustă.

— Cum ţi se pare?

Ia o gură de vin şi aprobă încetişor din cap.

— E… bună, zice şi mai ia o gură, să verifice.

— Mă bucur, spun, mândră de mine. Nu cred c-aş putea rămâne sub acelaşi acoperiş cu cineva care nu apreciază budinca Yorkshire a mamei mele.

Stă o clipă, apoi îşi mai ia una în farfurie.

— De fapt, despre asta voiam să discut cu tine. Despre trăitul sub acelaşi acoperiş, vreau să zic.

Niciunul din noi n-a adus vorba despre faptul că feribotul vine în două zile, fiindcă, sincer, cred că niciunul din noi nu ştie ce să zică.

— Am vorbit cu editoarea mea şi mi-a spus fără menajamente că trebuie să rămân aici cel puțin până după ziua mea. Ar fi neprofesionist din partea mea să-i las pe cititori cu buza umflată.

Nu mă priveşte în ochi şi continuă să mănânce.

— Când e asta?

— Pe 24 octombrie. Peste zece zile.

— Bine.

Iau paharul cu vin.

— Bine?

El lasă jos cuțitul şi furculița.

— Ştii bine că eu nu plec nicăieri. Granița asta trasă cu creta funcționează binişor. Eu mai pot, dacă şi tu mai poți.

Nu vreau să rămân doar fiindcă aşa a zis Ali. Intuiția îmi spune că Salvation e cel mai bun loc pentru mine în momentul ăsta şi ține de misiunea mea să am mai multă încredere în mine şi să-mi ascult intuiția.

— Bine, atunci, zic, puțin dezamăgită c-a fost atât de uşor.

Iau o gură de vin, încercând să-mi dau seama ce simt. Mă simt uşurată, cred. În pofida lui Mack sau datorită lui? Asta e întrebarea care îmi încolțeşte şi pe care o alung.

— Treizeci nu e mare scofală decât dacă vrei tu să fie, îmi zice Mack.

E o noapte senină şi răcoroasă, aşa că am luat ce-a mai rămas din vin şi am ieşit să-l bem afară, pe treptele din fața casei, cu câte o pătură înfăşurată pe după umeri. Astfel de nopți sunt un adevărat regal în locul ăsta. E puzderie de stele pe cer. Am petrecut nenumărate ore privindu-le, încercând să le pun la păstrare în memorie pentru când mă voi întoarce în Londra, al cărei cer e lipsit de stele. Desigur, cerul Londrei nu e mereu lipsit de stele, dar aici e altfel. E ceva firesc, un joc de lumini celeste străpunge întunericul nesfârşit. Mă duce cu gândul la un concert, unde toată lumea ridică mâinile cu telefoanele aprinse şi se creează o mare de luminițe. Luna plină şi joasă aruncă o strălucire blândă şi argintie peste valurile liniştite. Le aud cum mătură pietricele de pe țărm.

Mă gândesc la ce mi-a zis Mack mai devreme şi ştiu că vrea doar să mă ajute.

— Nu aveam de gând să fac mare tam-tam, răspund gânditoare. Doar că…

Îmi las vorba în aer şi pipăi absentă piciorul paharului de vin. Majoritatea oamenilor m-ar întrerupe în punctul ăsta, şi-ar da cu presupusul asupra continuării şi mi-ar servi o platitudine. Sau ar sugera că sunt îngrijorată fiindcă sunt singură şi m-ar consola că mai am timp să fac copii, dacă asta îmi doresc. Mack nu mă întrerupe; stă pur şi simplu lângă mine, priveşte către plajă şi aşteaptă până sunt pregătită să continui. Îi apreciez tăcerea şi mai iau o gură de vin, căci unele lucruri sunt mai greu de rostit decât altele.

— Tata n-a apucat treizeci de ani. Avea douăzeci şi nouă când a murit.

Lângă mine, Mack suspină adânc şi îşi lasă jos paharul cu vin.

— Of, Cleo. Aşa de tânăr.

Dau din cap şi îmi dau seama că asta mă rodea de fapt, de aici vine nevoia mea de schimbare şi mă doare s-o spun cu glas tare, ca atunci când rupi o zgaibă şi redeschizi rana.

— N-am amintiri prețioase cu el şi nici nu ştiu cum suna vocea lui ca să-l invoc când am nevoie de sfatul lui. A fost iubirea vieții mamei mele. Erau foarte tineri când s-au cunoscut, abia ieşiți din adolescență, dar a fost dragoste adevărată. Tom s-a născut cu puțin înainte să împlinească mama douăzeci şi unu de ani, apoi, la scurt timp, au urmat surorile mele.

Nici nu pot să-mi închipui cum e să ai trei copii în trei ani la orice vârstă, cu atât mai puțin la douăzeci şi un pic, când eu abia dacă eram în stare să am grijă de mine, darămite de altcineva.

— Au câştigat devreme la loteria iubirii. Mama zice că aia a fost decada ei magică. Apoi l-a pierdut şi a rămas singură la douăzeci şi opt de ani, cu patru copii de crescut.

O admir nespus de mult pe mama. Eu abia împlinisem doi ani când s-a întâmplat şi eram cu toții prea mici ca să înțelegem cât de greu îi era.

— Tata a murit într-un accident în drum spre serviciu. A plecat într-o miercuri dimineață, ca de obicei, cu pachețelul pentru prânz pregătit de mama, dar nu s-a mai întors niciodată. Ştiu că poate pare o nebunie, dar faptul că împlinesc treizeci de ani, mai mult decât a apucat tata, mă întristează.

Îmi tremură glasul şi Mack se trage mai aproape şi mă cuprinde cu brațul. Îmi las capul pe umărul lui, la căldură.

— Acum înțeleg chestia cu treizeci.

— N-am mai spus asta nimănui. E mai uşor să-i las pe alţii să creadă că mi-e frică să nu rămân „fată bătrână”.

Oftez şi pun ghilimele cu degetele în aer la expresia asta stupidă şi perimată.

Mă strânge uşor de umăr.

— Nu cred c-o să se întâmple aşa ceva.

— N-ai de unde să ştii. Nu pot să zic că stau bine la capitolul relaţii.

— Hei, vânzătorul de căzi cu hidromasaj părea promiţător.

— Zici? râd, pufnind pe nări. A fost doar primul dintr-un şir de iubiţi nepotriviţi.

— Şi care a fost ultimul? întreabă Mack, uitându-se în jos la mine. Ăla care chiar ţi-a frânt inima?

Uau! Mă citeşte ca pe o carte deschisă. Nu obişnuiesc să vorbesc despre tata şi nu vorbesc nici despre George Portman. Până acum, se pare.

— George.

Flamingoul meu care n-a fost să fie. Până şi numele lui îmi zgândăre răni vechi.

— Locuia la trei case mai încolo când eram copii. El era singur la părinţi şi stătea mai mult pe la noi decât la el acasă. Mama glumea că ar trebui să-i ia bani pe chirie.

Închid ochii şi am iarăşi opt ani, alerg prin grădină şi mă ascund după şopron, gata să sar la el să-l sperii. Apoi am treisprezece ani şi îi păzesc rucsacul plin de spray-uri cu vopsea în timp ce el face graffiti pe podul de cale ferată.

— Eram prieteni. Cei mai buni prieteni, de fapt. N- a fost nimic romantic între noi cât eram la şcoală, el avea gagicile lui, eu…

— Pe tipul cu căzile?

— Şi proful de engleză, adaug eu sec. Totul s-a schimbat când am plecat la facultate. Îmi fusese foarte dor de el şi veniserăm amândoi acasă de Crăciun şi… ne-am trezit împreună în patul meu de o persoană, cât se poate de firesc. Eu şi George Portman. Nu mă aşteptam la una ca asta, cred că şi el a fost surprins.

— Sună a dragoste, zice Mack, masându-mi uşor umărul cu degetul mare.

— Da. Asta am şi simţit. O vreme, cel puţin.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi împletesc degetele şi privesc în zare, către ocean.

— Era un tip complicat. Un artist genial.

Îmi dau voie să-mi amintesc garsoniera amărâtă pe care a închiriat-o George după facultate, mirosul greu de vopsele de ulei, căldura înăbuşitoare a verii, salteaua prăpădită din colț şi paharele goale de shot de jur-împrejurul ei.

— S-a transformat dintr-un băiat egoist într-un bărbat narcisist. Veşnic invidios pe succesele altora, îşi îneca amarul în vodcă.

Mack nu spune nimic când mă opresc să trag adânc aer în piept, aşteaptă să-mi continui povestea.

— Mă închipuiam boemă, muza marelui artist şi scriitoare în devenire, trimiteam întruna articole la diverse reviste şi ziare. Aoleu, ce mă mai luam în serios. Orice interes cât de mic pentru scrierile mele îl făcea pe George să înnebunească de draci.

Fac o pauză.

— Ce-i drept, picturile lui erau incredibile, trebuie să fie exasperant să ai asemenea talent şi să nu te bage nimeni în seamă.

Închid mintal sertarul cu amintiri dureroase, nu vreau să mă mai gândesc la ele.

— Ca să n-o mai lungesc, a venit frate-meu într-o duminică dimineața după ce-l sunasem fiindcă iar mă certasem cu George. Mi-a pus toate catrafusele în maşina lui şi mi-a zis că gata, ajunge. A fost nevoit să pună piciorul în prag, fiindcă eu nici nu-mi dădusem seama cât de toxică devenise relația asta până să-mi repete frate-meu în față propriile mele cuvinte. „Mă tem de ce-ar putea să facă”, asta-i zisesem. I-a lăsat lui George un plic cu bani să se pună pe picioare.

— Şi s-a pus?

— Nu ştiu. Sper din toată inima. S-a mutat în nordul țării la scurt timp după aceea şi n-a mai ținut legătura cu ai lui. Iar eu m-am mutat la Londra. A fost foarte dureros să mă rup de el, dar presupun că aveam nevoie de ruptura asta ca să-mi urmez propriile visuri. Visurile mele de atunci. Tot mai trag nădejde că o să-i văd tablourile în vreo expoziție într-o bună zi sau c-o să-i văd numele în ziar.

Ridic din umeri.

— Dar nu s-a întâmplat până acum.

— Nu e uşor să te rupi, zice Mack aproape şoptit şi, vreme de câteva minute, rămânem nemişcați, ascultând liniştea şi privind în zare, spre ocean.

În timp ce stăm aşa, îmi las gândurile despre trecut să alunece înapoi la

locul lor şi mă concentrez pe clipa de față. Devin conştientă de căldura gâtului lui Mack pe creştetul meu, de brațul lui ocrotitor pe după umerii mei, de izul de mosc cu note de citrice al pielii lui.

— Ai reuşit să vorbeşti cu copiii tăi azi?

Oftatul lui îmi gâdilă părul.

— Da. Când le-am văzut feţişoarele şi i-am auzit… îmi venea să trec prin monitor să-i strâng în brațe, ştii?

Nu, nu ştiu cum e şi pot doar să sper că tatăl meu m-ar fi iubit aşa cum îşi iubeşte el copiii.

— Eşti un tată nemaipomenit, zic. Copiii tăi sunt norocoşi.

Rămânem iarăşi tăcuți şi eu îmi reazem în continuare capul pe umărul lui.

Am evoluat mult de la râca de la început, acum suntem mai degrabă prieteni. Prieteni cu nevoi care se bat cap în cap; el îşi vrea familia înapoi, pe când eu încerc să ies la lumină de sub mormanul de pene roz de flamingo, să mă scutur şi să-mi vindec rănile.

— Suntem ca două piese de puzzle rătăcite, zic. O bucățică de-a ta a nimerit în jocul meu şi nu-mi dau seama unde te potriveşti.

— E de la ochii de culori diferite. N-ai cum să mă potriveşti.

— Nici tu nu te potriveşti în puzzle-ul meu, adaugă după câteva clipe. N-am loc pentru o englezoaică încăpățânată, care stă într-un picior şi mănâncă desert odată cu cina.

Râd încetişor.

— Ți-a plăcut.

Îi simt răsuflarea caldă pe creştet.

— În mod surprinzător, da.

— Ar trebui să adaugi şi asta în descrierea ta. Englezoaică încăpățânată şi surprinzătoare sună mult mai interesant.

Lumina lunii îi luminează blând chipul, foarte aproape de al meu.

— Cleo, din clipa în care te-am zărit, n-ai încetat să mă surprinzi.

Timpul se opreşte în loc pe treptele din lemn ale cabanei când ne privim în ochi şi, chiar dacă Mack nu se potriveşte în puzzle-ul meu şi nici eu într-al lui, nu cred c-am mai simțit vreodată o legătură atât de puternică cu cineva. Îi văd sclipirea de teamă din privire şi sunt convinsă că şi el îmi simte neliniştea. Îmi netezeşte părul cu o mângâiere blândă şi mi se taie răsuflarea când văd cum teama din ochii lui se preschimbă în dorință. Înghite, are emoții, lasă capul în jos şi buzele ni se ating uşor de tot. E

teribil de excitant, simt o durere melancolică în oase, căldura trupului lui lipit de al meu, felul în care degetele lui răsfirate îmi cuprind ceafa. Dintr-odată, nu mai există nicio distanță între noi. Mâna mea îi mângâie gâtul cald şi ne sărutăm prelung, iar geamătul care-i scapă îmi spune că şi el e la fel de surprins ca şi mine de ce se întâmplă. Nu mă gândesc la faptul că asta neagă tocmai lucrurile pentru care am venit pe Salvation Island şi e limpede că nici el nu se gândeşte la toate problemele nerezolvate care l-au adus la cabana Vidra. Ceva ne-a adus împreună în această clipă perfectă sub lumina lunii, pe treptele uzate din lemn, la acest sărut tandru care parcă ne-a aşteptat răbdător de la bun început, pe care trebuia doar să-l descoperim. Oare am ocolit clipa asta în fiecare zi, prea ocupați să ne ciondănim, încât aproape i-am dat cu piciorul? Închid ochii şi mă las în voia sentimentului, îmi apăs buzele de gura lui Mack.

— Cleo.

Îmi şopteşte numele, frământându-mi ceafa cu degetele şi împingându-şi uşor limba moale printre buzele mele. E o senzație plăcută, ca un curent slab; sper că nu trece nicio barcă, fiindcă am senzația că luminăm țărmul ca un far. Îmi strecor limba printre buzele lui şi mă primeşte lacom, trăgându-mă aproape, iar ritmul răsuflării ni se înteţeşte odată cu sărutul, care din lent devine pătrunzător, apoi tot mai intens, gemetele mele surde, inima lui care bate tot mai repede. Deschid ochii şi-i întâlnesc pe ai lui, închişi, magia lor ascunsă privirii mele; e pierdut în intensitatea momentului, la fel ca mine. Ridică pleoapele când mâna mea îi găseşte pielea moale de sub poala tricoului. Îi simt pulsul tot mai rapid sub atingerea mea. Cu gurile lipite una de alta, ochii lui îi fixează pe ai mei şi văd cum şi lui i se derulează în cap un milion de întrebări, până când îşi mută privirea şi mă lipeşte cu spatele de trepte, îi simt greutatea corpului peste al meu, mâna lui caută cu frenezie pe sub puloverul meu şi mă sărută cu disperare. Îl doresc dintr-odată cu patimă, o dorință cum n-am mai simțit vreodată, iar trupul lui îmi dă de ştire că şi el mă doreşte la fel de mult. Îşi scoate tricoul peste cap şi luna îi luminează umerii laţi şi puternici. Treptele din lemn mă apasă în spinare când îşi lipeşte pieptul de mine, sărutându-mă pe gât, şi mă arcuiesc înspre el, ameţită de fericire. Buzele lui le regăsesc pe ale mele, în timp ce degetele lui caută să-mi descheie sutienul, un geamăt uşurat când sutienul se desface, un icnet de plăcere când îi simt mâna cuprinzându-mi sânul. Mă muşcă uşor de buza de jos şi gem, înfigându-mi degetele în umărul lui. Nu ştiu dacă e o idee bună să fac sex cu Mack Sullivan, dar sunt gata să risc,

fiindcă ăsta e deja cel mai puternic şi sexy moment din viaţa mea. Iartă-mi scăparea, Emma Watson, dar în clipa asta nu-mi doresc decât să mă fac una cu el chiar aici, pe trepte.

— Hai să intrăm, şoptesc cu răsuflarea întretăiată şi cu o îndrăzneală care nu mă caracterizează de obicei.

Mack mă priveşte cu ochii aceia fermecători care-mi pătrund până în adâncul sufletului şi văd în ei momentul exact când se trezeşte la realitate şi se rupe vraja. Îşi acoperă faţa cu mâinile.

— La naiba. Cleo, nu ştiu ce m-a apucat. Îmi pare rău.

Îl mângâi pe păr, fiindcă are o expresie chinuită, dar mă prinde de încheietură.

— Nu, zice, încă răsuflând repede şi sacadat după sărutul acela. Nu vreau asta… cu tine. E greşit.

Cuvintele lui mi se par aspre şi mincinoase pe deasupra, iar corpul lui spune altceva. Dintr-odată, încep să simt frigul nopţii. Mă simt ca o proastă când mă ridic de lângă el şi încerc să-mi aranjez hainele la loc. Mă dau bătută şi mă îndrept spre uşă cât pot eu de demn în clipa aceea. Intru şi o trântesc în urma mea, apoi mă sprijin cu spatele de ea, cu pumnii strânşi. O parte din mine vrea să deschidă uşa şi să-l tragă înăuntru, dar o parte şi mai mare din mine ar vrea să-l încuie afară şi să-l lase să moară de frig.

— MACK —
SUNTEM PRACTIC, DOI HAMBURGERI

14 octombrie, Salvation Island

Îmi ia mai bine de o oră să mă calmez îndeajuns ca să intru înapoi în cabană. Doamne, mare bou mai sunt. Abia începusem să ne înțelegem şi să nu ne mai scoatem ochii şi eu mă pierd cu firea de la câteva pahare de vin şi căldura trupului ei lângă al meu. Cleo e în aşternuturi, cu toate luminile stinse, aşa că orbecăi încercând să nu fac zgomot, frustrat şi încă nervos. Ştiu că cel mai bine ar fi să mă culc, dar după ce mă foiesc şi mă perpelesc câteva minute în aşternuturi, mă trezesc vorbind, încercând să mă justific.

— Susie e singura femeie cu care m-am sărutat în ultimii zece ani şi mai bine. Era fiica profesorului meu de fotografie. Am petrecut zile în şir studiindu-i chipul din toate unghiurile posibile, în toate luminile posibile.

Cleo nu zice nimic, dar se foieşte puțin, cât să-mi dea de înțeles că e trează şi mă ascultă.

— E important pentru mine să mă țin de cuvânt, Cleo. Am nevoie să mă pot privi în ochi în oglindă când mă spăl pe dinți. Tata a înşelat-o pe mama de nenumărate ori. Eu nu sunt ca el. Nu semăn deloc cu el, dar tot mă sperie gândul că aş putea să calc pe alături, că poate aşchia n-a sărit aşa departe de trunchi.

N-am nevoie de un terapeut să-mi spună că am probleme cu tata. Ştiu că de-aia sunt disperat să fiu un tată cât mai bun şi mi-e aşa de frică să nu fac aceleaşi greşeli pe care le-a făcut el, că mă şi mir că mai pot să stau în picioare.

— Ce s-a întâmplat mai devreme, afară, m-a speriat. Tu m-ai speriat. Şi uitasem că poate exista atâta pasiune. Ca să fiu sincer până la capăt, nu cred c-am simțit în viața mea atâta înflăcărare. M-a luat complet prin surprindere.

Oftează şi aştept.

— Uite ce e, apreciez că încerci să-mi dai explicații şi poate că mâine-dimineață o să fiu mai calmă şi mai receptivă la sentimentele tale, însă în clipa asta sunt încă prea nervoasă ca să tratez situația cu maturitatea cuvenită, aşa că hai mai bine să ne culcăm.

— Bine, sunt şi eu de acord, fiindcă are dreptate. Ştiam şi eu asta încă

dinainte să deschid gura.

— Ştii ce mă scoate cel mai mult din sărite, Mack? continuă ea şi mă gândesc ce bine-ar fi fost dacă-mi ascultam propriul sfat şi o lăsam pe dimineață, fiindcă se simte în vocea ei cum clocoteşte de nervi ca o oală gata să dea în foc. Abia ce ajunseserăm la un armistițiu, cât de cât. Taman când începusem să cred că sunt şanse să depăşim cu bine toată încurcătura asta ridicolă, ai dat cu mucii în fasole. Şi da, ştiu, suntem amândoi adulți şi ştim ce facem, dar mă enervează la culme că m-ai făcut să mă simt ca o proastă.

— Nu eşti proastă, Cleo, nici vorbă de aşa ceva.

— Sunt dezamăgită de mine, mă întrerupe. Sunt dezamăgită că am lăsat garda jos şi am luat încă o decizie proastă în privința bărbaților. Tocmai îți spusesem că am prostul obicei de a mă ataşa de cei mai nepotriviți bărbați şi e deprimant că, deşi îmi dau seama că mă aflu într-un cerc vicios, am făcut fix acelaşi lucru în seara asta. Ține-ți bluza pe tine pe viitor, bine? M-ai zăpăcit cu atâta… goliciune, muşchi şi căldură.

Nu ştiu ce să zic. Să-i zic că nu m-am putut înfrâna, că trupul ei cald lângă al meu mi-a amintit cât de singur sunt, că parfumul corpului ei mi se strecoară pe sub orice scut, că sclipirea intimă din ochii ei în seara asta pe terasă m-a făcut bucăți?

— Cel mai important, şi ascultă-mă bine, Mack, eu, una, n-am de gând să mă simt vinovată aiurea fiindcă m-am sărutat cu un bărbat însurat. Eşti despărțit de aproape un an şi-mi pare rău că inima ta încă n-a aflat, dar infidelitatea e o alegere, Mack, nu o predispoziție genetică. Tu nu eşti tatăl tău.

Se foieşte nervoasă pe canapea.

— Rahat, am fost cam dură. Am băut prea mult vin. Nu, n-am de gând să-ți cer scuze, poate chiar aveai nevoie să auzi lucrul ăsta. Dar acum o să tac.

— Noapte bună, Cleo, zic cu un oftat.

A fost dură, într-adevăr. Oare o meritam? Oare are dreptate? Închid ochii şi încerc să nu-mi amintesc gustul buzelor ei.

— Şi încă ceva, zice.

Deschid ochii.

— Există un foarte bun motiv pentru care nu prea întâlneşti asemenea ardoare. E periculoasă. Oamenii se ard şi apoi sunt nevoiți să-şi petreacă tot restul vieții simțindu-se de parcă ar avea organele interne prăjite.

Mă gândesc o vreme la analogia asta.

— Deci, practic, suntem doi hamburgeri. Asta vrei să zici?

Oftează exasperată.

— Tu stai pe partea ta de grătar şi eu pe a mea. Asta zic.

E târziu şi am cam luat-o prin bălării. Încerc să limitez pagubele.

— Ca să fie clar, singurul prost în seara asta am fost eu, bine? Tu erai supărată, eu mă simțeam singur şi amândoi am interpretat greşit situația. Hai să ştergem totul cu buretele şi să nu mai vorbim despre asta. Noi facem regulile aici. Dacă vrem să derulăm înapoi şi să ştergem ce s-a întâmplat în seara asta, putem.

Mi-ar plăcea să ne putem edita propria poveste.

— Bine, zice.

E moartă de oboseală şi eu la fel.

— Facem cum zici tu.

— CLEO —
SORRY[8]

15 octombrie, Salvation Island

Văd, cu ochii minții, o înşiruire de frânturi din seara trecută, în timp ce trec prin straturi de somn spre trezie. Când risc să arunc o privire, mă simt uşurată să văd patul făcut şi gol. Mă simt bucuroasă că pot să torn în mine o găleată de cafea, singură, că am timp să-mi pun gândurile în ordine. Pun apa la fiert şi ies afară ca să las vântul rece de mare să spele rămăşițele serii trecute. Pe deasupra mea, nişte păsări zboară în cercuri, de parcă m-ar saluta; îmi place să cred că încep să se obişnuiască şi ele cu prezența mea aici. Fac câțiva paşi pe plajă, căutând cu privirea delfinii care am început să cred că aparţin cabanei. În unele zile, înspumează apele până le fac argintii, dar e clar că şi-au găsit altceva de făcut în dimineața asta. Şi vidrele m-au abandonat, grămada lor de stânci se ridică reci şi goale în zarva dimineții. Doamne, chiar te taie frigul aici azi, îmi spun când vântul mă loveşte şi-mi cobor bărbia. Salvation are o aură de ceva antic, mistic, de parcă insula asta le-ar da ceva înapoi acelora care i se predau. Pământul de sub picioare îmi pare o creatură vie, care respiră. Sunt convinsă că undeva, adânc sub pietriş, există o inimă care bate. Dacă asculți cu atenție, aproape că poți să auzi bătaia în acelaşi ritm cu muzica oceanului.

Iau o gură hulpavă de cafea caldă şi îmi las privirea să se piardă pe plajă, şi atunci observ ceva diferit la plaja de nisip umed. Mijesc ochii, apoi pufnesc în barbă, încercând să-mi dau seama dacă mă impresionează cele trei cuvinte scrise pe nisip cu litere mari. Îmi pare rău. Întorc privirea şi îmi trag pătura mai bine pe umeri.

— MACK —
NU MI-AM DAT SEAMA CE URMEAZĂ

18 octombrie, Salvation Island

Am impresia că Salvation Island mi-a intrat în oase. Am auzit atâtea despre locul ăsta când eram copil, încât credeam că ştiam bine cum arată, dar nicio poză şi nicio poveste nu m-au pregătit pentru realitatea de aici. Pământul se curbează sub tălpile cizmelor mele, iar dealurile verzi şi rotunde sunt întretăiate de pereți joşi, țepeni, ridicați de oameni; din loc în loc, mocirle cu smârcuri pământii şi ocazionalele porțiuni spectaculoase de nisip alb precum cristalele de sare. E un loc neiertător, dar de o sălbăticie frumoasă, care îți dă senzația că e complet detaşat de restul lumii. Cred că e ceva de neimaginat să îl vezi scăldat de lumina verii. Am capul plin de mirosurile lui, de sare, de pământ umed, de puritate; Cleo a zis că aerul are gust de diamante. E o descriere exactă. Ceva exclusivist şi rar. Nicăieri în altă parte nu m-au mâncat degetele să folosesc aparatul de fotografiat ca aici, unde sunt lumini remarcabile când se schimbă vremea. Ar fi un cadru perfect de film pentru un thriller sau un gotic mai blues, aşa. Tot puțin tensionate şi mai blues stau lucrurile la cabana Vidra. Am greşit enorm că am lăsat lucrurile să ajungă aşa departe miercuri seară; acum e duminică şi tensiunea dintre noi începe să mă obosească. M-am purtat ca un căcat, dar ce a zis Cleo după, că eu nu am realizat că mi s-a terminat căsnicia, cuvintele alea le-am simțit ca pe un cuțit înfipt într-un balon umflat la maximum. M-a înfuriat pretenția ei că are dreptul să-mi judece viața personală. Nu mă cunoaşte destul de bine şi nici pe Susie, nu ştie nimic despre ce avem noi la Boston. Ce *aveam* noi. Nu am nevoie să-mi mai spună cineva că trebuie să renunț. Poate că mă aflu în anticamera vieții mele, dar eu hotărăsc când anume voi păşi pe uşa aia. În ce mă priveşte, la familie nu se renunță. Niciodată.

În depărtare, se întrezăresc luminile primitoare de la casele din sat. Abia a trecut de prânz, dar e o zi din acelea de un gri-închis, care pare că nu s-a luminat deloc, genul de zi în care fereci toate uşile şi faci focul. Nu că eu aş putea face asta la cabana Vidra; eu şi Cleo ne dăm târcoale ca nişte animale precaute după seara aceea. Răsuflu uşurat că am ieşit de acolo.

Am pierdut noțiunea timpului umplându-mi ochii şi aparatul cu

nenumărate cadre în jurul satului; imaginația mi-e stimulată de pietre de fundație care datează de sute de ani, de convingerea că strămoşii mei au mers pe aceleaşi străzi, au atins aceleaşi pietre. Dar deodată îmi dau seama că e două după-amiaza şi nu am mâncat, aşa că ferestrele luminate de la Salvation Arms mă cheamă aşa cum farmecă sirenele un marinar. Nici nu încerc să le rezist. Prefer o primire călduroasă de la străini decât una rece de la Cleo. Uneori, un bărbat are nevoie, pur şi simplu, să bea.

Împing uşa veche, grea şi neagră a birtului şi văd că e plin, majoritatea locuitorilor de pe insulă s-au adăpostit aici de vremea rea. Am mai fost aici de una sau de două ori, la o bere, în după-amiezi liniştite din timpul săptămânii; de ambele dăți am avut noroc să prind scaun la bar şi am putut să-l trag de limbă pe Raffety, sau Raff, cum îi zice toată lumea, patronul birtului, despre istoria insulei. E un bărbat căruia nu-i poți ghici vârsta; liniile feței ar spune că are şaptezeci de ani, dar râde tot timpul şi are o strălucire veselă în privire care îi conferă un aer de tinerel.

— Mack, omule! Hai înăuntru şi odihneşte-te, ce zici?

Raff se ridică de la o masă din colț, de lângă şemineu şi îmi întinde mâna.

— Hai aici. Înghesuiți-vă, oameni buni, avem un oaspete.

— Lasă-ți lucrurile la uşă, Mack, sau te ia lumea la ochi.

Urmez direcția din care vine vocea şi găsesc sursa: Ailsa şi soția ei, Julia, îşi fac drum printre mesele încărcate cu fripturi. Ailsa închină paharul spre mine, iar eu îmi trag fermoarul de la geaca imensă. Are dreptate. Nu am cum să mă strecor prin birt fără să zbor halbele de pe mese. Îmi las toate lucrurile la uşă, mai puțin aparatul foto, şi îmi fac drum spre Raff.

— Ți-e foame? mă întreabă Raff, punându-şi mâna pe umărul meu când mă aşez.

De nicăieri, mă cuprinde un sentiment de afecțiune, pentru că e un gest părintesc pe care nu mi-l amintesc nici de la tatăl meu.

— Mi-ai citit gândurile.

— Avem vită sau vită, spune Raff. Sau vită, dacă preferi.

Izbucnesc în râs.

— Vită e foarte bine.

Raff prinde privirea fetei din spatele barului.

— Tara, adu-i, te rog, o farfurie de mâncare lui Mack.

Apreciez simplitatea absenței unei alegeri, modul în care m-a primit şi mi-a făcut loc printre localnici. O face de parcă n-ar fi niciun efort, dar

dincolo de bonomia lui naturală, simt că e o persoană care toată viața i-a liniştit pe alții. Nu e o abilitate pe care s-o poți învăța.

Curând, ajung în fața mea o halbă de Guinness şi o farfurie de friptură de vită, iar eu încep să mă relaxez în mijlocul fluxului şi refluxului vorbăriei, oamenii discută între ei peste mese, iar Raff mă prezintă unora pe care nu i-am cunoscut încă în periplurile mele pe insulă.

— Deci eşti fotograf, spune Julia uitându-se spre aparatul foto. Şi eu fac fotografii. Trebuie să ne vizitezi.

— Mi-ar plăcea, îi răspund.

Mă simt apropiat de Julia imediat, cum s-a întâmplat şi cu Ailsa. Are nişte stropi de vopsea verde pal în păr şi urme de diverse culori pe mâini, de parcă de-abia şi-a lăsat pensulele ca să caute de-ale gurii la birt. Ador genul ăsta de relaxare.

— Ai grijă, o să-ți ofere vinul ei de casă, mă avertizează Ailsa.

— La naiba, mi-ar plăcea, zic rânjind.

— Nu, n-o să-ți placă, spune Raff. Zici că e fiertură de pişat de capră.

Julia nu pare ofensată.

— Toate coboară la fel pe gât, nu?

— Atenție mare, Mack. Nu am băut din ăla decât o dată. Şi nu mi-am mai simțit picioarele două zile dup-aia, spune Delta aplecându-se spre noi din capătul celălalt al mesei, ceva complicat având în vedere cât de mare îi e burta. Şi n-aveam decât vreo şaişpe ani, nu ştiu ce-a fost în capul lor de i-au dat unui copil uleiul ăla de rachetă.

— Din câte îmi amintesc, te-ai servit singură. Nepoata mea a fost cel mai obraznic adolescent care a trăit vreodată pe insula asta, îmi spune Raff dând din cap spre Delta. Băuturica Juliei a fost cea mai mică năzbâtie de-ale tale, copilă. Îi puneai creierii pe bigudiuri lui Dolores.

Privirea lui îmi spune că nu o compătimeşte deloc pe sora lui, iar râsul Deltei îmi mai spune că ea şi Raff probabil fac mai multe prostii împreună decât separat. Pe Dolores nu am cunoscut-o decât în grabă, dar Cleo mi-a zis că e greu de impresionat. Nu mă pronunț încă. Ştiu din experiență că trebuie să fie câțiva bărbați treji pe aici, cel puțin cel care va şofa, perechea de mâini sigure. Şi nu e întotdeauna alegerea ta să joci rolul ăsta. E mult mai uşor să treci prin viață fluierând, fără nicio responsabilitate, nu? Tata îmi apare în minte şi mă forțez să îl împing înapoi în negură, pentru că, în ultima vreme, ocupă deja prea mult spațiu.

— Faci şi portrete, Mack? întreabă Raff bătând pe aparatul foto

şmechereşte. Am nevoie de nişte poze noi pentru agentul meu.

— Eşti actor?

El se încruntă şi îşi duce mâna la inimă, devenind deodată foarte serios.

— Nu mă recunoşti?

Preț de o secundă, toată lumea tace şi se holbează la mine, iar pe mine mă săgetează panica. Nu vreau să-i jignesc pe oamenii ăştia când tocmai am început să simt că mă acceptă.

— Eu…

Apoi toți izbucnesc în râs şi îmi dau seama că m-au fraierit.

— M-ați speriat o clipă, le zic dând din cap.

Un tip în vârstă, la câteva scaune distanță, se uită drept în farfuria mea.

— Mănânci budinca aia Yorkshire, tinerele?

Mă uit şi eu la ea. Parcă aş cam vrea-o.

— Am încercat prima dată săptămâna trecută, îi zic. A făcut Cleo.

Dar cea din farfuria mea nu arată nici pe departe la fel de bine, aşa că îi fac semn vecinului să se servească.

— Ea unde e? întreabă Delta. Să-şi mişte fundul aici, i-am şi zis.

— Cred că la cabană, spun încercând să par nonşalant. Fiecare cu ale lui.

Nu ratez momentul când oamenii schimbă priviri între ei, fără să se uite la mine.

— Frumoasă fată, zice Julia.

— Superb păr, adaugă Delta uitându-se la mine dintr-o parte. Aşa, ca Prințesa Leia{9}.

Mă încrunt uşor, neînțelegând comparația.

Mi se ia din față farfuria acum goală, iar paharul gol e înlocuit cu o halbă plină, deşi n-am mai comandat. Berea Guinness e seva insulei. Prima dată când am venit aici, am încercat să comand o sticlă de bere, iar Raff m-a ignorat şi mi-a trimis pe bar o halbă cu un soi de lichid negru.

— E Guinness. Aici avem Guinness şi Guinness, băiete, mi-a zis atunci şi, când m-am uitat la ce beau toți ceilalți, am înțeles.

— Delta!

O aud pe fata de la bar cum râde şi îşi bălăngăneşte brațele de parcă ar ține o sabie.

— Nu face asta!

Şi am impresia că ratez o glumă dintre ei.

— Fetele se întreabă dacă folosiți Forța acolo la cabana Vidra, zice Raff încercând să mă lumineze, dar tot e prea criptic. Poate vă luptați cu săbiile

laser?

— Nu te lua după fraierii ăştia, intervine Ailsa. Ia aparatul şi fă nişte poze mai bine, nu? Cred că te mănâncă să-i prinzi pe cameră pe nebunii ăştia.

Din fericire, conversația se mută de la ce se întâmplă sau nu se întâmplă la cabana Vidra, aşa că fac poze discret, ca să captez căldura acestei comunități: Raff râde din toată inima, cu capul pe spate; Delta are brațul aşezat protector pe burtă, Ailsa se apleacă să râdă la ceva ce a spus Julia, iar vârfurile ei albăstrite ating obrazul soției sale. Oamenii ăştia sunt urmaşii oamenilor mei, istoria noastră e amestecată. Mă simt ca acasă aici, de parcă nişte rădăcini invizibile m-ar fi prins de glezne. E destul de mişto, dar şi puțin ciudat, fiindcă ştiu unde e locul meu: la Boston, cu familia mea. Şi nu ştiu, sincer, cum ai putea să aparții mai multor locuri deodată.

Înfrunt vântul în drum spre casă, frigul îmi biciuieşte fața chiar şi când îmi îndes capul în geacă. De obicei, nu mă chinui să urc dealul, dar, mamă, ce greu e de data asta. Mă gândesc la după-amiaza asta plină de Guinness şi de companie plăcută sau o chermeză bună, cum se zice pe aici. Sunt oameni de treabă, o familie adevărată, bine legată. Azi am făcut nişte fotografii de care sunt mulțumit, abia aştept să le văd mai bine pe laptop. Simt că pun bazele pentru ceva foarte special, de câte ori încarc pozele dintr-o zi mă cuprinde entuziasmul. Sunt bune. Sunt mai mult decât bune. Am deja destulă experiență ca să ştiu când un proiect merge bine. Tărâmul ăsta neprimitor m-a cuprins, cumva, în brațe şi am senzația că parcă totul m-a dus spre acest moment, spre insula asta, spre vârful profesional al vieții mele. Un motiv de mare tristețe e faptul că viața mea de acasă a trebuit să se ducă de râpă ca să ajung aici. Lumini şi umbre, cum e mereu în viață, personal şi profesional. Sunt gata să îmi continui drumul anevoios când telefonul îmi vibrează în buzunar; minunile recepției de pe Dealul Plângerii înfrâng vremea din nou. Îl scot din buzunar şi mă uit atent la ecranul care luminează în întuneric. Mi se strânge stomacul când văd numele. *Susie.* Îmi tremură degetele când apăs butoanele ca să citesc mesajul. Susie nu-mi trimite niciodată mesaje. Am stabilit să nu facem asta decât dacă e urgent. Îmi sare inima din piept. Apăs ca să citesc mesajul:

> Bună, Mack, poți să mă suni când citeşti asta, te rog? Trebuie să vorbesc cu tine.
>
> Pupici!

Îmi trec ochii peste mesaj, mă forțez să îl mai citesc o dată, dar mai încet. Ce înseamnă? Sigur mi-ar fi zis dacă s-a întâmplat ceva cu băieții. Dacă nu e despre băieți, atunci ce e? Doamne, aş vrea să fiu acasă, să fiu acolo chiar acum şi să-mi văd copiii, s-o văd pe ea. Mă termină treaba asta. „Pupici”? Studiez din nou mesajul, întrebându-mă dacă nu e încă unul dintre momentele josnice ale lui Susie când verifică dacă încă stau după ea. Nu-mi pot opri inima să bată nebuneşte când apăs butonul s-o sun şi mă rog să meargă conexiunea.

— Mack?

Vocea ei mă face să-mi fie dor de casă instantaneu.

— Bună, Susie.

— Nu eram sigură că o să primeşti mesajul.

Îi aud emoțiile din voce şi asta mă îngrijorează şi mai tare.

— E totul în regulă cu copiii?

O clipă nu spune nimic şi atunci mă cuprinde o adevărată groază.

— Sunt bine, nu-ți face griji. Apoi continuă bâlbâindu-se: Nu e despre ei, cel puțin, nu direct.

Acum sunt complet năucit.

— Nu prea înțeleg, îi răspund.

— Ai observat că Leo se supără ori de câte ori vorbeşte cu tine în ultima vreme?

Simt că încep să mă scurg. E pe cale să-mi spună să nu-i mai sun pe băieți? Ar putea la fel de bine să-mi spună să nu mai respir.

— Da, am observat, îi spun cât de calm pot. Urma să vorbesc cu tine, să văd dacă ştii ce e cu el.

Nu mai aud nimic o vreme destul de îndelungată cât să-mi fac griji că nu mai merge conexiunea.

— Ce greu e! o aud încet lângă ureche.

— Şi pentru mine e greu, îi spun. Să fiu aşa departe de voi toți.

Am călătorit al dracului de departe ca să-i dau lui Susie spațiul de care avea nevoie, dar aş mai merge încă o mie de kilometri dacă ar ajuta-o să înțeleagă ce e mai bine pentru familia noastră. Oare asta e? Oare o să mă roage să mă întorc acasă? Neliniştea mă roade adânc în piept. Nu pot să spun exact de ce. Ăsta ar putea fi apelul pe care îl aşteptam, cuvintele pe care voiam să mi le spună. Dacă m-ar fi sunat acum câteva săptămâni, când eram la Boston, aş fi pornit motorul înainte să închidă, dar acum…

— Mă văd cu cineva, Mack. Şi e… destul de serios.

Şi atunci chiar simt ca şi cum m-aş prăvăli în afara lumii. Douăsprezece luni de împins, de tras, de aşteptare, de şi mai multă aşteptare, dar tot nu am prevăzut aşa ceva. Oare înseamnă că sunt idiot? Căci exact aşa mă simt acum.

— Leo a aflat. Şi s-a consumat mult să nu-ți spună.

Sărmanul meu băiat!

— De cât timp?

Ea tace din nou, dar o aud respirând. Am dormit lângă femeia asta un deceniu, i-am ascultat respirația în toiul nopții. De asta ştiu că respiră mai repede decât de obicei, că îi bate inima. Şi a mea la fel. O aud bubuindu-mi în timpane.

— De patru luni. Poate cinci? Nu ştiu, Mack. De ceva vreme, dar Leo a aflat abia săptămâna trecută.

— *Cinci* luni?

Se culcă de cinci luni cu altul. Mă loveşte ca un ciocan şi mă prăvălesc pe o stâncă. Nu pot cuprinde vestea asta cu mintea. N-am plecat decât de câteva săptămâni, deci a avut o fereastră al dracului de mare când eram acasă şi ar fi putut face efortul de a-mi spune.

— Cine e?

— Mack, te rog. Nu contează acum.

— Îl cunosc?

Îmi răspunde oftând resemnată.

— E Robert.

O clipă nu fac legătura cu numele, apoi îmi dau seama.

— Robert? Şeful tău, Robert?

Robert, bărbatul cu multe vestuțe, cravate de paiață şi obiceiul enervant de a-i spune soției mele Susie-cârnăcior. La dracu'! Vreau să-i trag una în bot. Inima copilului meu e frântă din cauza lui Robert?

— Dă-mi-l pe Leo la telefon.

— Mack, nu cred…

— Dă-mi-l pe fiul meu la telefon, fir-ar al dracului, Susie!

O aud plângând. Nu cred c-a mai fost vreun moment în viețile noastre când plânsul ei nu mi-a sfâşiat sufletul. Dar se pare că există o primă dată pentru orice.

După câteva secunde, îl aud pe Leo.

— Tati?

Sincer, tremurul din vocea lui aproape mă rupe în două.

— Hei, dragule, îi spun forțându-mi cuvintele să sune clar şi liniştite. Ascultă, eu şi mama am vorbit despre ce se întâmplă pe acolo.

— Ştiu.

Are o voce de copil de cinci ani în momentul ăsta şi mi-aş tăia o mână să pot să-l îmbrățişez chiar acum.

— Bine, am nevoie să fii atent la ce-o să-ți spun. Poți?

— Îhâm!

— Unde eşti?

— În camera mea.

— Singur?

— Mda.

Şi îl pot vedea foarte clar. De câțiva ani, are o fascinație pentru cosmos, aşa că i-am decorat camera cu tapet, cearşafuri, lămpi, totul cu stele. Când a împlinit nouă ani, am cumpărat o machetă cu planetele şi i-am agățat-o de tavan. Asta în timp ce dormea, cu părul lui deschis la culoare răsfirat pe perne. Voiam ca, în dimineața zilei lui de naştere, să deschidă ochii şi să vadă Marte, Jupiter, luna.

— Vezi luna pe care am agățat-o de cer? îl întreb.

— Da.

— Mă uit şi eu la lună de aici. Sunt pe un deal de pe o insulă din mijlocul mării şi mă uit la lună.

— Aş vrea să fii aici, tată.

— Ştiu, dragule. Şi eu. Mai mult decât pot spune în cuvinte.

— Ar fi trebuit să-ți zic de el, nu-i aşa?

Îmi trec palma peste ochi.

— Nu. Ai făcut ce trebuia, fiule. Unele lucruri trebuie să le discute doar adulții şi ăsta era unul dintre lucrurile alea, bine? Îmi pare foarte rău că a trebuit să-ți faci griji singur pentru toate astea.

— Nu e vina ta, îmi spune repede şi supărarea îi ridică vocea cu o octavă. E a mamei. Şi a lui Robert.

— Hei, ascultă. Ştiu că eşti supărat şi, crede-mă, e în regulă să fii supărat, dar nu o face pe mama să se simtă un om rău. Ştii cât de mult te iubeşte. Amândoi te iubim, mai mult decât orice.

— Se pupau în bucătărie, îmi răspunde, scuipând secretul de parcă îi ardea buzele. Am intrat să iau nişte suc şi i-am văzut.

Simt cum nişte gheare ruginite îmi sfâşie inima. Eu am construit

bucătăria aia. Acolo, în jurul bufetului, am dansat cu Susie de bucurie când mi-a zis că e gravidă cu Leo. Acolo îi spălam pe copii la chiuvetă când erau mici şi le bandajam genunchii.

— Ştiu că nu ai fi vrut să afli aşa, îi spun cât de încet şi de mângâietor pot, de la kilometri distanță. Vorbeşte cu ea, probabil se simte chiar mai rău decât tine.

— Dar, tată… Nu îl vreau pe Robert. Te vreau pe tine.

Uneori, să fii părinte e cea mai frumoasă muncă din lume. Alteori, e cea mai grea.

— Dragule, nu trebuie să alegi pe cineva. O să mă ai întotdeauna pe mine, o să o ai întotdeauna pe mama, indiferent cine mai e în ecuație.

— Promiți?

— Promit cu mâna pe inimă. Şi ne vedem foarte curând.

— Să ştii că mâine mergem la lac, spune Leo. Dacă nu dai de mine, de-asta e.

— Ştiu.

Toate rudele lui Susie se duc la lac pentru câteva săptămâni în care să petreacă timpul în familie, o tradiție din care am făcut parte mereu. Oare merge şi Robert? Întrebarea mi se strecoară sub piele ca un şarpe, slinoasă, deşi creierul meu rațional ştie răspunsul. Susie e o mamă bună şi eu sunt foarte apropiat de familia ei, n-are cum să îl prezinte pe Robert în vacanța de familie. Partea egoistă din mine se bucură că circumstanțele îi despart o vreme.

— Nu îți mai face griji, bine? îi mai spun. Totul o să fie bine.

Nu cred că am spus minciună mai mare în viața mea.

— Te iubesc, tati, îmi răspunde Leo.

Şi din vocea lui îmi dau seama că se simte liniştit şi uşurat acum, ca şi cum i s-ar fi luat o povară de pe suflet. Sunt bucuros s-o port eu de-acum.

— Distracție plăcută la lac. Să ai grijă. Să-i transmiți şi fratelui tău.

— Aşa o să fac.

— Salută-i pe bunica şi pe Walt din partea mea.

Toți îi zic Walt tatălui lui Susie, inclusiv ea.

— Bine, îmi răspunde.

Tentația să îl țin la telefon cât de mult pot e mare.

— Ascultă, aici e noapte, mi-e frig şi nu-mi mai simt nasul. Aşa că mai bine închid.

— Şi eu. Mama mă bate la cap să-mi găsesc şortul de înot.

— Sigur ai nevoie de el la lac.
— Te iubesc, tata, îmi zice iar.
— Eu şi mai mult.
Îi aud râsul timid prin telefon, râd şi eu, dar sunt devastat.

— CLEO —
MĂ SIMT CA WINONA RYDER

19 octombrie, Salvation Island

— Mă gândesc la o naştere pe plajă, spune Delta şi mă loveşte uşor în coaste, făcându-mi discret cu ochiul. Aşa, ca o sirenă.

De partea cealaltă a canapelei pe care stăm la taclale, Dolores îşi ridică uşor ochii de la tricotat şi se uită fix la fiica ei.

— Nu o să faci aşa ceva, Delta Sweeney.

— Mă întreb cum nasc sirenele, zice Brianne rânjind, cu o pălărie roz cu pompoane în mână. Oare prin buric?

Delta ridică din sprâncene.

— Poate că întrebarea mai importantă, Brie, este cum a ajuns să fie un copil acolo? Printr-un siren?

— Fetelor, vă rog, face Dolores, care a terminat pătratul de verde crud pe care îl tricota şi acum îl aşază în cutia comună. Cred că ne-a ajuns cu discuţia asta.

— Am văzut *Aquaman*[10] la cinema, spun, simţindu-mă confortabil să intru în discuţie. Era imens şi avea un trident strălucitor.

Brianne se uită la mine peste masa de cafea, străduindu-se să nu râdă.

— Am omorât pe cineva cu un trident într-una dintre cărţile mele, spune Carmen, micuţă, dar impunătoare în fotoliul ei cu bumbac, tricotând un pulover mare din firul ei de lână gri.

— Cred că am citit-o pe aia, se bagă şi Ailsa. Una dintre cele mai murdare ale tale.

— Atâtea nemulţumiri, dă din umeri Carmen. Ce se aşteptau de la o carte despre un psihopat dependent de sex? Scria deja de pe copertă.

— Nicio nemulţumire în ce mă priveşte, spune Ailsa bătând-o pe braţ pe bătrână.

— Gata, doamnelor, de ajuns, spune Dolores apăsându-şi fruntea cu degetele, ca scoasă direct dintr-o adaptare cinematografică după Jane Austen. Delta, o să naşti pe spate, într-un pat, ca orice altă femeie din Salvation dinaintea ta.

— De fapt, există dovezi că a sta în picioare ajută naşterea, spune Erin. Gravitaţia scoate copilul afară.

Dolores se uită la Erin într-un mod care spune că şi-ar dori mult s-o contrazică, dar nu îndrăzneşte, având în vedere că Erin e soție de doctor.

— Atunci să sperăm că moaşa îl va prinde repede, spune Delta.

— Oare n-o fi cam ca prinsul unei mingi ude de rugby? adaugă Erin.

— Vrea cineva cafea? întreabă Brianne ridicându-se repede în picioare, gata să schimbe subiectul.

Şi reuşeşte. O vreme, toate se mulțumesc cu zăngănitul andrelelor, în mirosul prăjiturii cu morcov de casă pentru care Brianne a făcut loc în mijlocul mesei.

— Deci, Cleo, începe Ailsa lăsând deoparte tricotatul ca să ia o felie. Cum îi merge lui Mack cu fotografia?

Mă uit intens la cei câțiva centimetri de fular gri de pe andrelele mele.

— Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu. Nu vorbim aşa mult.

— Ah, nu? Şi el a zis la fel la birt ieri.

— Aşa a zis?

Brianne îmi dă o farfurie.

— A zis doar că fiecare cu ale lui.

— Totuşi, le-a zis tuturor că l-ai inițiat în budinca Yorkshire, adaugă Delta.

— Nu se poate ține niciun secret pe aici, nu? spun luând o gură de prăjitură ca să evit să mai răspund la întrebări.

— Niciunul, spune Delta dându-şi ochii peste cap. Nici eu nu aveam de gând să zic nimănui cine e tatăl lu' ăsta mic când am venit pe insulă. Dar se pare că n-am avut de ales, mama lui e vară de-a doua cu Ted Murphy, care are brutăria satului, aşa că a pălăvrăgit la telefon dinainte să pun eu piciorul pe barcă.

Îşi atinge burta.

— Acum puteți începe cu glumele despre cuptor, toată lumea face la fel.

— Niciun cent reducere la pâinea cu sifon din partea lui Ted, se strâmbă Dolores.

Nu cred că voia să fie o glumă, aşa că mă abțin să râd.

— Ah, mamă, nu începe, oftează Delta. Nu a fost vreo combinație de dragoste. O fi Ryan Murphy frumuşel, dar joacă jocuri pe calculator toată ziua sau se plimbă pe scuter. Serios, mă vezi pe mine pe locul din spate al unui scuter?

Urmează un moment de tăcere încordată, când mama şi fiica se privesc peste masa cu tricoturi. Îmi dau seama că e o conversație care se poartă de

ceva vreme.

— Să nu-i zică nimeni Juliei, începe Ailsa, probabil ca să schimbe subiectul, dar cred că mi s-au aprins călcâiele după tipul tău. E de la umerii lați.

Brianne se înroşeşte şi se uită în jos, la prăjitură.

— Stai la rând, Ailsa, spune Delta bucuroasă de diversiune. Haide, Cleo, zi-ne tot.

M-au prins cu garda jos.

— Îhâm…

Delta se uită atentă la mine, de departe cea mai inteligentă emoțional.

— E totul în regulă cu voi?

Aşa că acum toate mă fixează, chiar şi Dolores.

— Sigur că da, le spun, deşi îmi dau seama că îmi ard obrajii. Doar că… e puțin dificil uneori, ştiți?

— Chiar nu, deloc, dar abia aştept să aud, spune Delta, care simte că urmează o poveste şi îşi lasă imaginația să umple golurile. Dumnezeule, ați ajuns în pat?

Îmi acopăr fața cu mâinile şi oftez.

— Nu, sigur că nu. Încă suferă după fosta soție, iar eu am venit aici în căutare de singurătate.

Şi îmi dau foarte bine seama că, prinsă între săteni şi Mack, sunt foarte departe de asta.

— Dar…? întreabă Erin, aplecându-se spre mine, cu ochii ei albaştri ațintiți asupra mea de parcă sunt pe punctul să povestesc finalul apoteotic al întregii istorii, ca-ntr-un episod din *Eastenders*[11].

Acasă sunt obişnuită să-mi țin sentimentele foarte bine pitite, dar aici, în spațiul ăsta primitor, am un sentiment profund de camaraderie şi de prietenie femeiască. Mă simt ca Winona Ryder în filmul ăla american cu femeile care îşi fac mărturii una alteia şi îşi dau sfaturi de viață nebuneşti.

— El… vreau să spun, noi…

Mă opresc, pentru că nu ştiu dacă ar trebui să continui sau nu. Chiar vreau să fac asta? Se pare că da.

— Seara trecută, amândoi eram deprimați din diverse motive şi o îmbrățişare s-a transformat în altceva… ne-am sărutat. A fost un accident, amândoi ne-am simțit teribil după, iar acum totul e stânjenitor.

Delta aproape că fluieră.

— V-ați sărutat accidental? Adică v-ați atins buzele sau v-ați pupat ca

lumea din greşeală?

Toate se holbează la mine, cred că toate au uitat să respire. Îmi las furculița lângă prăjitura mâncată pe jumătate.

— Ne-am sărutat ca lumea din greşeală.

— Şi?

— Nici nu ştiam că există săruturi de felul ăsta…

Toată lumea pare să fi rămas fără aer. Carmen deschide încuietoarea aurie de la geanta ei neagră.

— O să notez asta pentru cartea viitoare.

Ailsa se întinde şi îi închide geanta încet.

— Prima regulă a grupului de tricotat e că nimeni nu vorbeşte despre ce aude la grupul de tricotat, îi spune şi o face pe cea mai în vârstă localnică din Salvation să pufnească.

— Ştiam eu că aşa sărută, spune Brianne, apoi îşi duce repede mâna la gură.

Delta se uită la mine.

— Bărbatul ăla e un armăsar absolut. Dacă aşa sărută, imaginează-ți cum…

— Am căzut de acord să nu vorbim despre ce s-a întâmplat, o întrerup. Că o să fim ca burgerii de pe două părți ale grătarului sau ceva trăsnit de genul ăsta.

Erin râde tare şi se uită la farfuria ei, apoi îşi ridică iar privirea, încercând să se abțină să zâmbească.

— Ce te-a gâdilat aşa? o întreabă Delta.

Erin se chinuie să nu râdă, îi tremură umerii de efort. Până la urmă, cuvintele îi ies pe buze.

— Big Mack! face şi dă din cap. Burgeri.

Înghite în sec şi se uită la mine.

— Îmi pare rău.

E ceva neobişnuit pentru calma şi duioasa Erin, dar toată lumea izbucneşte în râs şi atmosfera se destinde.

— Dar spui că omul are nevastă, aruncă Dolores cuvintele ca o găleată de apă rece.

— O fostă nevastă, o corectează Ailsa, aliata lui Mack pentru totdeauna.

— E încă nevasta lui, îi spun. Sunt despărțiți, dar cred că el nu-şi doreşte asta.

Carmen îşi lasă geanta pe podea. Observ că îşi mângâie inelarul fără

verighetă în timp ce mă studiază.

— Ai grijă, soro. Dacă nu vrei să-ți frângă inima, sfatul meu e să te ții la distanță de un bărbat care iubeşte altă femeie.

Nimeni nu ştie ce să mai spună apoi. Nu le învinovățesc. Îmi iau andrelele şi sper că ritmul tricotării îmi va linişti mintea tulburată.

E posibil ca bolovanul de pe Dealul Plângerii să fie locul meu preferat de pe insulă. Pentru că acolo are telefonul semnal, fireşte, dar mai ales pentru panoramă. Îmi aminteşte de o scenă dintr-unul dintre globurile mele din copilărie.

Cele câteva ore de companie feminină au fost balsamul de care aveam mare nevoie ca să-mi calmez nervii în după-amiaza asta. Femeile din Salvation sunt făcute din material dur. Sunt diferite ca noaptea şi ziua, dar au solidaritatea şi camaraderia în sânge. Le invidiez relația directă, fără nicio legătură cu mesaje scrise sau gif-uri. Şi, la țanc, îmi vibrează telefonul. Am primit un mesaj.

Deschid poza din mesajul de la Ruby şi îmi văd bluza albastră, cu toți nasturii lipsă la spate. E însoțită de un emoji-vânătă şi un mesaj care zice că Damien a fost un animal total în dormitor şi i-a rupt bluza de pe ea în stilul unui om al peşterii.

„Poți foarte bine s-o arunci la gunoi”, îi răspund, pentru că, sincer, nu ştiu ce altceva i-aş putea spune. Ar fi trebuit să râd? Ruby răspunde aproape imediat; nimeni n-a văzut-o vreodată fără telefonul în mână. „Cine ți-a înecat corăbiile? Nu te răzbuna pe mine că am viață sexuală mai bună decât a ta. Sau? Ți-ai tras-o cu americanul? Da, am citit veştile. Eu şi tot restul lumii din Marea Britanie.”

Citesc mesajul; apoi îl mai citesc o dată. Niciun „Îmi pare rău că ți-am stricat bluza preferată” sau „Cum merge, mi-e dor de tine”. Poate fiindcă abia am ieşit din bula caldă a femeilor din Salvation, dar lipsa de compasiune din cuvintele lui Ruby taie în carne vie.

„Nu am venit aici pentru asta. Ştii foarte bine.”

Văd că a citit, dar durează câteva minute până îmi răspunde.

„Da, sigur! Spui că vrei să te cuplezi cu tine însăți şi tot soiul de alte baliverne ca-n *Mănâncă, roagă-te, iubeşte,* apoi sari pe un bărbat însurat cum ajungi acolo. Hilar!” A adăugat un emoji cu ochi cu inimioare şi unul care râde la final, modul ei de a spune că mă iubeşte şi că glumeşte. Hilar? De fapt, Ruby dragă, nu e nimic hilar aici. E doar dureros.

Ştiu că aşteaptă să îi răspund, dar nu o fac. După câteva minute, îmi scrie

din nou.

„Ştii ce zic, nu, Clee? Zic doar c-ai fugit de problemele tale şi ai găsit exact acelaşi rahat la capătul celălalt. Alt rahat pentru altă zi. Tipic pentru tine!” Şi adaugă un emoji cu rahat, apoi altul cu un răsărit.

Îmi devine teribil de clar că, oricât de bună prietenă aş crede-o pe Ruby, timpul ăsta departe de ea a scos în evidență marile lipsuri ale prieteniei noastre. În câteva mesaje scurte, a reuşit să reducă la zero reuşitele mele şi asta mi se pare foarte nedrept. Mă tulbură să mă întreb dacă nu cumva prietenia noastră ține de comoditate, nu de sentimente reale. Avem aceeaşi adresă, suntem de aceeaşi vârstă, din acelaşi oraş. Fiindcă nu răspund, mai încearcă o dată.

„Cel puțin ai coşul plin pentru muncă, o poveste spectaculoasă despre un flamingo ratat!” Când mijesc ochii la ecran să-mi dau seama ce emoji a trimis, adaugă „Scuze! Am apăsat pe pasărea greşită pentru flamingo. Dar merge şi asta!” Emoji că moare de râs.

Când mă uit mai bine, văd că e o găină. *Ia mai du-te tu naibii, Ruby!* îmi zic în gând. Nu sunt o găină. Am venit aici singură, să fac ceva care mi se pare important pentru mine, nu e vina mea că e şi Mack aici. O cunosc destul de bine ca să ştiu că n-a intenționat să mă jignească, dar nici nu cred că e aşa de preocupată să afle dacă m-a jignit.

Am venit aici să învăț nişte lecții şi poate că asta e una dintre ele. Că a-mi da seama când să renunț la o relație e la fel de important ca a-mi da seama când să mă agăț de una.

Nu îi răspund lui Ruby. Câtă vreme stau aici, voi fi una dintre femeile insulei, cineva care comunică punându-şi brațul peste umerii tăi, nu cu emoji stupizi şi semne de exclamare.

Mă simt uşurată când cobor de pe deal şi găsesc cabana goală. Vreau să fac ceva şi mi-aş dori să fiu singură. Ajunsă înăuntru, pun de-un ceai, apoi încalc regulile şi trec prin jumătatea de cameră a lui Mack, doar cât să-mi iau valiza aproape goală de sub patul lui.

O deschid pe covorul din fața şemineului şi scot singurul lucru dinăuntru. O rochie pe care o am de ceva ani, dar pe care n-am avut ocazia să o port. Bumbac alb ca zăpada, mâneci largi cu volănaşe, o bandă din dantelă spre genunchi; am cumpărat-o într-o doară, dar mereu mi s-a părut că e prea elegantă ca să plec din casă îmbrăcată cu ea. Nu ştiu de ce mi se pare potrivită pentru ceremonia mea de treizeci de ani, dar aşa o simt. Emma Watson ar arăta bine în ea. Sper să arăt bine şi eu. Mai e mai puțin de o

săptămână până la marea zi. În multe feluri, va fi punctul culminant al experienței mele de aici, dar, dintr-un anumit punct de vedere, şi-a mai pierdut din semnificație, pentru că fiecare zi aici mă transformă câte puțin. M-am gândit la tata aproape în fiecare zi, la urma nepieritoare pe care a lăsat-o în lume în viața lui scurtă. Eu ce aş lăsa în urmă dacă aş muri mâine? Articolele de revistă ajung hârtii de gunoi, articolele online vor fi înghițite curând de milioane de alte click-uri şi biți. Cercul de tricotat mi-a reamintit de valoarea unei creații tangibile, de o dovadă fizică a trecerii mele. Nu ştiu dacă cineva va purta vreodată fularul pe care-l fac cu speranța să aducă alinare cuiva. Şi mi-a mai amintit câtă bucurie mi-a oferit scrisul dintotdeauna. Nu neapărat reportajul despre flamingo de acum, dar laptopul mi-e plin de romane terminate pe jumătate, începuturi şi părți intermediare, fără finaluri. Câțiva dintre prietenii mei au făcut saltul de la jurnalism la ficțiune, am mers la petrecerile lor de lansare a cărților, urmărindu-i cu ochii plini de invidie. Aici, în Salvation, când am, în sfârşit, timp şi spațiu, o voce încăpățânată îmi tot şopteşte: „Dacă nu acum, atunci când?”

Aşez rochia pe umeraşul pe care l-am luat cu mine, cu gândul să o las la vedere şi să mă uit la ea în zilele de până la aniversare. Dar desigur, cu Mack pe aici, nu am simțit că pot să fac asta. Mângâi cu degetul micuții nasturi rotunzi de pe corset. Modelul corsajului e atât de complex, că ar putea fi de la o rochie de mireasă. Oare cine a mai purtat-o? Mi-o imaginez cum stă, nouă-nouță şi scrobită, printre alte astfel de bijuterii într-un sertar, îmi imaginez cum o altă fată prinde nasturii ăştia şi ce gânduri i-or fi alergat prin minte în momentul ăla. Imaginea asta fantezistă îmi înmoaie inima romantică.

Apoi oftez, pentru că inima asta romantică mi-a adus multă durere la care nu mă aşteptam. Aseară am stat trează vreme îndelungată şi, dacă e să fiu sinceră, mare parte din timp mi-am petrecut-o rezistând tentației să mă bag în pat cu Mack. Înainte de sărut, puteam să mă gândesc rațional la situația noastră de cuplu ciudat. Chiar începuse să-mi placă toată ideea de a rămâne în porțiunile noastre delimitate de cretă. Am ajuns să-l cunosc pe Mack Sullivan mai bine în câteva săptămâni decât l-aş fi cunoscut în nişte ani dacă eram în lumea reală. I-am împărtăşit mai multe despre mine decât, cred, oricărei alte persoane vreodată. Conversațiile noastre cu trei confesiuni, purtate pe întuneric, au ajuns o formă de terapie pentru amândoi; uneori sunt lucruri mari, alteori lucruri mici, lucrurile care ne-au făcut oamenii care suntem azi. Dar când ne-am sărutat, a fost ca şi când

cineva a luat globul de zăpadă cu cabana Vidra în el şi l-a scuturat de nu s-a mai văzut. Mi-a dat complet peste cap proiectul de a mă cupla cu mine însămi. Nu, eu l-am dat peste cap. Eu m-am dat peste cap. Nici nu pot să mă gândesc cum o să scriu reportajul despre flamingo săptămânile următoare. Ştiu sigur un lucru: nu avem niciun viitor împreună. El o să se ducă acasă, la Boston, eu o să mă întorc la Londra. Astea sunt faptele de necontestat.

Agăţ rochia de bibliotecă şi, deşi e abia cinci jumate după-amiaza, las deoparte cafeaua şi îmi pun un pahar cu vin.

— MACK —
NU-I O SIRENĂ, ASTA-I SIGUR!

19 octombrie, Salvation Island

— Mă duc puțin la plajă, vreau să prind câteva cadre decente cu golful, spun uitându-mă pe fereastră în timp ce şterg vasele după cină.

Norii aleargă pe cer, de parcă s-ar juca de-a v-ați ascunselea cu luna plină. Nu plouă, iar vântul nu mai vâjâie, a ajuns la o intensitate care la meteo s-ar numi mai degrabă răcoroasă decât vijelioasă. Sigur, e extrem de frig în continuare, dar, pentru Salvation, măcar e relativ calm.

— Pot să te însoțesc? mă întreabă Cleo când îmi dă o tigaie.

La cină, mi s-a părut preocupată de ceva, s-a tot jucat cu mâncarea prin farfurie, de parc-ar fi frământat-o ceva. Ceea ce-ar însemna că pe-amândoi ne frământă ceva, c-amândoi avem ceva pe suflet.

— Eşti sigură? întreb mirat că vrea să se aventureze afară, dincolo de ferestre e un întuneric absolut.

— Da, să se mai aşeze mâncarea.

— Nu mi s-a părut că ai avut poftă de mâncare.

Atunci îmi aruncă o privire scurtă, de parcă ar vrea să-mi spună ceva, dar se răzgândeşte şi dă din umeri.

— Îmi iau pulover.

— E un frig de-ți îngheață oasele!

Cleo e desculță şi sare de colo-colo pe mal, cu blugii suflecați deasupra gleznelor. De o jumătate de oră strânge scoici în puloverul enorm, cu marginile ridicate. Zici că are şaisprezece ani, cum îi flutură părul în jurul feței în timp ce chiuie şi aleargă spre mine dinspre spuma înghețată a mării.

— Haide, mă cheamă întinzând mâna.

Lumina lunii îi încadrează chipul, făcându-i obrajii să pară argintați, dansându-i prin ochi. Nu pot să mă abțin şi întorc aparatul foto spre ea. Ştiu din prima că va ieşi una dintre cele mai spectaculoase fotografii pe care le-am făcut aici.

— Nu pot să risc să mă ud, îi zic ridicând aparatul foto ca o scuză.

— Lasă-l pe nisip atunci, îmi face semn spre o porțiune mai uscată pe verandă. Nu suntem decât noi aici, o să fie în siguranță.

Ştiu că are dreptate, dar, de fapt, nu pentru aparat îmi făceam griji.

— O să faci hipotermie dacă mai stai mult aici, îi strig.

— Eu nu, nu, îmi răspunde dansând relaxată, țopăind de pe un picior pe altul.

Nu aude valul mai mare care i se strecoară pe la spate decât când îi loveşte pulpele. O ia prin surprindere, pentru că se uită în continuare la mine, cu spatele la apă. Strigă surprinsă, face ochii mari şi se împiedică, căzând pe spate. Nu reuşesc să ajung suficient de repede la ea. Se ridică în fund, în apa înghețată, dar un al doilea val o loveşte din plin şi țipă de parcă cineva a împuşcat-o. Se chinuie să se ridice, înjură, scuipă apa de mare, iar eu îmi las deoparte aparatul, o prind de mâini şi o trag repede în sus.

— Eşti udă leoarcă.

Dar e un eufemism: are hainele complet lipite de corp şi părul lipit fâşii, fâşii pe fața precum ceara de palidă.

— E aşa de frig, Mack, îmi spune cu dinții clănțănind şi ținându-se strâns de mâinile mele.

— Trebuie să te duc înăuntru.

O ridic în brațe din reflex, de parcă ar fi unul dintre băieții mei. O clipă, opune rezistență, dar e trecătoare, pentru că nu mai e deloc amuzată, ci pe cale să plângă în hohote.

— Mi-am pierdut scoicile, spune cu voce joasă.

— Cam da.

Mă chinui să-mi fac drum prin nisip, în sus spre cabana Vidra, cu aparatul foto ridicat şi aşezat discret pe corpul ei.

— Eşti cald, îmi spune şi se cuibăreşte mai bine la pieptul meu, ca un animal care caută adăpost.

— Iar tu deloc.

Urc scările de la intrare câte două odată şi o aşez pe podea înainte să-mi dau jos paltonul. Nu-mi place deloc cum arată, e palidă ca o stafie.

— Stai lângă foc până îți pregătesc o baie, trebuie să te încălzeşti.

— Bine, dă din cap tremurând.

Ajung în baie, torn nişte spumă în cada care se umple repede cu apă şi scot câteva prosoape proaspete din dulap. Când mă întorc în camera de zi, ea e tot lângă şemineu, scâncind când încearcă să îşi îndoaie degetele roşii şi împietrite.

— Mă simt aşa o idioată.

— Mi-aş fi dorit să fi prins momentul pe cameră, îi spun încercând s-o

fac să zâmbească.

— Chiar mă dor degetele.

— Ți le încălzeşti în baie. Haide, e gata.

E în baie de câteva minute, când îmi trece prin minte ceva.

— Cleo? întreb bătând uşor la uşă. Te descurci cu hainele?

Nu-mi răspunde imediat. Reuşise să-şi scoată puloverul ud şi să-l agațe pe uşă. Îmi răspunde după o clipă, bâlbâind:

— Nu pot cu nasturii de la blugi. Degete tâmpite.

— Ai nevoie de ajutor? întreb cu cel mai normal ton cu putință.

Se deschide uşa şi mi se pune un nod în gât, fiindcă stă în fața mea, goală în partea de sus, doar cu un sutien negru transparent, iar eu fac tot posibilul să mă uit doar în jos. Baia asta a fost dintotdeauna aşa de mică? Pare că pereții vin peste noi. Îi găsesc primul nasture de la blugi, îl desfac, apoi pe următorul, şi pe următorul, până ajung la ultimul. Ştiu că e complet nepotrivit să fiu excitat într-un asemenea moment, dar e ceva incredibil de intim să desfaci nasturii de la blugii unei tipe în locul ei. Mă simt ca un adolescent care nu reuşeşte deloc să se stăpânească.

— Te ajut repede cu ei, bine? spun sacadat.

Ea dă din cap, cu ochii pironiți la mine. Apuc blugii cu ambele mâini şi îi trag în jos cât pot de eficient, lăsându-mă pe genunchi când îi trag de pe coapse şi încercând să mă grăbesc fără să o bruschez. Trebuie să închid ochii, pentru că am fața aproape la nivelul lenjeriei lui Cleo.

— Mack, cred că mă descurc mai departe, îmi zice lăsându-se pe vasul de toaletă ca să-şi tragă blugii de pe pulpe.

Atâta piele palidă, atâtea curbe.

— Bună idee, îi răspund şi mă întorc să ies pe uşă. Mă strigi dacă ai nevoie de ceva.

Şi apoi ies grăbit din cabană ca să iau o gură mare de aer rece.

— Te simți mai bine?

Acum câteva clipe, Cleo a ieşit din baie cu părul ud şi s-a ghemuit în capătul canapelei, după ce şi-a turnat un pahar de vin roşu din sticla de pe masa de cafea.

— Mă simt umilită, îmi zice ştergându-şi părul. Nu pot să cred că am făcut tâmpenia asta.

— A fost o căzătură destul de spectaculoasă, îi răspund încercând să nu râd. Nu eşti vreo sirenă, asta e sigur.

— De acord.

— Am prins nişte cadre bune în seara asta. Înainte să o iei la vale.

M-am uitat prin aparatul foto cât a fost la baie; am câteva foarte bune, demne de prezentat la expoziţie. Golful are o aură de ultimul-loc-din-lume noaptea, dar nu eram sigur că pot prinde atmosfera asta unică. Luna din noaptea asta a fost un adevărat regal, o lumină naturală mai bună decât orice flash. Moale, melancolică, atemporală. Simt că astea o să fie pozele de aici de care voi fi cel mai mândru. Sunt primele poze adevărate pe care i le fac lui Cleo. Are o carismă discretă de care nici nu ştie, un mod autentic şi senin de a privi în cameră, care pare aproape ca o provocare.

— Pot să văd şi eu câteva? mă întreabă, strângându-şi picioarele sub ea.

— Poate, îi răspund nesigur, pentru că nu-mi place să le arăt altora munca mea până nu e gata.

— Nu mă supăr dacă nu vrei, îmi zice simţindu-mi tensiunea. Şi eu sunt la fel cu chestiile mele.

Mă aplec şi mai pun un buştean pe foc.

— Ce e cu rochia asta? o întreb.

Cleo se uită atentă la rochia albă agăţată pe bibliotecă, ţinând paharul în mână.

— E rochia mea de treizeci de ani. O am de secole şi n-am purtat-o niciodată, îmi spune fără să-şi dezlipească ochii de la rochie. Niciodată nu mi s-a părut că e momentul potrivit. Dar când am aflat că vin aici să fiu cu totul singură, adaugă uitându-se atent la mine, am simţit că, de fapt, cel mai potrivit lucru e să mă mărit cu mine însămi.

— Să te măriţi cu tine însăţi?

— Sigur, nu o căsătorie propriu-zisă. Mai degrabă simbolică, o acceptare de sine, în loc să stau să-mi aştept jumătatea. Ştiu că sună foarte hipiot, adaugă luând o gură de vin.

— Ai şi inel?

— Nu! La naiba. De ce nu m-am gândit? Mi-aş fi putut lua un inel în rate.

Zâmbeşte mâhnită, dar îmi dau seama că asta înseamnă mult pentru ea, într-un fel complicat.

— Ştii ceva, Cleo? Nu ai nevoie de inel sau de vreun alt simbol exterior pentru angajamentul tău. Căsătoria e aici, îi spun ducându-mi mâna la piept.

— Cine e hipiot acum?

Îmi dau ochii peste cap.

— Îmi pare rău dacă am vorbit prostii ieri-seară, îmi zice ea. Când am

spus că nu ai primit informarea despre căsnicia ta.

Cuvintele ei m-au indispus pe moment, da, dar ce mi-a destăinuit Susie recent m-a făcut să-mi dau seama că totuşi Cleo avea dreptate.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Îmi dau seama că trebuie să ți se pară jalnic felul cum încerc să mă agăț de ceva ce nu mai e al meu, spun oftând trist. Mai ales acum.

Ea ridică din sprâncene.

— De ce mai ales acum?

Nici măcar n-aş vrea să spun cuvintele astea cu voce tare.

— Am vorbit cu Susie. Ea… ea se vede cu altcineva. Cu şeful ei. Se văd de cinci luni.

Cleo se holbează la mine.

— Nu-i aşa?

— Cu şeful ei, zice dând din cap, cu o privire plină de compasiune. Câtă lipsă de imaginație.

— Un nenorocit de clişeu. Dar cred că trebuia să mă aştept, îi răspund uitându-mă spre foc. Mereu a fost excesiv de prietenos, ce naiba, omul îi zice Susie-cârnăcior.

— Ei bine, n-are cum să dureze, spune Cleo dându-şi ochii peste cap. Poreclele simpatice sunt în topul motivelor de despărțire. Şi ştiu asta cu certitudine, fiindcă eu am scris topul.

— Şi el mai poartă şi butoni cu personaje din desene animate.

— Şterge „lipsit de imaginație”, pune „plicticos”.

— Să le păstrăm pe amândouă şi să adăugăm…

— „Antipatic?” încep să râd.

— Antipatic? Ce britanic sună, Cleo.

Râde şi ea.

— Sună şi mai amuzant când îl spui tu.

— Bun, deci e un antipatic plicticos, lipsit de imaginație. Neapărat îi spun când îl mai văd.

Dar, cu toată sinceritatea, aş prefera să nu-l mai văd niciodată. Îmi las capul pe marginea canapelei şi mă uit spre ea.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine, Cleo. Faci cumva totul să pară mai uşor. O să-mi fie dor de tine, îi spun oftând.

Ea se uită atent la mine, cu ochii negri acum foarte serioşi.

— Pleci?

Am ştiut că plec din secunda în care l-am auzit pe Leo zicând că trebuie

să fiu acolo când se întorc de pe lac.

— În opt zile. Am rezervat zborul în după-amiaza asta. Una e ca băieții mei să fie împăcați cu ideea că nu mai locuiesc cu ei, dar chestia asta… chestia cu Robert… am nevoie să le fiu în preajmă, să vadă că totul e în regulă, că rămân tatăl lor, chiar dacă a apărut alt bărbat în viața lor.

Cleo se uită în continuare în ochii mei.

— Da, şi eu cred că trebuie să fii acolo.

Replica ei mă surprinde, nu mă aşteptam să spună asta.

— Eu nu l-am avut pe tata lângă mine când am crescut. Şi, de multe ori, pe parcursul anilor, mi-aş fi dorit să fi fost acolo ca să am cu cine vorbi, înțelegi? În ochii mei a devenit un soi de supererou absent, îmi spune cu ochii aproape plini de lacrimi. Nu ai de ce să fii absent, Mack. Poți doar să fii supereroul lor.

Dumnezeule, cum e femeia asta. Înghit în sec.

— Cuvintele sunt superputerea ta, Cleo. Nu mă surprinde că eşti scriitoare.

Cleo îşi lasă paharul pe masă şi îşi trece palmele peste față, un gest care, am ajuns să înțeleg, înseamnă că îşi face curaj să spună ceva.

— Ştii ceva? Ai dreptate. Eu, una, mă pricep la cuvinte, dar acum toate cele potrivite m-au părăsit, taman când am cea mai mare nevoie de ele.

Nu înțeleg exact ce vrea să spună.

— Nu reuşeşti să-ți scrii rubrica?

— Nu, nu e asta.

O clipă se uită spre tavan, de parcă ideile ar fi acolo, scrijelite pe grinzile de lemn.

— Bine, e vorba… e vorba de tine. Şi de mine, îmi spune uitându-se iar la mine. Trebuie să spun ceva şi chiar mi-ar plăcea să mă laşi să termin fără să mă întrerupi.

Privirea ei îmi spune că, orice ar fi, o să-mi fie mai greu să ascult decât aş putea anticipa, dar îi confirm oricum.

— Ştiu că am stabilit să nu mai vorbim despre sărut niciodată, dar eu mă tot gândesc la el. Chiar mult, în realitate. Şi, dacă scoatem din ecuație toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să ne sărutăm şi ne referim doar la sărut în sine, pentru mine a fost unul mai fierbinte ca lumina a o mie de sori. Dacă aş face o listă cu toate săruturile din viața mea, al nostru ar fi de departe pe primul loc.

Când zice asta, mimează becuri aprinse deasupra capului.

— Știu că amândoi avem vieți complicate şi ocupate dincolo de locul ăsta, Mack, şi nu-mi fac iluzii că nu ne-am întoarce la ele. Sunt perfect conştientă că n-o să ne mai vedem niciodată după Salvation, dar suntem aici, acum, şi sunt suficient de matură să stau aici şi să-ți spun că te vreau. Nu pentru totdeauna, ştiu că nu eşti pentru-totdeauna-ul meu şi nici nu-ți cer să fii. Nu am nevoie să mă iubeşti, Mack. Dar te vreau. Pentru o săptămână în care să ardem tot, până la fitil.

Se opreşte o clipă, pierzându-şi răsuflarea.

— Am venit aici să fiu singură. Dar acum, ce cred că vreau… ce ştiu că am nevoie e cea mai mişto iubire de vacanță fără ținut de mână. Fără vinovăție din partea ta. Fără aşteptări din partea mea.

Termină de vorbit şi mă fixează cu ochii ei negri, strălucitori. Văd ce emoții are şi cât de greu i-a fost să-şi pună sentimentele pe tavă aşa. Doamne, ce curajoasă e! Dar tot nu spun nimic, pentru că nu sunt ca ea. Nu am cuvintele potrivite la mine. Secundele se transformă în minute de linişte. Pun paharul de vin pe masă şi mă ridic.

— Am nevoie de puțin aer, îi spun.

Apoi mă duc spre uşă şi o las acolo, singură.

— CLEO —
DOUĂ SUTE DE ORE DOAR PENTRU NOI

19 octombrie, Salvation Island

Nu m-am simțit niciodată mai idioată. Aş pleca, dar n-am unde să mă duc. „O dragoste de vacanță fără ținut de mână?” Ce a fost în capul meu? Am vorbit de zici că am şaptesprezece, nu treizeci de ani. Am vrut să sune sofisticat şi am părut cu un deceniu mai imatură. El pleacă în opt zile. De ce nu mi-am văzut eu de treabă săptămâna asta ca să ne despărțim prieteni? Oare suntem prieteni? Aproape eram, cred, înainte de sărut. Iar acum nu ştiu cum o să ne petrecem următoarele opt zile. Nici nu ştiu cum o să trecem peste seara asta. Mack e afară de o jumătate de oră şi mă întreb dacă ar trebui… Ah, s-a întors.

Mă uit spre uşă când se deschide. El stă o secundă în prag, privindu-mă, şi nu am idee ce se petrece dincolo de ochii lui de culori diferite. Am impresia că e pe cale să spună ceva, dar nu se întâmplă nimic. Trânteşte uşa, îşi trage tricoul peste cap şi se lasă pe genunchi. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce face. Îşi foloseşte tricoul să şteargă linia de cretă.

Încremenesc. Continuă să şteargă până nu mai rămâne nici urmă de cretă, apoi se ridică şi îşi aruncă tricoul pe jos.

— Linia… încep, cu un nod în gât.

— Am trecut-o deja. Vino aici.

Mă ia cu fiori când îi aud vocea dură. Mă ridic, ocolesc canapeaua.

— N-am mai avut niciodată o iubire de vacanță, îmi zice când ajung în fața lui.

— Nici eu, îi răspund încet.

— Iubire de călătorie?

— Nici de-asta.

Întinde mâna şi îmi ia obrazul în palmă; îi sărut degetul când mi-l trece peste buze.

— Nu ştiu cum să fiu cu tine, Cleo, dar vreau să fiu cu tine.

Ăsta e momentul meu să fiu curajoasă. Îmi prind nodul de la şnurul halatului şi îl las să se desfacă. Mack îmi urmăreşte mâinile cu privirea, apoi se uită spre mine, ca să văd ce efect am asupra lui.

— Scoate-l, îmi zice încet, undeva între o întrebare şi o poruncă.

Ştii filmele alea în care oamenii dau din umeri şi le cade halatul? Îmi încerc norocul şi chiar cade aşa, ca de pe starlete, alunecând până la glezne.

— Ce mai mişcare, îmi spune cu buzele tremurând.

— Sunt destul de mândră de ea, răspund şi îl mângâi pe piept, în jos, până ajung la nasturii de la blugi.

— Am greşit când am zis că nu eşti sirenă, îmi spune încolăcind o şuviță din părul meu pe deget.

Apoi îşi duce mâna în jos, spre gât, între sâni, spre abdomen.

— Dormi în patul meu azi?

De parcă mai era nevoie să întrebe.

Îl trag mai aproape, până ni se ating trupurile. Geme adânc, din piept, şi îşi coboară chipul spre al meu. Suspin când îşi trece palma pe coloana mea şi se opreşte la mijloc.

— Cleo, îmi şopteşte şi îşi ridică privirea cât să mă privească cu ochii ăia ai lui frumoşi. Eşti sigură?

Îi mângâi muşchii încordați de pe umeri, apoi îi prind fața cu palmele.

— Sunt foarte sigură, Mack.

— Nu pot să-ți dau decât săptămâna asta, îmi spune tandru.

Nici eu nu am mai mult să-i dau.

— Atunci s-o faci memorabilă, îi răspund.

— Asta pot să fac.

Îşi lasă capul în jos şi îmi ia sfârcul în gura lui caldă, iar eu suspin şi îl trag de păr pentru că e magie, nici mai mult, nici mai puțin, ce face cu limba.

Blana aruncată pe pat îmi mângâie spatele când mă lasă pe ea, cu ochii lipiți de ai mei, iar pieptul care i se umflă îmi arată că tot ce se întâmplă îl ia şi pe el pe sus. Şi, pentru o clipă, devenim sălbatici: buzele lui le găsesc pe ale mele, înfometate, de parcă m-ar vâna, limba lui îmi ajunge în gură, mâinile îmi frământă tot corpul. Abia pot să mai respir, pentru că îi strâng corpul atât de tare de al meu, că mă doare.

— Am încercat să nu mă gândesc la asta, îmi spune când se întinde lângă mine, gol. Am încercat să nu-mi imaginez cum ar fi cu noi doi.

— Eu nu m-am mai gândit la altceva de când ne-am sărutat, recunosc.

Se întoarce spre mine cu tot corpul şi eu la fel. Amândoi suspinăm la intimitatea care se formează când ne lipim unul de altul.

— Doar de când ne-am sărutat, deci. Eu mai dinainte.

Mă ia de braț, îl ridică şi mi-l duce peste cap, pe pernă, cu o privire

aproape extatică atunci când îşi strecoară un genunchi între ai mei. Mă sărută cu buzele întredeschise pe frunte, pe obraji, pe bărbie. Se uită drept în ochii mei când îşi aşază coapsele între ale mele, muşcându-şi buza, de parcă ar fi dureros. Iar eu schiţez momentul în caietul meu mintal cu cele mai preţioase amintiri.

— Ce frumuseţe eşti tu, şopteşte pe un ton aproape lichid, sexy, mişcându-se peste mine, în mine.

Îşi duce gura pe gâtul meu, cu bărbia încleştată, cu mâinile strânse pe corpul meu, împingându-se puternic în mine. Mă înec în el, e atât de fierbinte înăuntrul meu, încât am impresia că o să explodez. Şi chiar asta se întâmplă, iar intensitatea momentului mă face să urlu, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi. Mack îmi sărută lacrimile şi mă prinde aşa tare de mâini, că aproape mă doare când şi el îşi pierde controlul, iar eu îl strâng între coapse. E ceva atât de puternic! Nu facem dragoste, pentru că nu ne iubim, dar nu e doar sex. E un alt nivel de intimitate, fierbinte ca focul, o emoţie cu totul nouă, pentru care nici nu am cuvinte încă.

— Isuse, Cleo… spune respirând greu şi îi simt inima bătând cu putere lângă a mea.

Râd şi tremur în acelaşi timp, pentru că e subestimarea anului.

— Eu am crezut că mor acolo la un moment dat, îi răspund.

Îşi lasă fruntea pe a mea, încercând să-şi liniştească respiraţia şi sărutându-mă uşor.

— Mă bucur că n-ai murit.

— Cel puţin, ar fi trimis nenorocita de barcă, mormăi şi îl fac să râdă.

Îmi las mâinile să înveţe pe de rost toate curburile umerilor săi, toate scobiturile de pe coloană. Închid ochii. Unele săruturi nu au sfârşit. Ăsta nu are. Continuă, e noua noastră formă de comunicare. Limba mi se amestecă cu a lui, degetele lui sunt în şuviţele mele, ne rostogolim de pe o parte pe alta. Îmi răsuflă numele ca o incantaţie, eu mă adăpostesc mai bine în braţele lui şi ne tot sărutăm. El se întinde şi trage pătura peste noi, încolăciţi, şi ne tot sărutăm.

Pentru o femeie care trece prin viaţă cu ajutorul cuvintelor, ăsta e un limbaj cu totul nou.

Sunt aproape adormită când Mack vorbeşte şi îi simt răsuflarea caldă pe creştet.

— Unu: am venit aici cu teama că Susie mă va uita şi acum mi-e mai

teamă că o s-o uit eu pe ea.

Simt că e tulburat după cum i se mişcă pieptul.

— Doi: am băut prima bere la zece ani. Am furat-o din frigiderul tatei după ce am intrat peste el şi asistenta de la stomatologie făcând sex. Chiar acolo, în scaunul pacientului. El nu m-a văzut. Ea da, dar nu cred că i-a spus vreodată. Şi trei…

Mă mângâie uşor pe tot braţul, de la umăr până la cot.

— Nu te regret.

Îmi pun mâna peste a lui.

— Şi cică eu sunt aia care are cuvintele la ea, şoptesc lipindu-mi buzele de pieptul lui. Unu: am emoţii să mă întorc la Londra. Nici n-am vrut să vin aici, dar cumva, acum, mă înspăimântă mai mult să plec. Am venit pentru ceva şi acum a devenit altceva şi încerc să-mi dau seama ce înseamnă asta pentru mine.

Aşa e viaţa uneori, nu? Viaţa se petrece în crăpăturile dintre planuri şi aşteptări. Mă gândesc ce să spun ca să am şi numărul doi.

— Doi: nu mi-a displăcut finalul serialului *Lost,* deşi mi-aş fi dorit ca Sawyer şi Kate să rămână împreună.

Ca de obicei, picasem în cap după băiatul rău.

— Şi nici până azi n-am înţeles de unde au apărut urşii polari.

Mack izbucneşte în râs. Afară vuieşte vântul şi zgâlţâie ferestrele, dar în pat e cald şi magic.

— Trei: nici eu nu te regret.

Sunt trează şi analizez chipul lui Mack, pe care se joacă linii gri de umbre venite de la răsărit. Pare mai împăcat decât de obicei; cel puţin, decât pare în preajma mea. Oare arată la fel de netulburat în fiecare noapte? Sau noaptea noastră împreună a eliberat o tensiune din el, aşa cum a eliberat-o pe a mea? Nu exageram deloc când am rostit ultimele cuvinte înainte să adormim: nu regret ce s-a întâmplat între noi. Sper să simtă şi el acelaşi lucru când se trezeşte, sper ca ruşinea să nu eclipseze steaua fierbinte a nopţii trecute. Ce s-a întâmplat între noi era, cumva, inevitabil şi autentic, iar în orele mai liniştite de după mi-a adus un calm sufletesc profund.

Ştiam că era un pariu să-l rog să fie cu mine săptămâna asta. Nu am avut vreun plan B, nu aveam un adăpost unde să mă bag dacă mă refuza. Şi îmi dau seama şi că a fost o decizie mai grea pentru el decât pentru mine. Viaţa mea amoroasă a fost un carusel de încercări şi de erori. Mack şi-a petrecut un deceniu fiind soţul cuiva, ţinând aceeaşi femeie în braţe în fiecare

noapte. Suntem la capete opuse, dar e ceva cu insula asta, cu cabana, cu capătul ăsta de lume de basm, ceva ce nu pot explica deloc cu uşurinţă. E ca şi când o bulă de aer a intrat pe şemineu azi-noapte şi ne-a prins într-un glob de sticlă cu zăpadă. Sper să mai ţină opt zile, să rămânem protejaţi în aerul ăsta incandescent, până nu vine un vânt septentrional care să îl trimită spre mare, cu Mack cu tot, lăsându-mă în urmă. Opt zile şi opt nopţi. Câte ore am avea împreună? Mă dau mai aproape de trupul lui cald, şi el îşi aşază braţele mai bine pe umerii mei, cu degetele răsfirate prin părul meu. Închid ochii şi îmi las nasul în pieptul lui.

— Două sute de ore de noi, şoptesc.

Deja aud ceasul cum ticăie.

— MACK —
DACĂ VREI SĂ NU TE ÎNECI, TREBUIE SĂ ÎNOȚI

20 octombrie, Salvation Island

— Ce faci acolo? o întreb.

E puțin trecut de amiază şi ea stă pe treptele verandei de ceva vreme; vântul îi flutură părul negru peste față.

Aş vrea să-i spun că-mi aminteşte de o zeiță a mării diafană, dar nu o fac, pentru că până şi în capul meu cuvintele sună ca un clişeu.

— Mă gândesc, spune Cleo, parcă de la milioane de kilometri distanță.

— Un bănuț pentru gândurile tale? întreb şi mă las pe vine lângă ea. Doamne, ce frig e aici dacă n-ai pulover.

— Mă întrebam dacă nu avem nevoie de un nou set de reguli, spune zâmbind şi frecându-şi umărul de al meu.

— Sau am putea să n-avem reguli deloc.

— Mă ataşasem de linia de cretă.

— Bine. Să zicem că nu ne uităm la paginile noastre de social media?

— După?

Dau din cap că da. Voiam să spun că nicicând, dar mai ales nu după. Îşi întoarce capul să se uite la mine, dar rămâne tăcută câteva clipe.

— Tot n-ai regrete în dimineața asta?

Nu o învinovățesc că întreabă din nou. Dimineață am ieşit şi am lăsat-o să doarmă, simțeam nevoia să mă plimb şi să-mi limpezesc mintea.

— E cam greu să regret ceva ce m-a făcut să mă simt al dracului de bine.

— Chiar ne-am simțit destul de senzațional, răspunde zâmbind pe jumătate.

Trag pătura de pe umerii ei spre mine, să ne culcuşim împreună sub ea.

— Nu vreau să sune cum probabil o să sune, încep, dar nu mă cenzurez pentru că ar fi mai rău. Aveam nevoie de noaptea trecută. Aveam nevoie să fiu cu altcineva decât Susie.

— Şi eu pur şi simplu m-am nimerit pe aici? întreabă pe un ton neutru.

— Nu, nu. Nu te-ai nimerit pe aici. Deloc. S-a întâmplat ca tu să fii tu. În capul meu, nu mă puteam imagina dorind atât de mult pe cineva.

Îmi vine în minte o imagine cu mine în dimineața nunții; emoțiile erau

atât de mari, că mă simțeam gata să dau afară mic-dejunul; mama îmi aranja cravata cu mare grijă.

— Căsnicia mea, jurămintele, promisiunea să iubesc o singură persoană pentru totdeauna. Toate astea au însemnat ceva pentru mine. Totul. Şi e greu să mă distanțez de ele, ştii?

Sigur că nu ştie. Cum ar putea să ştie? Dar sper măcar să poată înțelege că viața mea e complicată. Deşi, acum şi aici, nu mi se pare complicată deloc. Ea şi-a exprimat foarte clar aşteptările. Să împărtăşim totul timp de opt zile şi apoi să nu ne mai vedem niciodată. Punct final.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Dacă sunt sigur? Dau din cap şi nu vreau să o mint pe Cleo sub nicio formă. Multă vreme m-am definit numai ca soț şi ca tată, iar acum încerc să-mi dau seama cum să fiu altceva. În ultimul an, am fost ca o găină fără cap, ca un om care se agață de barca de salvare sperând să ajungă iar pe pământ ferm şi… e o analogie proastă, ştiu, dar n-am ştiut cum să nu mă înec decât venind la Salvation. Are vreun sens ce zic?

— Da. Mai mult decât crezi. Şi eu am simțit că mă înec la Londra, în toate legăturile lipsite de esență, în toate visurile neîmplinite. Să vin aici a fost ca şi când aş fi apăsat butonul de resetare.

— Butonul de resetare, zici?

Îmi place modul ăsta de a vedea lucrurile.

Şi mai am ceva de zis.

— Vreau să ştii că nu m-am culcat cu tine ca să mă răzbun pe Susie; pentru Robert, vreau să zic.

— A, nu?

Clatin din cap.

— Ca să nu te îneci, trebuie să înoți. Cred că tu eşti dovada că trebuie să dau din mâini şi din picioare mai departe.

Ea tace, asimilând încercarea mea stângace de a-i explica ce am în suflet şi în minte. Faptul că, în următoarele opt zile, *ea* e ce am în suflet şi în minte. Butonul meu de resetare.

— Eu înot bine, îmi spune lăsându-şi capul pe umărul meu. Te țin bine.

Sunt obişnuit să fiu nevoit să fiu cel puternic, pentru băieții mei, pentru mama, pentru Susie. Să-mi spună cineva „te țin bine” îmi aduce extraordinar de multă alinare. Mi se pune un nod în gât, aşa că mai stăm aşa o vreme, uitându-ne la delfinii care se întrevăd în largul apei.

— CLEO —
NU LE PLACE ASTA CELOR DE LA STARBUCKS

21 octombrie, Salvation Island

În ultimii ani, mi-am depăşit cu mult porţia de ceremonii de căsătorie; cel puţin câteva, în fiecare vară, de când am făcut 25 de ani; deci s-ar zice că ar trebui să ştiu de unde să încep cu jurămintele mele. Şi probabil aş şti de unde să încep, dacă ar fi o ceremonie obişnuită, dar e ciudat să ştii ce să spui când nu ai cui să-i spui cuvintele alea. Obişnuitele „la bine şi la greu" sau „în sărăcie şi bogăţie" nu se aplică. Dar, oare, chiar am nevoie de jurăminte? Poate că nu, dar îmi cam place ideea să îmi fac nişte promisiuni. Am scris o listă mai lungă pe care s-o scurtez. Unele sunt jos de tot, la baza piramidei, în categoria frivolităţi: promit să nu mă mai uit la mai mult de trei episoade consecutive din *Rochia de mireasă* în timp ce mănânc îngheţată direct din cutie şi strig „Arată ca o perdea!" spre ecran. Altele plutesc pe la jumătate, aproape serioase: promit să nu mai termin cărţi care nu-mi plac până ajung la pagina 59. Nu mă întreba de ce pagina 59, pur şi simplu până acolo aş fi dispusă să ajung. Iar apoi vin promisiunile alea mari, din vârful piramidei, cele mai semnificative şi probabil cel mai greu de îndeplinit. De exemplu asta: promit să-mi revizuiesc viaţa profesională, să mă gândesc serios la posibilitatea de a pleca din Londra. Îmi dau termen până la Crăciun să fac schimbarea. E lucrul cel mai bun pe care pot să-l fac. Ştiu asta pentru că numai când scriu intenţia mă simt de parcă cineva îmi face un masaj grozav şi am senzaţia aia de dulce alinare când se destinde un nod şi poţi, în sfârşit, să nu mai scrâşneşti din dinţi.

— Cafea?

Mack strecoară o cană pe masă, lângă laptopul meu, şi îşi aşază mâna caldă pe umărul meu. Închid ochii şi mă las spre el, oftând când îmi dă părul la o parte ca să mă sărute încet pe ceafă. E şocant de senzual; intim, un preludiu. Degetele lui îmi strâng braţul şi îmi las capul mai în faţă, uluită de cât de repede m-a lăsat fără suflare. El îmi râde încet la ureche, ţinându-mă pironită pe scaun, ştiind prea bine ce face când îmi dă bluza de pe umăr cu dinţii. Îmi atinge sânul înainte să mă prindă de bărbie, ca să-mi întoarcă faţa spre el. Ne sărutăm, cu gurile deschise, fără timp pentru a trage aer în

piept, apoi mă eliberează şi îmi zâmbeşte de sus.

— Continuă cu munca, îmi zice.

— M-ai distras.

— N-am făcut decât să-ți aduc cafea, zice dând din umeri.

— Nu aşa se întâmplă la Starbucks.

— Nici n-ar trebui.

Îmi îndrept umerii.

— Ai făcut vreodată *foraging?*

Nu-mi arată nicicum dacă modul în care am schimbat subiectul îl surprinde.

— Nimic în afară de nişte cules de mure când eram mici. La ce te gândeşti?

— Am eu lista asta, de lucruri pe care să le reuşesc aici. *Foraging*e pe ea.

— Şi ce mai e pe ea?

Dau click pe lista de pe ecran.

— Să fac un foc de tabără pe plajă. Să scriu un poem.

— Să petrec 24 de ore goală, citeşte şi el peste umărul meu, ridicând sprâncenele.

— Asta era când credeam că voi fi singură aici, zic repede.

— Mie mi se pare o idee grozavă, zice rânjind.

— Crezi că putem să ne hrănim doar din ce vom găsi pe insulă?

— Ai prefera să cauți de mâncare în loc să te dezbraci? întreabă, strâmbându-se.

— Nu cred că merg împreună. Ştii tu, mai există țepi.

— Tocmai mi-ai distrus imaginea complet, spune cu fața căzută.

Eu mă întind spre cafea, în timp ce el continuă să se uite pe listă.

— Cred că poți să bifezi partea cu înotul în mare după bălăceala de aseară.

Amintirea mă cutremură.

— Nu cred că am văzut prea multe chestii comestibile pe aici, e prea umed, zice mai departe. Poate alge?

Mă gândesc la firicelele groase şi uleioase care m-au înconjurat când am căzut în apă şi dau din cap.

— Poate că am fost prea optimistă.

— Nu renunța niciodată, îmi zice încet. E o capacitate pe care am pierdut-o acum ceva vreme.

Uneori, mă lasă să văd prin marea gaură care se cască în fericirea lui; e

ca şi când cineva i-ar fi tras cu tunul în piept. Aş vrea să mă cuibăresc în acel spațiu şi să-l fac să se simtă întreg din nou. Nu ar fi un act de altruism, vreau pe cât de mult ofer. Când a şters linia aia de cretă, poate că ceva din rezistența mea a ajuns la el, aşa cum ceva din curajul lui a ajuns la mine. Un soi de osmoză cu beneficii reciproce. Sau aşa sper, oricum.

Am făcut un foc de tabără. O bifă pe lista mea. Mă rog, am făcut focul cu instrucțiunile lui Mack, dar oricum ar fi, nişte flăcări se ridică şi luminează cerul din surcelele pe care le-am cules; mă simt puțin ca Eva înainte de Cădere, îmbelşugată şi una cu natura.

Mack stă întins pe nisip lângă mine, cu nişte chifle salvate de umezeală pe o față de masă în pătrățele; ne ținem pături calde pe umeri. E o noapte fără niciun nor pe cer, genul în care îți vezi respirația, cu un cer plin de stele şi o lună în primul pătrar care atârnă peste oceanul ce se unduieşte uşor. Totul pare plin de viață, iar eu mă simt mai vie fiindcă sunt aici. Sper să nu uit niciodată cât de frumoasă e noaptea asta. Aparatul lui Mack îi atârnă de gât, ca întotdeauna, de parcă ar fi o mână sau un picior.

— Cum merge planul ceremoniei? mă întreabă serios, privindu-mă în ochi.

Îmi place că nu insistă pe proiectul meu de a mă cupla cu mine însămi. Sper să nu mă despart niciodată de mine, o decuplare *à la* Gwyneth şi Chris[12] nu prea e o opțiune.

Dau din cap.

— Mai am puțin, cred. Am făcut nişte notițe, dar probabil o să improvizez. Nu e ca şi când mă aude cineva.

— Vrei să spui că nu sunt invitat? îmi zice cu jumătate de zâmbet. Urma să port cea mai bună cămaşă a mea pentru tine.

— Sigur că nu eşti invitat, îi zic dându-mi ochii peste cap.

— N-aş putea oficia eu?

— Ai putea să-l imiți decent pe Elvis?

Mack tuşeşte şi îmi cântă alarmant de sexy nişte versuri din „Are you Lonesome Tonight?”, apoi râneşte.

— Opreşte-te, mă înec, îi zic râzând şi mă las spre el. Tot nu vii.

— Bine. Dar pot participa la petrecere, nu?

— Dau petrecere?

— Desigur! zice dându-şi ochii peste cap, exact ca un adolescent. DJ stupidissim, tort, discursuri. Orice vrei se face.

— Idiotule, îi spun şi îmi cuprind genunchii.

— Pot cel puțin să fiu fotograful oficial?

Mă gândesc câteva clipe.

— Dacă accept, putem sări peste petrecere?

— Dacă insişti…

— Bine. Aşa facem.

— O să folosesc lentilele de distanță, ca să te las să respiri. Nici n-o să mă vezi.

— Paparazzi, îi zic, dar sunt bucuroasă fiindcă ştiu că Ali va fi încântată să vadă poze profesioniste.

Îmi copiază poziția pe fața de masă şi îşi odihneşte bărbia pe brațe.

— Tata nu a venit la nunta mea. Avea o conferință de medicină dentară.

— Nu cred că-mi place tatăl tău prea mult.

— E un om foarte greu de plăcut.

— Şi totuşi fiul lui e atât de mişto, zic lovindu-mi umărul de al lui.

— Mama m-a crescut. Ea e aia mişto.

Cunosc prea bine sentimentul ăsta.

— Mama a făcut costumele pentru toată clasa la serbarea de Crăciun când aveam cinci ani. Pentru Maria, Iosif şi Iisus. A făcut chiar şi costumul măgarului, i-a luat săptămâni întregi.

— Pare super mişto. Tu ce rol ai avut?

Oftez.

— Hangiul. Mama e o croitoreasă genială, dar eu sunt o actriță groaznică.

— Mda, poate. Dar pun pariu că eşti o scriitoare incredibilă.

Mack are un fel de a trece de la glume la seriozitate care mă face să-mi pierd răsuflarea de fiecare dată. Mă opresc din râs şi înghit în sec, îi privesc chipul luminat de foc, mi se întipăreşte în memorie şi sper să nu se şteargă niciodată.

— Aminteşte-mi, oare „sex sălbatic pe plajă” e pe lista de bifat? mă întreabă băgându-şi mâna pe sub puloverul meu.

— Nu, răspund scoțându-mi mâinile de sub pătură. Dar e acum.

Cândva, după unu noaptea, Mack îmi sărută fruntea apăsat. Patul a ajuns la nivelul optim de confort, atunci când cearşafurile ating aceeaşi temperatură cu a corpului tău şi eşti în extaz. Suntem aici, ca într-un cocon, îmi țin piciorul peste coapsa lui, învăluiți în somnul care stă la pândă. Nu pare deloc că suntem aşa apropiați de doar trei zile. Sau de trei săptămâni sau de trei luni. Pare că suntem aşa apropiați de când lumea, de parcă am şti

că nu mai e nimic dincolo de a ne cunoaşte unul pe altul. Cum se poate? Am stat nişte săptămâni în cabana asta fără să ne atingem, cu secrete împărtăşite pe la colțuri întunecate, cu priviri aruncate de la distanță. Eu şi Mack ne-am legat într-un fel pe care nu l-am mai cunoscut vreodată, ceva cu care nici nu ştiu ce să fac, dacă e să fiu sinceră.

— Unu: prima mea maşină a fost un Chevy camaro de mâna a doua, o maşină de vis, argintie, cu scaune din piele albă, îmi zice. Şi acolo, nicio surpriză, mi-am pierdut virginitatea. Un pact făcut cu Alison White, aveam amândoi şaisprezece ani şi voiam să scăpăm de asta. Maşina aia a fost portalul meu spre bărbăție.

— Băieții şi maşinile lor, şoptesc.

— Doi: l-am văzut pe Springsteen de şapte ori. Niciodată nu mă plictisesc. Mama e mare fan, mă adormea în fiecare noapte cântându-mi „Thunder Road".

— Ai putea fi mai american de atât?

— Şi trei, spune oftând. Tot nu te regret.

Ceva din vocea lui guturală îmi trimite un fior prin tot corpul. Suntem prea obosiți şi prea aproape de somn ca să mai facem sex, dar mă bucur de apropierea noastră, de cum îi simt degetele pe piele. Sexul a fost mereu un act care începe cu un sărut şi se termină brusc, cu o țigară sau un umăr întors. Dar cu Mack nu se mai termină, e un foc care arde până la ultimii tăciuni, nu se mai stinge.

— Ca să ştii, îi spun. Nu o să te regret niciodată.

Mă strânge mai tare în brațe şi trage adânc în nări mirosul meu.

— Ăsta e numărul unu? mă întreabă când mă trage peste el.

— În seara asta, e şi unu, şi doi, şi trei.

Şi uite aşa, trecem de la tăciuni la un foc infernal, care va arde cabana din temelii.

— MACK —
PERFECT PENTRU O VREME

22 octombrie, Salvation Island

— Ei bine, cu siguranță e deschis, spun uitându-mă la ferestrele birtului din josul străzii.

Eu şi Cleo am profitat că nu plouă şi ne-am petrecut după-amiaza plimbându-ne pe insulă, cu o tentativă eşuată de *foraging* din partea ei, o după-amiază glorioasă de fotografiat pentru mine. M-am trezit întorcând aparatul spre ea de multe ori şi de fiecare dată a strălucit ca nişte artificii de 4 Iulie. Habar nu am dacă o să mă uit cu afecțiune la fotografiile astea când mă voi întoarce la Boston sau o să simt că sunt ca o carte ce nu trebuie deschisă, dar fotografiile pe care i le-am făcut sunt unele dintre cele mai bune din viața mea. Ar fi un păcat din punct de vedere creativ. Şi acum se întoarce spre mine, frecându-şi palmele acoperite de mănuşi ca să se încălzească.

— Slavă Domnului! zice. Mor de foame.

Nu ne-am grăbit deloc în plimbarea pe insulă, fiindcă ştiam că venim aici la cină. Dar când intrăm, ne dăm seama că am fost optimişti. E plin de zici că e Anul Nou.

— E loc doar în picioare, şopteşte Cleo, scoțându-şi căciula roşie când se înghesuie în spatele meu ca să închidă uşa.

— Cleo, zice fata din spatele nostru şi ne face cu mâna, punându-şi prosopul pe umăr. Ați venit pentru concursul de tip „cine ştie câştigă”, nu?

Mă întorc spre Cleo şi schimbăm o privire care zice „cum scăpăm de asta”?

— Cleo, Mack, suntem salvați! strigă altcineva.

Delta dă din mâini, de parc-ar face semne unui pilot pentru a-l ajuta să aterizeze pe-un portavion, nu ca şi cum ne-ar arăta pe ce scaune să ne aşezăm.

— Vă rog, veniți în echipa noastră, ca să avem o şansă să câştigăm? Ailsa şi Julia nu mai ajung.

Raff ridică degetul mare şi ni se aduc o sticlă de vin roşu şi o halbă de Guinness, deşi nici n-am apucat să comandăm ceva.

— Se pare că participăm la concurs, zice Cleo descheindu-şi jacheta. Nu

cred că mai apucăm să mâncăm.

— Cred că o să mor de inaniție, îi şoptesc la ureche.

— Deja sunt lihnită.

— Asta e la fel ca hămesită?

— Da, răspunde şi râde când îşi face loc printre mese ținând bine paharul cu vin.

Am un sentiment de camaraderie când o urmez şi-i salutăm pe localnicii pe care i-am cunoscut şi i-am fotografiat aici pe insulă, ca pe nişte prieteni vechi. Oameni care au fost extrem de primitori cu mine, poate, parțial, datorită legăturii mele de familie, dar şi pentru că sunt legitim de mândri de căminul lor şi vor să contribuie la expoziție, să fie siguri că istoria bogată a familiei şi a insulei lor e documentată cum se cuvine. Mi-au oferit darul timpului lor, mi-au împărtăşit poveşti şi folclor care vor aduce la viață imaginile mele când le voi arăta unor oameni la mii de kilometri distanță. O să plec de aici ştiind mult mai bine cine sunt şi de unde vin. Mereu am simțit o legătură puternică cu familia datorită mamei şi bunicii mele, dar să petrec timp aici a făcut să prindă viață amintirile din copilărie pline de sarea mării irlandeze şi de senzația contondentă a pietrelor de sub picioare. O să-i aduc pe băieții mei aici într-o zi şi pe nepoți, dacă voi avea noroc să existe. Mi-e sufletul mai plin când îmi simt rădăcinile într-un loc ca ăsta.

Delta se înghesuie pe banchetă ca să-i facă loc lui Cleo, iar Raff scoate un scaun de nicăieri ca să mă aşez lângă el. Mă chinui să-mi fac loc pentru picioare lângă ale lui Cleo sub masa mică, aşa că ea îşi bagă genunchiul între ai mei. E doar ceva practic, dar nu ai face asta decât cu cineva cu care eşti intim. Nu mă dau la o parte, dar în acelaşi timp, am impresia că ar trebui. De parcă aş face ceva greşit. Nu fiindcă mi-ar fi ruşine. Şi nu din cauza lui Cleo, în niciun caz. Poate mi-e puțin ruşine, dar de mine. Îmi imaginez ce ar zice mama dacă s-ar uita pe fereastra aburită chiar acum. Nu e deloc vreo pudică, dar ştie foarte clar ce e bine şi ce e rău, de la ea mi se trage şi mie, probabil. Cu siguranță, nu mi-am luat busola morală de la tata.

— Hei, Mack, zice Delta. Tu ce ai cânta la karaoke?

Eu şi Cleo ne privim peste masă.

— Doar nu te aştepți să cânt?

Se vede cu ochiul liber că Delta e pusă pe şotii.

— E devreme rău, ştii ce zic?

— Nu cânt, îmi cer scuze, spun râzând ca să schimb subiectul.

Acasă cânt tot timpul, dar probabil fiindcă mi se pare că e datoria mea de

părinte să-i fac pe băieți să râdă.

— Hm, hei, Elvis, trebuie să te contrazic.

— Ce vrei să spui? zice Delta aplecându-se între noi. I-ai cântat vreo serenadă lui Cleo, Mack?

— Mie îmi iese foarte bine o versiune de la „All Shook Up", zice Raff. Am ieşit din multe situații dificile, pot să spun sincer.

— Chiar aşa, intervine şi Delta, de zici că e mătuşa, nu nepoata lui.

Se depăşeşte subiectul căutatului şi mă scarpin în cap, coborând privirea ca să o evit pe a lui Cleo. Încep să cred că a fost o greşeală să venim aici împreună.

— Sper să nu fie prea multe întrebări din sport, zice Cleo. Eu nu mă pricep decât la înot.

— Ați fost la peşteră? zice Raff. Nu am mai coborât acolo de mulți ani.

Eu şi Cleo ne uităm la el.

— Peşteră?

Delta oftează.

— Mergeam des acolo când eram copil.

— E o peşteră la capătul plajei, pe lângă dealul de la cabana Vidra, zice Raff. Poți merge când e reflux, acolo e un ochi de apă care nu se goleşte niciodată. Nu găseşti apă mai pură nicăieri pe lume.

— Nici mai rece, zice Delta. Aş veni cu voi să vă arăt, dar ştiți voi, copilul, spune arătând spre burtă. Nu-i mai place urcatul pe deal. Şi nici apa rece ca gheața.

Raff se înfioară, deşi e cald ca naiba înăuntru.

— Mergeți după stâncile de pe mal, o să ajungeți unde trebuie.

Dau din cap, deodată interesat de un loc nou, secret şi numai bun de fotografiat.

— O să facem asta, amice, mulțumim.

— Şi tu, Cleo? zice Delta. O baie în pielea goală e bună pentru sănătate. Nimeni nu merge acolo jos dacă nu e toiul verii, aşa că n-o să te vadă nimeni.

Apoi adaugă râzând spre mine:

— Niciun irlandez, în orice caz.

Şi se petrece din nou, simt un disconfort de câte ori cineva insinuează că se întâmplă ceva între mine şi Cleo. Dar înghit în sec şi nu pot să mă abțin să mă frec pe ceafă şi să dau din umeri jenat. Cleo zâmbeşte când mă uit spre ea, aşa că mă întorc repede spre Raff ca să mă salvez.

— „Hotel Heartbreak”, zice el. Şi „Wooden Heart”. Omul ăla chiar ştia să farmece fetele, recunosc.

Deci ne-am întors la Elvis.

— Nimic nu se compară cu un bărbat în uniformă, zice Delta.

— Ce mai face mama ta? o întreb agățându-mă de orice.

Nu mă aştept ca Delta să aibă cine ştie ce veşti despre Dolores.

— I-am făcut nişte fotografii minunate când lucra la bibliotecă acum câteva săptămâni, sper să îi placă.

Dintre toți localnicii, Dolores a fost cea mai sceptică să se lase fotografiată.

— E foarte bine, zice Delta. Deşi nu ai crede, după cât se plânge de picioare mereu.

— Las-o în pace, întotdeauna a fost o plângăcioasă, aşa e ea, zice Raff. Sora mea e o femeie bună.

— Tu nici nu locuieşti cu ea.

— Ai tu norocul ăsta, spune Raff uitându-se pe sub ochelari, revenind la relația de unchi şi nepoată.

Îmi place de ăştia doi, e clar că se iubesc şi nu le e frică să spună ce gândesc.

— Femeile, zice Raff, întorcându-se spre mine cu o figură resemnată. Un mister pentru mine.

Mi-e greu să cred că asta a constituit vreodată o piedică pentru el, fiindcă are o față de cuceritor sadea.

Cleo zâmbeşte şi se întinde spre pahar deodată cu mine, aşa că mă atinge pe braț. Eu mi-l retrag repede, prea repede, aşa că scap ultimele picături de bere pe masă. Nu e mare lucru, se şterge repede şi primesc alta, dar îmi dau seama că ea s-a prins că mă simt stânjenit. Doamne, mi-aş dori să fim înapoi la cabană. Mor de foame şi sunt enervat de stres. Cleo îmi prinde privirea peste masă, peste conversația care înfloreşte în jurul nostru, şi pe sub masă, îmi pune mâna pe genunchi. Nu pot să mă abțin, îmi dau piciorul la o parte şi îi zâmbesc pe jumătate, îi rânjesc pe jumătate.

Se lasă pe spate pe scaun şi se uită la mine, cu capul uşor într-o parte, apoi îşi bea tot restul vinului fără să-şi ia ochii de la mine.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă las, zice în timp ce-şi ia jacheta şi se ridică. Nu mă simt prea bine, cred că mă ia o migrenă.

Raff sare de pe scaun.

— E de la atâția oameni şi de la focul ăsta puternic, nu? Le-am zis să nu-

l pornim. Îl opresc şi mai rămâi, da?

Ea îi zâmbeşte şi îl mângâie pe braţ.

— Sincer, nu e de la foc. O să fiu ca nouă după câteva pastile şi nişte băutură.

Dau şi eu pe gât restul de bere şi zic:

— Stai puţin, vin şi eu.

— Nu, rămâi, îmi zice fără să se uite la mine. E mai bine să fiu singură.

În niciun caz nu o voi lăsa să traverseze insula singură, fiindcă relieful acesteia poate fi de-a dreptul periculos pe întuneric. Reuşesc să termin tot Guinness-ul până se apleacă ea să o pupe pe Delta.

Nici nu se uită în urmă când îşi face drum prin birt şi dispare când cineva îmi strânge mâna. Ador abilităţile conversaţionale ale celor de pe insulă, pare că s-au născut cu ele, dar nu te lasă să scapi uşor când vrei să pleci. Până ajung pe stradă cu haina la braţ, Cleo deja e spre capătul drumului. O ajung din urmă sub un lampion înainte ca drumul să treacă la cărarea neluminată.

— Cleo, zic punându-i mâna pe umăr. Aşteaptă.

Ea se opreşte şi se uită la mine.

— Ce era în neregulă, Mack?

Aleg calea uşoară a laşităţii şi mă prefac că nu înţeleg.

— Ce vrei să spui?

Ea se holbează la mine câteva clipe, aşteptând să fiu sincer.

— Ascultă, îmi pare rău, bine? Încerc.

Lumina palidă de la becul stradal îi luminează faţa.

— Ţi-era ruşine, îmi zice.

Nu e chiar cuvântul pe care l-aş alege.

— Nu de tine, îi spun chinuindu-mă să-mi găsesc cuvintele.

— Atunci de noi, îmi zice.

O mângâi pe faţă.

— Cleo, te rog, nu mi-e ruşine de noi. Mai degrabă… când suntem doar noi doi, e uşor. Ştiu că oamenii de aici nu ne vor judeca, dar…

— Pentru ce să ne judece mai precis? mă întrerupe usturător. Poate că insula nu e vreun far al modernităţii, dar nu a rămas în secolul al XVIII-lea, Mack. Nu cred că cineva de aici dă doi bani dacă avem noi o aventură de vacanţă sau nu.

— Eu dau doi bani, spun defensiv. Încă sunt bărbat însurat.

Ea se strâmbă uitându-se în sus şi expiră cu aburi care rămân suspendaţi

în aerul rece.

— Ştii ce, Mack? Fă ce vrei. Tot zici că eşti bărbat însurat, deşi te-ai despărțit de nevasta ta acum mai bine de un an şi ea clar merge mai departe. O să te porți ca un bărbat însurat până când o hârtie o să-ți spună că nu mai eşti. Şi ştii ceva? Probabil, o să te simți în continuare ca un bărbat însurat şi după asta, pentru că nu tu ai decis să vă despărțiți. Şi ştii la ce o să te ducă asta? O să fii acru şi singur, uitându-te la viață de pe margine.

Ne uităm unul în ochii celuilalt. Respiră greu, iar eu sunt rupt pe dinăuntru de tonul neaşteptat de dur al cuvintelor ei.

— Ştii ceva, Cleo? Poate ar trebui să-ți ții sfaturile de începătoare în ale dragostei pentru cititori, eu, unul, sunt un adult.

— Atunci comportă-te naibii ca unul, îmi răspunde cu bărbia ridicată.

Ne uităm unul la altul, iar ochii îi sclipesc în întuneric, furioşi, are pieptul greu şi, Isuse, o doresc atât de subit, că nu mă pot controla. Şi văd că acelaşi lucru i se întâmplă şi ei, valul de furie se transformă în altceva, aşa că o trag în brațe, gura ei o caută pe a mea, oftăm, ne lovim, sărutul e feroce, răsuflarea grea.

— Nu mi-ar putea fi vreodată ruşine de asta, îi şoptesc cu ochii închişi.

— Nu am zis serios lucrurile alea, îmi spune mângâindu-mă pe ceafă.

— Să mergem acasă, îi spun trecându-mi degetele peste buzele ei.

Mult mai târziu, încerc să explic din nou, ținând o şuviță pe deget.

— A fi căsătorit e un obicei greu de rupt, Cleo. Sunt genul de tip monogam. Îmi plac certitudinea, finalitatea din acel „noi împotriva lumii”. Să pierd lucrurile astea din viața mea e ca şi cum m-aş pierde pe mine. Şi mă simțeam singur, incredibil de singur. Apoi am venit aici şi tu mi-ai sărit în brațe, cu buclele tale nebune, umorul tău deştept şi inima cât Jupiter. Dar apoi, în seara asta, să fiu văzut în public, cu tine… am simțit că făceam ceva ilicit. Genul ăla de ilicit ca atunci când am intrat în biroul tatei şi l-am prins făcând sex cu asistenta. Senzația aia incomodă din oase nu e despre tine, nu e despre noi, e despre infidelitate, despre cât de mult rău le face familiilor.

Cleo îşi mişcă uşor greutatea caldă a corpului lângă al meu în pat. Câteva clipe nu zice nimic, dar ştiu că procesează ce i-am spus.

— Nu o să-ți distrugi copiii, îmi zice. Ce se întâmplă aici, între noi, e temporar. Temporar şi perfect. Nu faci nimic greşit, nu încalci nicio promisiune. Iar apoi, când te vei duce acasă… Mack, e decizia ta dacă spui cuiva sau nu, dar nu fiindcă e vreo indiscreție murdară pe care s-o ții pentru tine. Căci nu e. E aici şi acum şi suntem doar noi.

Apreciez mai mult decât îşi imaginează că înțelege.

— Îmi place asta. Temporar şi perfect.

Trasează cercuri cu degetele pe pieptul meu.

— Dacă chiar ai nevoie să rămână între noi, chiar şi aici, pe insulă, pot să fac asta. Cu siguranță, pot face asta. Cabana poate fi globul nostru de sticlă cu zăpadă privat.

Mă omoară, sincer, cu compasiunea şi înțelegerea ei. În capul meu parcă am coborât deja un dom peste cabană, peste golf, peste deal.

— Trebuie să fii cea mai mişto femeie de pe planetă, ştii, da?

— Da, ştiu.

Simt cum îşi coboară genele, ca nişte aripi de fluture pe pieptul meu, aşa că închid şi eu ochii, obosit. Mă simt de parcă aş merge pe o frânghie subțire, între două etape ale vieții mele, iar acum Cleo e plasa mea de siguranță. O să îi spun asta mâine, dacă reuşesc s-o formulez fără să par un ratat.

— CLEO —
SUNT SUFICIENT DE CURAJOASĂ?

23 octombrie, Salvation Island

Azi e ultima mea zi de douăzeci de ani. La revedere fetei care am fost, bun-venit femeii care voi fi. Nu ştiu prea bine cine e ea încă, ce va face sau unde va merge, dar ştiu că îşi va conduce singură barca, fie pe ape liniştite, fie pe valuri. Sper că fără iceberguri.

Cred că sunt pregătită pentru ceremonia de mâine. Oricum, pe cât de pregătită aş putea fi.

Am pus pe hârtie nişte cuvinte, mi-am întins rochia şi acum stau la cafenea cu Delta şi Dolores, încercând să le explic ce înseamnă să mă cuplez cu mine însămi. Delta înțelege, însă Dolores are o față care spune că se chinuie să nu-şi verifice fruntea să vadă dacă are febră.

— Dar nu ai inel, se strâmbă Delta. Aici chiar ai ratat ceva. Trebuia să-l pui la cheltuieli, nu? Ceva cu un smarald imens, nu?

— Nu ştiu, îi spun. Mack zice la fel. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta.

— Căsătoria înseamnă mai mult decât bijuteriile, Delta, zice Dolores împăturindu-şi şervețelul.

— Adică un mire? nu mă abțin pentru că îi e scris pe față.

— Totul e foarte neobişnuit, spune Dolores alegându-şi cuvintele cu grijă, dar e clar că trebuie să creadă că mi-am pierdut mințile; nu mă simt jignită.

— Totul e foarte romantic, oftează Delta. Eu nu mă iubesc destul cât să mă mărit cu mine.

— Delta, ar trebui să te iubeşti, spun punându-mi palma peste a ei, uimită de subita ei deznădejde.

Pare să emane încredere şi pozitivitate; nu-mi place gândul că la interior nu e ce se vede la exterior. Mă gândesc la tatăl copilului ei, amărâtul ăla care joacă jocuri pe computer şi merge pe scuter şi parcă o admir şi mai mult că a decis să nu rămână cu el. Nu are cum să fie uşor să te întorci acasă însărcinată şi fără bărbat.

— O să ai şi văl? mă întreabă Dolores, deloc convinsă.

Delta îi aruncă mamei sale o privire furioasă.

— Cine să i-l ridice, mamă?

Dolores îşi trece mâna peste cocul ei perfect, în mod clar neimpresionată.

— Eu am avut văl. De fapt, încă îl am. Ai vrea să-l porți? spune uitându-se iar la mine şi apoi la Delta. Mă îndoiesc că îl mai foloseşte cineva până mor.

— Ascultă, mamă, nu e frumos ce faci. Ai prefera să mă mărit cu Ryan Murphy doar ca să ai reducere la pâine? Să-ți zic ceva, de ce să n-o fac pentru o filmare din-alea cum au celebrităţile, aş arăta fabulos.

Ochii verzi îi lucesc de furie.

— Pot să folosesc vălul ca să-mi acopăr părțile intime, să nu-l fac pe Mack să roşească.

— Mack?

— Păi, cine se pricepe mai bine? râde Delta.

— Nu faci tu nimic de genul ăsta cu vălul meu frumos, spune Dolores. Sunt 12 metri de dantelă Donegal curată ca zăpada, să ştii, făcută de cele mai bune croitorese ale vremii. Chiar că m-am simțit ca o prințesă cu el.

— Da, mamă, arătai chiar ca un star de cinema.

Poate că Delta şi mama ei par să se certe, dar dincolo de suprafață, e clar cât de mult se iubesc.

— Cred că trebuie să plec. Am venit doar pentru tort.

— Tortul de nuntă? zice Dolores, fără să-şi piardă speranța.

— Doar tort, chiar nu e genul ăla de nuntă.

— Normal, răspunde ea.

Dolores zâmbeşte forțat, de parcă ar fi dezamăgită de mine în numele mamei mele, care, să fie clar, crede că asta nu e decât un truc de PR al lui Ali şi nu i-a dat mare importanță. Nu e vina ei. I-am zis totul în linii mari şi vagi, nimic despre emoțiile şi sentimentele ascunse. Nu ştiu dacă ar înțelege ce simt despre trecerea la treizeci de ani sau despre sentimentele îngropate legate de faptul că i-am supraviețuit tatei. Ne e greu să vorbim despre el, ea îl ştia atât de bine, eu atât de puțin. Nu avem amintiri comune plăcute pe care să le depănăm. Ca să nu mai zic de cele pe care nu mai avem ocazia să le trăim. El nu mă va conduce la altar, ea nu o să-l vadă ținându-şi discursul de tată al miresei. Ies din cafenea şi îmi trag gluga pe cap fiindcă plouă. O să fiu udă leoarcă până ajung la Dealul Plângerii.

— Eşti udă, spune Mack când ridică ochii din laptop după ce mă aude intrând în cabană.

Râd şi încep să-mi scutur jacheta din care curg picături, iar el întinde

mâna să mă tragă în casă.

— Ce-ai zice să mergem într-o aventură?

E o întrebare ciudată.

— Depinde. Ce fel de aventură?

— Una care presupune să căutăm peştera şi să înotăm?

E ultima zi a unei decade pentru mine şi vreau să o petrec în stil mare. Dau din umeri.

— De ce nu?

Peştera nu e deloc aşa greu de găsit, dacă ştii că e acolo. Apa s-a retras cât să se vadă intrarea şi ar trebui să avem câteva ore să ne mişcăm în siguranţă. E ceva liniştitor în flux şi reflux, nu ai de ales decât să te mişti în ritmul insulei; e atât de diferit de Londra, unde sunt un milion de note şi poţi alege pe care să dansezi în orice moment. Iubesc timpul meu londonez, dar faptul că m-am îndepărtat de el m-a făcut să realizez că sunt gata să-l las în urmă. Mai mult decât pregătită, de fapt, chiar am nevoie să plec. Am nevoie de un sanctuar de linişte, calm, claritate. O vreme, am nevoie de apă în pahar în loc de tequilla.

— Ai grijă pe unde calci, spune Mack întinzându-mi mâna pe la spate. E alunecos pe aici.

Ne facem drum peste stâncile pline de alge şi ne ducem tot mai adânc spre deschiderea largă a peşterii, tot mai departe de lumina zilei. Când mi se obişnuiesc ochii cu umbrele, îmi dau seama că pe toţi pereţii sunt desene. Nimic antic, scrijelituri făcute de localnici, desene de copii şterse, pe lângă altele mai sofisticate. Sunt scrise şi câteva nume, pe unele le înţeleg, pe majoritatea nu. Cineva a scris *Slánú,* şi fiecare literă e decorată cu împletituri şi flori. Mă apropii ca să mă uit la o imagine superbă a unei corăbii de război cu velele în vânt. Sunt destul de aproape ca să văd că e semnată.

— Julia a pictat asta, spun urmând cu degetul vârful corabiei. Soţia Ailsei.

Mack îşi trece şi el degetele peste peretele de stâncă.

— Parcă s-ar mişca, îmi spune şi are dreptate.

Unduirile peretelui trezesc la viaţă imaginea. Mă dau la o parte când îndreaptă aparatul foto spre ea.

— Nu ai zice că poţi să ascunzi ceva cât un ochi de apă aici, nu? spun uitându-mă înainte, unde peştera se împarte în două direcţii.

— Tu încearcă pe partea asta, eu încerc aici. Strigă dacă o găseşti primul.

— Doar nu te duce prea departe şi nu face nimic prostesc, îmi răspunde.

— Ți se pare că sunt genul care îşi asumă riscuri prosteşti?

— Ai venit pe o insulă de la mama naibii ca să te măriți cu tine însăți, zice dând din umeri.

— *Touché.* Mai bine decât să fiu plicticoasă.

— Mult mai bine, răspunde şi îşi trage lanterna de cap din buzunar, apoi mi-o prinde mie. Gata. Fii atentă.

Nu îl contrazic, are dreptate. Mă ridic pe vârfuri şi îl sărut, prinzându-l de gulerul hainei.

— Cleo, mă orbeşti, îmi zice râzându-mi pe buze.

— Ne vedem în zece minute, dacă nu găseşte niciunul piscina.

Se uită la ceas.

— Avem un plan.

Găsesc prima ochiul de apă. Cărarea se îngustează spre dreapta, apoi se deschide şi îşi dezvăluie secretul, iar eu trebuie să mă abțin să nu țip. Aproape orice loc din Salvation are un element magic, dar realitatea paradiziacă de aici depăşeşte orice imaginație. De undeva, de deasupra, o rază subțire de lumină umple apa de stele şi sunt redusă la tăcere de liniştea peşterii. Pare ireal. Mă uit la apă şi simt cum o idee prinde formă în mintea mea. E rece ca într-un congelator aici, dar chiar mi-ar plăcea să îmi amintesc de ultima zi de douăzeci de ani şi de cât de îndrăzneață eram.

Mă legăn de pe un picior pe altul, conştientă că nu am prea mult timp până să vină Mack după mine. Îmi deschid cu mişcări sprintene fermoarul la geacă. Ştiu că o să îngheț de frig, dar în secunda asta nu simt nimic, pentru că adrenalina îmi curge prin vene şi mă încălzeşte pe dinăuntru când încep să mă dezbrac. Haina, puloverul, ghetele, blugii, până rămân doar în chiloți. O clipă mă opresc, nesigură ce să fac. Oare am destul curaj? Mă gândesc la maiestuoasa corabie a Juliei, întoarsă spre tărâmuri necunoscute, iar asta îmi dă destul curaj să scap de ultimele lucruri de pe mine. Mă simt exaltată şi vie, unul dintre cele mai eliberatoare lucruri pe care le-am făcut vreodată. Întind un picior şi îmi bag degetele în apă. Isuse Hristoase, e mai rece decât la Poli.

— Cleo, eşti…

Tresar când aud vocea lui Mack, mă întorc şi îl văd cum vine după colț.

— Ah… deschide gura să spună ceva, apoi o închide iar, în mod evident complet surprins. Ai găsit-o deja.

— Da.

— Şi ți-ai scos toate hainele.

— Aşa am făcut, îi zic, deşi îmi tremură colțurile gurii de râs pentru că americanul solid şi încrezător e prins pe picior greşit şi se uită ca un adolescent tâmpițel, apoi priveşte în spate.

— Vrei să te las singură? mă întreabă. Părea că te bucurai de un moment de singurătate.

Mă gândesc la propunerea lui. Are dreptate, aveam un moment numai al meu. Îmi îndrept umerii şi las aerul rece să-mi întărească sfârcurile. Nu cred că m-am mai simțit aşa de femeie vreodată ca în momentul când îmi prind părul şi mi-l dau pe după umeri.

— Mack, azi fac douăzeci de ani şi 364 de zile. Mă simt magnific şi o să mă bag în apa asta acum. Şi mi-aş dori mult să rămâi şi să mă fotografiezi.

Când înghite în sec, se aude tare în liniştea absolută de aici.

— Pot să fac asta pentru tine, îmi spune oarecum sexy, dar şi pe un ton care-mi arată că e autentic emoționat de faptul că i-am cerut să documenteze acest moment din viața mea. Dar probabil n-ar trebui să stai înăuntru prea mult, nu vreau să devină un obicei să te salvez din ape înghețate.

Zâmbesc şi îl privesc drept în față o lungă secundă, apoi închid ochii şi trag adânc aer în piept ca să-mi fac curaj. Simt cum mi se lipeşte aerul de piele ca un sclipici. Sunt o rază de magie pură. Mă conving să sar în apă cu totul, pentru că ştiu din experiență că e singurul mod sănătos de-a o face.

— Dumnezeule, strig şi clipesc des ca să scap de picăturile de pe gene. Mack, e chiar gheață! Cred că o să mor!

Mack e pe vine, cu aparatul foto ridicat, şi îmi face semn că e bine, în timp ce eu chicotesc de şoc curat, înghețată până în oase, înot la suprafața apei, apoi mă las pe spate, plutesc încântată, activată, vie. Vreau să prindă fiecare mişcare cu aparatul foto, să vadă femeia care şi-a lăsat hainele pe pietre ca o piele de şarpe, să înregistreze cumva acest extaz ca să mă pot întoarce la el când ajung acasă, să-mi amintesc cine eram în momentul ăsta, pentru că vreau să fiu versiunea asta a mea pentru totdeauna.

— Nu cred că mi-a mai fost vreodată aşa de frig, îi zic înghesuită pe colțul canapelei, cu o ciocolată fierbinte în brațe.

— Nici când ai căzut în ocean?

Mack e în fotoliu, lângă mine, cu laptopul pe genunchi. A făcut focul cât am stat îndelung în baie şi de-abia acum simt că temperatura internă mi se apropie de normal.

— Atunci a fost mai rău şocul decât frigul, îi răspund. Azi am ajuns la un cu totul alt nivel.

N-a zis prea multe, se tot uită prin pozele din peşteră. Eu nu le-am văzut încă. Nu ştiu dacă ce am simțit s-a tradus în fotografii sau dacă arăt ca o femeie nebună care se bălăceşte într-o baltă întunecată. Apoi Mack întoarce ecranul spre mine.

— Asta e preferata mea.

Nu pot să zic nimic câteva clipe care par nesfârşite. E probabil cea mai frumoasă fotografie care mi s-a făcut vreodată. Stau pe spate, pe apă, părul pluteşte pe lângă mine, la suprafața ei, am ochii închişi, brațele întinse în lateral. Zâmbesc, complet pierdută, savurând momentul. Sunt o femeie a peşterii, sunt regina mării, sunt o forță a naturii.

— Mulțumesc, îi spun. Mă bucur că erai acolo.

Închide laptopul şi se aşază pe canapea lângă mine.

— Şi eu. Nu am mai văzut pe nimeni aşa, niciodată.

Îmi pun cana goală pe podea şi ne întindem împreună, încălziți de flăcările din şemineu. De câte ori o să mă gândesc la ultima mea zi de douăzeci de ani, o să-mi amintesc focul şi gheața, corabia de război a Juliei pe peretele peşterii şi femeia care am devenit când am înotat în apa aia.

— CLEO —
PREAIUBITUL MEU SINE

24 octombrie, Salvation Island

Zeii vremurilor noastre au decis să dea la o parte norii de ploaie în onoarea celei de-a treizecea aniversări ale mele. Sunt trează de aproape zece minute, dar rămân în confortul patului cald, în zona tampon dintre dormit şi anxietatea legată de ziua care urmează. Mack nu era aici când am deschis ochii, dar vine miros de cafea de pe aragaz şi focul e proaspăt în şemineu.

— La mulți ani, Cleo! spun în liniştea cabanei. Te iubesc.

Sună ciudat. Dar azi e vorba despre acceptarea de sine, iar asta înseamnă dragoste, deci încep ziua cum trebuie.

Rochia atârnă pregătită, o nebunie din bumbac alb *vintage.* Cum stau aşa, în pijamale, simt cum mă cuprinde tremurul plăcut al aşteptării. Mă întreb cum e să te trezeşti chiar în ziua nunții tale? Cum e să ştii că, peste câteva ore, vei jura să îți petreci restul vieții cu cineva? Oare aş fi un pachet de nervi sau doar plină de bucuria de a fi sigură de ce fac? Cred că depinde de persoana cu care m-aş mărita. Un lucru ştiu sigur: nu o să mă las baltă în fața altarului. Odată, am mers la o nuntă unde mireasa şi-a părăsit mirele în fața altarului, una care s-a transformat într-un adevărat circ. Din fericire, nu era o persoană apropiată, dar tot mi s-a făcut frică rău. Mi se pare inutil de crud să laşi lucrurile să ajungă aşa departe înainte să fugi; sărmanul tip era terminat. Dar şi cele mai bune căsnicii se termină, uneori, mai devreme decât te-ai aştepta.

Mama trebuie să se fi trezit plină de speranțe în ziua nunții, fără să ştie că va avea parte doar de câțiva ani prețioşi alături de bărbatul pe care îl adora. Apoi mai e Mack; şi el sigur se aştepta ca povestea lui de iubire să dureze mai mult. Oare ar mai fi trecut prin toate dacă ar fi ştiut ce îi aştepta? Sau ar fi preferat să fie singuri, să evite suferința? Poate că, până la urmă, fac ce trebuie. Am destulă încredere în mine că nu o să-mi frâng inima.

Mă întreb unde s-a dus Mack când traversez bucătăria ca să iau cafea. Aseară am adormit pe canapea şi m-a trezit puțin după miezul nopții, mi-a şoptit urări de la mulți ani în timp ce mă ducea pe brațe în pat. Dacă e să aleg cum să încep un nou deceniu de viață, asta ar fi fost în top. Iau o pătură să mi-o pun pe umeri, îmi trag nişte papuci în picioare şi ies pe verandă să-

mi umplu plămânii de aerul proaspăt din Salvation. Mă las pe balustradă, ținând cana fierbinte între palme să mă încălzesc, şi văd că cineva, normal că Mack, a scris numărul 30 pe plajă, cu scoici, două cifre mari care vor rămâne acolo până când apa le va acoperi de nisip. Mă cuprinde emoția.

La Londra, ziua mea ar însemna o furtună de mesaje, apeluri, cadouri pe birou, cocktailuri într-un bar zgomotos mai târziu. Sunt tot mai fericită de decizia de a nu-mi mai verifica telefonul cât sunt aici, nu vreau intruziunea acelei vieți normale azi. O țin la curent pe Ali prin e-mail şi am vorbit cu mama pe FaceTime de câteva ori de la cafenea, ea e singura de care mi-e teamă să nu se simtă neglijată. Am deja la mine vederea şi cadoul de la ea, mi le-a trimis aici de dinainte să plec.

Afară mă întâmpină delfinii, de parcă ar şti că azi e ziua mea şi au venit să-mi facă urări. Mă uit la ei câteva clipe, vântul îmi răceşte obrajii şi am un sentiment de pace profundă. Am făcut treizeci de ani.

— Bună dimineața! strigă cineva, mă întorc şi o văd pe Brianne apropiindu-se cu ceva în mâini. La mulți ani! Am făcut asta pentru tine.

Zâmbesc, surprinsă să o văd. Iar ea îmi întinde o cutie.

— Brianne, ce drăguț din partea ta, mulțumesc, îi spun când ridic capacul şi văd că mi-a făcut un tort, decorat cu un galben ca de gălbenuş şi floricele şi numele meu.

Sunt şi câteva lumânări pe acolo. Mama o să fie mulțumită când o să-i spun, mereu mi-a zis că aduce ghinion să nu sufli în lumânări de ziua ta. Mă tot holbez la tort, aproape că mi-am pierdut glasul de emoția trezită de gestul ei.

Brianne zâmbeşte şi ea, aproape timid.

— Vino la tricotat luni şi spune-ne cum a mers totul, bine?

— Sigur, spun dând din cap.

— Mult noroc azi. Trebuie să fug, să deschid magazinul la timp.

O trag spre mine şi o iau în brațe.

— Mi-ai luminat dimineața, îi zic şi ea se înroşeşte de plăcere când îmi face cu mâna, pornită deja spre drumul de întoarcere.

Ce persoană amabilă e; tortul e aşa drăguț, cred că i-a luat secole să-l facă. Nici nu m-am gândit la lucrurile obişnuite pentru o aniversare azi, m-am concentrat doar pe ceremonie.

Îmi iau cafeaua şi mai stau nemişcată câteva minute, rezemată de balustradă, în liniştea de pe verandă, ca să îmi mai adun gândurile.

— Bună dimineața, Cleo!

O altă voce. Mă întorc iar spre cărare şi o văd pe Dolores.

Încerc să-mi maschez surprinderea cu un zâmbet când cobor de pe verandă ca să o salut.

— Dolores, îi zic, nefiind sigură dacă se cade s-o îmbrățişez. Ce te aduce pe aici?

— Copila aia a mea ar fi vrut să vină. A trebuit să-i promit că îți aduc astea sau ar fi fătat copilul aici pe deal, fii atentă ce-ți zic.

Apoi deschide o geantă din iută frumoasă, care îi atârnă de umăr. Scot un murmur când Dolores îmi întinde o coroniță din flori de câmp.

— S-a gândit că toate culorile astea o să arate bine pe părul tău.

— Spune-i că e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Delta a împletit frunze de dafin şi flori de câmp în jurul unui fir subțire de cupru, e atât de ştrengar şi boem, perfect pentru ea şi, cumva, perfect şi pentru mine.

— Chiar îmi place mult.

Dolores dă din cap. Apoi se uită la mine cu o nesiguranță care nu o caracterizează, în timp ce eu pun coronița pe cap, iar ea bagă mâna în geantă după altceva.

— Asta a fost a surorii mele mai mari, zice întinzându-mi un mic săculeț albastru din bumbac. Nici ea n-a respectat regulile niciodată, mereu se băga în câte o prostie.

E un soi de compliment, dar nu e niciun compliment, însă, oricum, nu cred că Dolores o spune cu rea intenție.

— Ce frumos din partea ta, spun deschizând săculețul. Chiar nu mă aşteptam la nimic de la nimeni. Şi Brianne a venit aici cu un tort…

Dar mă opresc când văd inelul roz-auriu Claddagh în palma mea. Îmi ridic privirea spre Dolores.

— S-ar putea să nu îți vină, îmi zice. Sora mea era o femeie destul de grasă.

Înghit în sec râsul amestecat cu lacrimi, pentru că Dolores poate fi atât de generoasă şi de crudă în acelaşi timp.

— Dolores, nu ştiu ce să zic… eşti sigură? Nu e moştenire de familie? Eşti atât de generoasă.

— Bernadette a avut mai multe bijuterii decât regina Angliei, aducea mereu lucruri când venea din călătoriile ei scumpe. O mânca pielea pe aia, mereu căuta următoarea aventură, îmi zice brusc. Şi acum hai şi cu tine, mâna stângă pentru romantism, mâna dreaptă pentru prietenie.

Mă lupt cu impulsul de a o lua în braţe, pentru că nu e absolut deloc genul ei. Îmi place ce aud despre Bernadette, şi-mi propun să o întreb pe Delta mai multe despre ea când o să am ocazia.

— Mâna dreaptă să fie, atunci, îi spun şi amândouă ne ţinem răsuflarea când încerc inelul pe mâna dreaptă. E prea mare pentru inelar, dar stă numai bine pe degetul mijlociu.

— Gata, spun şi îi arăt mâna cu degetele răsfirate. Iată că am inel până la urmă.

Dolores clipeşte, se uită la mâna mea, apoi la florile de pe cap.

— Şi flori.

Îi zâmbesc.

— Chiar ca o mireasă în pijama şi cu pătură pe umeri, nu? Nu-ţi face griji, cel puţin am o rochie ca lumea.

Se uită la mine în modul ăla care-mi aduce din nou aminte de mama, un amestec de exasperare şi ceva spre afecţiune. Poate că totuşi se simte un soi de părinte surogat când sunt aici, pe insulă.

— Ai grijă, Cleo, îmi spune încet.

Mă uit la inelul de pe deget, aproape în lacrimi.

— O să am.

O văd îndepărtându-se pe cărarea spre cabană, cu spatele drept şi o eşarfă din plastic transparent care îi protejează coafura *à la* Jackie O. Insula asta îmi aduce surpriză după surpriză, mai ales din partea oamenilor ei.

Îmi dau seama că mi s-a răcit ultima gură de cafea, aşa că o vărs peste balustradă, apoi intru în cabană şi aşez florile şi inelul, atentă, pe masă lângă tort. Toate elementele unei nunţi tradiţionale, mai puţin un partener. Dar nu o să las niciun gând melancolic să mă cuprindă, azi e zi de sărbătoare. Mă aşteaptă o baie caldă şi apoi o nuntă de o persoană pentru care să mă pregătesc.

— Mic-dejun aniversar?

L-am auzit pe Mack întorcându-se cât eram în cadă, iar când am ieşit din baie am văzut că a întins masa cu flori, cafea proaspătă, croasante, o carafă cu suc de portocale şi pâine prăjită. A adus şi somon. Mack îmi trage scaunul, aplecându-se uşor.

Mă uit la el şi zâmbesc, mă priveşte şi el zâmbind.

— La mulţi ani, Cleo!

Miroase a briza mării şi a condimente când se apleacă să mă sărute, iar

eu trag adânc aer în piept.

— Ce dezmăț, mulțumesc, îi spun în timp ce el se întoarce spre cuptor.

— E o zi specială, zice uitându-se peste umăr.

Poartă un tricou alb cu mânecă lungă, genul flauşat pe care îl pui pe tine ca pe o a doua piele, ceva ce se purta şi în anii 1930, şi se poartă şi azi. Deodată îmi imaginez că suntem localnici pe insulă dintotdeauna, un cuplu de tineri care stau la o masă simplă, cu o vază simplă cu flori între noi.

— Tu le-ai cules? întreb atingând petalele de un roz-deschis ale florilor pe care le recunosc de la marginea plajei.

— Da, în dimineața asta, spune Mack punându-mi un ou pe farfurie. Tot eu am prins şi peştele, zice mimând că aruncă plasa.

Mă uit la somonul afumat.

— Proaspăt din magazinul lui Brianne, nu?

Îşi ia aparatul foto ca să pozeze masa înainte să rânjească şi să îşi ia tacâmurile.

— Cam aşa ceva.

Vorbim relaxat despre planurile mele pentru azi în timp ce mâncăm, ne dăm sarea de la unul la altul, împărțim ultima felie de pâine prăjită, ne mai turnăm cafea, ținem radioul pornit pe fundal. Din când în când, mi-aş dori să pot apăsa butonul de pauză pentru viață, ca să lungesc momentul. Acum e unul dintre acele momente.

Mack a ieşit pe verandă cu aparatul foto şi cu trepiedul. Mi-a spus că vrea să se organizeze, dar cred că, de fapt, îşi doreşte să-mi lase nişte spațiu să mă pregătesc. Apreciez intimitatea. M-am spălat şi mi-am uscat părul ca să stea în bucle largi. M-am şi machiat puțin, pentru că o fată nu se mărită fără rimel nici când se mărită cu ea însăşi.

Am emoții, ceea ce ştiu că pare o nebunie, dar ce se întâmplă azi… de asta am venit aici. Când vorbeam cu Ali despre cum va fi ziua asta, în fiecare scenariu eram întotdeauna singură. Nu era niciun american care să-mi facă mic-dejun, niciun localnic care să-mi ofere cadouri surpriză, doar eu, aici, singură, ca să-mi modelez ziua după cum doresc. Şi nu că n-aş aprecia mărinimia celorlalți azi, chiar o apreciez, dar s-a ivit acum o neaşteptată anxietate provocată de performanța mea, acum că sunt atâția oameni conştienți de ce fac. Nu vreau să mă simt nici prostuță, nici şarlatană, pentru că, cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât am investit mai mult emoțional. E ceva important pentru mine.

Ieri, la peşteră, ne-am luat un rămas-bun perfect pentru când ai douăzeci

şi ceva de ani. Vreau ca şi azi să mă simt la fel de bine, să mă bucur pe deplin de cei treizeci de ani ai mei. M-am gândit mult unde să-mi ţin ceremonia şi, tot aşa, prezenţa lui Mack schimbă lucrurile. Poate aş fi ales veranda, dar nu mai pare potrivită, e mai mult a noastră decât a mea după numeroasele ore petrecute acolo, împreună, bând cafea şi vorbind despre câte-n lună şi-n stele. Acelaşi lucru e valabil şi pentru plaja noastră. Iar bolovanul din vârful Dealului Plângerii pare exhibiţionism. Nu mă decisesem până ieri, până am vizitat peştera ascunsă, când mi s-a arătat locul perfect. Dincolo de intrarea în peşteră, este un mic colţ de plajă, adăpostit de nişte bolovani roşi de intemperii. Nu e chiar un cerc de pietre, dar tot are un iz de simbolism plăcut. Am văzut cum şi creierul de fotograf al lui Mack intrase în priză.

— Cafea? întreabă Mack ieşind pe verandă.

De zile întregi deja, nu mai lasă focul din şemineu să se stingă, aşa că până şi pereţii din piatră ai cabanei sunt calzi la atingere acum.

— Sau nişte şampanie aniversară?

— Hai să aşteptăm până după.

O să bem, în sfârşit, şampania pe care-am găsit-o în frigider când am ajuns, sticla care îi aştepta pe tinerii însurăţei veniţi în luna de miere. Aştept cu entuziasm după-amiaza asta, aproape cu trepidaţii, dar abia aştept şi să mă întorc aici mai târziu, să-mi petrec seara în locul ăsta cald şi paşnic. Şi mă bucur că n-o să fiu singură în seara asta. Pentru moment, încerc să nu mă gândesc mai departe de ziua asta, încerc să nu număr zilele până voi fi, în sfârşit, singură. E amuzant; am consumat atâta energie şi furie aşteptând ca Mack să plece, iar acum încerc să-mi îngrop capul în nisip şi să nu mă gândesc la faptul că va pleca în curând. Altă coincidenţă legată de nimic: păsările flamingo îşi îngroapă capul în nisip.

— Cine eşti tu, creatură preaminunată, şi ce ai făcut cu Cleo? întreabă Mack rânjind când, peste un timp, ies din dormitor şi mă pregătesc să plec.

Mă simt cu adevărat specială. Azi m-am îngrijit mai mult, mi-am luat timp să mă bucur de ritualul pregătirilor. Aici e uşor să te înfofoleşti şi să umbli nemachiată, aşa că a fost o plăcere să-mi reamintesc bucuria pe care mi-o aduce să mă dau cu rimel, să-mi fac unghiile, să mă dau cu loţiune de corp. Mi se pare un lux să-mi ţin părul despletit. Cu siguranţă, o să mi se lipească de glossul de buze când îl va bate vântul, dar e în regulă.

— E prea mult? îl întreb pe Mack, trăgându-mă de tiv.

Rochia e atât de frumuşică, m-am simţit romantică de cum mi s-a aşezat

pe corp. Micii nasturi care coboară pe corsaj îmi ridică pieptul, îl fac să arate ca într-un film de epocă. Are o croială feminină şi nostalgică, absolut perfectă pentru ocazie.

Mack ia coronița de flori în timp ce mă apropii de el.

— Nu e prea mult, îmi spune când îmi aşază florile pe cap, apoi se dă un pas în spate. Ia să te văd.

Fac o mică piruetă în picioarele goale şi, când ajung iar cu fața la el, se întinde şi mă ia de mâini.

— Arăți… arăți senzațional, Cleo. Puternică şi moale, o adevărată femeie a insulei. Acum du-te şi fă în aşa fel, încât să fii mândră de tine, în primul rând, tu însăți.

E discursul de încurajare de care nu ştiam că aveam nevoie. Nu mă întind să îl sărut, fiindcă în după-amiaza asta totul e despre mine şi mi s-ar părea aproape o trădare să o transform în ceva despre noi. Îmi bag uşor mâinile în cardiganul meu mare, bleumarin. E plin de stele argintii şi aproape la fel de lung ca rochia; iar la uşă mă opresc ca să încalț cizmele din cauciuc cu dungi galbene.

— Nu ştiu cum, dar îți iese combinația asta, spune Mack. E un amestec de prințesa din pădure şi regina războinică.

E o descriere bună, m-am temut că cizmele o să mă ducă de la doamnă la cerşetoare dintr-un foc. Iau coşul în care am împachetat câteva lucruri pe care poate le vreau cu mine: vederea cu urări şi cadoul de la mama, discursul la care am tot lucrat, inelul de la Dolores, alte lucruşoare.

E o zi fără nori, cu un cer albastru curat, vântoasă, una dintre cele mai frumoase de când am venit aici. Partea pretențioasă din mine speră că tata a suflat în alte zări norii de ploaie. Cred că mi se cuvine să îi dau tatălui meu puteri supranaturale în ziua nunții mele.

— Acum sunt gata, îi spun lui Mack.

— Vrei să merg cu tine o porțiune de drum?

— Nu, mă descurc, îi răspund dând din cap. O să fii aici când mă întorc?

— Vrei să fiu aici?

Nu îmi cere să am nevoie de el. Mă întreabă de ce am nevoie.

— Mi-ar plăcea. Dacă n-ai treabă.

Îşi aşază mâna peste a mea, pe balustradă.

— Nu am treabă.

— Bine atunci.

Dau iar din cap. Mă uit la el, observ cum razele soarelui se joacă în ochii

lui de culori diferite şi îi încălzesc părul de culoarea nisipului. Pare cumva mai înalt, mai lat în umeri, stoic şi sigur alături de mine. Am iar acel sentiment de déjà-vu, de parcă am păşi pe urmele localnicilor de acum mulți ani. Dacă mă întorc spre el când mă îndepărtez, oare va fi în cămaşă cu mâneci bufante şi bretele, cu mâinile murdare de pământ? Îmi îndrept spatele şi o iau pe plajă, bucuroasă la gândul că mă va aştept acolo când mă voi întoarce.

Simt cum îmi bate inima mai tare când mă strecor printre bălțile dintre pietre, păşind uşurel ca să nu alunec sau să nu strivesc melcii delicați care se agață de suprafețele lucioase, iar coşul mi se leagănă agale în briza mării. Am avut dreptate cu părul lipit de glossul de buze, dar nu mă deranjează, pentru că văzduhul e albastru, cizmele mele au dungi galbene ca de ciuboțica cucului şi sunt copleşită de neaşteptata bunătate a oamenilor care erau nişte străini înainte să vin aici. Momentul ăsta, după-amiaza asta, atât am aşteptat. Pentru asta sunt aici şi nu plouă cu găleata, nu am nicio premisă să eşuez, o să fie magnific şi o să fie totul aşa cum am visat, de ce nu ar fi? O exaltare paşnică îmi înfloreşte în piept când trec printre bolovani şi îmi aşez coşul pe nisip, în alcovul umbrit.

— Sunt aici, şoptesc. Sunt aici.

M-am prezentat. Nu m-am părăsit în fața altarului. Ca orice altă femeie singură pe care o ştiu, am pe laptop o listă de cântece de încurajare pentru momentele când am nevoie să mă simt puternică; iar acum, frânturi din ele mi se amestecă într-un soundtrack în cap. Marşul meu nupțial alternativ. Da, Lady Gaga, sunt pe drumul spre glorie şi da, Alicia Keys, chiar sunt cea mai tare.

Îmi las cizmele lângă coş şi merg desculță pe mal, simțind nisipul umed şi rece pe tălpi. Câteva clipe, rămân acolo şi las spuma mării să-mi cuprindă vârfurile degetelor, închid ochii, continui să trag aer în piept, număr când expir şi când inspir, îmi găsesc centrul. Nu mă grăbeşte nimeni.

Când deschid ochii, îmi las timp să cuprind senzațiile fizice produse de lucrurile din jur: briza răcoroasă pe chipul meu, dansul ştrengar al rochiei în jurul genunchilor, şocul apei reci ca gheața pe degetele de la picioare. Îmi îndepărtez picioarele puțin mai mult, strâng pumnii şi mi-i pun în şolduri, îmi îndrept spatele, ridic bărbia. Postura supereroului, pe care o ştiu dintr-un episod vechi din *Anatomia lui Grey:* una dintre doctorițe adopta postura asta înainte să intre în operație ca să salveze viața cuiva. Sună prea dramatic să spun că am venit pe Salvation Island ca să îmi salvez viața, dar mi-am dat

seama în timpul petrecut aici că trebuie să mă eliberez din colivia mea de aur din Londra. Ce fac eu acum e să-mi trag un scaun, să-mi torn o cană de ceai şi să îmi pun o întrebare crucială… Ce vreau de la restul vieții mele? Sau, dacă asta e prea mult, ce vreau să fac mai departe?

— Uite o foaie de hârtie goală, scrie-ți povestea, Cleo. Scrie următorul capitol, spun tare, tot în postura de superfemeie, la marginea apei. Fă-ți nişte promisiuni. Spune-i vântului secretele tale şi oceanului visurile tale.

În orice alt loc, în orice alt moment, poate m-aş fi simțit penibil să vorbesc singură, dar nu azi. Azi mă simt pură şi golită de tot, de parcă aş lăsa toate presiunile şi sentimentele negative să îmi iasă prin tălpi; iar de câte ori mă spală apa mării, ia cu ea tot mai multe dintre lucrurile care mă trăgeau înapoi. Nu sunt o persoană care să practice religia, dar e aproape o experiență religioasă să mă simt aşa reînnoită, aşa susținută de natură.

Nu se vede nicio barcă la orizont, nicio persoană în depărtare. Mack mi-a zis că a găsit un loc undeva sus, pe stânci, ca să facă poze, dar, aşa cum mi-a promis, nu îl pot vedea. În momentul ăsta mă simt de parcă toată planeta e a mea. Mă întorc spre luminiş şi iau un băț de lemn. Îl folosesc ca să fac un cerc mare în nisip, apoi iau perna pe care am adus-o cu mine ca să nu mă ud. Mă aşez cu picioarele încrucişate, îmi îndrept spatele, vertebră cu vertebră. Profesoara mea de yoga ar fi mândră de mine dacă m-ar vedea acum. Cred că arăt mai mult decât spiritual. Mă întind spre coş şi scot ce e înăuntru în jurul meu, în cerc. O vedere cu urări şi cadoul de la mama. Săculețul din bumbac de la Dolores. Sunt surprinsă să găsesc şi o butelcuță din argint, whisky de la Mack ca să mă încălzesc. Şi, la final, despăturesc hârtia pe care mi-am făcut notițe, o netezesc pe genunchi şi o țin bine de colțuri ca să n-o ia vântul pe apele mării.

— Draga mea dragă, spun tare şi clar.

Numai să spun cuvintele astea cu voce tare mă face să zâmbesc imediat. În mintea mea, replica asta e a Donnei, din *Mamma Mia!,* preferabil versiunea lui Lily James. O iubesc pe Meryl şi chiar am şi eu o salopetă la fel, dar, în orice caz, interpretez o versiune de Lily.

— Azi am venit aici, în fața Naturii Mamă, a lui Neptun şi a tuturor sirenelor, ca să mărturisesc că eu, Cleo Wilder, mă iau pe mine să-mi fiu cea mai mare susținătoare şi cea mai loială prietenă, cea mai înfocată fană a mea şi cea mai de încredere ascultătoare.

Mă opresc şi privesc spre mare, cu palmele pe genunchi şi părul dansându-mi pe umeri, dus de vânt. Recunosc că nu mi-am fost mereu cea

mai bună prietenă şi, cu siguranță, nu mi-am fost cea mai puternică susținătoare. Am stat prea mult în relații toxice şi mi-am spus să tolerez lucruri pe care unui prieten i-aş zice să nu le tolereze.

— Îmi promit să mă ascult, să-mi las timp să-mi aud vocea interioară, pentru că mă cunosc mai bine decât oricine şi întotdeauna pun pe primul loc interesul meu. Sunt destul de înțeleaptă să ştiu când cineva nu e sincer, să ştiu când e de ajuns. Şi mai ştiu că eu sunt de ajuns, că sunt curajoasă şi că voi reuşi. Nu mă voi judeca prea aspru când voi greşi, pentru că toată lumea greşeşte uneori, dar nici nu mă voi lăsa până nu voi învăța toate lecțiile pe care le am de învățat.

Asta e ceva foarte dificil pentru mine. Numai un prost face mereu acelaşi lucru, aşteptându-se la un rezultat diferit, dar ăsta a fost traseul vieții mele amoroase. Am alergat numai după trenul cu bărbați nepotriviți şi am fost mereu surprinsă când am avut accident. În ultima vreme, am învârtit pe toate părțile modelul ăsta în capul meu, mai ales pentru că Mack, oricum aş da-o, e tot unul dintre bărbații nepotriviți. Iubeşte pe altcineva, mai nepotrivit de-atât nici că se poate. Dar Mack e uşor diferit, pentru că nu suntem împreună cu intenția de a duce relația undeva. Am stabilit regulile de la început: când ni se termină timpul aici, închidem uşa şi aruncăm cheia. Oftez. Nu, nu vreau să deraiez în gânduri despre viața mea amoroasă acum. Acum e despre ce se va întâmpla mai departe, ce se va întâmpla după Salvation.

— Căutarea păsării flamingo s-a încheiat. Eu sunt pasărea flamingo.

Ştii, cred că o să-mi fac tatuajul ăla cu care mă bate Ali la cap când mă întorc acasă, un mic flamingo unde numai eu îl pot vedea. Pe coapsa interioară sau la subraț. Un flamingo la subraț, Doamne, nu e prea atractiv, nu? Dacă o să-mi scriu vreodată memoriile, aşa o să le numesc. Râd singură, pentru că e absurd, apoi mă uit iar pe jurămintele pe care le țin în mâini. Mă apropii de final.

— O să am încredere în mine. N-o să-mi fie frică să întorc corabia şi să pornesc în altă direcție, dacă apele se tulbură, chiar dacă părea că mergeam în direcția bună.

În minte îmi vine corabia Juliei de pe peretele peşterii şi o duc în toată măreția ei departe, la orizont, suficient de sigură pe sine ca să străbată apele cu adâncuri nemăsurate. Mă văd pe mine la cârmă, cu o mână pe timonă, vântul prin părul dat pe spate, eu stabilesc drumul după lumina stelelor. Asta e femeia care devin, îmi spun şi îmi imaginez timona caldă, moale şi roasă

de vreme sub palmă, văd harta planetelor şi constelațiilor care mă va duce la destinația mea.

Păstrez imaginea asta cu mine o vreme, mi-o întipăresc bine în creier pentru că o ador, pentru că ştiu că e momentul să trag de timonă şi să mă îndrept în altă direcție. Tot ce a însemnat venitul aici m-a adus în acest moment, la viziunea asta cu mine căpitan al propriei nave de război. Iau săculețul albastru de la Dolores şi scot inelul din aur Claddagh. Îl țin în palmă şi îl ating cu vârful degetelor când vorbesc.

— Îmi ofer acest inel ca simbol pentru voința, respectul de sine şi speranța mea.

Îmi dau seama că-mi tremură degetele când pun inelul pe mâna dreaptă. O, Doamne! Sunt aşa de bucuroasă că mi l-a dat Dolores, simt c-a fost o parte necesară din ceremonie. Arată perfect, iar simbolismul mâinii care ține inima mi se pare potrivit acum, când îmi țin şi eu inima în propriile mâini. E în regulă să îți faci praf organele interne când ai douăzeci de ani, dar acum am treizeci şi trebuie să am mai multă grijă.

Mă simt uşor mai diferit după ce îmi pun inelul pe deget. Sigur, nu sunt măritată, dar simt că mi-am luat un angajament. E un sentiment bun. Mă ajută să-mi găsesc echilibrul şi centrul. Câteva minute nu mai zic nimic, nu mă grăbeşte nimic, mă concentrez pe respirație, îmbrățişez pe deplin diamantele de sare de mare din plămâni. Nu am mai fost atât de aproape de mine însămi niciodată. Aud o pasăre marină undeva deasupra, una dintre cele cu cioc portocaliu pe care le văd mereu. Mi-o imaginez întorcându-se la stol cu veştile despre nunta de o persoană şi cum toate celelalte tovarăşe dau din capetele lor negre şi uleioase, uluite.

Şi mama a fost uluită de toată treaba asta, dar, până la urmă, ea nu ştie decât de invitații cu margini aurite, torturi cu etaj şi jobene. Toți frații mei au organizat nunți ceremonioase şi ştiu că, în inima ei, crede că şi eu o să le urmez exemplul. Acum deschid vederea de la ea, las deoparte cadoul ca să îl deschid mai târziu. Îmi lăcrimează uşor ochii când o citesc şi văd că mesajul e de la ea şi de la frații mei. Amândouă surorile mele au scris de mână asemănător, frumos, citeț, mesajele lor sunt pline de bunătate şi de emoție şi zâmbesc când mă gândesc la ele. Şi copiii lor au intrat în joc, am inimioare şi pupicei colorați cu diverse carioci printre cuvinte. E greu să descifrez scrisul de medic al lui Tom, dar râd tare când reuşesc:

La mulți ani şi căsnicie uşoară, nebuno ciudată care eşti! Tu

cumperi Guinness-ul când te întorci.

Aproape că o aud de aici pe mama certându-l. Îmi şterg o lacrimă de pe obraz şi citesc ultimul mesaj, al ei.

La mulți ani pentru c-ai împlinit 30 de ani, iubitul meu copil!
Cât de teribil de modern să te măriți cu tine însăți, dar, în fond, mereu ai fost progresista familiei! Sper ca totul să meargă perfect!
Mulți pupici, cu drag,
Mama

Scrisul ei familiar mă face să-mi doresc cu disperare să fie aici, atât de mult, că aproape îi miros parfumul pe care l-a purtat dintotdeauna şi aproape că aud clinchetul lanțului de ochelari pe care îi poartă la gât. *Te iubesc, mama,* şoptesc. Suflu un sărut în palma închisă, apoi îi dau drumul, sperând că vântul îl va duce acasă, până la ea, că se va strecura printr-o fereastră deschisă şi că ea îl va simți cum i se aşază pe umeri ca o eşarfă uşoară.

„Progresistă”! Cuvântul vibrează pe nisipul din jurul meu când îl rostesc. E o alegere neaşteptată a mamei despre mine, mereu am crezut că familia mea mă consideră răsfățată şi capricioasă, mai degrabă o armă automată decât un pistol. Cuvântul ăsta are un aer de îndrăzneală, de pericol, de curaj şi de nepăsare drăcească. Mă uit iar spre corabia mea imaginară, pictez *Progresista* pe tribord, în litere mari, albe, apoi deschid şi cadoul de la mama.

E o cutie destul de mare, abia o pot ține. Nu am mai văzut-o până acum, dar marginile roase de vreme îmi spun că e destul de veche. Deschid capacul şi văd un ceas de mână, din nou, ceva ce sunt sigură că nu am mai văzut până acum. Mărimea îmi spune că e ceas de bărbat, cu margini aurite şi cureaua din piele neagră. Las jos cutia şi întorc ceasul pe-o parte şi pe alta. Pe spate e gravat numele bunicului meu, Abraham Wilder, cu litere şterse de la atâta purtat. Le ating uşor, apoi zăresc un bilețel prins pe capacul cutiei:

Ăsta a fost al bunicului, apoi al tatălui tău, care l-a purtat în fiecare zi, până la moartea lui. E una dintre cele mai de preț comori ale lui şi cred că i-ar plăcea să fie al tău.

Pupici!

Pun bilețelul înapoi în cutie, dar păstrez ceasul în palmă. Nu sunt destul de spirituală să cred în mesaje de dincolo, dar e ceva premonitoriu în cadoul de la mama. Dacă aş fi o persoană spirituală, acum, când leg cureaua înmuiată de vreme pe încheietură, aş crede că tata îmi spune „Haide, curaj, draga mea”. Cred că ar fi stat aici cu mine, pe nisip, şi mi-ar fi dat ceasul, apoi mi-ar fi zis că e mândru de mine în fiecare zi a vieții mele şi că mereu trebuie să mă uit spre orizont. Aşa că asta fac. Mă uit până unde pot vedea cu ochii şi îi fac cu mâna *Progresistei* care se întoarce încet şi îşi înalță velele spre o nouă direcție.

— MACK —
SPRINGSTEEN, O FATĂ FRUMOASĂ ŞI O LUNĂ AURIE

24 octombrie, Salvation Island

Cleo ar trebui să se întoarcă în orice clipă. M-am grăbit să fiu pe poziții, gata să imortalizez pe plajă întoarcerea ei şi să mă asigur că totul e perfect pentru a o primi pe noua Cleo. Ştiu că a zis să nu-mi bat capul, dar e o zi specială pentru ea. Nu mă pot preface că înțeleg întru totul chestia asta cu căsătoria cu sine, dar s-o privesc astăzi pe malul mării a fost o experiență pentru care nu eram pregătit. Arăta liniştită şi completă, puternică şi radioasă. Sper că aparatul foto poate captura ceva din acea stare, strălucirea anticipării care străpunge aerul din jurul ei. M-am surprins profund impresionat, cu un nod în gât, în timp ce o vedeam pe mal.

Stau pe treptele verandei cu o bere şi cu aparatul foto, privind soarele care apune. Două zile. Mai am doar două zile până când trebuie să plec. Pe de-o parte, număr secundele până îmi voi revedea băieții, dar pe de alta, prețuiesc fiecare minut pe care-l mai am pe Salvation Island. La cabana Vidra. Cu Cleo. Dacă am noroc, poate voi revedea insula şi cabana în anii următori, poate chiar îi voi aduce şi pe copii, dar pe Cleo… nu ştiu dacă o s-o mai văd vreodată. Nu ne e sortit să existăm dincolo de acest loc. Nu pot alunga sentimentul că a fost egoist din partea mea să-i accept oferta de iubire de vacanță, că mi-am dat voie să găsesc alinare în râsul ei, să găsesc uitare în trupul ei şi bucurie în compania ei firească. Am învăluit-o în jurul meu ca pe un scut, lăsând săgețile să ricoşeze în ea ca să nu-mi străpungă inima. Sper din tot sufletul că n-au rănit-o. Viața mea mă va aştepta când mă întorc acasă, iar acolo nu voi avea niciun scut. N-o voi avea pe Cleo. Mi-am petrecut ultimul an singur, dar sperând neîncetat că e ceva provizoriu, că, dacă am suficientă răbdare şi dacă nu sunt intruziv, în cele din urmă mă voi întoarce din nou acasă. Şi *am* fost răbdător. Şi chiar *n-am* fost intruziv. Şi în cele mai multe dintre zile a fost un calvar, o bătălie cotidiană cu mine însumi să nu mă duc să-i văd pe băieți, s-o văd pe Susie, s-o implor să-mi dea voie să rămân la cină. Să fiu inclus. Mi se strânge inima când mă gândesc la cele mai negre momente, la zilele lungi şi nopțile întunecate, când mi s-a părut prea mult de îndurat. Mă îndrept de spate şi

iau o gură sănătoasă de bere, înecând gândurile amare ca să mă pot concentra pe cele bune, pe acum şi aici.

A fost o zi incredibil de frumoasă, Cleo nici că şi-ar fi putut dori o zi mai senină. Mă bucur. E limpede că această ceremonie înseamnă mult pentru ea. Când mi-a spus, mi s-a părut o idee nebunească, dar, cu cât am ajuns s-o înțeleg mai bine, cu atât mi-am dat seama că timpul pe care-l petrece aici nu este de fapt despre munca ei. Pare să nu-i mai placă viața ei la Londra, de parcă ar fugi de haos către orice se aseamănă cu liniştea. Acum o cunosc îndeajuns de bine să ştiu că nu-i stă în fire să se ascundă de nimic şi, cum de curând m-am confruntat direct cu încăpățânarea ei, ştiu că are o coloană vertebrală de oțel. Nici măcar nu sunt sigur dacă e conştientă de asta.

Cu coada ochiului văd o lumină albă: Cleo. Rochia albă învăluindu-i genunchii, părul ei negru fluturându-i pe spate, coşulețul pe care îl ține în mână legănându-se în vânt. Arată ca libertatea străbătând plaja, încadrată de un apus auriu. Visul oricărui fotograf. Ridic berea în semn de salut şi ea grăbeşte pasul, râzând mirată când se apropie de treptele cabanei. Se opreşte, cu capul într-o parte, admirând strălucirea colorată a luminițelor cu care am decorat veranda.

— Te-ai întors la momentul perfect ca să te poți bucura de ele, zâmbesc, întinzând mâna către ea, în timp ce mă ridic.

— Cum? Adică…

— Mi le-a împrumutat Raff. M-am dus ieri în sat să iau recuzită pentru petrecere şi le-am ascuns sub verandă. Sunt luminițele de Crăciun de la birt.

În timp ce mă priveşte, chipul îi e scăldat în culori desprinse parcă dintr-un basm: trandafiriu, arămiu, verde pal.

— Ai făcut asta pentru mine?

— O fată se căsătoreşte cu ea însăşi o dată-n viață, nu-i aşa? Cum a fost?

Aprobă din cap, cu o privire triumfătoare.

— Mack, a fost minunat.

Cuvintele îi sar de pe buze ca şampania.

— De dimineață, când m-am dus acolo, nu eram sigură cum o să mă simt, dar în secunda în care am pus piciorul în acel luminiş, m-a cuprins un sentiment de linişte profundă, de bine şi… nici nu ştiu… aveam nevoie de asta mai mult decât credeam.

I-am luat mâna dreaptă.

— Iar acum eşti căsătorită, îi spun, privindu-i inelul dat de Dolores.

— Şi nici măcar nu trebuie să-mi schimb numele, răspunde ea zâmbind.

— E mai uşor cu actele. Ți-e foame?

— Sunt lihnită.

— Atunci, bine-ai venit la festinul de nuntă!

Mă priveşte uimită.

— La ce?

Îi fac semn să rămână pe loc în timp ce mă strecor în cabană câteva secunde. Cu o mână trag covorul ecosez şi îl aşez pe verandă. Nu-i spun că am exersat zece minute să perfecționez mişcarea asta.

Aduc şi câteva perne, iar apoi îi pun pe umeri cea mai pufoasă pătură.

— Masa dumneavoastră!

Îi citesc pe chip încântarea şi mă bucură. Intru din nou în casă şi scot coşul de picnic pe care mi l-a dat Brianne şi îl aşez pe covor între noi.

— Mack, chiar nu m-am aşteptat la nimic din toate astea, îmi şopteşte ea.

— Ştiu. Voiam doar să-ți mai ofer câteva amintiri, îi spun, deschizând sticla de şampanie.

Zâmbeşte, luând paharul pe care i-l ofer.

— Cu siguranță, ai reuşit. Inelul de la Dolores, florile de la Delta, tortul de la Brianne, şi acum asta. A fost o zi plină de surprize.

— Şi încă e devreme.

Face ochii mari.

— Glumesc. Ăsta e apogeul.

Ciocnesc paharul de al ei.

— În cinstea ta, Cleo Wilder!

— Noroc! zâmbeşte ea.

Pune playlistul pregătit special pentru ziua nunții. Recunosc unele piese, pe altele, nu, şi îmi povesteşte fragmente din după-amiaza ei în timp ce mâncăm. N-am pregătit nimic spectaculos, doar ce-am avut la îndemână. Rulouri cu pui, salată de cartofi de la magazinul lui Brianne, măsline în ulei picant, câteva felii de *quiche* de la cafenea.

— N-am luat şi desert. Am văzut că de asta s-a ocupat Brianne, spun.

— Îți vine să crezi? Nu mi s-a mai făcut tort de ziua mea de când eram copil, spune ea clătinând din cap.

— Cu siguranță, ai avut o aniversare pe care o s-o ții minte.

O frunză de laur se desprinde din coroniță când clatină din cap.

— A fost muncă de echipă, răspunde ea.

— Echipa Cleo. O să devină virală când o să postezi următorul articol.

— Şefei mele i-ar plăcea mult.

Îi umplu din nou paharul.

— Dar ție?

— Dacă mi-ar plăcea mie?

Face o pauză şi se gândeşte.

— Sunt mândră de cum m-am simțit azi. Şi, dacă ajută alți oameni să citească despre asta şi pot să se simtă la fel, atunci da, mi-ar plăcea. Dar toată chestia asta cu viralitatea, să fiu aici, atât de desprinsă de lume… îmi place. O prefer. N-o să mă mai întorc, spune ea oftând.

— La Londra? o întreb surprins.

— Adică o să mă întorc, dar numai ca să-mi aranjez lucrurile să pot pleca din nou. E timpul să fac altceva, doar că nu ştiu ce anume, spune privind către plajă.

Îmi povesteşte cum şi-a imaginat corabia de război a Juliei îndepărtându-se către orizont, cu ea însăşi la cârmă. Îi urmăresc traiectoria privirii şi acum o pot vedea şi eu, pânzele albe, ancora coborâtă, aşteptând-o să treacă la cârmă.

— Te invidiez. Nu eşti legată de nimic, îi spun.

— Iar eu invidiez lucrurile care te leagă pe tine, spune ea franc.

— Probabil că iarba pare mereu mai verde în curtea vecinului. Dar, din experiența mea, arareori e aşa.

— E mai bine să-ți uzi iarba decât să te rostogoleşti pe gazonul altcuiva, spune râzând. Sunt o regină ambulantă a citatelor de pe Pinterest.

— Nu ai nevoie de cuvintele altora. Te descurci de minune cu ale tale.

— Mulțumesc.

Îşi goleşte paharul, bucurându-se de compliment.

— Fotografiile tale sunt incredibile.

Încerc să mă bucur şi eu de compliment.

— Doar asta ştiu să fac. Uneori, mă întreb ce-aş face dacă n-aş avea fotografia. N-am nici cea mai vagă idee. Mă face să sper că băieții mei vor descoperi şi ei o pasiune care să le ducă viața în locuri interesante.

— M-am obişnuit atât de mult cu tine şi cu aparatul tău foto, nici nu mai clipesc când îl îndrepți către mine, spune ea, sorbind repede din pahar să nu lase spuma să dea pe-afară după ce i-l umplu din nou.

Îmi scot aparatul şi o fotografiez. Chiar şi cum îşi dă ochii peste cap după aceea. O privesc pentru câteva clipe, bucurându-mă de felul nereținut în care râde, de lumina din ochii ei, care pare să provină de undeva din adâncurile ei.

— Eşti o mireasă fotogenică. Cred că o să-ți placă fotografiile.

— Mulțumesc. O să însoțească de minune articolul, zâmbeşte ea.

— Ce-o să spună şefa ta?

— Despre plecarea mea?

Oftează.

— Cred că îşi va dori să rămân, dar cred că va înțelege că e timpul să plec. Ne-am împrietenit destul de mult în aceşti ani.

— Ai idee ce-o să faci?

Zâmbeşte în timp ce se gândeşte la întrebarea mea.

— Nu ştiu încă sigur. Am pus deoparte câte ceva ca să nu lucrez câteva luni, aşa că…

— Aşa că, în sfârşit, o să scrii un roman, îi termin eu fraza. Şi o să fie un mare succes.

Mă priveşte şi apoi mă încântă cu un zâmbet larg, cel care îmi face degetele să tânjească după aparatul foto şi gura după un sărut.

— Dacă spui tu, poate chiar se adevereşte.

— Poate ar trebui să-mi dai un autograf acum, cât încă nu trebuie să stau la coadă.

— N-o să stai niciodată la coadă.

Mă priveşte în ochi, îndelung şi curajos, şi-mi dau seama cât de mult o să-mi lipsească atunci când nu va mai fi în viața mea.

— Ai fost atât de bună cu mine, îi spun.

O iau de mână şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu plânge, e ziua ta.

— Toate miresele plâng. E o zi emoționantă.

— Bine. Trebuie să recurg la măsuri drastice.

Mă ridic în picioare şi îi întind mâna.

— Dansează cu mine!

Mă priveşte surprinsă şi apoi îmi dă mâna.

— Probabil că ar trebui să am şi eu parte de dansul mirilor.

Dau covorul la o parte şi fac loc.

— Ringul e doar al nostru.

— Bine, dar stai să găsesc melodia potrivită.

Nu ştiu ce va alege, dar am emoții ca la balul de absolvire în timp ce o aştept să mi se alăture. Mă priveşte peste umăr, desculță, cu flori în păr şi, Doamne, e încântătoare. Apoi plutesc prin aer acordurile cunoscute ale unei muzicuțe, iar ea se întoarce, râzând în timp ce se apropie.

— Springsteen? spun, incapabil să-mi ascund emoția din glas.

— Ai adus vorba de el o dată. L-am adăugat în playlist data trecută când am fost la cafenea. Pare o mică bucată din tine pe care o pot ține aproape.

— Vino aici!

O trag lângă mine.

— Lasă-mă pe mine să te țin aproape în seara asta.

Aşa că dansăm pe „Thunder Road" şi, deşi e frig, nu simt, pentru că fata din brațele mele mă încălzeşte. Parcă aş îmbrățişa flăcări.

— L-am văzut cântând piesa asta live de multe ori, îi spun cu buzele lipite de creştetul ei. Vuietul mulțimii la primele acorduri de muzicuță, mii de oameni fredonând fiecare vers odată cu el.

Ştiu fiecare cuvânt, fiecare acord. Acest cântec e parte din țesătura vieții mele, iar acum Cleo va fi şi ea întrețesută printre note şi armonii. Bruce cântă despre Mary care dansează pe verandă, iar eu o iau pe Cleo de mână şi facem o piruetă, rochia ei albă se roteşte în jurul şoldurilor, iar ea îşi lasă capul pe spate şi râde. Ce mi-ar plăcea ca aparatul foto să surprindă culorile luminițelor de Crăciun de pe chipul ei, mişcarea părului ei în timp ce dansează, bucuria din ochii ei în timp ce râde. O sprijin pe brațul meu şi o las pe spate, râzând împreună cu ea. Springsteen, o fată frumoasă în brațele mele, luna aurie şi joasă plutind deasupra oceanului. Dansăm şi ne sărutăm şi râdem ca nişte adolescenți. În noaptea asta, suntem singurii oameni de pe pământ.

— La mulți ani! îi spun când se termină melodia.

— Îmi place să am treizeci de ani! răspunde ea.

Îmi duc mâna la frunte în semn de salut.

— Atunci mi-am îndeplinit misiunea, frumoasă domniță.

Mă priveşte serioasă, apoi mă trage către ea, cuprinzându-mă în brațe.

— Ba nu ți-ai îndeplinit-o.

Îşi înfăşoară picioarele în jurul meu când o ridic şi nu pot decât să fiu de acord că poate noaptea nu s-a încheiat încă.

Stăm întinşi față în față, cearşaful îi joacă pe coapse, buclele ei întunecate acoperă pernele albe. Pare desprinsă dintr-un tablou, alcătuită din lumini şi umbre, adâncituri şi linii curbe, prea intime ca lentilele unui obiectiv să le poată capta pe deplin. Rochia ei albă este aruncată undeva pe canapea, iar florile din păr sunt răsfirate pe pat.

— A fost cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o de când am împlinit treizeci de ani.

Mă joc cu degetele prin părul ei.

— Ce fată amuzantă!

— Trei: te iubesc puțin, spune ea şi se ridică, sprijinindu-se în cot. Nu cât să-mi frângi inima. Doar cât să iei cu tine acasă o fărâmă din ea şi, din când în când, dacă vei atinge cu degetul punctul potrivit, cred că am să simt şi am să mă gândesc la tine, continuă, atingându-mi pieptul cu vârful degetelor.

O privesc în ochi şi jur că simt sub piele acea fărâmă din inima ei.

— Nu mi-ai spus care-a fost punctul doi, îi răspund, împletindu-mi degetele cu ale ei.

— Nu era nevoie. Punctul trei este important.

— Chiar este, aprob zâmbind.

Este atât de curajoasă încât să fie sinceră, deşi ştie că nu avem niciun viitor.

— Unu: promit să am grijă de această fărâmă din inima ta. A mea a fost destul de rănită, aşa că donația ta este mai mult decât binevenită. Consideră că mi-ai vindecat-o.

— Sunt un adevărat medic, râde ea încet.

Îi mângâi obrajii, clavicula, linia sânilor.

— Doi.

— Ai şi punctul doi? se încruntă ea. Acum mă simt foarte leneşă.

— Doi: astăzi m-am bucurat că te-am cunoscut.

— Mack… se apleacă şi mă sărută. Mulțumesc pentru această seară. M-ai făcut să mă simt foarte specială.

— Sper, îi răspund şi chiar cred asta.

Îşi lasă din nou capul pe pernă, cu un braț acoperindu-şi fruntea.

— Trei: şi pentru mine a fost cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o de când am împlinit treizeci de ani.

E o mărturisire greu de înfruntat. La începutul relației mele cu Susie, nu mi-aş fi putut imagina niciodată că lucrurile s-ar putea plafona, în pat sau în afara lui. Timpul petrecut cu Cleo mi-a arătat altceva, mi-a amintit cum e să fii dorit şi pasional.

— Şi patru, spun, încălcând regula noastră, pentru că e ziua nunții ei: eşti cea mai impresionantă persoană pe care am cunoscut-o. Iar asta e cea mai grozavă iubire de vacanță care-a existat vreodată.

Îmi lipesc buzele de mâna ei.

Cleo zâmbeşte, cu ochii aproape închişi. O privesc dormind şi mă gândesc la fărâma din inima ei alipită acum inimii mele. O să am nevoie de

ea.

— CLEO —
I-AM FURAT CEA MAI BUNĂ REPLICĂ LUI JENNIFER GREY

27 octombrie, Salvation Island

Mă trezesc înaintea lui Mack. Niciun semn de furtună la orizont. Prognoza meteo anunță cer senin pentru următoarele două zile, de parcă zeii vremii ar fi hotărât că e timpul ca Mack să plece. Îl privesc, adormit şi liniştit, şi nu mă pot închipui stând aici fără el. El e cel care îmi umple zilele şi nopțile, gândurile şi brațele. Am venit aici cu misiunea de a mă îndrăgosti de mine însămi, iar noaptea trecută i-am spus lui Mack că îl iubesc puțin. Nu-mi propusesem să i-o spun, dar nici nu regret c-am făcut-o, pentru că e adevărat. Nu aveam nicio aşteptare de la el să-mi răspundă la fel, şi asta e la fel de OK.

— E cam ciudat să mă priveşti când dorm, îmi spune Mack, cu ochii încă închişi.

— Nu te privesc. Doar că, întâmplător, eşti în fața ochilor mei, îi răspund.

— Ba da, clar mă priveai.

Zâmbeşte şi deschide ochii, pe care îi privesc pe rând, bucurându-mă de asimetria lor.

— Ochii te definesc atât de bine! Surprinzători. Uimitori, îi spun.

Îmi ia mâna şi o apropie de fața lui, sărutându-mi palma.

— Uimitori?

Aprob din cap.

— M-ai uimit.

Mă trage lângă el şi îmi înveleşte umerii cu pătura.

— O să fii bine? mă întreabă, lipindu-şi buzele de creştetul meu.

— Cred că da, îi răspund după o pauză. Tu?

Mă trage şi mai aproape de el, cu un oftat ce-mi mângâie părul.

— Cred că da.

— O să-mi fie dor de tine, îi zic, deşi sunt hotărâtă să nu las nicio umbră de melancolie să ne întunece ultimele clipe împreună.

Îl simt aprobând din cap.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine. Aceste săptămâni au fost unele dintre

cele mai frumoase din viața mea.

Îmi ridic capul şi îl privesc.

— Ştiu că te referi şi la faptul că în sfârşit ai ajuns pe Salvation Island şi că m-ai cunoscut, adaug, încercând să destind atmosfera. Dar… te bucuri mai mult că m-ai întâlnit pe mine, nu?

Râde.

— Mă bucur mai mult că te-am întâlnit pe tine. Cu siguranță.

Timpul este un lucru inegal. Un minut de aşteptare în frig pe peronul unei gări pare o oră întreagă, iar alteori o oră trece într-o clipită. Aceste ultime zile şi ore cu Mack au gonit cu viteza luminii: de fiecare dată când mă uit la ceasul din bucătărie, mi se pare că limbile aleargă pe cadran cu o viteză mult mai mare decât le este permis. După micul-dejun, ne plimbam pe plajă, apoi am clipit şi iată-ne deja la apus, pe canapea, în fața şemineului. În zori, pe treptele cabanei, ținând strâns în mâini cănile de cafea, apoi am clipit şi iată-ne sub cerul înstelat, bucurându-ne de un pahar de whisky. Am ceva care seamănă cu o mahmureală, o tristețe post-aniversare, amestecată cu o uşurare postceremonie, presărată cu anxietatea schimbărilor pe care le am în față.

Stăm unul lângă celălalt pe dig, aşteptând să vedem feribotul care-l va lua de aici. E abia joi, dar feribotul face o nemaivăzută schimbare de orar ca să livreze o remorcă de dovleci, câte unul pentru fiecare gospodărie din sat, o tradiție anuală demult înrădăcinată, prin bunăvoința lui Raff. Probabil c-ar fi putut fi trimişi vinerea trecută, dar cred că Raff a aranjat astfel lucrurile de dragul lui Mack. Bănuiesc că el este singura persoană îndeajuns de importantă ca să dea peste cap orarul feribotului. Bagajele lui pline până la refuz zac la picioarele noastre, pe nisipul umed. Doar aparatul foto a rămas neîmpachetat; ca întotdeauna, atârnă la gâtul lui de cureaua din piele jerpelită. Cu siguranță, aşa se va întâmpla şi cu verigheta când sau dacă şi-o va da jos. Pielea lui este străbătută de urmele care îi spun povestea.

— N-o să plâng, îi zic, ştiind că probabil o voi face.

— Doamne, cât urăsc despărțirile, spune el.

— Cu toții le urâm.

Aş vrea să-i spun un milion de lucruri, dar toate cuvintele par să-mi fi rămas captive în piept. Toate termenele şi condițiile contractului nostru stipulează că asta trebuie să se termine. Fără cereri de prietenie pe Facebook sau mesaje cu „Mi-e dor de tine” în miez de noapte. Cuvintele rostite acum contează mai mult, pentru că sunt ultimele pe care ni le adresăm.

— Oare ar trebui să dăm mâna? glumeşte, zâmbind tulburat.

Îi întind mâna.

— De ce nu?

— Când am ajuns aici mă simțeam dărâmat şi trist, îmi spune, luându-mi mâna şi ținându-mi-o strâns. Acum nu mă mai simt aşa, continuă, mângâindu-mi mâna cu degetul mare. M-ai vindecat.

— Doamne, Mack. Nu încă, îi răspund, acoperindu-mi ochii cu mâna.

Sunt atât de periculos de aproape să încep să plâng, încât gâtul mă doare când rostesc cuvintele.

— Dacă n-o să mai simt niciodată aşa?

Ştiu. Vorbesc de parcă aş fi furat cea mai bună replică a lui Jennifer Grey, care îi spune lui Patrick Swayze că îi e teamă să iasă pe uşă, că îi e teamă că nu va mai simți niciodată la fel pentru nimeni altcineva. Doar că ea şi-a zis replica aceea cu mult mai multă pasiune şi mult mai puține lacrimi.

— Noaptea trecută mi-ai spus că mă iubeşti puțin, a zis el. Nu ți-am răspuns, dar ar fi trebuit s-o fac, pentru că sinceritatea ta merită sinceritatea mea. Şi eu te iubesc puțin.

Mă sărută pe frunte.

— Eşti atât de uşor de iubit!

Atât de tipic pentru Mack!

— Şi ştii ce? a continuat, oferindu-mi răgazul de a nu fi nevoită să mă recompun îndeajuns cât să-i răspund. Puțin s-ar putea să fie mai bine decât mult, pentru că aşa ne despărțim luând cu noi doar ce e mai bun din celălalt.

— Poate că o viață de micro-iubiri e cheia succesului, îi zâmbesc, încercând să-mi iau o mină curajoasă. S-ar putea să scriu asta în ultimul meu articol, ca un ultim sfat de rămas-bun.

— Ar putea deveni ceva revoluționar pentru *dating,* a răspuns, uşor mâhnit. Ai putea da startul unei mişcări de micro-iubire.

— În mintea mea vei fi mereu o legendă.

Priveşte în depărtare şi sunetul ce răzbate din pieptul său îmi spune că şi pentru el este la fel de dificil ca pentru mine. Îi strâng mâna. E ca şi cum am pasa de la unul la celălalt ştafeta de acum-eu-voi-fi- cel-puternic.

— Eu te-am împrumutat puțin de la Boston, tu m-ai împrumutat de la Londra. Iar acum, în Boston sunt doi băieței care au nevoie de supereroul lor.

Îmi vin în minte chipurile copiilor săi, alături de chipul lui Susie,

fotografia pe care o ține în portofel şi pe care mi-a arătat-o în prima zi în care ne-am cunoscut, într-o încercare nechibzuită de a demonstra că nu era niciun pericol să ne petrecem noaptea sub acelaşi acoperiş. Nu-mi pot închipui că un bărbat care poartă tricouri inscripționate cu mesaje şi se adresează cu diminutive ar putea avea câştig de cauză în fața unui bărbat cu ochi fermecați, care atunci când te sărută pare că-ți dăruieşte o bucată din sufletul său. Se va întoarce acasă şi, dacă acea femeie nu are rumeguş în cap şi, în loc de inimă, o gaură, ca Omul de Tinichea, atunci îl va privi pe Mack şi îşi va da seama că a făcut cea mai mare greşeală a vieții ei. În mintea mea, îi văd pe cei doi copii la aeroport, alergând spre el, şi pe Susie privindu-l pe Mack în ochi peste capetele lor, în timp ce îi ia în brațe. E o poveste de dragoste. Dar nu e povestea mea de dragoste. Eu şi Mack ne-am avut unul pe celălalt, dar acum e timpul să ne despărțim.

— Cred că se vede feribotul, spune el, ridicându-se în picioare.

Îl zăresc şi eu în depărtare şi mi se pare oribil, înfiorător de real.

— Oh, Mack. Chiar pleci.

Mă ridic şi eu în picioare. Se întoarce spre mine şi mă ia în brațe; cea mai strânsă îmbrățişare, cea mai grea despărțire.

Îmi cuprinde în mâini fața scăldată în lacrimi.

— Eşti micro-iubirea vieții mele.

Îl privesc în ochii minunat de diferiți şi citesc în ei dorul după un alt timp şi un alt loc.

— Şi eu te micro-iubesc, îi spun.

Sărutul nostru este sărat de lacrimi şi nesfârşit, dulce-amărui de frumos. Aud motorul feribotului pe măsură ce se apropie de țărm şi trebuie să fac un efort să mă desprind de el, să nu-l implor să rămână, pentru că ştiu că îi e imposibil. Ştiu chiar şi că singurătatea e cel mai bun lucru pentru mine acum, dar nimic din toate acestea nu contează, căci gândul de a nu-l revedea niciodată mă ucide.

— N-o să te sun, îmi şopteşte în păr.

— Nici eu n-o să te sun. A, am ceva pentru tine, îmi amintesc deodată.

Caut în buzunarul pantalonilor şi îi pun în mână un obiect mic.

— Cretă, spune el râzând şi plângând când o vede. O voi păstra pentru totdeauna.

— O să mă gândesc la tine de fiecare dată când o să-l aud pe Springsteen.

Şi în fiecare zi a vieții mele, dar asta nu-i spun.

— Şi eu o să mă gândesc adesea la tine.

Ne întoarcem amândoi să-l privim pe căpitanul feribotului, în timp ce-şi târăşte picioarele pe nisip şi ne strigă, o plasă uriaşă de dovleci lasă în urma lui şanțuri în nisip.

— Doar unul din voi vine, nu?

Mack aprobă din cap.

— Da, doar eu.

— Îți iau eu bagajele, bine?

Dacă şi-a dat seama cât de tulburați suntem, a avut delicatețea să nu zică nimic şi s-a îndepărtat, lăsând în urmă doar una dintre genţile lui Mack.

— Bine. Trebuie să pleci, spun, trăgând adânc aer în piept.

Îmi înțelege aluzia, aprobând scurt din cap.

— Nu pot să pierd feribotul.

Se uită peste umăr la feribot, apoi mă priveşte în ochi.

— Ne vedem, îmi spune, deşi amândoi ştim că nu va fi aşa.

Îmi cuprinde fața în palme, o ultimă clipă de conexiune.

Îmi strâng jacheta în jurul taliei, deşi e o zi caldă după standardele insulei.

— Du-te odată! îi spun. Du-te şi nu te uita înapoi.

Încerc să par curajoasă, dar adevărul este că nu vreau să mă vadă prăbuşindu-mă.

Mă priveşte îndelung, cu mai multe înțelesuri decât un milion de cuvinte, apoi se întoarce şi se îndepărtează cu geanta pe umăr. Îl privesc până la țărm, îl văd dându-i geanta căpitanului, apoi ezitând. Ezită şi îmi simt inima în cădere liberă, pentru că aleargă pe plajă către mine.

— Ți-am spus să nu priveşti înapoi, îi zic tremurând.

— Unu: promite-mi că vei scrie acea carte, Cleo, zice, cu respirația întretăiată, strângându-mi mâinile într-ale sale.

Aprob din cap şi plâng. E mult prea mult pentru inima mea.

— Doi: vei fi aici pentru totdeauna.

Îşi duce mâna la piept, abia mai putând respira.

— Şi trei…

— N-o rosti.

Îi ating buzele cu vârful degetelor, iar el închide ochii şi le sărută.

— Pleacă odată.

De data asta nu ezită. Îl privesc urcând pe feribot, mă sprijin de peretele digului şi ridic mâna. Un adio, o salvă, un mulțumesc.

Stă la proră, în timp ce feribotul porneşte şi, când se pune în mişcare, îşi face mâinile pâlnie în jurul gurii şi strigă ceva către mine. Vântul îi prinde cuvintele şi le poartă până la mine, în timp ce feribotul se întoarce spre larg.

— Şi trei: nu regret nimic.

Printre suspine, îi răspund, strigând cât pot de tare, sperând ca vântul să fie un mesager la fel de sigur pentru el cum a fost pentru mine. Şi nu. Nici eu nu regret nicio secundă petrecută împreună, dar în această clipă mi se pare că, vindecându-l pe el, am rănit o parte din mine.

Sunt opt ore de când a plecat Mack. Nu mi-e ruşine să recunosc că am plâns ca un copil care s-a rătăcit, imediat ce m-am întors în paradisul sigur al cabanei Vidra. Înainte să plece, a făcut focul să se asigure că va fi cald, dar, fără el, nu există căldură. Acest spațiu atât de mic pare ca o peşteră fără lucrurile lui. Fără geaca roşie agățată de uşă, fără diferite piese ale aparatului foto împrăştiate pe masă, fără nefamiliarele lui articole de toaletă răspândite în baie printre ale mele.

De dimineață, în timp ce-şi făcea bagajele, am stat pe treptele verandei, preferând mai degrabă să privesc delfinii şi să-mi beau cafeaua decât să-l văd extrăgându-se din acest spațiu bucată cu bucată. Te-ai putea gândi că ar trebui să fie mai uşor, având în vedere că am ştiut dintotdeauna că avea să se sfârşească brusc. Dar te-ai înşela. Îmi amintesc momentul în care am fost îndeajuns de curajoasă să sugerez că putem fi oricât de nesăbuiți şi mă întreb dacă aş face din nou la fel, ştiind cum mă simt acum. Probabil că da. Absolut. Cu siguranță, aş face la fel, pentru că timpul petrecut cu Mack a fost magnific. Dar trebuie plătit un preț pentru adâncirea deplină în apele calde ale unei iubiri frumoase, neaşteptate. Ştii momentul acela în care ieşi din apă şi te repezi la prosop ca să te usuci şi să te încălzeşti din nou? Dar acum nu există niciun prosop. Tremur de frig. Sunt expusă şi singură şi trebuie să rămân aici până când, într-un final, soarele mă va usca. Îmi dau seama că, fără să vreau, mi-am încălcat unul dintre jurăminte: să nu mă rănesc. Deoarece chiar aşa mă simt: rănită. Ca şi cum aş fi suferit un accident, ca şi cum o parte din mine mi-ar fi fost amputată. Mă şochează că acum o lună nu-l cunoşteam. E un interval de timp nesemnificativ, cu siguranță prea scurt pentru ca cineva să aibă un impact atât de puternic asupra vieții mele. Oare sunt naivă dând atâta greutate scurtei noastre poveşti de iubire? Nu. Înainte am avut relații în care am ajuns să cunosc pe cineva din frânturi, câteva ore la cinema, o după-amiază la Tate Museum, apoi din nou singură acasă până la următoarea întâlnire. Acele relații au

durat săptămâni sau luni, sau chiar ani întregi, dar, emoțional, n-au fost niciodată atât de lungi şi, cu siguranță, nu la fel de intense. Am vâslit, am râs, am plâns şi am iubit. Iar acum ne-am spus adio. Povestea noastră de dragoste într-un glob de sticlă cu zăpadă, cu început, mijloc şi sfârşit perfect încapsulate. Iau pătura de pe pat şi mă învelesc, privesc focul şi îmi amintesc, deşi ar fi mai bine să uit. Nu vreau să-l uit pe Mack Sullivan. Oare se va estompa în memoria mea, indiferent cât de mult voi încerca să-l păstrez? Nu am nicio fotografie a lui ca să pot privi în urmă. Nu am nimic care să-mi amintească de el. Cel puțin, cât mă aflu aici, pe insulă, îl pot vedea oriunde privesc: pe malul mării, în timp ce eu stau la fereastra din bucătărie, la masă în fața mea, la micul-dejun, lângă mine în pat, dacă mă trezesc în miez de noapte. Dar după ce voi pleca de pe insulă, nu voi mai avea aceste alinări. Când voi părăsi insula, voi lăsa pe nisip ultimele urme ale noastre. Nu vreau să plec.

— MACK —
ŞTIU CUM TE SIMȚI
CÂND CEVA IA SFÂRŞIT

29 octombrie, Boston

N-am spus nimănui că mă întorc astăzi. În ultimele două zile, am fost pe pilot automat, din ce în ce mai departe de Cleo, din ce în ce mai aproape de copii. Mi-am târât bagajele prin aeroportul Logan, conştient, într-un fel acut, cum n-am mai fost niciodată, de dimensiunile acestui spațiu, de zgomote, de mulțimea de oameni. Pe de o parte, anonimitatea oraşului este binevenită, pe de altă parte, tânjesc după sunetul ritmic al Mării Irlandei, după gustul sărat, de turbă al aerului de pe Salvation Island după mirosul părului lui Cleo.

Mi-e dor de ea în mod violent. Oscilez între a mă considera un prost că am dat voie lucrurilor să ia asemenea amploare şi a-mi găsi justificarea în faptul că erau de neevitat. A avut curajul să fie sinceră, fără să ştie cum o să reacționez. Adevărul este că, în clipa în care a rămas lipsită de apărare, baricada mea s-a năruit ca nisipul insulei în timpul fluxului. Ar fi nedrept față de ea să spun că a fost doar o situație de genul omul potrivit la locul potrivit. Dacă e s-o numim cumva, a fost o situație de genul omul potrivit la momentul nepotrivit, pentru amândoi. În acest moment, în viața mea se petrec prea multe lucruri, am prea multe sentimente neclare ca să mă gândesc să mă mut împreună cu o femeie care trăieşte la o jumătate de lume distanță. În plus, acum Cleo are o relație mult prea complicată cu ea însăşi ca să se poată implica într-o relație romantică. Tânjeşte după o perioadă de independență, are nevoie să-şi canalizeze iubirea spre interior înainte de a-şi permite să ofere ceva în afară. Dar la un moment dat, în mod inevitabil, va întâlni pe cineva şi acela va fi cel mai norocos bărbat din lume. N-am niciun drept să mă simt rănit de ideea ca ea să fie cu altcineva, dar o fac. Mă simt de parcă aş fi aterizat forțat pe necruțătoarea canapea gri din apartamentul mobilat pe care zilele astea îl numesc acasă şi care e oribil. L-am ales doar pentru că e la zece minute de copii. Habar n-am cine locuieşte alături. Nu vreau să devin parte din vreo comunitate sau să preiau coletele vecinilor de la curieri. Fotografiile băieților sunt singurele obiecte personale pe care am făcut efortul să le scot din bagaje. Mi-ar lua mai puțin de jumătate de oră să

strâng totul şi să plec de aici, gata oricând pentru vestea neaşteptată de a mă întoarce acasă. Acasă. Cât de complicat este acum, când există Robert. Şi Cleo, cred. Va trebui să-i spun lui Susie despre ea. Nu că aş considera că am greşit cu ceva, dar cum am putea discuta despre Robert, dacă nu sunt şi eu pregătit pentru o mărturisire? Nu că ar fi acelaşi lucru. Cleo nu va face parte din viața băieților. Nu-i va ajuta la teme, nu le va citi poveşti înainte de culcare. Nici măcar nu-i vor şti vreodată numele. Imaginea lui Robert făcând aceste lucruri mă doboară, ca o lovitură puternică în piept, care mă țintuieşte pe această canapea, apăsându-mi sternul cu o mână. Închid ochii şi mă regăsesc pe Salvation Island. Stau pe Dealul Plângerii şi în vale pot vedea ferestrele luminate ale cabanei Vidra şi fumul ce se ridică din coş. E puțin după ora cinci aici, în Boston, ceea ce înseamnă că în Irlanda e puțin după ora zece. Cleo probabil că stă ghemuită pe canapea cu laptopul sau poate că nu reuşeşte să adoarmă şi stă pe treptele verandei privind stelele, cu un pahar de whisky în mână? Doamne, dacă aş putea pocni din degete şi ajunge lângă ea într-o clipă! Îmi apăs pieptul să simt pulsația cioburilor pe care mi le-a lăsat acolo şi mă închipui coborând dealul să-i învelesc umerii cu o pătură. Sper că a avut dreptate şi că între noi a rămas o conexiune. Sper ca, oriunde s-ar afla, să se fi oprit o clipă să se gândească la mine.

— Mama?

— Mack!

Vocea îi este străbătută de bucuria surprizei.

— Ce bine-mi pare să te-aud, îi spun, închizând ochii şi simțindu-mă din nou ca la treisprezece ani.

O pot vedea pe scaunul din hol, o întoarcere mintală la telefonul fix care odată stătea acolo. Acum poate sta oriunde când răspunde la telefon, dar nu a renunțat niciodată la obiceiul de a sta pe scaunul din hol.

— Ce bine te aud, îmi spune încântată.

— Nu e de mirare. Sunt în Boston.

— Eşti acasă? mă întreabă surprinsă. Deja?

Îi simt în voce îngrijorarea legată de întoarcerea mea mai devreme. Ştie cât de mult însemna pentru mine să merg pe Salvation Island şi că nu m-aş fi întors acasă mai devreme dacă nu ar fi fost necesar.

— Băieții sunt bine?

— Sunt bine, da, şi eu sunt bine. Doar că mi s-a părut momentul potrivit să mă întorc acasă, îi spun.

A fost un sprijin de nădejde pentru mine, reuşind să mă țină în viață când

am apărut la uşa ei distrus, la scurt timp după ce s-a întâmplat, sufocat de propriile cuvinte, nereuşind să înţeleg unde naiba greşisem. Nu vreau să-i vorbesc despre Robert la telefon şi nici nu ştiu de unde să încep să-i povestesc despre Cleo. Dacă o să-i povestesc vreodată. Ce-aş putea să-i spun? Mamă, ghici ce s-a întâmplat? Am avut o vacanţă minunată cu sex ca pe vremuri? Cât de imatur aş părea spunând asta! În plus, n-ar fi drept faţă de ceea ce s-a întâmplat la cabana Vidra. Să-i spun că m-am micro-îndrăgostit şi că acum sufăr de o micro-inimă frântă? Dacă ar fi să descriu în cuvinte felul în care mă simt de când am plecat de pe insulă, aş spune că mă simt de parcă aş fi pierdut ceva. Nu ca atunci când îţi rătăceşti cheile sau portofelul. Mai degrabă ca şi cum Red Sox ar dispărea mâine sau ca şi cum n-aş mai recunoaşte conturul aparatului meu foto. Acestea reprezintă pietrele de temelie a ceea ce sunt. Aş fi incomplet fără ele. Deci, da. Probabil că n-o să-i vorbesc niciodată mamei despre Cleo, pentru că nu cunosc cuvintele potrivite pentru a-i descrie importanţa sau absenţa. Chestia e că am termen de comparaţie, pentru că nu e prima dată când mă confrunt cu sfârşitul unei iubiri. Panica de un alb incandescent şi şocul năucitor al despărţirii de Susie reprezintă o parte mult prea recentă din trecutul meu. Am fost nevoit să mă obişnuiesc să trăiesc lipsit de cele mai bune părţi din viaţa mea, cu dezolarea de a nu fi lângă băieţii mei tot timpul, cu durerea ascuţită de a fi respins de soţia mea, cu singurătatea absolută, profundă a acestui apartament şi, într-un fel, cu ruşinea.

Deci, da, ştiu cum te simţi când ceva ia sfârşit: complicat şi îngrozitor. Sfârşitul apropierii mele de Cleo n-a fost deloc aşa. Nu ne-am rănit reciproc, n-am încălcat nicio promisiune. A fost ce a fost până când n-a mai fost, dar mi-e foarte dor de ea. Mi-e dor de simplitatea cabanei Vidra, de frumuseţea lui Salvation Island, de plăcerea de a fi cu cineva care nu aşteaptă nimic de la mine. Să fiu cu Cleo a fost pentru mine o scânteie de bucurie pură într-un an întunecat.

— Vii pe-aici în curând? mă întreabă mama. Aş vrea tare mult să te văd. Sau aş putea să vin eu la tine, să-i văd şi pe băieţi?

M-aş bucura să vină, dar nu aici, în acest apartament. Acasă, stătea mereu în camera de oaspeţi galbenă, dar asta nu s-a mai întâmplat de când totul s-a destrămat. Urăsc faptul că relaţia ei cu copiii a avut de suferit din cauza mea, n-ar fi trebuit să fie o victimă colaterală. Deocamdată e mai bine să mă duc eu la ea. În plus, cred că în următoarele câteva zile lucrurile vor fi destul de încordate între mine şi Susie, aşa că e mai bine ca mama să nu fie

prinsă la mijloc.

— Dă-mi puțin timp să-mi reintru în ritm şi vin. Băieții se întorc de la lac mâine, o să le spun să te sune şi să-ți povestească ce-au făcut, bine?

Mama nu spune nimic şi ştiu că-şi dă seama că nu sunt bine.

— Bine, fiule. Abia aştept să văd pozele. Şi bunica e foarte nerăbdătoare.

— Cum se mai simte?

— Cam la fel, răspunde mama, pe acel ton atent şi calm, pe care îl are mereu când vorbeşte despre bunica.

E foarte greu pentru mama să privească felul în care demența începe să îi răpească mamei sale cele mai prețioase amintiri. Deocamdată bunica are multe perioade bune, dar ştiu că boala le apasă pe amândouă. Bunicii îi vor plăcea foarte mult fotografiile de pe insulă, s-ar putea chiar să-i readucă în minte clipe şi amintiri care vor avea şi mai mare însemnătate pentru mine acum, după ce am stat eu însumi acolo. Dacă te uiți la fotografii de acum optzeci de ani făcute în Boston, oraşul e de nerecunoscut, dar mă îndoiesc că Salvation s-a schimbat prea mult.

— O să vin în curând, îi răspund. Promit.

— CLEO —
SUPĂ DE PUI PENTRU SUFLET

30 octombrie, Salvation Island

— Dimineață minunată, Cleopatra!

Am sunat-o pe mama, căutând alinarea vocii ei, dar mi-a răspuns fratele meu pe tonul lui glumeț.

— Bună, Tom, îi spun zâmbind, în timp ce privesc vântul cumplit de pe Dealul Plângerii.

Pe o astfel de vreme, în Londra s-ar fi emis o avertizare de tipul nu-ieşiți-din-casă, dar aici e doar o zi ca oricare alta.

— Ce mai e nou, fratele meu mai mare?

— Nimic nou, toate-s la fel ca întotdeauna. Serviciul e de rahat, Eve vrea să divorțeze de mine, copiii au distrus casa şi câinele pute. Mă ascund la mama pentru o oră de ceai şi empatie. Mai bine zi-mi cum e în luna ta de miere. Ai parte de cine romantice pentru o persoană şi de plimbări lungi pe malul mării?

Îi ascult nemulțumirile, ştiind foarte bine că este dezgustător de fericit în haosul lui domestic. Eve îl adoră, iar casa lui arată de parcă ar fi scoasă din revista *Country Interiors*.

— Cam aşa ceva, da.

— Îhâm, nu pari în culmea fericirii, îmi spune bănuitor. Pot veni să stau cu tine o săptămână, dacă vrei. Mă îndoiesc profund că cineva îmi va simți lipsa aici. Nici n-o să-şi dea seama că am plecat până nu va veni momentul scoaterii tomberonului.

— Da, singurul lucru mai ciudat decât o lună de miere singură ar fi o lună de miere cu fratele meu, îi răspund râzând.

Dolores mi-ar smulge de pe deget inelul surorii ei.

O aud pe mama revendicându-şi telefonul mobil, în timp ce Tom scoate tot felul de sunete amuzante.

— Cleo, draga mea! o aud după o clipă, acum mult mai tare, pentru că Tom a pus telefonul pe *speaker*. La mulți ani, cu întârziere!

— Mami!

Închid ochii şi în minte îi apropii de mine chipul liniştitor.

— Cum a fost?

— Păi… a fost… sincer, destul de profund. Mulțumesc pentru ceas, a venit chiar la timp.

Râdem amândouă de gluma mea prostească.

— Eşti bine, draga mea? Nu pari în apele tale.

Ah, mamele! Chiar ştiu totul, nu-i aşa? Încerc să-mi ascund fața în glugă, pentru ca frigul să nu-mi înghețe lacrimile pe gene.

— Sunt bine, îi spun, încercând să nu-mi trădez minciuna prin voce.

Mama rămâne tăcută câteva clipe.

— De ce nu vii pe-aici câteva zile la întoarcere? Nu te-am văzut de atât de mult timp. Fac şi prăjitura cu cafea. Îți pregătesc patul?

Îmi vin în minte dormitorul din copilărie, tapetul cu zâne roz şi perdelele cusute de mama. De atunci a fost redecorat, dar în continuare mă simt ca la opt ani de fiecare dată când dorm acolo.

— Chiar faci cea mai bună prăjitură cu cafea din lume.

— Deci vii?

Mă închipui ghemuită în fotoliu lângă şemineu, cu o felie uriaşă de tort şi o ceaşcă de ceai, cu mama lângă mine în celălalt fotoliu. Are cartea deschisă în poală şi la televizor e o emisiune concurs de după-amiază, *Countdown* sau ceva de genul acesta. E foarte tentant.

— Deocamdată, hai să zicem că poate vin. Nu ştiu exact când mă întorc, am treabă şi la serviciu, ştii cum e.

Fac o grimasă, ştiu că pare că o refuz.

— E nevoie să vin până acolo să te iau pe sus, domnişoară?

— Nu veni şi tu. Tom deja îşi cumpără bilet, îi spun zâmbind.

— Excursieee! se aude Tom strigând în fundal.

— Ne facem griji pentru tine, Cleo, îmi reproşează blând mama.

— Ştiu. Şi apreciez asta, dar sunt fată mare acum. Am treizeci de ani.

— Pentru mine vei fi mereu un copil.

— Copilul enervant, strigă Tom.

Râd împreună cu ei, mă agăț de familiaritate, îmi doresc să-i țin lângă mine. Timpul petrecut aici m-a ajutat să înțeleg care sunt elementele din viața mea de care trebuie să scap şi pe care trebuie să le păstrez.

— Trebuie să închid, altfel o să mă transform într-un bloc de gheață.

Convorbirea se încheie cu saluturile lor zgomotoase. Îmi bag mâinile în buzunare să le încălzesc. Astăzi vremea e deosebit de aspră, vântul bate atât de tare, că am senzația că o să-mi jupoaie pielea. Mă ridic în picioare şi încerc să mă dezmorțesc, simțind în stomac o frustrare înăbuşită, care îmi

iese din corp într-un mârâit lung şi zgomotos. Această eliberare mă face să mă simt neaşteptat de bine. Mă uit în jur; nu e niciun alt om pe o distanță de kilometri întregi, aşa că o fac din nou, de data asta un urlet animalic şi mai puternic şi mai lung, apoi încă o dată, apoi încă o dată şi încă o dată, până când răguşesc şi mă simt epuizată de efort, dar, în acelaşi timp, straniu de binedispusă.

— MACK —
VOR MAI FI OCAZII

30 octombrie, Boston

Parchez pe stradă, puțin mai departe de casă, simțind că am nevoie de câteva minute să mă adun înainte de-a păşi pe aleea atât de familiară şi de-a suna la uşă. Sigur, am cheie, dar n-o mai folosesc când vin. Îmi duc mâna la telefonul din buzunar. Poate ar trebui să sun, să-i spun lui Susie că vin, în loc să apar pe neaşteptate, aşa cum am făcut de atâtea ori înainte. N-a fost niciodată o problemă, dar acum, că există şi Robert, pare că ar putea fi. Nu ştiu dacă voi reuşi să mă port frumos cu el, mai ales după cât de multă cafea am băut ca să trec peste diferența de fus orar. Ar fi mai bine să nu fiu pus la încercare chiar acum.

E o casă atât de frumoasă! Nu e nici cea mai mare, nici cea mai grandioasă de pe stradă, dar Susie a plâns când a văzut-o prima dată şi am ştiut că o să mut munții din loc ca s-o putem cumpăra. Mă uit la ea acum şi îmi amintesc toate orele petrecute comparând nuanțe foarte asemănătoare de albastru pentru şindrilă, privesc curba grațioasă a verandei ivorii care o înconjoară şi foişorul din celălalt capăt al ei, care face din această casă cea pe care Susie şi-a dorit-o atât de mult. Dormitorul nostru e la etaj; balansoarul de la geam, în care Susie îi alăpta pe băieți, e încă acolo. Casa ne-a fost vândută sub emblema „necesită reparații” şi, Doamne, de câtă muncă a fost nevoie! Am înlocuit aproape toate scândurile verandei. N-am avut nevoie de vreun alt hobby în primii ani după ce am cumpărat-o, mi-am găsit o mulțime după ce agentul imobiliar ne-a dat cheile. Am raşchetat parchetul, am făcut bucătăria, am reparat instalațiile – pe toate le-am învățat, fără să pot beneficia de experiența tatălui meu. Dar a fost bine, pentru că l-am avut pe tatăl lui Susie. Mi se strânge stomacul când mă gândesc la Walt şi la Marie, mama mignonă, atât de amuzantă a lui Susie. Mi-e dor de ei. Uneori, mă întreb dacă Susie îşi dă seama cât de mult mi-e dor de ei, cât de greu îmi este, având în vedere că atâția ani ei au fost familia mea. O despărțire ia cu ea fragmente întregi din toate zonele vieții tale, pierzi mult mai mult decât o singură persoană. Prietenii sunt îndepărtați, relațiile pe care contezi sunt pe muchie de cuțit, oamenii simt nevoia de a face compromisuri şi de a-şi alege o tabără. Marie nu-mi va mai

aduce de Crăciun brioşele cu mere şi scorţişoară, preferatele mele, iar mama nu va mai sta de Ziua Recunoştinţei în dormitorul galben. Schimbare după schimbare. E- atât de trist.

Maşina lui Susie e parcată pe alee, ceea ce înseamnă că e acasă. Lângă ea nu e nicio altă maşină. Şi asta e bine. Mă întreb cât de des vine Robert, mă întreb dacă băieţii mei se bucură sau se întristează când îi aud maşina oprind în faţa casei. La modul obiectiv, ştiu că el nu reprezintă o ameninţare pentru copiii mei, ştiu că e un tip decent. Anost, dar decent. Încerc să mi-l scot din minte, apoi uit cu totul de el, pentru că Nate iese în fugă pe uşă şi aleargă spre mine, cu braţele deschise.

— Tati! strigă cu vocea lui subţire, cu părul blond fluturând în vânt, aruncându-şi braţele şi picioarele în toate direcţiile.

Mă îndrept spre el râzând, cu braţele întinse, şi îl cuprind. Doamne, cât de dor mi-a fost de el! Închid ochii eliberat şi îi simt braţele subţiri strângându-se cu putere în jurul gâtului meu. Mirosul de şampon. Fragilitatea corpului. Sunetul copilăresc al vocii. Îmi înghit lacrimile, izbucnesc în râs, îmi dau capul pe spate să mă bucur de chipul său.

— Heeei! Ce-ai mai făcut? îl întreb, ciufulindu-i părul.

— Am prins cel mai mare peşte anul ăsta, îmi răspunde, legănându-se în braţele mele.

— Serios?

Walt e un pescar înflăcărat, se ia mereu la întrecere pentru cel mai mare peşte.

— Uite, am făcut poză. O am pe iPad, hai să-ţi arăt! exclamă şi mă ia de mână.

— Trebuie neapărat să-mi arăţi. E şi Leo acasă? îl întreb, lăsându-l să mă conducă.

Nate aprobă dând din cap.

— S-a lovit la picior când am fost pe lac.

Mă încrunt, mâhnit că n-am ştiut asta. Nate intră în fugă pe uşa pe care a lăsat-o deschisă, iar eu ciocăn uşor în geamul *vintage* cu vitraliu. Dorul de casă mă loveşte din nou cu putere în timp ce privesc holul larg, podelele pe care le-am raşchetat, covorul pe care l-am adus din Nantucket după un weekend prelungit petrecut acolo.

— Bună! strig, cu mâna încă pe jumătate ridicată.

Înghit în sec când o văd pe Susie în uşa bucătăriei din capătul holului, ţinând în mână un dovleac pe jumătate sculptat. Dorul de familie mă loveşte

în plex.

— Mack, spune şi se apropie de mine surprinsă. Credeam că eşti încă în Irlanda.

Ridic din umeri, încercând să par nonşalant.

— Am simțit că e momentul să mă întorc acasă. Cum a fost la lac?

Susie pare tulburată de apariția mea neașteptată.

— Ştii cum e. A fost bine. Mama îți transmite mulțumiri pentru flori. A fost un gest frumos, adaugă după o scurtă pauză.

Îi trimisesem flori lui Marie de ziua ei, conştient de faptul că numele meu nu figura pe nicio felicitare sau cadou.

— Asta ar trebui să fie o pânză de păianjen? întreb, arătând către liniile dezordonate de pe dovleac.

Susie se uită la dovleac. Amândoi ştim foarte bine că eu sunt specialistul la sculptat dovleci.

— Anul ăsta, cu excursia şi toate celelalte, suntem în întârziere cu decorațiunile. Nu m-am ocupat aproape deloc, dar ştii cum e… Copiilor le place, aşa că…

Orice lucru care îi face pe copii să simtă că nimic nu s-a schimbat mi se pare binevenit.

— Să te-ajut?

Zâmbeşte firav, nesigură, şi pentru o clipă îmi aminteşte de studenta care poza pentru cursul de fotografie al tatălui ei, cu ochii albaştri plini de teamă. Aproape că o aud analizând în minte propunerea mea, analizându-mi inflexiunile vocii, alegerea cuvintelor, încercând să detecteze o semnificație ascunsă. Nu există nicio semnificație ascunsă. M-am gândit doar că ar fi mai bine să am ceva de făcut decât să beau o cafea şi să purtăm o conversație stânjenitoare în bucătăria în care înainte făceam clătite în fiecare duminică dimineața.

— Sigur. Băieților le-ar plăcea mult, spune ea.

Îi trec cuvintele prin scanerul meu intern, al cărui rezultat îmi sugerează că Susie a accentuat faptul că băieților le-ar plăcea să-i ajut, ceea ce implică poate că nu şi ei. Încerc să-mi repar mintea şi să scot din priză scanerul, în timp ce o urmez pe Susie în bucătărie.

— Leo unde e?

Susie lasă dovleacul pe masă.

— În camera lui, cred.

Urăsc faptul că trebuie să aştept să mi se acorde permisiunea de a urca la

etaj.

— E OK să urc? spun, privind scările.

— De câteva zile merge în cârje. A călcat strâmb şi şi-a sucit glezna. Medicul a spus că e doar o întindere de ligament, mă informează repede Susie.

— Nu mi-ai spus nimic de asta.

Nu intenționez să sune ca o acuzație. Doar că mă simt lăsat pe dinafară în legătură cu lucrurile pe care simt nevoia să le ştiu.

— Mack, erai în Irlanda. Nu pot să-ți spun toate mărunțişurile care se întâmplă. Am rezolvat, e bine acum, răspunde defensivă.

— Poate ar trebui să convenim că accidentările fac parte dintre acele lucruri despre care îmi spui imediat, îi zic la fel de defensiv, pentru că sunt absolut convins că ea ar vrea s-o informez imediat dacă s-ar întâmpla aşa ceva cât sunt copiii la mine.

Oftează şi mi-aş dori să nu existe atât de multă tensiune între noi.

— Du-te sus. Întreabă-l dacă vrea să coboare să te ajute la sculptat, de obicei îi place.

O las să deschidă o cutie de carton pe care e trecut „Halloween”, scrisul meu de mână, înconjurat de fantomițele pe care Nate le-a desenat pentru un efect mai puternic.

Uşa camerei lui Leo este închisă, aşa că bat şi intru. Nu-şi ridică imediat privirea, concentrată asupra consolei pe care o ține în mână.

— Nu-l saluți pe bătrânul tău tată, băiete? îi spun, sprijinit de tocul uşii.

Auzindu-mi vocea, se uită în sus instinctiv şi aproape că vizualizez fracțiunea de secundă în care-şi dă seama că nu sunt mama lui, care a venit să-i ia hainele murdare, sau Nate, care vrea să-l sâcâie. E ca mişcarea unui întrerupător care face trecerea de la lumină difuză la lumină puternică.

— Tată! exclamă, aruncând consola din mână şi ridicându-se brusc, fără să țină cont de glezna scrântită.

Se clatină şi se aşază din nou, iar eu mă duc repede lângă el pe pat şi îl îmbrățişez strâns.

— Ai mai crescut, îi spun, aşa cum îi spun de fiecare dată când îl văd. Jur că se înalță cu doi, trei centimetri de fiecare dată. Ai fost rănit în luptă? întreb, arătând spre gleznă.

— Nu mă doare prea tare dacă nu mă las pe ea.

Îi observ ochii întunecați de umbre. Ştiu că se gândeşte la ultima discuție pe care am avut-o despre Robert.

— Te-ai distrat la lac? Nate mi-a zis că a câştigat concursul de pescuit.

— Bunicul s-a ofticat rău, râde Leo.

Îl şi văd. Walt este un bunic minunat, dar ține să fie competitiv chiar şi față de copii.

— De ce te-ai întors mai devreme? se încruntă Nate. Adică, mă bucur c-ai venit, dar credeam că vrei să stai mai mult.

Înțeleg ce vrea să întrebe. Crede că mi-am scurtat vacanța din cauza lui Robert. Copilul acesta înțelege uneori mai multe decât îi face bine.

Îl privesc, încercând să-mi dau seama care e nivelul potrivit de adevăr pentru un băiat de doisprezece ani.

— Mi-a fost foarte dor de voi, îi spun. M-am gândit că o să vă bucurați să fiu lângă voi.

Leo expiră prelung, aşa cum faci când te simți uşurat, dar ochii lui încă trădează neliniște.

— Nu te-ai întors din cauza mea, nu?

— M-am întors pentru că am vrut să fiu aici. Pot să mă duc înapoi dacă vrei, dacă te-ai săturat deja de mine, îi spun luându-l din nou pe după umeri.

Îşi dă ochii peste cap şi râde în felul lui adorabil. E în acea fază caraghioasă în care dinții definitivi par prea mari pentru chipul copilăresc. Mai are atât de mult de crescut! Va avea nevoie de mine şi sunt hotărât să fiu lângă el.

— Rămâi la cină?

— Mai întâi trebuie ca cineva să sculpteze dovlecii, îi zic, evitând răspunsul la întrebare. Ştim foarte bine că nu e punctul forte al mamei, nu?

Susie ştie să facă multe, dar arta nu e specialitatea ei.

— Hai, te ajut eu să cobori scările.

Îl ajut să se ridice în picioare şi, pentru o secundă, când se apleacă spre mine, îl țin şi mai strâns în brațe.

— Te iubesc, tata. Mă bucur mult că eşti acasă.

Simt că-mi creşte inima.

— Şi eu, puştiule.

Să mă întorc acasă a fost cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Sper că azi Leo a înțeles că, ori de câte ori va avea nevoie, chiar dacă voi fi la celălalt capăt al lumii, nu trebuie decât să-mi spună şi voi veni imediat.

Pentru următoarele câteva ore, oricine ne-ar fi privit ar fi fost indus în eroare, considerând că era o zi de Halloween ca oricare alta, că eram o familie americană obişnuită, sculptând dovleci şi decorând veranda ca toți

ceilalți vecini. Întotdeauna mi-a plăcut sărbătoarea de Halloween, dar anul acesta substratul macabru pare deosebit de potrivit cu starea de nervozitate întunecată dintre mine şi Susie. Amândoi ne-am străduit să le oferim băieților câteva ore de normalitate, dar, dacă treceai de suprafață, tensiunea dintre noi era palpabilă. De fiecare dată când se uita la ceas, mă întrebam dacă o făcea pentru că Robert urma să ajungă în curând. De fiecare dată când făceam un comentariu, îşi mijea ochii, căutând parcă un înțeles ascuns. Sper ca băieții măcar să înțeleagă că fundamentul familiei noastre nu s-a fisurat, că vom putea sta mereu împreună în acest fel, indiferent ce se întâmplă între mine şi Susie. Am citit undeva că, dacă-i pui pe copii pe primul loc, toate celelalte îşi găsesc automat locul firesc în urma lor. Mărturisesc deschis că acest sfat era mult mai uşor de urmat atunci când nu exista altcineva în peisaj, dar cred că este şi mai important atunci când lucrurile devin complicate. Cred că am reuşit, mai mult sau mai puțin, să-l urmăm. Până acum, cel puțin. În acest moment, băieții se joacă în curtea vecinilor alături de alți copii, iar noi stăm pe verandă, aşa cum făceam înainte. E prima dată, după mult timp, când stăm singuri.

— Îmi pare rău că ai aflat de Robert în felul acela, spune Susie, privind mai degrabă spre stradă decât spre mine.

— Mie îmi pare mai rău că Leo a aflat în felul acela, răspund.

Aş fi putut fi mai blând, dar mă doare enorm să ştiu că Leo trăieşte acum cu acelaşi tip de amintire despre mama lui precum cea pe care o am eu despre tata. Aproape că o şi rostesc; în definitiv, Susie ştie cât m-a chinuit acea descoperire de-a lungul anilor. Dar îmi muşc limba. Ar fi o lovitură sub centură, mai ales că probabil a prins aluzia.

Îşi ascunde fața în mâini.

— A fost îngrozitor, Mack. A plâns continuu, oftează ea. Îmi doresc din suflet să nu se fi întâmplat, aş face orice să pot da timpul înapoi.

Tata nu s-a simțit niciodată vinovat, nici măcar n-a ştiut că l-am văzut în acea zi. Experiența lui Leo a fost cu totul diferită de a mea, Susie a avut grijă de asta. Şi faptul că mă aflu azi aici este o confirmare a acestui lucru.

— Ce-ai mai făcut? o întreb.

Are cearcăne adânci sub ochi şi, aşa cum stă în leagănul de pe verandă, umerii îi sunt foarte fragili. De nenumărate ori am văzut-o ghemuită aici cu o carte în mână, trăgând cu ochiul la copiii care se jucau în fața casei. Astăzi nu este deloc relaxată. Ochii albaştri îi strălucesc înlăcrimați, încercând să nu plângă.

— N-am prea putut dormi. E doar… ştii cum e… am tot felul de griji, spune frecându-şi mâinile agitată.

Îmi doresc din suflet s-o iau în braţe şi s-o liniştesc, promiţându-i că totul va fi bine. În relaţia noastră, acesta a fost întotdeauna rolul meu: umărul puternic pe care să te sprijini, stânca de care se pot ancora cu toţii. Dar astăzi n-o iau în braţe. Nu pot, pentru că nu ştiu care este acum rolul meu în viaţa lui Susie. Cu băieţii, lucrurile sunt limpezi: sunt tatăl lor şi îi voi iubi întotdeauna, indiferent de ce s-ar putea întâmpla. O privesc acum pe Susie şi mi-e greu să cred că voi ajunge să trăiesc ziua în care voi înceta s-o iubesc. Este mama copiilor mei, femeia cu care m-am căsătorit, iubirea mea din tinereţe. Dacă am fi o diagramă Venn, băieţii ar constitui centrul cercului, cu mine şi Susie, două cercuri de-o parte şi de cealaltă, mereu întrepătrunse. E posibil ca multe alte cercuri să se intersecteze cu cercul lui Susie şi cu al meu, dar cele trei originale trebuie să rămână conectate, altfel întregul se destramă. Părinţii mei şi-au lăsat cercurile să se desprindă. Eu n-o voi face. Având în minte imaginea acestor cercuri, întind braţul şi o iau de mână pe Susie.

— O să mai treacă mult timp până când n-o să ne mai simţim stânjeniţi. Dar o vom scoate la capăt, trebuie s-o facem, pentru copii, îi spun arătând spre macabrul decor de Halloween pe care l-am făcut împreună. Băieţii au nevoie să vadă că suntem OK şi, făcând asta împreună, le-am arătat că, indiferent ce s-ar întâmpla, vom fi OK.

— N-am vrut să afli despre Robert aşa cum ai aflat, îmi pare foarte rău. Voiam să-ţi spun eu însămi, faţă în faţă. Şi chiar îmi propusesem s-o fac, ţii minte ziua în care ai venit să ne spui că vei pleca un timp? Mă hotărâsem să-ţi zic chiar atunci, dar nu mi-am mai putut găsi cuvintele după ce am aflat că urma să pleci.

Recunosc, îmi doresc să-şi fi putut găsi cuvintele. Nu există nicio cale uşoară de a afla că persoana pe care o iubeşti este cu altcineva, dar s-o afli la cinci mii de kilometri depărtare pe o ploaie torenţială e cea mai grea cale. Însă, dacă mi-ar fi spus de relaţia ei cu Robert în acea zi, probabil că n-aş mai fi plecat pe insulă. Şi dacă n-aş mai fi ajuns acolo, acum aş fi fost lipsit de o parte importantă din mine însumi.

— Să ştii că nu Robert a fost motivul, a zis Susie. Nu el a fost motivul despărţirii. S-a întâmplat cu multe luni înainte. Nici măcar nu mi-am dat seama, pur şi simplu… Eram foarte deprimată, iar el a fost foarte bun cu mine şi pur şi simplu s-a întâmplat, a adăugat, ridicând din umeri.

Am rămas cu privirea ațintită în jos.

— Te cred.

Şi chiar o cred. Îmi place să cred că amândoi am fost îndeajuns de sinceri în căsnicie cât să nu ne fi înşelat.

— Deocamdată nici nu ştiu dacă e ceva serios între noi. Ştiu că aşa am spus. Aşa am crezut, m-am lăsat dusă de val. Prea devreme, cred.

Nu pot să nu mă întreb ce anume a adus schimbarea asta de atitudine. Sunt destul de sigur că în acea excursie nu s-au simțit continuu ca o mare familie fericită, dar poate că a fost şi el cu ei măcar o zi. Îmi dau seama că-mi doresc ca Robert să fie un pescar deplorabil.

— Prea devreme ca să ştii?

Susie mă priveşte şi o lacrimă îi străbate obrazul.

— Prea devreme după tine, Mack Sullivan.

Trebuie să-i spun de Cleo. Nu e corect ca ea să-mi spună totul, iar eu să-i ascund asta.

— Susie… încerc să-mi aleg cuvintele care s-o rănească cel mai puțin.

Ne ridicăm amândoi privirea spre maşina care opreşte pe stradă, în fața casei.

— Fir-ar…

Susie îşi şterge cu mâna obrajii umezi.

— E Robert. Nu ştiam că vine.

Of! Îmi duc mâna la frunte, iar Susie se ridică în picioare agitată. Îl privesc pe Robert ieşind din maşina lui elegantă şi mă bucur că băieții nu sunt martori la această scenă. Vestă încheiată la toți nasturii. Bifat. Cravată stupidă. Bifat. Expresie grijulie. Bifat. Furie bruscă ce îmi arde stomacul ca un acid. Bifat.

— Ar trebui să plec, şoptesc.

Susie se întoarce către mine.

— Mack, nu trebuie să…

Nu-mi dau seama dacă mă roagă să plec sau să rămân. Aşa cum văd eu lucrurile, dacă rămân, s-ar putea să-l pocnesc, ceea ce ar distruge tot ce am realizat în această după-amiază. Ştiu că într-un fel am renunțat la dreptul de a mă simți indignat de aşa ceva în momentul în care am şters acea linie trasată cu creta în cabana Vidra, dar în acest moment emoțiile mele nu pot fi stăpânite de rațiune. Îl ştiu pe Robert de mai bine de şapte ani. Oare a plăcut-o întotdeauna pe Susie? A stat mereu în preajmă, aşteptând un prilej să se strecoare în inima ei? Sunt furios pe el într-un fel diferit de cel în care

sunt furios pe Susie. Aş putea să-i dau o grămadă de bani unui psiholog ca să-mi ofere o serie de teorii revelatoare despre motivul acestei furii sau aş putea să dau curs acelei voci animalice din piept care îmi spune că tipul ăsta şi-a bătut joc de mândria mea şi să-i sparg faţa. Nu sunt mândru de ceea ce simt, dar asta e.

— Eu plec. Spune-le copiilor că îi sun mai târziu, îi zic lui Susie.

Robert intră înapoi în maşină într-o mişcare inversă aproape comică, în timp ce eu cobor scările verandei. Nici măcar nu mă uit la el, mă îndrept grăbit spre camionetă, pornesc motorul şi plec înainte de a face vreun gest stupid.

Mai târziu, stau la masa din bucătărie, după ce am băut trei beri, şi mă uit pe laptop la fotografiile făcute pe insulă. În mintea mea, le definesc drept muncă, dar, de fapt, încerc să găsesc o modalitate de a-mi atenua durerea. Îmi spun că viaţa nu va fi mereu atât de grea, că vor exista alte locuri şi alte momente, că pot să dansez lent pe „Thunder Road" sub cerul înstelat şi, în acelaşi timp, să fiu în continuare un tată bun. În ultima oră mi-am zgândărit rănile, uitându-mă la poze cu băieţii de când erau mici, cu Susie extenuată şi frumoasă în halatul de spital, la câteva ore după naşterea lui Leo, cu torturile făcute în casă la aniversările copiilor şi cu primii lor paşi. Sunt prea multe lucruri la care trebuie să renunţ, toată iubirea asta. Dinţişori de lapte şi primele bucle, păstrate cu grijă în câte-un plic în acea casă în care nu mai locuiesc, cravata pe care am purtat-o în ziua în care m-am căsătorit cu Susie, împăturită, alături de rochia ei de mireasă, într-o cutie, aflată acum în pod. Povestea noastră de dragoste, complicată de greutăţile misiunii de a fi părinţi, care ne-a slăbit şi, în acelaşi timp, ne-a întărit legătura. Nu pot scăpa de greutatea eşecului ce-mi apasă pe umeri. Alţii au reuşit, noi de ce n-am putut? Această întrebare m-a ţinut treaz nenumărate nopţi, chinuindu-mă să înţeleg ce nu făcusem suficient, ce spusesem greşit, dar degeaba. E foarte greu să nu mai fii îndrăgostit atunci când nu-ţi doreşti asta.

Privesc imaginile de pe insulă şi le las să-mi pătrundă lent în minte, vreau ca toată acea frumuseţe să-mi contrabalanseze tristeţea. Cer schimbător, mare învolburată, cenuşie, plaje bătute de ploi, zâmbetul cald al lui Raff la Salvation Arms. Cât de mult îmi doresc să fie acum lângă mine să împărţim o bere, mi-ar prinde bine compania cuiva, ca să mă salveze de la a bea singur. Delta îmi umple ecranul, cu ochii ei verzi aducători de tulburare.

Crucile din granit de lângă biserică, un insular singuratic aplecat asupra

florilor pe care le îngrijeşte. Mă linişteşte enorm să ştiu că Salvation e încă acolo, că trăieşte în continuare, alături de ospitalitatea localnicilor, ostilitatea vremii şi sanctuarul din cabana Vidra.

Merg mai departe şi ecranul mi se umple de imagini cu Cleo, pe plajă, râzând, privind peste umăr în obiectivul meu, în timp ce vântul îi răvăşeşte părul, ascunzându-i buzele. Nu degeaba se spune că aparatul foto nu minte niciodată. Din când în când, în lumina perfectă şi într-o fracțiune de secundă perfectă, poți prinde întreaga esență a cuiva într-un singur cadru. Acesta este unul dintre acele momente magice. O pot auzi râzând senină, îi pot vedea bunătatea înnăscută. Dacă n-ai cunoaşte persoana din această fotografie, ți-ai dori s-o cunoşti. Ai privi-o în ochi şi ai înțelege că este genul de om care lasă în urmă pulbere de stele, un far călăuzitor al sufletelor pierdute în cele mai întunecate nopți. Asta sunt eu, Cleo. În această seară, am mare nevoie de lumina ta călăuzitoare.

— CLEO —
GATA, AM RECEPȚIONAT MESAJUL, UNIVERSULE!

2 noiembrie, Salvation Island

Karen Carpenter avea perfectă dreptate în legătură cu zilele ploioase şi cele de luni. E luni dimineaţă şi plouă, un blestem dublu, dar nu mă plâng, este în perfectă armonie cu starea mea de spirit. Am încercat deja o dată să mă ridic din pat, dar m-am întors imediat, afară n-are decât să fie cum o fi.

Sunt şase zile de când a plecat Mack. Uneori mi se pare că au trecut şase sute de ani, alteori, şase secunde, de parcă l-aş fi făcut să dispară printr-o clipire. Îmi doresc foarte mult ca printr-o clipire să-l pot face acum să se întoarcă. Nici măcar nu voi încerca să neg cât de mult mi-ar plăcea să mă uit acum pe fereastra de la bucătărie şi să-l văd urcând dealul sau să mă întorc în pat pe partea cealaltă şi să-l văd dormind lângă mine. Este chinuitor. Micro-iubire, aşa i-am spus, dar o simt ca pe o mahmureală după macro-iubire. M-am cufundat cu totul în nefericire: „Thunder Road" pe *repeat,* nu pot să mănânc, nu mă pieptăn. Urăsc să mă simt astfel, de parcă aş renunța la mine. La răsărit, m-am dus pe ponton şi am privit marea, întrebându-mă dacă *Progresista* a ridicat ancora şi a plecat fără mine, îngrozitor de dezamăgită de lipsa mea de inițiativă. *Nu mă aşteptam să mă simt atât de îngrozitor. Nu e vina mea că mi-e atât de dor de el,* am strigat, plină de furie, şocată de durerea fizică a dorului. Am nevoie de Mack să-mi înapoieze acea aşchie din inima mea, acea arteră vitală. Oare ăsta e un motiv îndeajuns de bun pentru a păstra legătura, deşi am promis că n-o vom face? Ne ştim numerele de telefon; le-am scris pe acea foaie cu reguli, lipită pe frigider, ca să le avem în caz de urgență. Aş putea urca până în vârf pe Dealul Plângerii ca să-l sun, ca să ascult sunetele şi tăcerile disperării mele străbătând miile de kilometri până la el. N-o voi face. Fireşte că n-o voi face. Dar faptul că sunt pe punctul de-a o face îmi înrăutățeşte starea. Cu timpul, va fi mai uşor. Trebuie să fie mai uşor. N-o să mor de inimă frântă. Nu sunt într-o piesă shakespeariană. În curând o să-mi revin, promit. Mă voi pieptăna şi voi încerca să mănânc ceva. Voi şterge „Thunder Road" din playlist. Dar chiar în timp ce gândesc asta apăs din nou pe butonul de play. Vocea lui Bruce este tulburătoare, mă ghemuiesc în mijlocul patului şi

plâng.

Când deschid ochii văd un bilet care-a fost strecurat pe sub uşă. Îl zăresc din celălalt capăt al încăperii, o pată albă pe podeaua din lemn, mă dau jos din pat repede şi îl iau, sperând că e de la Mack. O, Doamne! Oare s-a întors? Mă ridic în picioare şi, sprijinită de uşă, desfac foaia împăturită. Nu e de la Mack: „Bună, Cleo, nu rata întâlnirea de azi, avem ceva pentru tine. Pupici, D”

Delta. Oftez în timp ce pun ceainicul pe foc. Nu mă simt în stare să mă adun şi să merg pe jos până în sat în această după-amiază. Încă sunt îmbrăcată în pantalonii de ieri şi în cămaşa şifonată în carouri roşu cu negru, iar părul arată ca un ghem de lână. N- o să mă duc.

Îmi iau cana de cafea pe ponton şi încerc să mă gândesc la asta mai bine. De ziua mea, am dansat cu Mack chiar aici, cu rochia vălurită în jurul picioarelor. Închid ochii şi încerc s-o readuc lângă mine pe acea fată fericită, dar mi-e imposibil s-ajung la ea. Iau o gură de cafea, o atingere fierbinte în vântul rece, şi mă aşez, pentru că să stau în picioare e dintr-odată un efort care mă depăşeşte. Stau picior peste picior, strângând în mâini cana să mă încălzesc, cu privirea pironită asupra golfului. Mack e undeva acolo, peste mii de mile marine şi peste câteva meridiane, întors la a fi tată şi fiu, fotograf excepțional şi soț părăsit. Dar poate că nu mai este părăsit. Nu mi-am putut închipui că e posibil să-ți fie atât de dor de cineva. Îmi tot repet în minte că am avut o legătură atât de scurtă, încât e absurd să-mi dau voie să mă simt atât de dărâmată.

„Nu rata întâlnirea de azi.” Cred că Delta a ştiut că orice exprimare care mi-ar da posibilitatea de a alege ar fi fost inutilă şi că îmi va fi greu să ignor un ordin direct. „Nu rata întâlnirea de azi.” Îmi plimb degetul mare pe cadranul din cristal de la ceasul tatălui meu. Îl port continuu de la ziua mea, uneori mă liniştesc lipindu-mi obrazul de sticla rece. „E miezul zilei”, îmi spune. „Ridică-te, copilă!” îmi spune. „Piaptănă-ți părul şi mişcă-ți fundul către sat. Nu rata întâlnirea de azi.” Oftez şi intru în cabană, încercând să-mi regăsesc mințile şi peria de păr.

Brianne e prima care mă vede şi traversează încăperea către mine.

— Ai venit! Intră, hai să-ți dai jos haina asta udă, o pun pe calorifer să se usuce, spune ea.

Ochii îi sunt plini de îngrijorare maternă, deşi nu poate fi decât cu câțiva ani mai mare decât mine. Mă conduce spre grupul de femei care încearcă deja să-mi facă loc pe canapea lângă Delta.

— Vino, draga mea. Stai jos să te-ncălzeşti, spune Delta.

Mă strecor între Delta şi Erin, soția medicului, care mă mângâie pe genunchi şi îmi dă o cană de cafea.

— Delta era sigură că vei veni, aşa că deja ți-am făcut o cafea. Avem şi tort. Poți să iei la pachet când pleci, dacă n-ai chef să mănânci acum.

Abia când iau cana cu dungi alb-albastre îmi dau seama că tremur.

Delta mă ia în brațe.

— E-n regulă. Poți să te descarci.

Şi o fac. Cineva îmi ia din mână cafeaua şi întregul corp îmi este străbătut de suspine; în câteva propoziții sacadate, le spun cât de îngrozitor de dor îmi e de Mack, iar ele îmi spun exact ce trebuie şi se strâng în jurul meu în timp ce izbucnesc în plâns. Toate ştiu, o citesc pe chipurile lor. Ştiu că nu există micro-iubire. Există doar iubire.

— Va dura ceva până să poți uita un astfel de bărbat, spune Ailsa şi toate celelalte o aprobă cu îndârjire.

— Pot să pun asta într-o viitoare carte? întreabă Carmen după o clipă şi râd scurt, pentru că ştiu exact de ce-a spus-o.

— Mulțumesc pentru bilet. Mă bucur că am venit, le spun, după ce mă liniştesc puțin.

Dolores îmi pune un strop de whisky în cafea, în timp ce Delta îmi mângâie genunchiul.

— Dacă nu veneai, veneam noi la tine. Îl rugasem deja pe Cam să mă ducă peste deal în roabă şi era pregătit s-o facă.

Pentru o clipă, mă gândesc că nu glumeşte, nu mi-e greu să mi-l închipui pe uriaşul soț al lui Brianne împingând-o pe Delta într-o roabă pe Dealul Plângerii. Oftez adânc, uşurată că aceste femei m-au primit în cercul lor ocrotitor ca pe un miel rătăcit. În Londra am mulți prieteni, dar acolo totul e marcat de un caracter trecător, oamenii vin şi pleacă. Aici, oamenii cresc şi rămân. În două luni, am petrecut cu Delta mai mult timp decât cu majoritatea colegilor mei, deşi lucrez la revistă de aproape doi ani. Şi la fel a fost şi cu Mack. Ne-am aruncat unul în brațele celuilalt.

Îmi simt umerii relaxându-se, în timp ce în jurul meu aud conversația oscilantă, sunetul andrelelor şi al farfuriilor, radioul dat încet pe fundal. O orchestră a liniştirii. Vocile femeilor cresc şi descresc, muzicale, în timp ce îmi oferă o felie de tort sau un ghem de lână, o mână consolatoare pe umăr, de fiecare dată când cineva se ridică. Aleg instinctiv cel mai potrivit nivel de compasiune şi alinare, oferindu-mi răgazul de a mă linişti după

revărsarea de la început.

— Mă simt atât de slabă, spun, când Delta se îndreaptă de spate şi mă întreabă dacă sunt mai bine.

— Astăzi, poate. Dar pe termen lung vei deveni mai puternică, să ştii, îmi răspunde.

— Crezi?

Mă uit la jumătatea de fular prinsă de andrelele mele.

— Sunt sigură, aprobă ea din cap.

Dolores îşi ridică privirea către mine.

— Dar nu prea puternică, mă avertizează ea. Nu ridica în jurul tău un zid atât de înalt, încât să nu-l poţi trece niciodată.

Probabil că lui Dolores i-ar displăcea enorm să ştie cât de mult o plac. E un sfat bun. În acest moment, mi-am construit din piatra de pe Salvation nişte ziduri înalte şi trainice şi îngrozitor de groase.

— Doar o femeie puternică poate trece peste ceva de acest gen, spune Carmen.

— E îndeajuns de puternică, intervine Erin fără urmă de ezitare.

— Pot rămâne aici pentru totdeauna? întreb, oftând.

— Nu la cabana Vidra.

Brianne îşi muşcă buza, cu o privire plină de regret.

— Am aflat azi-dimineaţă de la Barney. Se întoarce la cabană pentru câteva săptămâni, mi-a spus să nu mai fac nicio rezervare pentru un timp.

— Oh, oftez descurajată.

E o veste atât de proastă. Firește, ştiu că la un moment dat trebuie să plec de pe insulă, dar acum am senzaţia că sunt contracronometru, ca şi cum decizia nu mi-ar mai aparţine. Cabana Vidra a devenit sanctuarul meu. Nu-mi place să mă gândesc că altcineva va sta pe ponton, va privi plaja sau va saluta delfinii dimineaţa. Buna dispoziţie proaspăt cucerită îmi dispare imediat şi simt nevoia să mă întorc acasă. Femeile se agită în jurul meu, mă ajută să mă îmbrac cu geaca şi îmi umplu rucsacul cu felii de tort învelite în folie de aluminiu şi cu sticla de whisky pe jumătate goală. Delta mă conduce până la uşă şi îmi dă încă un pachet, ambalat în hârtie maro.

— Să-l deschizi mai târziu, îmi spune, îmbrăţişându-mă peste burtica de gravidă ridicol de uriaşă.

— Întoarce-te înăuntru! O să răcească cel mic, îi răspund.

— Deja sunt o mamă denaturată. Micuţul n-are nicio şansă, râde ea.

Mă îndepărtez, gândindu-mă cât de mult se înşală. Acel copil este unul

dintre cei mai norocoşi din lume, se va naşte pe Salvation în mijlocul acestor oameni.

În timp ce urc înapoi dealul, începe să se lase întunericul. Sunt echipată cu lanterna de cap a lui Mack, deloc măgulitoare estetic, dar extrem de utilă; mi-a lăsat-o în buzunarul gecii şi m-a pus să-i promit că o voi folosi. În această seară mă bucur că o am, dar şi că nu mă vede nimeni.

Când ajung în vârf, e aproape întuneric şi mă aşez pe curbura acum cunoscută a pietrei. Acum ştiu exact cum să mă poziționez, e un anumit loc care a fost modelat de nenumărați alți călători într-o adâncitură prietenoasă. Îmi place să cred că greutatea mea a contribuit şi ea la formarea micuței adâncituri.

Sting lanterna ca să pot vedea în jur mai bine. Am lăsat lumina aprinsă pe veranda cabanei, nu suport ideea de a mă întoarce într-un loc rece şi întunecos. Pentru o clipă, îmi închipui că Mack face focul înăuntru şi acest gând mă însuflețește. Dar Mack nu e acolo. Mă aşteaptă doar singurătatea şi, de fapt, după o după-amiază petrecută într-o companie atât de ocrotitoare, îmi dau seama că nu mă sperie ideea de a sta singură.

Tresar la sunetul ce vine din buzunar: telefonul s-a conectat la rețea. L-am pornit după ce a plecat Mack, pentru orice eventualitate. Un mesaj de la mama: tocmai a scos din cuptor prăjitura cu cafea şi îşi doreşte să ajung acolo s-o gust. Vrea să stabilim când mă duc pe la ea imediat ce mă întorc în Anglia. Nu i-am spus prea multe despre cele întâmplate aici, dar e mama mea. Ştiu că citeşte ce scriu şi descoperă printre rânduri toate cuvintele invizibile, ştiu că a decodat toate mesajele SOS secrete pe care nici nu-mi dădusem seama că le-am trimis. Încă un mesaj, de data asta de la Ali, care mă anunță că mi-a aprobat cererea de a lua acum toate zilele de concediu pe anul acesta. Răsuflu uşurată. E un mic respiro, mai multe zile pe insulă înainte să curgă tot nisipul din clepsidră.

Încă un mesaj, aproape că evit să mă uit, din cauza strălucirii neplăcute a ecranului în contrast cu acel cer întunecat şi atemporal.

Mack.

I-am salvat numărul în telefon după ce am dat jos de pe frigider foaia cu reguli. Am intenționat să păstrez lista ca suvenir, dar am rătăcit-o, probabil când am făcut curat după plecarea lui Mack. Oare a pățit ceva? Oare n-a ajuns cu bine acasă? Dar, cu siguranță, aş fi aflat, dacă se întâmpla ceva. Cu respirația întretăiată, deschid mesajul de la el.

Unu: tocmai au pus Springsteen la radio şi m-am gândit la tine.

Doi: mi-e foarte dor de tine, şi de insulă, şi de cabană. Dar cel mai mult de tine.

Trei: ştii ce e la trei.

Of, Mack! îi citesc şi recitesc cuvintele. Dintre noi doi, m-am gândit că eu voi fi cea care va încălca pactul tăcerii, uşor ameţită şi cu telefonul în mână. Acum ce fac? Răspund? Mă gândesc la el, la drumul său lung către casă, la stresul pe care l-a îndurat la întoarcerea în Boston, la revederea cu băieţii, la caruselul de emoţii pe care trebuie să-l fi trăit revăzând-o pe Susie. Nici nu-mi pot închipui cum e să-ţi construieşti o viaţă, o familie alături de cineva şi apoi totul să-ţi fie smuls într-o clipită. Am văzut cât de mult l-a tulburat ceea ce a aflat despre Robert şi sunt sigură că şi Susie s-ar simţi la fel când, *dacă,* Mack i-ar spune despre noi. S-a întors acasă pentru a înfrunta o mulţime de conversaţii şi decizii agonizante. Îmi închipui că mesajul către mine a fost o cale de întoarcere disperată, indusă de alcool, către Salvation Island. Urăsc să-l ştiu singur în acel apartament pe care îl detestă, cu o bere într-o mână şi cu telefonul în cealaltă.

Îi analizez din nou cuvintele, gândindu-mă ce opţiuni am. Aş putea pur şi simplu să nu răspund, să respect pactul. Asta ar transmite mesajul clar: „Mack, nu e o idee bună.” Un mesaj implică un altul şi, fără să ne dăm seama, ne trezim că suntem prieteni pe Facebook şi ne torturăm uitându-ne la poze care ne frâng inima. Poate că s-a trezit regretând mesajul trimis. Dacă nu-i răspund, asta s-ar rezolva. Dar atunci poate că se va întreba dacă am primit mesajul, dacă nu cumva s-a pierdut în călătoria de cinci mii de kilometri, dacă nu cumva o sirenă l-a prins din zbor într-un act de solidaritate feminină ca să mă protejeze de o eventuală suferinţă. Sunt aproape sigură că nu mi-ar mai scrie a doua oară şi, astfel, s-ar termina totul.

Îmi trec prin minte toate aceste gânduri demne de laudă, deşi sunt perfect conştientă că-i voi răspunde. Sigur că-i voi răspunde. Doar că nu ştiu ce să spun. Mă gândesc la câteva variante de răspuns înainte de a-l găsi pe cel mai potrivit.

Unu: sunt pe Dealul Plângerii, în vârf, şi am pe cap lanterna ta extrem de lipsită de eleganţă.

Doi: îmi este iraţional de dor de tine. Cabana pare acum prea

mare fără geaca ta ridicolă care să ocupe tot spațiul.

Trei: azi am fost la atelierul de tricotat şi am plâns ca proasta, dar tot nu regret că ne-am întâlnit. Nu regret acum, nu voi regreta niciodată.

Trei A* (pentru că ştiu că nu eşti de acord cu un al patrulea punct): nu te simți obligat să-mi răspunzi, înțeleg dacă mi-ai scris fiind beat sau pentru că te simțeai deprimat sau pentru că încerci să te recompui. Ți-am răspuns, aşa că acum suntem chit.

Pa!

Trimit mesajul şi bag din nou telefonul în buzunar. Aş putea să mai stau aici puțin să văd dacă-mi răspunde, deşi i-am spus să n-o facă. S-ar putea s-o facă; la el e cu câteva ore mai devreme, în Boston e abia după-amiază. Mai aştept câteva clipe, cât să fiu sigură că mesajul meu a fost lansat şi cuvintele mele au plecat în căutarea lui, apoi aprind lanterna şi mă îndrept spre cabană. Încă este a mea, trebuie să profit de asta.

Mă bucur să descopăr că focul pe care l-am lăsat în şemineu nu s-a stins de tot şi sunt mândră de mine că reuşesc să-l revigorez. Focul înseamnă lumină şi căldură, nevoi ale unei femei a peşterii pe care mi le pot asigura. Sigur, am aprins şi lămpile, pentru că nu sunt cu adevărat o femeie a peşterii, dar mulțumirea pe care mi-o dă priceperea mea este adevărată. Pot face lucruri care mă ajută să mă simt puternică. Îmi încălzesc puțină supă, aprind câteva lumânări, mă îmbrac cu puloverul preferat. Îmi amintesc că, înainte să vin pe insulă, mă gândeam cu teamă să stau singură în cabană. Mă temeam c-o să mă simt prea izolată, prea singură, prea expusă. Mi-era chiar frică. Dar în această seară simt exact opusul. Am nevoie de această linişte şi mă simt ocrotită de zidurile groase din piatră care mă înconjoară. Când era Mack aici, era un cuib pentru doi, acum este un ungher tihnit pentru unu. Privirea îmi cade pe pachetul în hârtie maro pe care mi l-a dat Delta. E legat cu un singur fir şi e însoțit de un bilet.

Majoritatea femeilor din Salvation au avut la un moment dat nevoie de aceste lucruri. Ştii unde ne găseşti dacă ai nevoie de noi.

Pupici!

Mă uit la pachetul pe care-l țin acum pe genunchi. O să păstrez cu sfințenie acest bilet, întotdeauna va însemna foarte mult pentru mine.

Desfac hârtia şi ridic conținutul, apoi îmi ascund fața în el cu un oftat stins, recunoscător. Nu credeam că mi-au mai rămas lacrimi pe ziua de azi, dar se pare că aveam un izvor de rezervă. E o pătură. O pătură făcută din pătrățele tricotate, cusute laolaltă într-un quilt multicolor şi plin de alinare. Îmi acopăr umerii cu el şi închid ochii. Mă simt de parcă toate femeile de pe insulă şi-ar fi strâns brațele în jurul meu, într-o demonstrație clară de spirit de suroritate, de solidaritate feminină. Rămân nemişcată câteva clipe şi las stratul de căldură să-mi cuprindă pielea, apoi deschid ochii şi îl analizez cu atenție. Recunosc lâna galbenă folosită recent de Ailsa şi griul inconfundabil al lui Carmen, „cel mai cald gri de pe insulă". Zâmbesc la gândul grimasei acre pe care Dolores o afişează de fiecare dată când Carmen spune asta. Sunt multe alte culori: verdele muşchiului de copac, rozul gumei de mestecat, roşul cireşelor, albastrul turcoaz al mării. Mlădițe ale obiectelor pe care le-am văzut prinzând viață din andrelele lor. Doamne, ce grup incredibil de femei, sunt onorată că mă pot număra printre ele chiar şi temporar! Mă întreb dacă îşi dau seama cât de special este ceea ce au sau dacă sunt atât de norocoase cât să considere asta ceva firesc, parte bine cunoscută din viața pe această insulă. Au grijă de ai lor şi, din când în când, ocrotesc câte un miel rătăcit. *Sunt un miel norocos,* şoptesc. Este cel mai potrivit cadou în cel mai potrivit moment. Îmi amintesc de prima dată când am văzut laptopul verde lime, de acel minunat sentiment de a fi înțeleasă, hotărârea pe care o simțeam. Acum o simt din nou, o îndrumare cosmică de a-mi asculta instinctul. *Fie,* şoptesc. Apoi o rostesc din nou mai tare, mai hotărâtă. *Fie!*

Mă cuibăresc pe canapea între perne şi mă acopăr cu minunata pătură, apoi iau laptopul şi deschid un nou fişier. *Gata, am recepționat mesajul, universule!* mă gândesc, dezmorțindu-mi degetele. *E timpul să scriu.*

— MACK —
TOTUL A LUAT SFÂRŞIT

6 noiembrie, Boston

În seara asta sunt întruchiparea deprimantă a clişeului tatălui singur. Am comandat pizza în loc să le fac copiilor mâncare gătită, i-am lăsat să bea suc acidulat în timpul filmului, deşi am fost mereu nişte părinți foarte atenți cu igiena dentară. N-am făcut-o ca să încasez puncte în plus ca părinte cool, în competiția cu Susie, am vrut doar să le ofer băieților în această după-amiază tot ce-şi doresc, pentru că n-am putut să le ofer singurul lucru pe care l-au cerut când i-am luat de la şcoală: să vină şi mama lor cu noi. La cinema, în timpul filmului, m-am torturat închipuindu-mi cum au stat în curtea şcolii şi s-au sfătuit cum să-şi aleagă cuvintele pentru a-i face pe părinții lor să petreacă împreună câteva ore. Şi eu am fost un astfel de copil, un copil care credea că, dacă ar reuşi să-i facă pe ai lui să stea împreună un timp, aceştia şi-ar aminti cât de bine era totul înainte. Nici eu n-am uitat cât de bine ne era înainte. Firește, nu le-am spus-o şi băieților, doar m-am gândit la asta şi am ascuns-o în suc acidulat şi foarte mult popcorn. Distracția, cel mai vechi truc din manualul părinților. Nate, uită-te la mine cum mă prostesc şi mă prefac să sunt un elefant, nu genunchiul rănit pe care încerc să ți-l pansez. Leo, hai să mergem cu rolele în parc, în loc să te gândeşti la acea petrecere la care n-ai fost invitat. Când sunt mici, e simplu; te privesc în ochi şi sunt convinşi că le vei face lumea mai bună. Urăsc faptul că nu pot face asta pentru ei şi acum. Sucul şi popcornul sunt un substitut nesatisfăcător pentru mama lor, dar e singurul lucru la care m-am putut gândi. Iar acum le-a trecut demult ora de culcare şi moțăie pe canapea lângă mine, unul într-o parte, altul în cealaltă, şi îi țin în brațe în timp ce ne uităm la ştirile sportive de la ora 11. Urăsc faptul că sunt nevoiți să stea cu mine în acest apartament, deşi prezența lor îl transformă într-o casă adevărată pentru câteva ore. Se prefac că li se pare fain, dar nu ştiu deloc să mintă. Poate după Crăciun o să caut ceva mai bun. Cu picioarele pe măsuța din sticlă, îi strâng şi mai tare lângă mine pe copii.

— Tu eşti untul de arahide, spune Nate, ridicând ochii spre mine.

— Da?

— În sendviş. Noi suntem feliile de pâine şi tu eşti untul de arahide

dintre noi, continuă el.

— N-aş putea fi o felie de şuncă? Sau nişte brânză din aia elastică, de care punem pe pizza?

Ştie că nu-mi place untul de arahide.

Clatină din cap şi râde, închizând ochii în timp ce se ghemuieşte şi mai tare în braţele mele.

— Untul de arahide *crunchy,* cu bucăţele crocante de alune, e preferatul meu în sendvişuri.

Îi sărut pe creştet, părul îi miroase a lămâie.

— Aşa e, ştiu. Bine. Sunt unt de arahide.

Deschide ochii albaştri ca ai lui Susie şi mă priveşte din nou.

— Cu bucăţele crocante de alune?

— Cu bucăţele crocante de alune, îi răspund.

Închide din nou ochii mulţumit şi mă întreb cum de ceva atât de stupid ca untul de arahide îmi poate umple pieptul de o emoţie dureroasă şi mă gândesc imediat la Cleo şi la faptul că niciunuia din noi nu-i place untul de arahide, iar ăsta a fost unul dintre secretele noastre în întuneric.

Leo aproape că a adormit, cu degetele agăţate de tricoul meu. Părul lui miroase la fel ca al lui Nate. Înainte şi al meu mirosea la fel. Este cel mai mărunt dintre toate detaliile neimportante, o mică fisură între noi, pentru că nu mi-am putut aminti cum se numeşte şamponul, deşi am mirosit toate flacoanele din magazin. Pe de o parte, chiar nu e important, dar, pe de alta, separarea e alcătuită din milioane de disocieri infinitezimale care, într-un final, se acumulează până când ajungi să treci pe lângă cineva pe stradă şi să nu-l mai recunoşti.

Când îi duc pe băieţi acasă, la ora prânzului, aşa cum ne-am înţeles, observ că în chiuveta din bucătărie sunt două farfurii, iar pe masă, două ceşti de cafea. Susie îşi dă seama că le-am observat şi ştiu că îi pare rău că n-a apucat să le strângă. Mă înnebuneşte gândul că Robert a dormit în patul meu. Oare am vreun drept să simt această furie care îmi clocoteşte în vene când mi-l imaginez cu capul pe perna mea, cu mâinile pe trupul soţiei mele? Mă corectez. *Fostei* mele soţii. Oare acesta este termenul pe care ar trebui să-l folosesc, având în vedere că ne-am despărţit acum un an? Suntem în acest limb straniu, pentru că oficial suntem căsătoriţi încă. Între noi este acum o prăpastie uriaşă, suntem ca un continent despicat în două de un cutremur. Probabil că a existat demult o crăpătură subţire cât un fir de păr, pe care n-am observat-o şi căreia nu i-am dat atenţie nici după ce s-a mărit.

N-am fost în stare s-o văd decât atunci când a devenit un canion, prea mare ca să mai pot ajunge în partea cealaltă, în partea în care se afla Susie, îndepărtându-se în derivă. Iar acum Robert se află lângă ea, îmbrăcat într-o vestă atât de urâtă că mă dor ochii, iar eu mă simt un străin în propria casă. E foarte greu.

— Mă gândeam la Ziua Recunoştinţei, îi spun.

Susie îşi face de lucru la maşina de spălat vase, încordată. Când eram împreună, întotdeauna petreceam Ziua Recunoştinţei la noi, împreună cu părinţii.

— M-am gândit ca anul ăsta să mă duc la mama. S-o văd şi pe bunica, să-i arăt fotografiile de pe insulă, continui.

Îi surprind uşurarea pe chipul care se destinde, o ceartă evitată.

— Şi mie mi-ar plăcea să văd fotografiile la un moment dat, spune ea. A fost aşa cum ai sperat?

Încă n-am găsit momentul potrivit ca să-i povestesc despre Cleo. Dar acum mi-a oferit ocazia. Copiii sunt în camera lor, Robert n-are cum să intre, pentru că abia a plecat, iar eu nu trebuie să plec nicăieri imediat.

— Da. E un loc foarte aparte, îi răspund.

Doamne, Mack. *Încearcă să-ţi găseşti cuvintele!*

— Suze, am cunoscut pe cineva acolo.

Face cafea, pune boabele în espressorul pe care părinţii ei ni l-au dat cadou la aniversarea căsătoriei cu câţiva ani în urmă, ia două ceşti. Cuvintele mele o ating, mişcările îi devin ezitante.

— Adică…?

Lasă propoziţia neterminată, în timp ce desface capacul cutiei cu zahăr, apoi îşi ridică spre mine ochii albaştri. Aceeaşi ochi în care m-am uitat în faţa altarului, la nunta noastră, apoi peste capetele copiilor noştri nou-născuţi sau peste mulţimea adunată la vreo petrecere, înţelegându-ne să plecăm repede de-acolo. În acest moment, ochii ei sunt vigilenţi, anticipând parcă un pericol iminent.

— Adică o femeie, îi spun încet.

Rămâne nemişcată, cu linguriţa în mână. Clipeşte de câteva ori.

— A!

O silabă minusculă, de fapt, un singur sunet, dar pe care îl umple cu sute de alte cuvinte nerostite. A, mă ataci în punctul slab. A, scuze, mă simt ca şi cum m-ai fi lovit drept în inimă. A, sunt obosită. A, te iubesc, te urăsc, mi-e dor de tine, sunt furioasă, te rog să rămâi, pleacă. Credeţi-mă, ştiu exact ce

simte în această clipă. E ca şi cum m-aş uita în oglindă, o imagine atât de cunoscută, încât trebuie să-mi mut privirea.

— E ceva serios?

Mâna începe să-i tremure.

— Ce-ai de gând să faci? Te muți în Irlanda? O să te vezi cu băieții doar pe FaceTime de zilele lor şi de Crăciun, o să-i iei la tine doar în vacanța de vară? O să-i duci la Palatul Buckingham?

Vocea îi devine din ce în ce mai ascuțită pe măsură ce rosteşte tot mai multe, şocată, zugrăvind imagini ale unor lucruri despre care ştie că n-o să se întâmple niciodată. Întotdeauna am visat să-i ducem pe copii în Europa, la Turnul Eiffel, în Anglia. E greu să renunți la visuri şi e cu atât mai dureros atunci când creierul tău inserează imaginea altcuiva în locul tău. Susie s-a şters pur şi simplu pe ea însăşi din călătoria noastră de familie la Londra şi a inserat lângă mine o femeie fără chip.

— Fireşte că nu. Ştii că n-aş face asta, îi răspund stins. Oricum, s-a terminat acum.

Se încruntă.

— Şi atunci de ce mi-ai spus? Doar ca să mă răneşti? Să te răzbuni pe mine pentru relația cu Robert?

E rândul meu să mă încrunt.

— N-are nicio legătură cu Robert, răspund, încercând să vorbesc cât mai încet, ca să nu audă copiii. Am vrut să fiu sincer, nu-mi doresc să existe acest secret între noi. Ştim bine unde duce asta, nu?

Sunt plin de resentimente şi nu sunt mândru de mine, dar nu mă pot gândi decât la acea noapte pe Dealul Plângerii, la Leo plângând şi la mărturisirea panicată a lui Susie. Am încercat să fac în aşa fel încât ei să-i fie mai uşor decât mi-a fost mie, iar ea nu face decât să mi-o reproşeze.

— Nu-mi mai pune cafea, îi zic şi mă ridic în picioare.

Trebuie să plec înainte să declanşăm o ceartă, ultimul lucru de care au nevoie copiii.

— O să plec.

— Ştii pe unde să ieşi, îmi răspunde.

Apoi se întoarce cu spatele la mine, cu mâinile încleştate pe marginea chiuvetei. Pentru o clipă, simt nevoia să mă duc s-o iau în brațe, dar n-o fac. Ies din casă; mă simt de parcă tocmai am scos cuiul unei grenade pe care am aruncat-o peste umăr în vestibul.

Unul dintre puținele lucruri bune la acest apartament este barul aflat în

apropiere. Peste o jumătate de oră, stau acolo, umăr la umăr cu nişte băutori matinali serioşi şi un barman cu o expresie blazată pe chip. După două beri reuşesc să mă calmez, la a treia, pun mâna pe telefon:

Unu: turnul meteo din centru e roşu, se anunţă furtună, iar pe fereastra de la dormitor intră apă înăuntru.

Doi: azi-noapte am văzut planeta Jupiter şi m-am gândit la tine.

Trei: Totul e haos. Mi-e dor de tine. Nu mai ştiu ce trebuie făcut.

Trei A: nu eram beat când ți-am trimis mesajul anterior. Acum sunt la a treia bere, dar ştiu exact ce fac şi tot nu regret că te-am cunoscut. Nu regret nici că i-am spus lui Susie despre noi, dar, Doamne, ce greu e să fii adult.

Trei B: fotografiile… Doamne, Cleo, simt că mi se frânge inima de fiecare dată când mă uit la fotografiile de pe insulă.

Trimit mesajul fără să-l recitesc şi fără să-mi dau ocazia de a mă gândi mai bine. Nu ştiu dacă se află încă pe insulă sau dacă nu cumva a fost din nou înghițită de Londra, dacă îl va citi sau îl va şterge ori dacă îmi va răspunde.

— Nu-l trimite, frate, îmi spune tipul de lângă mine, cu privirea înceţoşată, arătând spre telefonul meu.

— Prea târziu, îi răspund, ridicând din umeri.

— Să nu zici că nu ți-am spus.

Plătesc şi ies în vântul puternic. N-am puterea să ascult suferințele niciunui străin, îmi sunt de-ajuns ale mele. Nu exageram cu nimic când spuneam că e un calvar să mă uit la acele poze. Obiectiv vorbind, sunt de departe cele mai bune pe care le-am făcut vreodată. Expoziția *Salvation* va fi cea mai valoroasă de până acum, dacă reuşesc să mă concentrez pe muncă şi nu cad în prăpastia dorului, refugiindu-mă în sticla de whisky irlandez pe care am adus-o de acolo.

— CLEO —
NU TOT CE STRĂLUCEŞTE E DIN AUR, AŞA CĂ ACCEPT DOAR DIAMANTE

13 noiembrie, Salvation Island

De azi într-o săptămână plec acasă; desigur, dacă vremea mi-o va permite. Nu vreau să plec, mai ales acum, când sunt stăpânită de nevoia de a scrie. Mă simt de neoprit, ca şi cum cineva ar fi scos dopul şi cuvintele ar fi început să curgă din degetele mele. E o descărcare uriaşă de energie şi, în acelaşi timp, un fel de terapie să te poți elibera de ce ai în minte, transferând totul către degete şi apoi pe pagina albă. Nu m-am oprit să schițez intriga sau să ordonez ideile principale. N-am avut timp. Iureşul de emoții m-a cuprins ca o tornadă amenințătoare deasupra cabanei Vidra, iar eu mă simt ca în ochiul tornadei, încercând s-o imortalizez pe hârtie înainte de a o pierde. E o poveste de dragoste, dar nu de genul „o fată întâlneşte un băiat”. Adică, sigur, îl întâlneşte şi totul este spectaculos, dar nu asta e esența poveştii ei. Ea sunt eu, dar nu chiar, el este Mack, dar nu chiar, insula e Salvation, dar nu chiar. Este o expresie a feminității şi o explorare a surorității, a spiritului de camaraderie feminin, şi da, ştiu că par exagerată, dar, Doamne, cât de mult mă consumă această carte. În zori, le povestesc delfinilor ultima răsturnare de situație, la prânz le încredințez pietrelor de pe Dealul Plângerii secretele eroinei mele, iar la miezul nopții Jupiter mă aşteaptă să-i spun la ce număr de cuvinte a ajuns povestea. Intru în baie, apoi ies imediat, pentru că trebuie neapărat să înregistrez ceva înainte de-a uita, şi adorm pe canapea, învelită cu pătura, cu laptopul pe genunchi. Mănânc ca să am energie şi beau ca să am inspirație, iar, când mă uit în oglindă, această persoană uluită, cu privire sălbatică mă întâmpină cu încurajări. Nu-mi pasă că vorbesc singură în timp ce scriu, prefer această euforie maniacală în locul tristeții copleşitoare a săptămânii trecute. Nici măcar nu-mi dau seama dacă tot ce scriu are formă, structură sau frumusețe, dacă o va citi cineva în afară de mine, dar las totul să curgă din mine în acest manuscris într-un mod atât de transformativ, încât nu pot decât să continui.

Astăzi Mack mi-a trimis un alt mesaj, l-am primit în timp ce-mi mâncam sendvişul pe Dealul Plângerii. Acum urc acolo în fiecare zi, cu un sendviş şi

un termos de cafea. Cred că s-ar putea spune că trăiesc în perfectă comuniune cu insula, construindu-mă într-un fel ce pare cumva spiritual. Scot tot felul de sunete, expir cu putere în gemete şi incantații care devin din ce în ce mai zgomotoase, până când, într-un final, mă ridic în picioare şi urlu. Şi ştiți ce? E minunat. E ca o purificare. Sigur, verific mereu de două-trei ori să nu fie cineva în preajmă, pentru că sunt îndeajuns de conştientă să-mi dau seama că arăt de parcă mi-aş fi pierdut mințile, deşi nu este aşa. De fapt, mi le-am găsit.

Mesajul lui a avut din nou trei puncte. Mai exact spus, cinci, ceea ce consider o indicație pentru cât de deprimat este. Îi răspund la mesaj, sperând să-l ajut să se simtă mai bine, deşi zilele lui sunt atât de diferite de ale mele, încât pare că a străbătut planete întregi, nu continente.

> Unu: în zori am văzut delfini, marea era un adevărat cazan al vrăjitoarelor.
>
> Doi: scriu într-o adevărată vrie. Cuvintele ies din mine ca apa din acei bureți roz ascunşi printre pietre pe malul mării.
>
> Trei: sunt pe Dealul Plângerii (fireşte)! Să nu spui nimănui, dar am început să urlu cu toată forța când urc aici. Mă transform într-o adevărată hipiotă, Mack ☺!
>
> Trei A (nu-mi reproşa acest punct, şi tu ai trecut de trei): nu-mi pare rău că te-am cunoscut. Cum ar fi posibil? Ai descătuşat ceva în mine sau poate că în mine ceva s-a descătuşat datorită ție. Oricum ar fi, tu ai fost cheia şi, astfel, acum sunt o femeie mai liberă. Ți-am spus: hipiotă.
>
> Ai grijă de tine şi, mai ales, ai grijă de acea frântură din inima mea!
>
> Pupici!

După ce i-am trimis mesajul m-am gândit mai mult la ceea ce i-am scris. De fapt, cred că a descătuşat ceva *în jurul meu,* o temniță invizibilă alcătuită din toate acele lucruri pe care le-am considerat esențiale. Londra. Slujba mea. Chiar şi prietena mea Ruby. În această după-amiază, aici, pe Wailing Hill, inspir adânc aerul proaspăt şi îl simt cu toată ființa. Să intre diamantele, să iasă pirita.

— MACK —
TATĂL CARE N-A PREA FOST PREZENT

15 noiembrie, Boston

Cele două scăunele din lemn de la şcoală ne obligă pe mine şi pe Susie să stăm unul lângă celălalt mai aproape ca niciodată în ultimele luni, două sardine în marea de părinți zâmbitori adunați la serbarea clasei lui Nate. Toată lumea ştie că nu mai suntem împreună. A fost bârfa anului trecut, cu siguranță perimată acum datorită altor biete suflete a căror viață a luat o întorsătură neaşteptată. Susie ştie cum îi cheamă pe toți, eu vin atât de rar la şcoală, încât într-o zi, acum câteva luni, învățătoarea aproape că mi-a adus un alt copil. Atunci am râs, dar probabil că e genul de incident care arată că Susie are dreptate. Slavă Domnului că n-a asistat la respectiva scenă şi n-a putut-o îndosaria pentru a fi citată ulterior. Relația noastră este acum destul de rece, ca să folosesc un eufemism. N-am mai stat de vorbă din ziua în care i-am spus de Cleo. Stă înghesuită lângă mine, încercând să se facă mică, să nu mă atingă.

— Bună dimineața, părinți!

Învățătoarea lui Nate ne salută veselă, copiii stau turceşte pe podea, costumați şi agitați de nerăbdare. Fiecare copil a trebuit să aleagă ce vrea să fie; dintr-un motiv înțeles doar de el, Nate e costumat în peşte, o salopetă de un albastru aprins din care i se văd doar fața pictată cu albastru şi brațele subțiri. Ne zăreşte printre ceilalți părinți şi se apleacă să ne facă semn cu mâna, împingându-l cu aripioara pe copilul de lângă el. Chipul lui e schimbat, în afară de faptul că e albastru.

Mă apropii de Susie şi îi şoptesc:

— I-a căzut un dinte?

Oftează, fără să se uite la mine, cu mâinile strânse în poală.

— Da, azi-noapte. E copil, Mack, se întâmplă.

— Da, aşa e.

Înțeleg. E copil, se întâmplă şi nu mă aştept ca Susie să-mi spună toate mărunțişurile. Dar mi-e foarte greu să mă obişnuiesc cu faptul că nu sunt acolo, lângă el, să-i pun un dolar sub pernă.

— De-a lungul anilor, ai pierdut o mulțime de dințişori căzuți, îmi spune Susie printre dinți.

O femeie de pe rândul din față se întoarce către noi, probabil că nu vrea ca toată cearta noastră să constituie fundalul pe care îl înregistrează pe fiul ei costumat în Harry Potter.

— Nu mă durea atât de tare când ştiam că va exista o dată viitoare, răspund, încercând să-i explic, probabil doar înrăutățind situația. Cel puțin, pe a femeii iritate din fața noastră.

Spre norocul nostru, am fost întrerupți: i-a venit rândul lui Nate, care s-a ridicat în picioare, un peşte albastru ce se zvârcoleşte pe uscat, încercând să țină o foaie de hârtie în mâinile mult prea îndepărtate din cauza costumului. Băiețelul ăsta mă înduioşează tot timpul, dar cu atât mai mult acum, când ne aruncă o privire grăbită, emoționată, înainte de a începe să vorbească.

— Astăzi sunt un peşte, pentru că anul acesta am prins cel mai mare peşte la lac. Bunicul meu Walt a fost foarte mândru de mine, deşi eu cred că s-a supărat, pentru că el e cel care prinde mereu cel mai mare peşte. În afară de anul trecut, când tata a fost câştigătorul, dar anul acesta tata n-a fost cu noi la pescuit, ceea ce m-a întristat. Iar fratele meu şi-a sucit glezna, dar acum e bine.

Sunt sigur că absolut toți cei prezenți în această sală se uită la mine sau vor s-o facă, dar sunt prea politicoşi. Eu sunt tatăl care n-a fost prezent. Evit să mă uit în ochii altcuiva în afară de Nate şi îl încurajez, simțind că toți tații din sală mă încurajează tacit. După serbare, am plecat imediat, iar Susie a venit după mine la maşină.

— Mack, îmi pare rău. Te asigur că n-am ştiut că urma să spună asta.

Mă sprijin de portiera din stânga, simțindu-mă ca după o încăierare într-un bar.

— Bine.

N-am puterea să adaug altceva.

— E şi el… e un copil care încearcă tactici de manipulare copilăreşti pentru a-i face pe părinți să se simtă atât de vinovați cât să hotărască să se împace.

Ştiu că are dreptate. Nu sunt supărat pe Nate, în acest moment sunt supărat pe întreaga lume. Nu sunt supărat nici pe Susie, pentru că, în ciuda discuțiilor recente, ştiu că nu l-ar fi încurajat să spună asta.

— Îți cer scuze pentru ce ți-am zis mai devreme. Despre dinți. Eşti un tată extraordinar, spune ea.

Rămânem tăcuți în timp ce un grup de mămici trece pe lângă noi, prefăcându-se foarte prost că nu se holbează la noi.

— E cel mai important pentru mine. Ce cred despre mine Leo şi Nate e cel mai important lucru pentru mine, îi spun.

Susie lasă capul în pământ, dar prea târziu ca să nu observ că are ochii în lacrimi.

— Înainte opinia mea era cel mai important lucru, spune ea.

Sunt uluit. Deşi ea este cea care nu mai are nevoie de mine, încă îşi doreşte să am nevoie de ea. Ştiu că îi trebuie timp să se obişnuiască cu ideea ca eu să fiu cu altcineva, dar aceste cuvinte sunt o revelație pentru mine.

— Opinia ta va fi mereu importantă pentru mine, Susie.

Îşi ridică spre mine ochii albaştri, plini de tristețe ca şi mine.

— Vii acasă să bem o cafea?

— CLEO —
TE-AM DEZAMĂGIT, OARE, EMMA WATSON?

20 noiembrie, Salvation Island

Cincizeci de zile. Am ajuns pe această insulă cu cincizeci de zile în urmă, simțindu-mă ca un peşte scos din apă, indispusă, într-o pereche de bocanci noi. Astăzi plec şi nu exagerez când spun că pe feribotul de întoarcere voi urca radical schimbată. Cum e posibil să fi trecut doar cincizeci de zile? Sper să fi reuşit să absorb îndeajuns de mult din aerul revigorant al insulei cât să-mi fi creat un strat protector permanent pe piele. S-au schimbat atât de multe în mine. Astăzi marea e relativ liniştită, nu chiar neclintită, dar e suficient de calmă pentru o traversare lină.

Bagajele sunt pregătite, iar cabana străluceşte de curățenie. Mai am timp doar de o ultimă cafea pe treptele din față până când soțul lui Brianne va veni să mă ajute să car totul peste deal. Ieri am trecut printr-un torent de despărțiri înlăcrimate, am ciocnit pahare la Salvation Arms şi am promis să păstrăm legătura. Mă simt de parcă aş pleca de-acasă, ceea ce e foarte straniu, pentru că, de fapt, plec spre casă.

Nu pot spune cât de dor îmi va fi de cabana Vidra. Fac nenumărate poze cu telefonul; nu sunt de calitatea celor făcute de Mack, dar vreau să imortalizez tot ce văd azi, astfel încât diseară, înainte de culcare, să mă pot uita la ele şi să revăd totul. Poate i le voi trimite şi lui Mack, odată ce voi avea acces la o conexiune de internet normală care să permită trimiterea de mesaje cu imagini. Sunt sigură că se va bucura să revadă cabana. Mi-a scris din când în când, întotdeauna în câte trei puncte, frânturi ale zilelor sale, care îmi spun cât de greu îi este. Şi eu i-am răspuns uneori, tot în câte trei puncte. Pare că mai degrabă respectăm regulile pactului, nu le încălcăm. Iubirile de vacanță ard repede şi apoi se prefac în scrum, am spus-o chiar eu. Dar probabil că nu mi-am dat seama cât de lent dispare căldura pe care o emană.

Pun cana de cafea acum rece pe nisip lângă scări şi oftez. Emma Watson, oare la asta te refereai? Te-am dezamăgit? Nu m-am cuplat cu mine însămi aşa cum îmi propusesem când am ajuns aici şi, cu siguranță, nu m-am cuplat cu mine însămi deloc în cele opt zile de la mijlocul şederii mele aici,

dar după aceea cred că am făcut-o într-un mod extrem de eficient. Eu, pătura din petice şi preaiubitul meu laptop plin de cuvinte. Suntem un tot unitar; dacă feribotul va întâmpina condiţii aspre pe mare mai târziu, mă voi agăţa cu toată forţa de aceste două lucruri până când voi fi salvată.

Cameron a venit la timp, echipat cu roaba pentru bagaje. Sunt într-o formă fizică mult mai bună decât atunci când am ajuns aici, dar chiar şi aşa am făcut eforturi uriaşe ca să ţin pasul cu el. La un moment dat, când s-a uitat în spate şi m-a văzut aproape icnind de efort, m-a sfătuit să fac aşa cum face deseori Brianne şi să mă sui în spatele lui. N-a fost nevoie să mă roage de două ori: m-am urcat în spinarea lui ca un copil într-un pom.

— Eşti un taxi extraordinar, i-am spus râzând, când m-am dat jos. Cât face cursa?

Îmi dă bagajele jos din roabă. Feribotul aproape că a ajuns şi, dintr-odată, mă simt cuprinsă de acea emoţie nu-sunt-încă-pregătită.

— E din partea casei, îmi răspunde, apoi se întoarce către cineva care îl strigă cu o voce ascuţită, alarmată.

Privesc în aceeaşi direcţie şi o văd pe Brianne alergând spre noi pe cărarea dinspre magazin. Când ajunge lângă noi, abia dacă mai poate respira, vizibil tulburată.

— Cam, s-a întâmplat ceva cu Raff, spune ea gâfâind. Tara s-a dus la birt să-şi înceapă tura, dar nu i-a deschis nimeni când a ciocănit.

Simt că mi se strânge stomacul.

Cam clatină din cap, pentru că amândoi citim pe chipul lui Brianne ce urmează să spună.

— Dolores are cheia de rezervă. S-a dus acolo şi l-a găsit în pat fără suflare. S-a culcat şi nu s-a mai trezit, dragul de el, adaugă Brianne cu lacrimi în ochi.

— Vai, nu! şoptesc şi mă aşez pe dig, conştientă că îmi tremură degetele atunci când îmi acopăr gura cu mâna.

Cam o ia în braţe pe Brianne, iar eu îmi feresc privirea, observând că şi el are ochii plini de lacrimi. Îşi îndeamnă soţia să stea lângă mine, apoi se aşază între noi, cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini.

O mângâi pe umăr pe Brianne.

— Îmi pare atât de rău…

Brianne clatină din cap.

— Dolores e dărâmată. Şi Delta la fel.

Mă doare sufletul când mă gândesc la ele. Dolores şi fratele ei erau

foarte diferiți, dar țineau enorm unul la celălalt, iar Delta îl adora ca pe propriul tată. Raff era prea important pentru această comunitate atât de mică, moartea lui îi va devasta pe toți.

Brianne scoate din buzunar un bilețel albastru.

— Delta m-a rugat să ți-l dau dacă aveam să te mai prind.

Mă şterg la ochi şi citesc biletul:

> Cleo, n-ai putea să mai rămâi puțin? Știu că probabil răspunsul este nu, dar, dacă ai putea, mi-ar face bine să am lângă mine o prietenă.
>
> Pupici,
> Delta

Sunt momente în viață când eşti rugat să accepți o situație dificilă şi să faci ceva, chiar şi dacă ştii că va avea repercusiuni asupra altor dimensiuni ale vieții tale. Accepți sau nu. Știu că Delta ar înțelege dacă Brianne s-ar întoarce fără mine, dar mă gândesc la pătura tricotată şi la tot ce reprezintă. Prietenie. Solidaritate. Feribotul va pleca azi fără mine.

În seara asta cred că toți oamenii de pe insulă sunt strânşi la Salvation Arms. Am stat toată după-amiaza în spatele barului, cu Delta lângă mine, aşezată pe un taburet. Când am intrat în birt, a izbucnit în plâns, iar biata Dolores are ochii goi, ca un radio ce şi-a pierdut semnalul. Oamenii au adus platouri cu sendvişuri şi tot felul de alte mâncăruri, le-am pus pe toate pe un piedestal improvizat în cel mai îndepărtat colț al încăperii. Carmen a venit de-acasă, din celălalt capăt al insulei, cu o prăjitură cu Guinness ținută într-un echilibru precar pe barele cadrului de mers şi m-a impresionat enorm când am văzut-o dându-şi jos şalul gri şi punându-l pe umerii lui Dolores. Pe această insulă niciodată n-a fost mai multă nevoie de căldură.

— Astăzi nu acceptăm banii nimănui, spun de fiecare dată când cineva încearcă să-şi plătească băutura.

A fost singura instrucțiune pe care am primit-o când m-am aşezat la bar. Dolores a dat ordine clare ca uşa să fie deschisă pentru toată lumea şi nimeni să nu plătească nimic.

— Eşti bine? o întreb pe Delta, îndreptându-mă către ea cu o cană de ceai, puțin după ora 9.

A rezistat eroic întreaga după-amiază, dar probabil că nu se mai poate ține pe picioare.

— Pari sleită de puteri.

În birt e gălăgie, sunt cu toții nerăbdători să-şi împărtăşească poveştile şi anecdotele despre Raff. Am auzit câteva poveşti revoltătoare, toate adevărate, fără îndoială. A fost un om care deborda de energie. Se şi cântă aici. Doi dintre cei mai vechi prieteni ai lui Raff s-au instalat într-un colț cu un acordeon şi un flajolet, iar apoi li s-au alăturat Ailsa la chitară şi Luke, soțul lui Erin, medicul insulei şi violonist amator. Dacă ai fi privit înăuntru pe fereastră, ai fi putut crede că era o petrecere de revelion, foarte potrivită pentru un om care a dansat prin viață ca artificiile la un banchet. Un om atât de vesel, mi-au spus unii. Mare pezevenghi, au spus alții. Şi au mai fost cei care mi-au spus în şoaptă poveşti despre un bărbat care le-a dăruit pantofi pentru copiii lor când au avut probleme cu banii şi care duminica le trimitea prânzul celor care erau singuri sau trişti. În această seară pare că Salvation şi-a pierdut tatăl.

— Să i se închine toate paharele, îmi spune Delta, chiar în momentul în care cineva din spatele ei ridică paharul. Aş da orice pentru un whisky.

Se întinde spre mine şi mă prinde de braț, încercând să-şi țină echilibrul.

— Trebuie să mă duc iar la toaletă.

Îi zâmbesc, încercând s-o sprijin cât mai bine, apoi simt o căldură ce-mi învăluie piciorul. Când mă uit în jos, înțeleg ce e, aşa că, atunci când îmi ridic privirea, Delta îmi strânge brațul cu atâta forță, că pare să-mi oprească circulația.

— Fir-ar! şoptește. Mi s-a rupt apa.

— Raff ar fi făcut pe el de râs văzând asta, nu-i aşa? spune ea peste câteva ore, legănându-şi fiul nou-născut.

Suntem în camera intimă a lui Raff din spatele barului, iar ea stă pe canapeaua mare, verde, pe care Raff o folosea uneori ca să tragă un pui de somn între tura de după-masă şi cea de seară. În birt lucrurile au luat o cu totul altă turnură în momentul în care s-a aflat că Deltei i s-a rupt apa. Calm, doctorul Luke a pus jos vioara, spre uşurarea tuturor, şi şi-a condus pacienta afară din bar, însoțit de Erin, care să-l ajute, şi de Dolores, pentru sprijin moral. La Londra, s-ar fi creat o situație de panică, o învălmăşeală de bagaje pentru spital şi sirene de ambulanță. Aici, pe Salvation, a fost doar ceva de genul: ține-mi puțin berea, mă întorc imediat să închin un pahar în cinstea bebeluşului.

— Nu vorbi aşa în fața nepotului meu, spune Dolores.

A revenit la viață în clipa în care şi-a dat seama că fiica ei are nevoie de

ea. Nu m-ar mira ca Raff să-şi fi privit din ceruri nepoata şi să-i fi dat un ghiont surorii lui.

Dolores îl priveşte pe băieţelul din braţele fiicei sale, apoi o mângâie pe Delta pe obraz. Aceasta o priveşte în ochi şi aprobă din cap în tăcere, o conştientizare dulce-amăruie că în acele momente familia lor trăieşte o pierdere dureroasă şi o infinită fericire. Dintr-odată, mi se face dor de mama. A trecut prea mult timp de când am văzut-o, de când am băut împreună ceai şi m-am bucurat de prezenţa ei liniştitoare. Dolores se uită în spate pentru o clipă, căutând ceva, apoi se întinde şi ia de pe spătarul canapelei şalul gri al lui Carmen. Mai devreme şi-l dăduse jos, în febra momentului, cu fruntea scăldată în sudoare, dar acum îl ia în braţe cu grijă pe nepoţelul ei şi îl înfaşă în el.

— Gata! spune şi se aşază lângă Delta, privindu-l pe cel mai nou locuitor al insulei. Cea mai călduroasă lână de pe insulă.

Zâmbesc şi îmi feresc privirea, simţind că-mi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp. Brianne îi aduce Deltei ceai şi pâine prăjită, iar Erin stă lângă mine, rezemată de masă, cu paharul de whisky în mână.

— Soţul tău a fost uimitor, îi spun lui Erin, plină de admiraţie.

După ce şi-a îndeplinit misiunea, doctorul Luke a coborât la baie, pentru că, între noi fie vorba, arăta ca James Herriot după o zi de muncă grea în hambar.

— Aşa este, aprobă Erin mândră. Dar la vioară cântă îngrozitor.

Şi, astfel, toată lumea din încăpere izbucneşte în râs. Iubesc la nebunie această insulă.

E trecut de ora 3 dimineaţa când mă îndrept în sfârşit spre Dealul Plângerii. Cabana Vidra e liberă încă o săptămână. Nu m-am opus când Brianne a propus să mai stau acolo o săptămână, iar Cam mi-a adus înapoi bagajele. Cabana e cufundată în întuneric, contururile ei sunt luminate doar de razele lunii. Nu se-aşteaptă să mă întorc. Mă întreb dacă se va bucura să mă vadă sau dacă bătrânele ziduri din piatră vor ofta resemnate când mă vor vedea târându-mi picioarele pe scările din faţă. „Iar tu, primadonă?! Speram să vină un pasionat de păsări sau un profesor.”

Scot telefonul şi scriu un mesaj pentru Mack, un mesaj plin de tristeţe, purtătorul unei veşti proaste şi neaşteptate.

Unu: Mack, azi a fost o zi cumplită pe Salvation, nu-ţi pot spune de câte ori mi-am dorit să fii aici. Azi ar fi trebuit să plec spre casă,

dar s-au întâmplat câteva lucruri care m-au împiedicat.

Doi: am o veste proastă. A murit Raff. S-a culcat şi nu s-a mai trezit. Dolores l-a găsit în patul lui, îmbrăcat cu tricoul „Frankie Says Relax", atât de tipic pentru el, nu? Sincer, nu ştiu cum se vor descurca toţi cei de pe insulă fără el.

Trei: şi o veste bună: Delta a născut un băieţel acum câteva ore. Probabil că stresul acestei zile şi-a spus cuvântul, a intrat în travaliu chiar în birt, cum altfel? Au fost cu siguranţă 24 de ore de neuitat. Sunt atât de obosită, Mack. Acum privesc cabana din vârful dealului şi… ştii cum pare a fi. Acasă.

Pupici!

Trimit mesajul, transmiţând astfel peste ocean veştile despre o nouă viaţă şi o moarte. În Boston e ora 11:30, există o mare posibilitate să fie încă treaz şi să-l citească. Vântul este extrem de rece în această noapte, mi-a îngheţat faţa, dar mă aşez să privesc puţin stelele şi trasez conturul câtorva constelaţii pe care le recunosc. Ursa Mare. Carul Mare. Jupiter, ca întotdeauna. Mă hotărăsc ca de dimineaţă să mă duc la cafenea şi s-o contactez pe Ali. Luni dimineaţă ar fi trebuit să fiu la birou şi, în mod evident, nu voi ajunge. Habar n-am ce-i voi spune. Dar o să mă gândesc.

Telefonul vibrează, anunţându-mă că am primit un mesaj.

„Unu: pare că ai nevoie să te ţină cineva în braţe în această noapte. Mi-ar plăcea să fiu eu acela.

Doi: Doamne, Raff. E devastator. Mi-am pus un pahar de whisky în amintirea lui.

Trei: mă bucur pentru Delta, un nou-născut înveseleşte întotdeauna spiritele. Închin un pahar şi în cinstea lui. Pentru începuturi şi sfârşituri inevitabile.

Trei A: şi un toast în cinstea ta. Să fii mereu fericită, Cleo! Să dansezi mereu spre Drumul Tunetului „Thunder Road" şi să aşterni în pagină cuvinte minunate.

Pupici!

Îi citesc cuvintele, apoi închid telefonul şi privesc spre mare. „Pentru începuturi şi sfârşituri inevitabile." Nu pot scăpa de senzaţia că n-o să mai primesc nicio veste de la el.

— CLEO —
DACĂ VA FI GĂSITĂ, RETURNAȚI-O LA SLÁNÚ

23 noiembrie, Salvation Island

Astăzi feribotul vine din nou, în afara programului, pentru că a decedat cineva. Ard de nerăbdare să-i scriu lui Mack, dar n-o fac, pentru că ultimele noastre mesaje au fost încărcate de o finalitate circulară. O naştere, o moarte, o ultimă urare. Nu ştiu unde te poți duce din acest punct.

De la moartea lui Raff, insula a fost acoperită de nori negri, o întunecare îndoliată a cerului, orchestrată de zeii vremii. Dar bebeluşul Deltei e o rază de soare. Azi-dimineață am trecut pe la ea şi, între poveşti de groază post-partum şi mustrări aduse celui mic pentru găsirea celei mai bune poziții de alăptat, cu ajutorul a numeroase perne şi o diagramă scoasă la imprimantă, Delta mi-a făcut o propunere care mi-a pus în mişcare toate rotițele din cap. Cu bebeluşul în brațe, am ascultat-o, apoi am plecat spre cafenea. E închisă azi, dar mi-a dat cheile.

Cu o ceaşcă de cafea în mână, deschid computerul şi aştept să se conecteze. În weekend i-am scris deja lui Ali s-o anunț că o urgență m-a forțat să-mi schimb planurile, deci ştie îndeajuns de mult ca să înțeleagă de ce nu sunt la birou în această dimineață. Ştie şi că, dacă vremea o permite, feribotul se întoarce la prânz, aşa că aş putea ajunge la serviciu miercuri. Barney Doyle se află pe continent şi aşteaptă să traverseze către insulă, în plus au fost comandate multe lucruri pentru înmormântarea lui Raff, ce va avea loc săptămâna viitoare. Barney Doyle, proprietarul cabanei, ruda misterioasă a lui Mack. Sunt plină de resentimente iraționale la adresa lui Barney, sper să iubească acea cabană aşa cum se cuvine. Vreau s-o protejez ca şi cum ar fi a mea. De dimineață m-am gândit să-i las un bilet cu instrucțiuni pentru cum să aprindă capricioasa sobă sau cum să închidă fereastra de la bucătărie, astfel încât să nu mai zdrăngănească la vânt. Desigur, n-am făcut-o. E cabana lui, sunt sigură că-i ştie toate metehnele.

Cu un nod în stomac, aştept ca imaginea lui Ali să apară pe monitor, tonul de apel răsună cu putere în încăperea pustie. Bagajele mele sunt pregătite de plecare, dar eu nu.

— Reporterița mea rătăcitoare, mă recepționezi? Chestia asta e pornită?

Atinge cu degetul ecranul şi se apropie de camera foto.

Zâmbesc şi iau o gură de cafea.

— Mă bucur să te văd, îi spun.

— Ce ți-a crescut părul! observă ea, arătând spre chipul meu cu gesturi ample. Trebuie să te programezi la spa de urgență, o meriți. Articolul despre ceremonia de nuntă a făcut senzație pe social media. Fotografiile au fost extraordinare!

Îşi duce mâna la inimă în semn de mulțumire.

Uneori, cel mai bine e să dezvălui lucrurile imediat, să spui repede tot ce ai de spus, înainte de-a putea să mai dai înapoi. Acesta este un astfel de moment.

— Ali, vreau să demisionez, fără preaviz. Lucrez la un ultim articol şi apoi trebuie să închei.

Îşi apropie de ecran fața machiată, cu mâinile încă în dreptul inimii.

— Nu poți demisiona. Pune-ți pe cap fesul roşu cu moț şi întoarce-te, avem nevoie de tine!

— Ali, chiar vreau să-mi iau această piatră de pe suflet.

— Cleo… începe, dar se opreşte când mă vede clătinând din cap.

— Te rog! Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te las baltă după ce ți-ai asumat riscul şi ai avut încredere în mine. Ai făcut pentru mine mai mult decât îți poți imagina şi îți voi fi mereu recunoscătoare. Ai înțeles că am nevoie de timp să mă regăsesc şi m-ai trimis aici, cu această misiune, aproape împotriva voinței mele, şi mă bucur foarte mult c-ai făcut-o, Ali, pentru că mi-a schimbat viața. Cataclismic. M-am îndrăgostit de Salvation şi de un bărbat, iar apoi de mine însămi, în această ordine. Nu-mi pasă că nu-mi stă bine părul, Ali.

Dintre toate lucrurile pe care le-am spus, ştiu că acesta din urmă va avea efect.

— Am scris ca posedată, pur şi simplu cuvintele au izvorât din mine, şi, dacă m-aş întoarce acum la Londra, ar înceta. Nu-ți cer să-mi prelungesc concediul. Ştiu că ai nevoie de cineva în postul meu. Dar nu voi fi eu aceea. Pentru încă o perioadă, locul meu este aici. Feribotul vine azi, dar n-am să mă urc în el. Dacă aş face-o, mi-aş pierde impulsul: să fiu aici este parte esențială din această ecuație magică.

Mă opresc, aproape fără suflu.

— Te-ai îndrăgostit de el? Ți-ai găsit flamingoul?

Pentru o femeie de afaceri cinică, e emoționată ca o adolescentă în

propriul dormitor.

— O, Ali! Da, m-am îndrăgostit de el, şi nu, nu este flamingoul meu. N-are legătură cu el, ci doar cu mine. Adică, sigur, el e parte din poveste. Am avut această mare aventură de micro-iubire şi e complicat să uiți pe cineva ca el, continui folosind cuvintele Ailsei referitoare la Mack. Şi, de fapt, nici nu vreau să-l uit. Am internalizat toată strălucirea noastră, acum face parte din mine. Nu este al meu, dar nu regret că l-am cunoscut.

Ali trage adânc aer în piept.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cleo, revino-ți! Parcă citezi replici dintr-o comedie romantică hollywoodiană.

— Mă simt de parcă aş trăi *cu adevărat* în propriul film. Dar nu sunt sigură că e o comedie romantică. Mai degrabă e o dramă despre regăsirea de sine.

— Putem s-o luăm pe Emma Watson în rolul tău?

— Cu siguranță, râd. Fata asta ştie cum să se descurce într-o zi în care nu-ți stă bine părul.

Ali rămâne tăcută, gravă.

— Chiar nu te mai întorci?

— Nu, clatin din cap.

— Ştii că nu te mai putem plăti, nu?

— Ştiu. Mă pot descurca un timp.

— Ai face bine să-mi dedici acea carte, spune ea cu ochii mijiți.

Apoi, în stilul caracteristic, îmi trimite un sărut în eter şi închide imediat laptopul. Despărțirile melancolice nu o caracterizează. S-ar înțelege bine cu păsările marine de la cabană.

În liniştea încăperii, rămân singură cu gândurile mele. De dimineață, Delta mi-a făcut o ofertă pe care n-o pot refuza. Raff deținea cafeneaua şi barul, ambele aparținându-i acum lui Dolores, care, la rândul ei, i le-a dat fiicei sale – râzând, Delta a spus că probabil a făcut-o ca să se asigure că rămâne aici şi probabil că există în asta o fărâmă de adevăr. Dar şi mai aproape de adevăr este că oricum avea de gând să rămână aici, iar acest mic portofoliu de proprietăți îi asigură un viitor.

„Poți sta la bar. Apartamentul de acolo e acum gol. Oamenii lui Raff se vor ocupa de bar pe rând, dar mi-ar prinde bine un ajutor la cafenea, doar câteva ore pe zi. Momentan sunt destul de ocupată cu ăsta mic", mi-a spus ea.

Privesc cu atenție pereții albi ai cafenelei şi îmi amintesc prima zi în care

am sosit aici. Mi-a plăcut enorm felul în care lumina pătrundea prin ferestrele cu vitralii, aruncând curcubeie pe duşumeaua din lemn, cu radioul auzindu-se pe fundal. Este deschisă doar de la 11 la 14 în aceste luni întunecate, m-aş putea descurca bine cu un astfel de venit, dacă trăiesc modest. N-am nevoie de prea multe, mai ales aici. Aşa că voi rămâne un timp. Mă simt uşurată că nu trebuie să plec, de parcă cineva ar fi încetat să-mi apese umerii cu mâinile. Mă întorc la computer, încercând să găsesc o modalitate de a-i spune mamei că, până la urmă, n-o să vin acasă de Crăciun.

Barney nu pare a fi deloc o rudă îndepărtată a lui Mack: capul îi e împodobit de bucle aspre, blonde, decolorate, pielea îi e arsă de soare ca a tuturor călătorilor neobosiți, iar la una din încheieturile tatuate ale mâinilor are brățări din mărgele de lemn. Intră în birt chiar acum, târându-şi rucsacul ponosit cu o mână, iar pe cealaltă ținând-o lipită de piept, bandajată.

— Muşcătură de rechin! rânjeşte el şi îşi trage un scaun lângă Delta. Te țin minte. Vrăjitoarea cea Rea din *Vrăjitorul din Oz,* teatrul şcolii, la mijlocul anilor ’90.

Delta mută bebeluşul de pe un braț pe celălalt.

— Şi eu te țin minte. Glinde, Vrăjitoarea cea Bună.

El ridică din umărul nevătămat.

— Ce să zic? N-au găsit nicio fetiță blondă.

Dă pe gât o treime din berea Guinness pe care i-am pus-o.

— Am auzit de bătrânul Raff pe continent.

Delta oftează şi ridică paharul – apă tonică într-un pahar G&T – spre fotografia lui Raff prinsă de oglinda din spatele barului. Nu cred că a existat om în cinstea căruia s-au închinat mai multe pahare.

— Înmormântarea e joi, adaugă ea.

— Să ştii că sunt în stare să torn o bere în halbă, dacă ai nevoie de cineva să stea la bar, spune Barney cu ochii la pahar.

Mă simt uşor stânjenită, ştiu că tehnica mea de pus Guinness în pahare nu e chiar perfectă, dar mă străduiesc.

— Cu o singură mână? îi răspunde Delta neîncrezătoare.

Barney se ridică de pe scaun şi se strecoară în spatele barului, ia un pahar din stativul de sus şi trage de robinet cu o mişcare hotărâtă la care se ajunge doar prin experiență. Îl privim în tăcere până când pune pe bar o halbă într-adevăr perfectă, după care face o plecăciune, însoțită de un gest larg cu brațul sănătos.

— Cel mai bun barman din lume, spune el. Santorini, Sydney, Suedia. Nu există loc în care să nu fi preparat un mojito.

— Loc al cărui nume începe cu S? glumesc, pentru că buna lui dispoziție e molipsitoare.

— Salvation? răspunde el, cu două degete încrucişate.

În ochii lui de un albastru-cenuşiu joacă neastâmpărul, cred că la bar va fi în mediul lui, dacă Delta îl va considera potrivit.

— Pe-aici nu se prea bea mojito, spune Delta uşor iritată.

— Nu ştii ce e ăla mojito până nu bei unul făcut de mine. Unde țineți menta? întreabă el.

— În frigider, într-un borcan, alături de alte condimente.

Vrea să-l pună la încercare, dar simt că sub tonul aspru se ascunde amuzament.

— Eu sunt Cleo, am stat la cabana Vidra, intervin eu.

— E scriitoare, spune Delta.

— Da? Şi ce scrii? întreabă Barney, întorcându-şi privirea către mine.

— Până azi-dimineața, articole pentru o revistă din Londra. Tocmai mi-am dat demisia.

Mă priveşte cu ochi mari, plini de interes.

— Ar fi trebuit să mă întorc cu feribotul care te-a adus aici, dar m-am hotărât să mai rămân, continui.

— Ca să-şi termine romanul, adaugă Delta.

— Aş vrea să aflu mai multe despre această poveste, spune Barney. Iar el cine e? întreabă arătând către bebeluşul Deltei.

Chipul ei se îmblânzeşte când se uită la băiețel. Chiar este cel mai angelic copil, cu obrajii rozalii şi un smoc de păr negru, exact ca al mamei lui.

— Nu i-am pus încă nume. Abia s-a născut. În camera lui Raff, acum trei zile.

— Şi deja eşti la bar. Bravo ție! Îmi place felul tău de-a fi, spune Barney.

— E barul meu, răspunde Delta, ca o adevărată Peggy Mitchell.

Barney îl priveşte pe bebeluş.

— Ce zulufi are! Poate ar trebui să-i pui numele Elvis!

Delta izbucneşte în râs.

— Asta i-ar fi plăcut la nebunie lui Raff.

— Aproape la fel de mult pe cât i-ar displăcea mamei tale, intervin.

Delta mi-a mărturisit că, probabil, îi va pune numele Rafferty, i se pare

cel mai potrivit.

— A, să-ți dau cheile de la cabană, îi spun băgând mâna în buzunar, fără nicio tragere de inimă.

— Ai stat acolo?

— În ultimele două luni, da, aprob din cap, punând cheile pe bar. Mi-a plăcut foarte mult, eşti foarte norocos.

Barney mijeşte ochii, semn că se gândeşte la ceva.

— Oare am înțeles bine? Ai stat acolo cu vărul meu, nu? Sora mea mi-a spus ceva despre asta.

— Da, cam aşa, îi răspund.

— Îl ştii bine pe Mack? întreabă Delta.

Mă încrunt. Ştie foarte bine că Barney şi Mack nu se cunosc aproape deloc.

Barney clatină din cap, indiferent.

— Nu, nu.

— Nu semănați deloc. El aduce mai mult cu Han Solo, tu mai mult cu celălalt. Cu Luke Skywalker.

— Sunteți invidioşi pe părul meu blond, nu-i aşa?

Delta îl ridică pe micuț cu capul pe umărul ei.

— Ce să zic? N-am încredere în nou-veniți.

— Dar eu nu sunt un nou-venit, nu? Uite, o să-mi dovedesc loialitatea.

Îşi ridică tricoul şi ne arată tatuajul decolorat de pe piept, un timbru poştal pe care scrie: „A se returna la Slánú”.

Delta îi analizează tatuajul, apoi îl priveşte în ochi.

— Cum o să te descurci la cabană cu un singur braț? întreabă ea.

— Greu, râde el.

— Poți sta aici, dacă vrei, având în vedere că o să lucrezi la bar. Apartamentul de sus e liber.

— Credeam că voi sta eu acolo, îi spun.

Delta ridică din umeri.

— Aşa e, dar nu ți-ar fi mai uşor să stai la cabană şi Barney să stea aici?

Eu şi Barney ne uităm unul la celălalt.

— Dacă tu eşti de acord, sunt şi eu de acord, răspunde relaxat. Prefer să mă aflu în miezul lucrurilor.

Privim toți trei barul acum gol.

— Dar pentru apartament plăteam muncind aici, îi şoptesc stânjenită Deltei. Nu-mi permit să închiriez cabana.

Dar Barney îmi răspunde înaintea ei.

— Nu e nicio problemă, să ştii. Tu stai acolo, eu stau aici, nu se schimbă nimic. Mă scuteşte de drumul îngrozitor peste deal şi aşa pot coborî la muncă imediat. E reciproc avantajos, îmi zice, înapoindu-mi cheile.

Cabana Vidra se tot întoarce la mine ca un talisman.

— Mulțumesc!

Mă uit la Delta, iar ea îşi ridică sprâncenele, în semn de „Am rezolvat-o frumos, nu?”. Delta e o figură. La prima vedere, pare rece, indiferentă, dar iată că în cursul unei singure dimineți a angajat doi oameni şi i-a ajutat să-şi găsească cea mai bună locuință, totul cu un nou-născut în brațe.

— Chiar a fost o muşcătură de rechin? întreabă ea, arătând către umărul lui Barney.

El îşi înclină capul şi pentru o clipă se privesc în ochi, doi rătăcitori care au simțit chemarea pământului natal.

— Un mare alb. Făceam surf pe coasta estică a Australiei.

Delta pufneşte, impresionată. Ştiu că e puțin probabil, dar mi-l imaginez pe Raff stând lângă mine, privind această întâlnire dintre ei şi frecându-şi mâinile încântat.

— MACK —
LAS-O-N PACE!

23 decembrie, Boston

— Pe-asta trebuie s-o pui pe afiş, spune Phil Henderson, ferm ca întotdeauna.

Suntem la etaj în Galeria Henderson, pe care o deține, unde i-am arătat lucrările mele în ultimii ani şi unde în februarie voi avea expoziția *Salvation.* Phil e mai mare decât mine cu vreo douăzeci de ani, e un om de afaceri abil şi mi-e cumva prieten.

Întoarce spre mine monitorul de pe birou ca să pot vedea fotografia mărită de pe ecran. Raff mă priveşte, cu pălăria înclinată şmechereşte pe cap, ridicând spre obiectiv plosca argintie. I-am făcut poza într-o după-amiază în care l-am găsit pe dig, bând puțin whisky cât aştepta feribotul ce-i aducea provizii.

— De ce tocmai asta?

Phil ridică mâinile, emfatic.

— Oamenii se aşteaptă ca un astfel de loc să fie rece şi neprimitor. De netrăit acolo. Dar tipul ăsta îl face să arate precum cel mai cool loc de pe pământ.

Aici nu-l pot contrazice. Salvation este un punct aproape invizibil pe hartă, dar în mine a lăsat o amprentă de neşters.

Când mă întorc la apartament, mă aşteaptă un colet, împachetat în hârtie maro, cu timbre *par avion* care îi atestă călătoria peste mări şi țări. Recunosc scrisul de mână al lui Cleo, am ca reper infama listă de reguli de pe frigider: am luat-o cu mine acasă, împăturită între paginile unei cărți. Pun pachetul pe masă, îmi fac o cafea şi încarc maşina de spălat vase, trăgând cu ochiul la el din când în când.

Oare am uitat vreun obiect şi mi l-a trimis acum? N-a spus nimic de genul ăsta în mesaje, dar, pe de altă parte, nici nu sunt genul de conversații cotidiene. Sunt mai… nici nu ştiu cum să le descriu. Mai abstracte. Îmi spune diverse lucruri despre ea. De pildă, că la treisprezece ani s-a certat pentru prima şi ultima dată cu o fată care i-a jignit fratele, iar eu îi spun că în adolescență îmi puneam o lentilă de contact albastră ca să am ambii ochi

de aceeaşi culoare. Cred că este catarctic şi pentru ea, şi pentru mine, un arc argintiu care face legătura între Salvation şi apartamentul meu.

Nu regret că am cunoscut-o. Chiar nu. Dar acum mă aflu aici, în realitatea vieții mele din Boston, ştiu că nu e corect din partea mea să o folosesc ca pe o cârjă de fiecare dată când sunt dărâmat. În primul şi în primul rând, sunt tată. Sunt în mijlocul unei separări complicate şi ştiu că uneori judecata îmi este umbrită de resentimente şi de probleme vechi. Nu ştiu cum pot face ceea ce trebuie pentru băieți şi pentru fericirea mea, deopotrivă. Dacă e să aleg între fericirea lor şi a mea, a lor va câştiga întotdeauna. Am privit-o pe Cleo înflorind ca o floarea-soarelui ce-şi întoarce chipul spre lumină. Iar apoi s-a întors spre mine şi m-a rugat să mă întorc spre ea, iar pentru o vreme am făcut-o. Amândoi am făcut-o. A fost uimitor, un adevărat privilegiu, apoi s-a terminat şi am rămas ca atunci când te dai jos din carusel şi îți simți picioarele de plastilină. Sper că şi ea se simte la fel, aşa că e firesc să ne fie greu să rupem legătura.

Mă uit din nou la pachet. O să-l deschid acum, pentru că începe să semene cu o bombă cu ceas. Sub hârtia de împachetat maro e o foaie albă cu un bilet prins de ea.

Am auzit că turnul meteo e roşu.

Pupici, C

Îl desfac şi găsesc un fular tricotat gri. *O, Cleo,* mă gândesc, ținându-l în mâini. E gros şi lucrat inegal, pe câteva porțiuni mai lat decât în rest, de parcă persoana care l-a făcut nu era absolut sigură pe ce face. De Crăciun se anunță ninsoare. Oare s-a întors la Londra? A fost absorbită de vortexul vechii ei vieți în oraş? Mă uit la telefonul mobil, apoi la fular, suspin şi îmi las capul în mâini. Las-o-n pace, Mack. Las-o-n pace.

— MACK —
AM VĂZUT CU TOȚII MONŞTRI

24 decembrie, Boston

— Tată!

Leo iese în fugă din casă când trag maşina pe alee.

— Ai grijă pe gheața aia, îi spun, sărutându-i creştetul. Nu vrei să te loveşti din nou la gleznă.

Săptămâna asta a fost o vreme arctică prielnică pentru sărbători, cu ninsori din când în când. Îmi afund barba în fularul gri din jurul gâtului şi-mi iau geanta de voiaj de pe bancheta din spate. Susie m-a invitat să petrec seara acasă, în loc să-i plimbăm pe băieți de la unul la altul, ceea ce este o uşurare din multe puncte de vedere. Nu vreau să mă trezesc singur în apartamentul meu în dimineața de Crăciun şi clar nu vreau ca băieții să fie şi ei nevoiți să petreacă vreo secundă acolo. Nu m-am sinchisit să decorez în niciun fel, pentru că ar fi ca şi cum ai împodobi o celulă de închisoare. Mama m-a rugat să mă alătur prietenilor şi rudelor care îi umplu casa în fiecare an, dar asta ar fi însemnat să nu-i văd pe băieți, ceea ce este un precedent periculos, pentru care nu sunt pregătit. A fost îndeajuns de greu să nu fiu cu ei de Ziua Recunoştinței. Mama s-a străduit să compenseze, desigur, cu friptură de curcan şi toate brizbrizurile aferente, şi m-am bucurat să-i arăt fotografiile de pe insulă bunicii. Am stat în tihnă, toți trei în jurul mesei, depănând în jurul fotografiilor şi al amintirilor. Am reuşit să găsesc pe telefon şi nişte muzică populară irlandeză, ceea ce a meritat când am văzut-o pe bunica închizând ochii şi ascultând, cu un zâmbet înflorindu-i pe buze. Le iubesc pentru că fac atâtea eforturi, dar sărbătorile sunt pentru copii, iar eu trebuie să fiu cu copiii mei, aşa că iată-mă, gata să petrec prima noapte după aproape un an sub acoperişul meu luminat de Crăciun. N-am făcut mare lucru pentru Halloween toamna asta, dar am venit acum vreo două săptămâni să mă asigur c-o ajut pe Susie să ne revanşăm cu decorațiunile de Crăciun. E un cartier competitiv când vine vorba despre împodobirea casei de Crăciun, dar şi noi suntem la înălțime. Luminițe albe mărginesc acoperişul şi ghirlande din bastonaşe de zahăr înconjoară stâlpii verandei. Perdele de luminițe ca o pulbere de diamante peste gardul viu şi o familie de reni strălucitori pe peluză. Şi pe verandă avem un brad cu lumini

şi clopoţei care transformă briza răcoroasă în muzică. Suntem la limita dintre îndeajuns şi prea mult, un efort suplimentar pentru a ne asigura că băieţii nu se simt privaţi de nimic. Sunt perfect conştient că nici toate luminile din Boston nu pot compensa lipsa unei familii unite, dar facem tot ce ne stă în putinţă şi asta trebuie să însemne ceva.

— Bună.

Susie, cu o imensă coroniţă de vâsc în mână, iese în prag, când Leo ţâşneşte înapoi în casă să-i spună lui Nate că am ajuns. Are un pulover cu mărgele argintii şi pe buze un ruj roşu ca fundele ce împodobesc veranda.

— Nu ştiu cine e mai festiv: tu sau casa, îi spun zâmbind.

Şi-a lăsat părul să crească îndeajuns cât să-l poată prinde în coadă şi mi se pune un nod în gât când se întoarce să prindă coroniţa de uşă, pentru că-mi aminteşte de studenta drăguţă de care m-am îndrăgostit atât de tare. O privesc îndelung, încercând să mă recompun.

— Lasă-mă pe mine, îi spun, văzând-o cum încearcă să ajungă la cârlig.

Îi iau din mână coroniţa şi o agăţ de cârligul pe care l-am montat cu câţiva ani în urmă. După aceea, eu şi Susie stăm unul lângă celălalt, analizând uşa de la intrare, roşie, mare, parcă desprinsă dintr-un tablou. Un adevărat cămin. O familie împreună de sărbători.

— Mă bucur că eşti aici, spune ea.

— Şi eu, îi răspund privind-o.

Copiii s-au dus la culcare, cadourile aşteaptă împachetate sub brad, iar eu şi Susie stăm la cele două capete ale canapelei cu o sticlă de vin roşu goală între noi, pe măsuţă. A fost o zi dulce-amăruie: am pregătit mâncare pentru prânzul de-a doua zi, cu o coloană sonoră cu muzică de Crăciun de-a dreptul nostalgică, ne-am uitat la un film, cu băieţii în noile pijamale de Crăciun şi castroane de popcorn pe genunchi. E ca şi cum am fi făcut o înţelegere tacită să băgăm sub preş faptul că suntem despărţiţi. Ochii băieţilor erau neobişnuit de strălucitori, iar glasurile lor, neobişnuit de zglobii la cină, cu o speranţă dureros de mare în privirile care se mutau de la mine la Susie. Oare am greşit făcând asta? Oare îi pregătim pentru o deziluzie după Crăciun? Doamne, sper că nu. Deja detest că trebuie să-i las din nou mâine-seară, când vin pentru câteva zile Walt şi Marie. Mă voi întoarce în apartamentul ăla blestemat. Mi-am făcut o promisiune de Crăciun: orice s-ar întâmpla, trebuie să scap de acel loc.

— Am văzut filmul ăsta de o mie de ori, spune Susie întinzându-se.

— Toată lumea a văzut *Gremlins* de o mie de ori. Ăsta e farmecul lui, îi

răspund.

Pe ecran, gremlinul malefic e angajat în bucătărie într-o luptă pe viață și pe moarte cu mama lui.

— Știi la ce mă gândeam? Cred că ne-am uitat la filmul ăsta și în primul ajun petrecut în această casă, spune Susie.

Îmi amintesc.

— Aveam televizorul ăla primit de pomană, care avea o dungă pe mijlocul ecranului și nu ne permiteam să luăm altul.

Dăduserăm toți banii pe care reușiserăm să-i strângem pe avansul pentru casă.

Susie zâmbește, uitându-se în paharul cu vin.

— A meritat efortul ca să cumpărăm casa asta.

— Nu pot să te contrazic. E o casă grozavă în care să crească băieții.

Aprobă din cap gânditoare.

— Le e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de ei. În fiecare zi, îi spun.

— Știu că ți-e dor.

Se apleacă și lasă paharul pe masă oftând. Puloverul i se ridică, dezvăluind micul ei semn din naștere, maroniu, de la baza coloanei, atât de cunoscut mie. Iau o gură sănătoasă de vin și-mi întorc privirea.

— Ți-am luat ceva, spune ea, scoțând o cutie frumos ambalată din spatele canapelei.

— Susie, eu nu…

— Nu e mare lucru, spune imediat, apropiindu-se să-mi dea cadoul.

Nu i-am luat niciun cadou lui Susie. Nu pentru că nu m-am gândit, ci pentru că n-am știut care e eticheta de cumpărat cadouri pentru fosta soție, care acum se întâlnește cu șeful ei. Nu există un ghid pentru asta, nu-i așa? Robert are o șuviță grizonantă pronunțată, fac mari eforturi să nu-l compar cu gremlinul care în acest moment distruge televizorul.

Las paharul din mână și accept cadoul lui Susie.

— Mulțumesc.

Îl deschid: e o fotografie cu ramă neagră. O privesc câteva secunde în tăcere, apoi mă uit la Susie.

— A fost una dintre zilele mele preferate, spune ea.

Fotografia e făcută acum două veri, e o imagine alb-negru cu noi patru pe malul lacului. Walt a făcut-o într-o seară caldă, îmi amintesc atât de clar acea zi, încât aproape că pot simți mirosul de grătar și bătăturile din palmă

lăsate de funia de la vechiul leagăn. Nate e în brațele mele, cu capul pe umărul meu, iar Leo o ține pe Susie de mijloc lângă mine. Râdem cu toții la o glumă pe care poza n-a prins-o.

— Râdeam mult pe-atunci, îi spun.

Când îmi ridic din nou privirea către ea, ochii îi sunt plini de lacrimi.

— Nu ştiu cum să nu te mai iubesc, Mack, spune ea.

În ultimele săptămâni am observat că Susie e ceva mai caldă cu mine: invitații la cafea când vin să-i iau pe băieți, câte-o atingere pe umăr, fursecurile cu lămâie care ştie că-mi plac. Şi nu sunt doar gesturi, uneori îmi întâlneşte privirea peste creştetele copiilor, amintindu-mi de vremurile în care acea privire stăruitoare îmi spunea că abia aşteaptă să fim singuri mai târziu.

Nu ştiu ce înseamnă toate astea, dacă e un pas către prietenie sau dacă povestea cu Cleo a fost un catalizator.

— Nu plânge. Nu poți plânge în ajunul Crăciunului, e împotriva regulilor, îi spun, cuprinzându-i umerii.

Se ghemuieşte la pieptul meu, luându-mă în brațe. Părul ei miroase la fel ca al băieților şi rămânem aşa preț de câteva minute, Susie suspinând.

— Nici eu nu vreau să nu te mai iubesc.

Îi mângâi părul mătăsos şi o sărut pe frunte.

— E-n regulă să ne iubim în continuare.

Îşi ridică privirea, cu rouă lacrimilor pe genele dese care-i umbresc ochii albaştri.

— Nu cred că-l pot iubi pe Robert. Nu îndeajuns, în orice caz.

Îi pot simți căldura respirației pe buze, îi văd durerea din ochi.

— Tu o iubeşti, Mack? Simți pentru ea ce-ai simțit pentru mine?

Tremurul din vocea ei mă sfâşie.

— Bineînțeles că nu. Suze, am petrecut ani în şir construindu-ne iubirea. Casa, copiii. Nimic nu va mai fi aşa, îi şoptesc cu blândețe.

— Mă sperie gândul că n-o să mai iubesc pe nimeni la fel de mult ca pe tine.

Am stat treaz nenumărate nopți, dorindu-mi cu ardoare ca Susie să mă vrea înapoi. Viețile noastre au fost împletite zi de zi de când aveam 18 ani. Acum îşi apropie chipul de al meu, buzele ni se ating nemişcate, tandre, şi închid ochii şi ne văd ca într-un caleidoscop. Primul nostru sărut, tremurând rezemați de zidul din spatele casei părinților ei. Sărutul din ziua nunții, promisiunea eternității de pe buzele noastre. Atingerea uşurată a buzelor

mele de buzele ei extenuate după ce primul nostru fiu a venit cu bine pe lume. Şi un milion de alte săruturi, unele pline de dorință, altele rugătoare, fiecare, o nouă propoziție în povestea noastră. A fost dragostea mea aproape jumătate de viață, dar nu am împărtăşit niciodată un sărut atât de semnificativ sau atât de dureros. Mă îndepărtez puțin şi o privesc în ochi.

— Ştiu că o să crezi că sunt doar nostalgia şi vinul, şi Crăciunul care vorbesc pentru mine, dar nu e aşa. Îmi pare atât de rău pentru ceea ce ți-am făcut, Mack. Pentru ceea ce ne-am făcut.

— Susie, îi şoptesc în căldura sufrageriei noastre atât de cunoscute, învăluit de confortul canapelei atât de cunoscute.

Toate sunt la locul lor acum. Sunt din nou acasă şi e ajunul. Luminițele din brad strălucesc în colțul încăperii, iar la televizor ceva incredibil de drăguț se transformă pe neaşteptate în ceva atât de malefic, încât ți-ar putea smulge inima din piept.

— CLEO —
NU MI-A FOST DOR DE LONDRA DELOC

31 decembrie, Salvation Island

— Ai reuşit să ajungi! spune Delta când intru pe uşă în Salvation Arms la prânz.

— E-atât de frig afară, abia dacă-mi mai simt faţa, îi răspund în timp ce-mi dau jos fularul şi agăţ haina în cuier.

Carmen mă priveşte din fotoliul ei de lângă şemineu, ridicând mâna ca o regină să-mi atragă atenţia.

— O să-ţi tricotez o cagulă pentru drumurile peste deal, spune ea. Lâna mea…

— Se ştie că este cea mai călduroasă de pe insulă, completez şi apoi râd, pentru că Delta şi Erin o spun la unison cu mine.

În această după-amiază e destul de aglomerat la birt, pare că nu sunt singura care şi-a dorit companie în ultima zi din an. În şemineu arde focul şi toţi par pătrunşi de un simţ al camaraderiei, mai degrabă o reuniune de familie decât de birt. Dar probabil că asta şi este. Comunitatea de aici e ca o familie extinsă reunită, pe Salvation nimeni nu rămâne prea mult timp un străin. Sunt de departe cea mai nouă persoană de pe insulă, dacă nu-l luăm în calcul pe Barney, pentru că a crescut aici, şi toată lumea ştie cum mă cheamă şi ce fac, în mare datorită Deltei. Oamenii mă întreabă adesea cum merge cartea; cred că aş putea pune o tăbliţă pe veranda cabanei Vidra să-i ţin la curent cu numărul de cuvinte la care am ajuns. Nu că ar avea cine s-o vadă, arareori am musafiri acum, că vremea s-a răcit atât de mult. Dar, sincer, nu mă deranjează. Acum singurătatea îmi prinde bine. Deschid cafeneaua câteva ore în zilele de lucru şi asta îmi asigură îndeajuns de multă interacţiune socială cât să mă pieptăn. Cel puţin, de luni până vineri.

— Un Old Cuba, doamnă? Seamănă cu mojito, dar e mai bun.

Barney e-n elementul lui la bar, de parcă ar fi fost mereu acolo. Fireşte, tuturor le e îngrozitor de dor de Raff, dar e ca şi cum universul ar fi ştiut că avea să ne fie luat şi convinsese un rechin să-şi înfigă dinţii în efervescentul Barney Doyle.

— Sigur că da. Deşi ar trebui să ştii că am cam bătut barurile de

cocktailuri din Londra, aşa că sunt foarte exigentă.

Barney ridică o sprânceană, acceptând cu bucurie provocarea. A ignorat complet reticența Deltei şi încet, dar sigur i-a educat pe locuitorii insulei întru savoarea unui Tom Collins bun şi a celebrului Cosmopolitan. Nu cred că vreunul dintre noi va putea s-o uite vreodată pe Dolores lăsând-o pe a sa Barbra Streisand interioară să se dezlănțuie după câteva cocktailuri Gimlet în seara de ajun. Nu e stânjenită de asta pentru că nu-şi aminteşte nimic şi niciunul dintre noi nu are curajul să-i amintească.

Îl privesc pe Barney în elementul său la bar, mişcându-se cu uşurință în tricoul lui marinăresc, cu micuțul la piept, prins în port-bebe.

— Ne distrăm ca băieții, nu-i aşa, Elvis?

Îmi dă băutura, apoi mângâie picioruşul copilului. Delta îşi dă ochii peste cap.

— Eu mă bucur că-l mai ține şi altcineva un timp, spune ea. Îşi petrece 90% din viață racordat la sânii mei.

Îmi cobor privirea râzând, pentru că expresia necontrolată de pe chipul lui Barney sugerează că îl consideră norocos pe micul Raff. Sau Rafferty Elvis, aşa cum l-a numit Delta în mod oficial, deopotrivă un omagiu pentru unchiul ei şi un şoc pentru mama ei.

— Nu e rău, spun, sorbind din Old Cuban.

— De talie mondială, mă corectează Barney.

Nu recunosc, dar are dreptate. Ar putea să-i dea lecții lui Tom Cruise.

Delta dă noroc cu mine.

— Pentru tine, Cleo. Mi se pare c-ai trăit mereu aici, să nu mă părăseşti niciodată, spune ea.

— Şi pentru tine, îi răspund, stăpânindu-mi lacrimile, pentru că eşti sora mea de suflet şi cea mai cool prietenă, motivul pentru care am fost îndeajuns de curajoasă să rămân aici.

Îmi atinge inelul Claddagh de pe mâna dreaptă.

— Mă bucur să văd că inelul mătuşii Bernadette a primit o nouă viață. A fost prima rebelă a insulei, era complet nebună. Când eram mică o tot băteam la cap pe mama să semene mai mult cu ea, să fie mai aventuroasă, râde uşor. Țineam la oglindă cărțile poştale pe care mi le trimitea din locurile exotice în care ajungea, hotărâtă să-i calc pe urme de îndată ce-aveam să fiu îndeajuns de mare să părăsesc acest loc.

Îi priveşte peste bar pe Barney şi pe fiul ei adormit.

— Probabil că, în sfârşit, m-am făcut mare şi mi-am dat seama ce

contează cu adevărat.

— Ar trebui să-i spui şi mamei tale, îi zic, ştiind că lui Dolores i-ar plăcea să audă asta.

Delta izbucneşte în râs.

— Glumeşti, nu? N-o să rostesc niciodată aşa ceva în faţa mamei.

Îmi ascund zâmbetul prefăcându-mă că beau din pahar. Delta a moştenit setea de aventură a mătuşii ei, loialitatea lui Raff şi o doză mare din voinţa de fier a mamei ei. Mă uit peste bar la micuţul care începe să plângă şi mă întreb ce fel de copil va ajunge să fie, dacă îi va da bătăi de cap mamei sale când se va face mare. Probabil că da, dacă are măcar jumătate din vitalitatea Deltei.

Uşa se deschide şi intră Brianne, învelită în blănuri, cu cizme din piele de oaie, urmată de Cameron, care trebuie să-şi aplece capul să nu se lovească de prag. După ce-şi lasă haina în cuier, vine direct la mine.

— Am ceva pentru tine, spune în şoaptă, să n-o audă nimeni. Un pachet. Din America, zice, apropiindu-se atât de mult, că aproape îmi sărută urechea.

Îl scoate din buzunar şi mi-l pune în mână ca pe un drog de mare risc. E ca o scrisoare mai stufoasă, de câţiva centimetri grosime. OK. Cunosc o singură persoană în America.

— Mulţumesc, îi spun, privind fix pachetul, întrebându-mă ce conţine.

N-am mai ţinut legătura cu Mack dinainte de Crăciun. În ajun am aşteptat o vreme pe Dealul Plângerii, în caz că se simţea singur şi voia să vorbească. Dar nimic. Mă întreb dacă a fost singur, aşteptând să vadă dacă-i scriu sau dacă a reuşit să dea uitării ce-a fost între noi. Poate că s-a simţit obligat să-mi trimită ceva pentru că i-am trimis fularul. Sper că nu. Mă bucur că Brianne a avut tactul să fie discretă, ştiu că Delta ar muri de curiozitate să ştie ce-am primit. Şi eu, ca să fiu sinceră. Mai beau un Old Cuban şi ţin copilul în braţe, dar tot bag mâna în geantă să ating pachetul. Oare din greşeală a plecat la Boston cu vreun lucru al meu? Nu-mi lipseşte nimic în afară de o fărâmă din inima mea. Romul mă face să chicotesc pentru mine însămi la gândul de a deschide cadoul şi a găsi înăuntru o bucată de carne pulsând.

— Doamne, ce tari sunt cocktailurile astea, spun, terminându-l pe al doilea.

Delta oftează în ceaşca ei de ceai.

— N-aş putea spune.

— Măcar n-o să te doară capul de dimineață.

— Ba da, o să mă doară de la lipsa de somn. Şi o să mă doară şi sânii şi muntele lui Venus.

O iau în brațe şi o mângâi pe spate.

— N-ai renunța la asta pentru nimic în lume.

Îşi dă ochii peste cap, ştie că am dreptate. Poate că se luptă cu efectele fizice ale naşterii, dar este îndrăgostită până peste cap de copilul cu freză de Elvis.

— E timpul să merg acasă. Trebuie să trec dealul înainte să se lase întunericul, spun eu.

Mă strânge de mână.

— Un an nou fericit, Cleo! Mă bucur c-ai rămas aici.

— Doamne-ajută că ştiu să tricotez. Altfel, nu m-ar fi lăsat maică-ta să rămân.

— În locul tău, nu m-aş lăuda cu asta. Am văzut fularul ăla.

Râdem şi îmi fac drum către ieşire, îmbrățişând pe toată lumea şi urându-le tuturor un an nou fericit, apoi îmi iau haina şi îi întâlnesc privirea lui Brianne. Mă salută scurt din cap, şi-a îndeplinit misiunea.

— Bună, minunată cabană! spun, fericită să văd focul încă arzând în şemineu.

Am şi eu brad de Crăciun; Ailsa şi Julia l-au cărat peste deal cu câteva zile înainte de Crăciun ca să-mi facă o surpriză, împreună cu o cutie pe care o puseseră pe bar la Salvation Arms ca oamenii să doneze decorațiuni. Am plâns, bineînțeles. Se pare că localnicilor le vine uşor să fie omenoşi. Dolores a trimis o instalație de luminițe care nu-i mai trebuia, iar Carmen a învelit în ziar o stea veche argintie s-o pun în vârful bradului.

Nu mi-e dor de Londra deloc. Ideea străzilor cu magazine aglomerate şi a barurilor ticsite de oameni nu-mi mai surâde acum. Mi-au lipsit ai mei de Crăciun, mai ales mama, dar per total e eliberator să-mi petrec zilele şi nopțile singură aici.

Fac cafea, stând în picioare lângă chiuveta din bucătărie, privind plaja, în timp ce aştept să fiarbă apa. Adaug în cafea un strop de whisky de revelion şi mă aşez pe canapea cu păturica mea şi pachetul în hârtie maronie din America.

Nu m-am clintit deloc în ultima oră. Cafeaua mi s-a răcit şi chipul mi-e scăldat în lacrimi. Mack mi-a trimis un album din perioada petrecută împreună, un dosar intim al nostru. Masa aranjată cu micul-dejun pentru noi

doi, vaza cu flori de câmp lângă carafa cu lapte. Pahare goale de whisky pe măsuța de lângă şemineu. Cizmele noastre aliniate lângă uşă. Infama linie trasată cu creta, rucsacul lui de o parte, geamantanul meu, de cealaltă. Acoperişul decorat cu becuri multicolore de ziua mea. Rochia mea albă pe umeraş. Şi eu. Imagine după imagine cu mine, o parte dintre ele prea personale pentru a fi arătate altcuiva. Pe treptele verandei, cu o pătură pe umeri, cu ceaşca de cafea în mână. O fotografie alb-negru, goală, aşezată pe pat, cu cearşaful în jurul şoldurilor. Nu mă consider frumoasă, dar el m-a făcut frumoasă în aceste fotografii. Zăbovesc pe fiecare în parte, luându-mi timp să-mi amintesc contextul fiecăreia, lucrurile pe care ni le-am spus. Îndrepta atât de des obiectivul către mine, încât mă obişnuisem cu el, cu garda jos. Probabil că ştiam că într-o zi aveam să văd fotografiile, că aveam să privesc în urmă şi să-mi amintesc de el, să-mi amintesc de noi. Este cel mai de preț dar pe care l-am primit vreodată.

Sunt doar două poze cu amândoi. Mack a îndreptat aparatul foto către noi în pat. Stau cu capul pe umărul lui, cu aşternuturile mototolite sub noi, degetele lui cuprinzându-mi brațul. Într-una din fotografii privim amândoi direct în obiectiv, extenuați de sex, în cealaltă, am ochii închişi, iar el mă sărută pe frunte. Extenuați de iubire. Pun albumul înapoi în plic. Nu ştiu când voi fi în stare să le privesc din nou.

Printre filele albumului e o invitație la expoziția lui de la sfârşitul lui februarie. Urmăresc lent cu degetele literele mari şi negre ale numelui său, gânditoare.

Mai sunt cinci minute până la miezul nopții, din ultima zi a ceea ce s-a dovedit a fi anul definitoriu al vieții mele. Stau pe Dealul Plângerii, îmbrăcată gros, pentru că e ger, cu plosca de whisky în buzunar, dar n-aş vrea să fiu nicăieri altundeva. Am venit aici să stau cu gândurile mele, să las anul care a trecut să fie suflat de vânt şi să simt mirosul noului an sosind dinspre est.

O salut pe Jupiter în şoaptă, întrebându-mă dacă şi Mack o poate vedea. M-am gândit mult la el în această după-amiază. Să privesc acele fotografii mi l-a adus atât de aproape, încât parcă îi pot vedea silueta plimbându-se pe plajă, cu aparatul foto la gât.

— Ştii ce? spun cu voce tare, pentru că, evident, am devenit genul de persoană care vorbeşte cu Jupiter. E OK. E OK s-o spun. L-am iubit pe Mack Sullivan în cel mai neaşteptat, spectaculos, pasional, spiritual, protector şi primar mod cu putință şi, pentru o vreme, m-a iubit şi el în

acelaşi fel. A fost magie pură.

Iau o gură de whisky, cutremurându-mă.

— Ştiu ce face această insulă, rostesc dezinhibată, aşa cum te face whisky-ul. Mi-am dat seama. Salvation are propriul câmp de forțe, atrăgând după bunul plac oameni din toată lumea pe aceste stânci. Barney a venit pentru că a plecat Raff. Eu am ajuns cu acelaşi feribot ca Mack. Adică, serios! Care sunt şansele?

Mai iau o gură de whisky, clătinând din cap.

— E universul, care complotează la scară mare. Cu îndrăzneală.

Rămân tăcută, gândindu-mă la viața neaşteptată pe care m-am surprins trăind-o aici, în timp ce privesc marea cum se ridică şi coboară. Mai e un minut până la miezul nopții.

Îmi dau seama că aş putea trăi pe această insulă pentru totdeauna. Aş fi pentru Delta ce este Carmen pentru Dolores. Nu e cel mai rău scenariu pe care mi-l pot închipui. Probabil că n-o voi face, dar deocamdată sunt fericită aici, ceea ce e o mare noutate. În februarie mama vine pe la mine pentru câteva zile; sper ca la un moment dat să mai primesc şi alți oaspeți. E un plan voit pe termen scurt. O să rămân aici până la primăvară, iar apoi voi vedea cum mă simt. Cât de eliberator este să nu simt că alerg după ceea ce mă aşteaptă!

Mă uit la ceas pe telefon şi, în timp ce fixez ecranul cu privirea, se face miezul nopții. Londra se va transforma într-un vârtej de săruturi ametite, cerul, într-o explozie de artificii. Aici nu se întâmplă nimic. Sunt doar eu, cu Jupiter şi marea, şi mi-e bine aşa. Nu vreau să fiu propriul flamingo pentru totdeauna, pentru că mi-a plăcut să iubesc pe altcineva, dar deocamdată sunt bucuroasă să-mi fiu cel mai bun prieten şi cel mai mare susținător. Sunt propriul flamingo temporar. Stau umăr la umăr cu o Emma Watson imaginară, cred c-ar fi mândră de cât de departe am ajuns. La orizont, luna luminează pânzele fantomatice ale *Progresistei.*

— Un an nou fericit!

Nu mi-am propus să strig, dar cuvintele ies tare când sunt în picioare şi ridic brațele, cu whisky-ul într-o mână şi telefonul în cealaltă.

— În cinstea ta, Salvation! M-ai făcut propria femeie.

Am crezut că o să plâng de nostalgie în noaptea asta, dar, în schimb, râd de propriul simț melodramatic.

Bag whisky-ul în buzunar şi îi scriu un mesaj lui Mack.

Unu: albumul a ajuns astăzi. Mulțumesc! M-a făcut să plâng, e foarte frumos. Sunt incredibil de mândră de tine. Succes cu expoziția!

Doi: un an nou fericit! Din toată inima. Fă tot ce trebuie să faci ca să fii fericit, Mack, o meriți.

Trei: pupici!

Nu mai scriu că nu-mi pare rău că ne-am cunoscut, pentru că uneori îmi pare rău. Poate cu timpul universul îmi va arunca din nou năvodul dragostei, îmi va aduce o iubire eternă, dar încă nu-mi dau seama cum ar fi posibil. A ridicat prea mult ştacheta când a făcut-o prima oară.

Îmi bag telefonul în buzunar şi mă îndrept către luminile primitoare din cabană. Un an nou. Simt în piept nerăbdare, nu frică pentru ceea ce mă aşteaptă în următoarele luni. *Progresista* nu va pleca în larg fără mine, pentru că eu sunt progresista.

— MACK —
SUNT PĂDUREA LOR

17 ianuarie, Boston

— Pune-ți o dorință, Leo, spune Susie, aducând tortul enorm cu lumânările aprinse.

Treisprezece lumânări. Lumea a câştigat încă un adolescent. Cum naiba am ajuns să am un fiu adolescent? Mă gândesc la adolescența mea şi simt o frică foarte reală. Pe-atunci eram destul de rebel, o bătaie de cap pentru mama, îmi dau seama acum. Oare şi Leo va forța limitele? Poate că da, poate că nu. Are în jur mult mai mulți oameni pe care se poate baza.

— Poate ar fi mai uşor dacă ți-ai da masca jos, băiete, îi spun.

E foarte încântat de noul echipament de baseball, abia aştept să-i trimit pozele cu el îmbrăcat din cap până-n picioare în echipamentul nou de la Sox.

— Pot să suflu şi cu casca, râde el, umflându-şi pieptul în timp ce inspiră adânc şi stinge lumânările dintr-o suflare.

— Bravo! spune Susie punând tortul pe masă, iar Leo se întinde după cuțit.

— Crezi că are de gând să şi mănânce prin cască? întreb.

— Poți să fii sigur de asta, răspunde Susie, scoțând din tort lumânările pline de ciocolată.

— Mamă, tată!

Nate dă buzna în încăpere, ca de obicei cu viteza sunetului.

— A venit bunicul! ne anunță.

Susie mă priveşte şi se încruntă. Părinții ei sunt în Maine, la sora lui Marie. Ridic din umeri, bănuind că Nate s-a înşelat. Mă ridic şi mă uit pe fereastră, dar nu recunosc jeepul negru parcat în fața casei.

— Deschid eu, spun, străbătut de o presimțire proastă, în timp ce Nate țopăie pe lângă mine.

Deschid uşa larg, pregătit de fiorul veştilor proaste.

— Bună, fiule.

Tata, neanunțat, ca de obicei.

— Tată, ce surpriză!

Îşi aranjează fularul.

— Eram în zonă cu treabă. M-am gândit să trec să-i spun la mulți ani acestui voinic.

E tot un zâmbet şi-o glumă şi-l ia în brațe pe Nate.

— Ai greşit copilul, îi răspund.

— Era doar de probă, râde tata, trecând peste gafă.

— Avem tort. Leo mănâncă ținându-şi casca de baseball pe cap, spune Nate.

— Trebuie să văd asta.

Tata intră în casă râzând. Mă abțin să spun ceva şi îi fac loc să intre; urăsc faptul că simt că nu am de-ales.

— Susie, spune el pe acel ton de bucuroasă revedere care îi iese atât de bine.

Îşi dă jos paltonul lung din lână şi fularul. Întotdeauna elegant, sensibil la croieli elegante şi la femei, aşa cum a spus odată mama.

— Alvin, spune Susie cu un zâmbet reținut, privind către mine peste umărul lui. Ai venit la timp pentru tort.

Îl privesc cum râde şi-i farmecă pe băieți; îi dă un card bancar lui Leo şi o bancnotă pentru puşculiță lui Nate. Copiii stau lângă el, bucurându-se de laudele lui, palizi în comparație cu bronzul lui californian.

— Red Sox, zici? Echipa mea. Aşchia nu sare departe de trunchi, băiete, spune arătând către echipamentul lui Leo.

— Şi a mea, bunicule, intervine Nate şi îşi ridică puloverul să-i arate tricoul lui preferat de la Sox.

Îi privesc cum încearcă din răsputeri să-l impresioneze şi abia mă pot abține să nu-i spun să-şi îmbrace paltonul scump şi să iasă din casă. Copiii mei n-au nevoie să încerce să-l impresioneze.

— Trebuie să veniți cu toții în California la vară, spune el, în timp ce băieții ies în fugă din încăpere, după ce-i văd pe stradă pe copiii vecinilor. Le-ar plăcea mult plajele de-acolo.

— Avem şi aici plaje, îi răspund.

Susie arată de parcă o doare toată fața de la zâmbetul fals din ultima jumătate de oră. E evident cât de puțin a păstrat tata legătura cu noi din faptul că nu ştie nimic despre problemele din căsnicia noastră şi e la fel de evident ce relație am eu cu el din felul în care am evitat orice aluzie la ele din clipa în care a intrat pe uşă.

— Mai vrea cineva tort? întreabă Susie, începând să strângă masa.

Tata ridică mâna în semn de refuz.

— Am mâncat mai mult decât suficient zahăr pentru o zi.

Aşa e el. Are un fel de-a fi pios prin care se preface a fi virtuos, fără să țină seama de cei din jur. Susie duce tortul în bucătărie, întrebându-se probabil dacă nu cumva a exagerat cu glazura de ciocolată.

— Cum e cu munca, fiule?

Îi spun câte ceva despre expoziția pe care urmează s-o am. Auzind de insulă, îşi mijeşte ochii, apoi râde, prea tare şi prea îndelung.

— Acum aflu că acest loc chiar există, spune clătinând din cap. La cum vorbea mama ta despre el, despre dragoni şi piraţi şi tot felul de chestii de genul ăsta… Ia spune-mi, ai găsit comoara, căpitane Mack? întreabă amuzat.

Până aici. Tonul jovial, aerul mereu uşor superior. Poate că nu mai sunt acasă, dar aceasta e casa mea şi trebuie să plece. Îi aduc paltonul.

— Îl conduc pe tata la maşină, strig către Susie.

Ea scoate capul din bucătărie.

— La revedere, Alvin! Mulțumim că ai trecut pe la noi.

Tata mă priveşte o clipă în tăcere, încercând să înțeleagă ce se petrece, apoi se ridică şi mă urmează în hol. Nu mă uit în urmă decât abia când ajungem lângă maşina lui.

— Am făcut ceva greşit? întreabă, părând cu totul nevinovat.

Dar privirea lui provocatoare spune altceva. Mă uit la el, încercând să-mi dau seama dacă merită efortul.

— Astăzi sau în ultimii 25 de ani?

Îşi dă ochii peste cap într-un mod insesizabil pentru cine nu-l cunoaşte, dar eu îl observ.

— Haide, Mack, eşti bărbat în toată firea acum, eşti tată. Ştii şi tu că viața nu e o joacă de copil.

„Joacă de copil.” Cuvintele lui demonstrează cât de diferit privim rolul de tată. Rânjetul lui continuu mă face să mă mănânce palma.

— Să fii tată n-ar trebui să fie o joacă de copil. Nu e ceva amuzant pentru o vreme, de care te poți dispensa când nu-ți mai trebuie. E ca o pădure. O continuă provocare, maturizare, evoluție. E un adăpost, are rădăcini şi ramuri pe care să te urci şi frunze care le țin în viață.

Nu răspunde nimic. Poate că am atins un nerv sau poate că nu-i pasă câtuşi de puțin. Oricum ar fi, în această conversație am ultimul cuvânt.

— Ai spus bine mai devreme. Aşchia nu sare departe de trunchi. Dar în ceea ce-i priveşte pe copiii mei, e vorba despre trunchiul meu, nu al tău.

Rămân privind stopurile maşinii lui dispărând la orizont, apoi mă aşez pe treptele verandei. Îmi sprijin capul de unul dintre stâlpi, închid ochii şi ascult râsetele şi strigătele piţigăiate ale băieţilor răsunând în curtea vecinilor.

Sunt bolta de deasupra capetelor lor, pământul de sub tălpile lor, covorul de frunze pe care să cadă în siguranţă. Sunt pădurea lor. Sunt căminul lor.

— CLEO —
KYLIE MINOGUE VA ARĂTA CA LA OPTSPREZECE ANI MEREU

12 februarie, Salvation Island

Mama le-a ordonat apelor să-i permită traversarea în siguranță, iar oceanul s-a supus. O privesc coborând de pe feribot mult mai demnă decât aş putea spera vreodată s-o fac eu. Se îndreaptă spre mine în pas vioi, fluturându-şi mâna deasupra capului, în semn de salut. Alerg către ea, ca atunci când aveam şase ani şi mă lua de la şcoală, iar eu abia aşteptam să mă cuibăresc din nou în brațele ei.

— Mamă!

O strâng în brațe cu putere.

— În sfârşit, iată-mă! A fost puțin agasant! spune, scuturându-şi apa de mare din păr.

Îmi vine să râd, e tipic pentru mama. Când am traversat marea pe feribotul care m-a adus aici, am crezut c-o să mor. Mamei i s-a părut puțin agasant. Tom zice mereu în glumă că sigur mama şi Emma Thompson sunt două surori gemene despărțite la naştere: au aceeaşi energie şi o sinceritate deplină, care te fac să te simți deopotrivă ocrotit şi intimidat. Nu ştiu pe nimeni care să n-o placă pe mama. Poate doar profesorul de fizică care a făcut-o leneşă pe sora mea mai mare la o şedință cu părinții şi care pentru asta a primit o săpuneală publică, dar şi asta arată cât de feroce îşi apară mama copiii. Lăsându-l deoparte pe domnul Jenkins, toată lumea o consideră pe mama absolut minunată.

— Hai, spune luându-mă de braț, cu rucsacul în spate, de parcă ar fi uşor ca un fulg. Arată-mi împrejurimile!

— Eşti sigură că nu vrei să mergem direct la cabană?

Mă săgetează cu privirea pe sub bretonul încărunțit.

— Avem destul timp să stăm acolo mai târziu.

Mă uit la ceas. Am putea să ne plimbăm puțin prin sat înainte să apună soarele.

— Să mergem la birt? propun.

— Te rog! spune şi ochii îi strălucesc de bucurie.

— Permite-mi să ghicesc. Delta? spune mama în timp ce-şi dă haina jos.

— Ce m-a dat de gol? Tipul ăsta? răspunde Delta, privind o clipă buclele negre ce se revarsă din ghemotocul pe care îl ține în brațe.

Chipul lui mic este atât de liniştit în somn, cu genele întunecate şi buzele rozalii!

— Am auzit că e cel mai drăgălaş bebeluş din lume. Şi e-adevărat, spune mama zâmbind, în timp ce-l priveşte pe cel mic.

Barney ne urmăreşte de la bar.

— Acum e rândul meu să ghicesc, spune bătând darabana. Păreți a fi o doamnă care are nevoie de un… French 75, decide el după o clipă de gândire.

Majoritatea oamenilor ar fi cu totul nefamiliari cu repertoriul extins de cocktailuri al lui Barney. Dar mama nu este ca majoritatea oamenilor.

— Fii generos cu ginul şi zgârcit cu sucul de lămâie, îi indică ea.

— Normal! îi răspunde Barney victorios.

Iat-o! A cucerit-o deja pe Delta, iar Barney vede în ea un aliat într-ale cocktailurilor. Îi este atât de uşor să se înconjoare de prieteni şi de admiratori. E straniu s-o văd pe mama aici pe insulă, e ca şi cum cele două lumi ale mele s-ar fi întâlnit, suprapunându-se îndeajuns cât s-o lase să treacă în partea cealaltă.

— Helen, ştii să tricotezi? o întreabă Delta când îi aduce paharul la masa noastră de lângă şemineu.

E linişte aici în această după-amiază, în timpul siestei.

— Foarte puțin, răspunde mama.

E o minciună, tricotează mult mai bine decât mine.

— Trebuie s-o iei şi pe mama ta la întâlnirea de săptămâna asta.

Delta se aşază lângă mine, punându-mi bebeluşul în brațe.

— Jur că se face mai greu de la o oră la alta, în fiecare zi lucrez muşchii brațelor la sala lui de fitness.

— Michelle Obama e mic copil pe lângă tine, îi spun în timp ce dau noroc cu mama. Cocktailurile lui Barney sunt cele mai bune de pe insulă, adaug, privind-o sorbind din băutură.

Barney se preface că nu e atent la ea, că nu îi aşteaptă verdictul.

— Oooo, e dumnezeiesc! exclamă mama, privindu-l peste umăr pe Barney.

Nu sunt sigură, dar am impresia că Barney, cel mai cool barman din lume, roşeşte.

— Încă unul de pus pe listă pentru când o să pot bea din nou, oftează

Delta.

— Am băut câte un pahar de şampanie în fiecare zi cât i-am alăptat pe toți cei patru copii ai mei. Sfatul medicului, spune mama.

În ochii verzi ai Deltei licăreşte speranța.

— Şi au crescut normal, nu?

— Da, dar câțiva ani mai târziu medicului respectiv i s-a retras dreptul de practică, deci nu poți pune prea mare preț pe sfaturile lui.

— Of!

O bat pe umăr încurajator pe Delta, în timp ce mama goleşte jumătate de pahar, apoi îl pune pe masă.

— Acum, că mi-am făcut curaj, trebuie să-ți dau o veste, draga mea.

Mă străbate un fior rece şi Delta îşi apropie capul de al meu.

— Am un iubit.

M-aş fi putut gândi la orice altceva. Sunt atât de surprinsă, că nu ştiu ce să spun. Micuțul Raff îmi acoperă stânjeneala cu un pârț, ceea ce o face pe Delta să se ridice imediat şi să mi-l ia din brațe, îndepărtându-se de noi râzând.

— Îl cheamă Anthony, spune mama, neobişnuit de îmbujorată în timp ce-mi oferă informații pe care nu i le-am solicitat. L-am cunoscut pe internet, dacă-ți vine să crezi.

— Sincer, mamă, nu, nu-mi vine să cred, îi răspund încă şocată. Adică… cum?

Nu are computer şi abia dacă ştie să-şi folosească telefonul mobil.

— Tom mi-a instalat vechiul lui computer în camera de oaspeți ca să pot vorbi cu tine ca lumea, ecranul telefonului e prea mic. Voiam să-ți văd capul în mărime naturală.

Îmi vine să râd, e stranie toată această conversație.

— Şi la un moment dat am primit un mesaj de la Anthony James, un fost coleg de şcoală. Ca să fiu sinceră, am fost îndrăgostită la nebunie de el, toate fetele erau îndrăgostite de el. Voia să organizeze o revedere cu toți colegii, aşa că m-am oferit să-l ajut.

O ascult cu atenție şi dau paharul peste cap. Barney mă priveşte, mereu pregătit să-mi mai aducă ceva de băut. Îi sunt recunoscătoare. Pentru asemenea veşti o să am nevoie de mai mult decât un gin. Nu e vorba că mă deranjează, nicidecum. Doar că a fost mereu fericită singură. Ea e mama. Bunica. E uşor să uit că, în acelaşi timp, e şi Helen.

— Şi cum merge? o întreb, încercând să găsesc o modalitate de a vorbi

despre asta în mod firesc. A avut loc revederea?

— Doar în doi. Şi el e văduv. De zece ani.

— Înțeleg.

Barney ne mai aduce încă două cocktailuri French 75 şi îi zâmbesc recunoscătoare.

— Tom ştie. Dar l-am rugat să nu-ți spună, am vrut neapărat s-o afli de la mine.

Tulburarea îi umbreşte ochii blânzi şi în glas îi citesc dorința de a-mi da eu aprobarea.

— Mamă, nu mă deranjează, dacă de asta eşti îngrijorată. Sunt doar surprinsă, atâta tot.

— Şi eu sunt surprinsă, răspunde râzând uşurată, ca o şcolăriță.

Ridic paharul, dorind să țin un toast. Unele lucruri ni se par invariabile. După flux vine refluxul, Kylie Minogue va arăta mereu de 18 ani, iar mama va fi mereu singură. Mă uluieşte faptul că până şi lucrurile invariabile se pot schimba.

— Vrei să vorbim despre el?

Stăm pe treptele din fața cabanei şi întrebarea mamei vine din senin. N-am menționat numele lui Mack deloc azi, am fost prinse în vârtejul revederii. Am mâncat pe săturate spaghete făcute de ea acasă şi aduse într-o caserolă bine împachetată. N-a fost singura mâncare pe care a adus-o. Tortul cu cafea pentru a serba cu întârziere ziua mea stă pe masă şi are deja două felii lipsă. Habar n-am cum a ajuns întreg din bucătăria mamei până la cabana Vidra, dar nu mă surprinde. Însă întrebarea ei da. Nu i-am vorbit niciodată despre Mack în alți termeni decât „americanul care mă încurcă”.

— Nu sunt prea multe de zis. A fost aici o vreme, acum nu mai e.

Îmi cuprinde umerii cu brațul şi mă înveleşte mai bine cu pătura.

— Cum e?

— Este…

Doamne, Mack este atât de multe…

— Este un fotograf genial şi un tată extraordinar. E puțin deprimat şi miroase ca briza mării în zori. Îi plac Red Sox şi Springsteen. Pe ceafă are o fâşie de piele mai deschisă la culoare de la cureaua aparatului foto, spun şi-mi duc mâinile la ceafă. Are în buzunar o bucată de cretă pe care i-am dat-o eu, iar în piept o fărâmă din inima mea.

Ridic degetul mare şi arătătorul să-i arăt spațiul minuscul pe care îl ocup la cinci mii de kilometri depărtare.

— Bea cafeaua fără zahăr şi nu poate sta într-un picior nici pe departe atât de mult cât pot eu. Are un ochi de-o culoare şi celălalt de altă culoare şi la ultima masă înainte de moarte ar vrea să mănânce la desert *cheesecake.*

Am închis ochii, amintindu-mi toate listele pe care le-am alcătuit împreună târziu în noapte.

— Şi pentru scurt timp m-a făcut să simt că am înghiţit o constelaţie.

Mama mă mângâie pe braţ, încercând să şi-l imagineze.

— Îţi aminteşti câinele vecinului nostru de când erai mică?

— Acelaşi tip de ochi, aprob.

Stăm una lângă cealaltă în noaptea tăcută de pe Salvation.

— Nu sunt mulţi cei care te pot face să simţi că ai înghiţit o constelaţie.

Îmi trec degetul mare peste cadranul ceasului.

— Ai simţit asta cu tata?

Râde blând, amintindu-şi.

— Cleo, mi-a luat mai mult de 25 de ani să pot ieşi măcar la o cafea cu un alt bărbat. Tatăl tău m-a făcut să simt că am înghiţit soarele.

Privesc către strălucitoarea Jupiter.

— Peste 25 de ani este un timp foarte îndelungat pentru a fi singură, îi răspund.

— Aşa este. Deşi, cu patru copii, nu prea am avut timp să fiu singură.

Nici nu-mi pot închipui cât de greu trebuie să-i fi fost la început. Mama e făcută dintr-un aliaj tare, se va încadra perfect în grupul nostru de tricotat.

— Şi Anthony? El unde se situează pe scara astronomică?

Mama mă priveşte în ochi.

— Nu ştiu încă. Mă face să mă simt că am înghiţit luna, poate.

— Şi chiar are gust de brânză? glumesc.

— De vin roşu bun şi mâncare italienească, până acum, râde ea.

Acum că am trecut de şocul iniţial, mă bucur să aud că Anthony a intrat în peisaj. Mama merită mai mult decât să-şi trăiască viaţa prin copii şi nepoţi.

— Mack m-a invitat la vernisajul expoziţiei lui de fotografie, peste două săptămâni, în Boston.

— Am văzut invitaţia pe frigider. Ar trebui să mergi.

O privesc surprinsă de directeţea ei.

— Aşa crezi?

— De ce nu? Ai trimis manuscrisul, pare un moment potrivit.

— Nu e vorba doar despre momentul potrivit, întreaga lui viaţă e acolo.

— Nu ți-ar fi trimis invitația dacă nu şi-ar fi dorit să mergi.

— Poate. Sau poate că a avut un moment de slăbiciune pe care deja îl regretă. Nu mi-a răspuns la mesajul de Anul Nou, dar până la urmă cineva trebuie să încheie conversația, nu-i aşa? E un moment bun să marchezi un final. Poate că şi-a regăsit fericirea în familie şi vrea să fim prieteni? Sau poate că se simte singur şi i-ar face bine să mă aibă în preajmă, dar care e prețul pentru mine, mamă? Sunt bine aici. Sunt bine chiar aici, îi spun arătând către golf.

Îmi ating fruntea cu degetele.

— Iar aici am găsit ceva magic. Nu sunt pregătită să renunț la asta pentru o şansă anemică la iubire.

— Înnorat, cu şanse de iubire, râde ea. Ca în film.

— Filmul era cu chiftele.

— Şi aşa ne-am întors la Anthony, mă priveşte jucăuşă, aşa cum nu cred că am mai văzut-o vreodată.

— O să mă străduiesc foarte tare să uit că ai spus asta, izbucnesc în râs, strâmbându-mă.

— Gândeşte-te bine dacă să mergi la Boston. Pe măsură ce îmbătrâneşti, regretele devin tot mai apăsătoare.

Aprob din cap. De când am primit invitația, m-am tot gândit la asta.

— Haide! E timpul să ne culcăm, îi zic.

— Şi eu mă bucur că ai venit aici, spune ea.

Mă bucur că înțelege cât de mult m-a schimbat Salvation Island. Iau paharele şi o urmez înăuntru, cu ochii la invitația de pe frigider, iar apoi stâng lumina.

— MACK —
SEARA PREMIEREI

26 februarie, Boston

Atât de mulți dintre cei care contează pentru mine au făcut efortul de a fi aici în seara asta. Susie şi băieții, Walt şi Marie, mama şi bunica, Daryl, cel mai bun prieten al meu, şi soția lui, Charlotte. Chipurile lor sunt faruri călăuzitoare prin mulțime, binevenite, alinându-mi neliniştea provocată de vernisaj.

— Sunt foarte mândru de tine, fiule.

Walt îmi strânge mâna şi mă bate încurajator pe umăr. Nu e genul care să poarte costum, dar în seara asta s-a străduit, probabil convins de Marie să-şi ia sacoul bleumarin.

— Am avut un profesor bun, îi răspund.

Strălucirea din ochii lui îmi spune că apreciază complimentul. Avem o relație bună, în general, chiar dacă pe alocuri mai apar şi momente stânjenitoare. Ştiu cât de greu le-a fost părinților lui Susie să proceseze destrămarea căsniciei singurei lor fiice; le sunt recunoscător că se află aici în seara asta, atât pentru băieți, cât şi pentru mine. Le transmite un mesaj bun despre fluiditatea familiei noastre faptul că, deşi lucrurile pot lua o altă formă, legătura dintre noi este de nedestrămat.

— Nate mi-a spus că te muți, zice Walt.

— Da, am vrut să am curte, pentru băieți.

Un loc care să nu-mi sece sufletul, mă gândesc.

— Ştii unde mă găseşti, dacă ai nevoie de ajutor, spune el.

— Mulțumesc, apreciez, îi răspund, încercând să-mi înghit nodul din gât.

Walt este cel care m-a învățat să țin în mână aparatul foto şi cel care m-a învățat cum să fiu tată, încă mă învață, chiar şi acum. Părinții lui Susie ştiu că a fost cu Robert şi probabil le-a spus că şi eu am fost cu cineva, dar şi-au propus să nu ne judece şi nici să nu ofere sfaturi necerute. Sunt pur şi simplu stabili, ceea ce e cel mai valoros lucru pe care ni l-ar putea oferi, când totul se destramă în jur. Susie se apropie de tatăl ei, frumoasă, într-o rochie simplă, neagră.

— Tata, ai pus monopol pe vedeta serii, râde ea, luându-l de braț pe Walt şi zâmbindu-mi timid.

Ca să fiu sincer, avem o relație ciudată după ce neam sărutat de Crăciun. S-a despărțit de Robert acum ceva timp şi ştiu că e dezamăgită că îmi caut o locuință permanentă. După revelion am făcut câteva ieşiri în familie, la film şi la zoo, dar n-aş putea să-mi definesc clar sentimentele şi nu ştiu ce simte ea. Fiecare decizie îi pune în prim-plan pe băieți. Ceea ce e bine pentru mine nu e neapărat bine pentru ei. E dificil să găsesc un echilibru. Şi trebuie să-l găsesc. Tata a greşit cu mine când eram copil şi m-a lăsat ca pe un puzzle neterminat, cu piese lipsă.

— Mack, cred că Phil te caută să-ți ții discursul.

Susie se îndepărtează cu Walt şi se întoarce să mă privească peste umăr.

— Baftă!

Ridică degetele încrucişate şi observ că poartă din nou verigheta. Îşi dă seama că observ şi ochii ei albaştri spun lucruri pe care nu le poate rosti în această încăpere aglomerată, cu tatăl ei alături.

— A venit toată lumea?

Phil aprobă din cap.

— În mare, da. Plus câțiva care au venit pentru băutura gratis, ca de fiecare dată.

Arunc o privire prin mulțime, căutând buclele întunecate şi rebele, dar nu le văd. Nu ştiu de ce m-am gândit că ar fi putut veni şi Cleo, nu mi-a spus că are de gând să vină. De fapt, nu mi-a spus nimic după mesajul de Anul Nou. Eu am păstrat tăcerea. Mi s-a părut că e cel mai onorabil lucru.

Daryl stă lângă mine în timp ce Phil face introducerea.

— Eşti gata să-ți ții discursul?

Bag mâna în buzunar să mă asigur că n-am uitat foaia, deşi ştiu că e acolo. Îmi aduc aminte că am mai stat lângă Daryl în ocazii demne de discurs, la nunta mea şi a lui. Phil se retrage şi îi iau locul. Le mulțumesc celor care m-au ajutat, enumerând câteva nume esențiale, iar apoi încep să mă bâlbâi, văzând că se deschide uşa şi cineva se strecoară printre ultimele rânduri, cu chipul ascuns în spatele unei umbrele. O femeie. Pauza mea îi face pe toți să se întoarcă, o clipă suspendată în timp, până coboară umbrela. Îmi dreg glasul, dezamăgit. Nu e Cleo. Îmi trec mâinile prin păr şi iau o gură de apă, uitându-mă din nou la discursul scris pe foaie. Nu mai par cuvintele potrivite, aşa că împăturesc foaia şi o bag în buzunarul de la sacou.

— Salvation e o insulă mică, o stâncă neospitalieră din Marea Irlandei, pe care n-o veți găsi în niciun ghid turistic. Nimeni nu ajunge acolo din

întâmplare şi asta o face specială. E însăşi definiția comunității şi este ținutul strămoşilor mei. Familia mamei mele, locul din poveştile pe care mi le-a spus bunica atunci când eram mic.

Fac o pauză şi le privesc pe amândouă aşezate pe o latură a încăperii. Mama, cu spatele drept şi mândră, bunica, uşor adusă de umeri şi senină.

— Mi-a povestit despre colinele stâncoase şi despre apele învolburate, despre epave şi comori ale piraților. Probabil că o parte dintre poveştile ei au fost inventate special pentru urechile nerăbdătoare ale unui băiețel, dar în anumite feluri au fost întru totul adevărate, pentru că simt că acolo am găsit ceva cu adevărat magic. Am încercat să surprind esența insulei pe film şi sunt incredibil de mândru de imaginile care atârnă pe pereți în seara asta. Dar este imposibil să surprind suflul sărat al aerului de mare când îți usucă buzele; cineva excepțional l-a comparat cu a bea diamante. O fotografie nu poate reda mirosul ce se ridică din pământ când păşeşti pe acele dealuri, un amestec unic de ozon, turbă şi istorie, de iarbă neagră sub tălpi şi de sol îmbogățit de sudoarea şi truda a generații de oameni care au muncit pământurile. N-am cunoscut niciodată oameni cu un simț mai puternic a ceea ce sunt sau un simț al apartenenței mai puternic. Sunt întruchiparea perfectă a cuvântului *clan* şi păşesc printre silabele frăției. Şi ale surorității, bineînțeles: femeile de pe insulă sunt războinice, adevărate împărătesc. Poate vă închipuiți că astfel de oameni sunt tribali, că îi exclud pe ceilalți, că-i privesc bănuitor pe toți străinii care le calcă țărmul, dar nu este aşa. Şi-au deschis brațele şi m-au primit. Muzica lor m-a răscolit, basmele lor, şi mai mult, iar bărbații… whisky-ul lor mi-a prăjit creierul.

Aştept să se potolească hohotele de râs.

— Tipul ăla de acolo, arăt către fotografia în mărime naturală cu Raff pe dig, cu pălăria peste un ochi, era întruchiparea a tot ce e extraordinar pe Salvation. Un povestitor, o inimă de leu, un familist. Loialitatea le curge prin vene. La fel ca prin venele mele şi ale fiilor mei.

Îmi ridic privirea, mândru să fac parte dintre descendenții insulei. Băieții stau ghemuiți la pieptul lui Susie.

— Timpul petrecut pe insulă m-a schimbat. Am plecat din Boston să-mi caut rădăcinile şi le-am găsit printre crucile de piatră din cimitirul insulei. Am descoperit plăcerea de a fi izolat, bucuria simplă a conversației, satisfacția de a face un foc de tabără. E un loc mult prea mic pentru a apărea pe majoritatea hărților, dar e ceva herculean în sufletele celor care au avut norocul să-l cunoască.

Mă uit prin încăpere şi ridic paharul.

— Pentru Salvation! Nu există loc cu nume mai potrivit.

— Eu sunt excepțională? mă întreabă Susie, rezemată de perete cu un pahar de vin aproape gol în mână.

Walt şi Marie au luat copiii la ei peste noapte şi tocmai le-am condus pe mama şi pe bunica la taxi. Acum galeria e goală, au mai rămas doar câțiva rătăciți, sperând că vor primi o ultimă băutură gratis. Mă gândesc la copii şi înghit în sec.

— Eşti o mamă excepțională.

Îmi pare rău că nu sunt mai generos cu vorbele, dar ea trece repede peste înțepătură şi începe să se plimbe printre fotografiile mele. O privesc cum se opreşte să-l studieze pe Raff, apoi continuă, până ajunge în fața unei imagini alb-negru a cabanei Vidra. Cleo stă pe trepte, cu o cană de cafea în mână şi un început de zâmbet pe buze. N-am vrut să includ prea multe fotografii cu ea, doar pe aceasta şi instantaneul făcut pe malul mării. Se plimba pe țărm, adunând scoici în pulover, cu o expresie de bucurie nereținută şi îndrăzneață, râzând spre obiectiv. O văd acum, cu privirea îndreptată către mine, şi îmi dau seama, mult prea târziu, că e o fotografie a momentului exact în care m-am îndrăgostit puțin. Susie o priveşte în tăcere, cu spatele la mine, ca să nu-i pot vedea expresia. N-am mai vorbit despre Cleo de când i-am spus că s-a terminat. Ca să fiu sincer, n-am mai vorbit despre mare lucru, dar nu e corect pentru niciunul din noi să păstrăm acest tipar.

— I-o pot citi în ochi. În felul în care te priveşte, spune ea şoptit.

— Nu le-am introdus în expoziție ca să te rănesc.

— Ne-am rănit unul pe celălalt. Te-am îndepărtat, dar nu m-am aşteptat să ajungi atât de departe, încât să te pierd pentru totdeauna.

— Acum sunt aici, îi răspund, dorindu-mi să purtăm această conversație în altă parte.

Oriunde în altă parte, undeva unde Raff nu-mi întâlneşte privirea pe sub borul pălăriei şi localnicii de pe insulă nu-şi ridică paharele în cinstea mea. Nu pot suporta s-o privesc pe Susie în timp ce Cleo dansează pe plajă în spatele umerilor ei rigizi. Aceste două lumi nu se pot suprapune.

— Dar aici vrei să fii?

Uneori da, alteori nu.

— Ştii că o să fiu mereu aici pentru copii. Şi pentru tine.

— Nu asta te-am întrebat, spune privind-o din nou pe Cleo. Ai întâlnit pe

cineva excepțional, Mack. Descrierea ta. Conexiunea dintre voi răzbate din fotografii ca un şoc electric. E imposibil de negat, şi dureroasă, şi sfâşietor de frumoasă.

Ochii i se umplu de lacrimi. Nu pot spune nimic care să nu înrăutățească situația.

— Te iubesc mult prea mult ca să te țin legat de mine.

— Şi eu te iubesc.

Întind mâna către ea, cu un nod în gât.

— *Eşti* excepțională, Susie.

Mă priveşte atent şi îmi mângâie uşor obrazul.

— Praf de cretă, spune.

— CLEO —
SUNT, ÎN MOD OFICIAL, UNA DINTRE FEMEILE DE PE INSULĂ

20 martie, Salvation Island

— Stai jos?

— Da, în vârful unui deal vântos, răspund, bătând din picior nerăbdătoare.

Am sunat-o pe Abbie, agenta mea literară de câteva săptămâni, de îndată ce am primit mesajul ei, care spunea „Sună-mă". E o bucurie să spun „agenta mea". O pomenesc în conversații ca o fată proaspăt logodită care își etalează inelul cu diamant.

— OK, aşa cum ştii, am trimis manuscrisul la edituri luni.

Îmi muşc buza, aşteptând. Am tot bătut țărmul în ultimele 48 de ore, închipuindu-mi editori londonezi care-mi citesc cartea. Abia m-am abținut să nu trimit mesaje în sticlă pe care să scriu „Vă rog, adorați-o!, care să plutească de pe țărmurile insulei până pe apele cenuşii ale Tamisei.

— A fost primită cu mare interes, Cleo. Am deja câteva oferte şi am aflat de alte două edituri interesate. O să se ajungă la licitație, trebuie să trimită ofertele finale până vineri, la finalul programului.

— Uau, râd încântată. Ia-mă uşor. Spui lucruri imposibile şi mă străduiesc să țin pasul.

— Bine, respiră adânc. O să se întâmple, Cleo. O să fii o autoare publicată.

Vocea ei răsună de entuziasm la final. Mă bucur că pare la fel de entuziasmată ca mine de cum s-au desfăşurat lucrurile. Simt că am pe cineva cu adevărat de partea mea.

— Vrei să ştii ce oferte am primit până acum sau vrei să aştepți până la finalul licitației?

Din astfel de întrebări sunt făcute visurile mele.

— Cred că prefer s-aştept.

— Bună alegere, spune şi apoi adaugă repede: dar ca să înțelegi despre ce vorbim, e o sumă de şase cifre.

Încremenesc. Reuşesc să-mi păstrez calmul îndeajuns de mult pentru a ne minuna împreună şi pentru a plănui să ne auzim din nou vineri după-

amiază, iar apoi închei conversația și privesc oceanul, cu inima gonindu-mi ca un tren. Cartea mea se vinde la licitație. Oare am înțeles corect? Da, sunt sigură. Cobor de pe stâncă și stau cu picioarele depărtate la nivelul umerilor și cu mâinile în șold. Dacă există un moment potrivit pentru postura de supererou, acesta este. Mă simt extraordinar.

Peste câteva ore, stau pe verandă, cu ultimul whisky al serii, un toast în miez de noapte pentru stele și pentru norocul meu. Nu-mi vine să cred că sunt aici de aproape șase luni. Am devenit oficial o femeie a insulei, cineva care știe când sunt fluxul și refluxul și căreia îi face plăcere să privească anotimpurile schimbându-se. Mi-e dor de viața mea din Londra? Din când în când, preț de cinci minute. Aici internetul e de rahat și am rămas fără dermatograf, dar, în afară de asta, insula câștigă detașat. Abbie, *agenta mea,* crede că să mă mut aici e lucrul cel mai nebunesc și cel mai cool pe care l-a auzit vreodată, mai ales având în vedere că am scris o carte despre o fată care fuge pe o insulă izolată pentru a se îndrăgosti de sine și care nu se mai întoarce niciodată acasă. I-am simțit uimirea când i-am spus ce m-a inspirat. Aproape că am putut auzi textul de prezentare scriindu-se singur.

A fost o zi senină, dar la noapte se anunță ninsoare, așa că mi-am făcut provizii, pregătită să stau la adăpost câteva zile. Am o speranță copilărească de-a mă trezi cu prima zăpadă pe insulă.

— Noapte bună, Salvation! ridic paharul. Ne vedem dimineață.

Beau ultima gură de whisky și intru în casă.

Ceva mă trezește înainte de răsărit, un zgomot. Cred că se aud bucățile de lemn aruncate de valuri pe plajă. În semiîntuneric, iau telefonul și văd că e abia ora șase. Sunt în acel tărâm minunat dintre a adormi din nou și a mă ridica din pat să mă uit pe geam, să văd dacă a început deja să ningă. Nu pot rezista impulsului de a-mi lăsa pleoapele să alunece. E cald și încântător de confortabil, iar apoi deschid din nou ochii brusc și rămân perfect nemișcată pentru că cineva bate la ușă. Nu este genul de ciocănit alarmant. Mai degrabă, un ciocănit ușor, întrebător. Mă ridic, îmi pun cizmele și pătura pe umeri, îndreptându-mă spre ușă să trag zăvorul.

— Imediat! Vin acum!

Mă gândesc că e Barney, trimis de Delta să mă roage să aștept viscolul la birt, sau Cameron aducând provizii suplimentare la insistențele lui Brianne. Sunt pe punctul de a deschide ușa, dar mă opresc și-mi țin respirația pentru că aud muzică. Degetele mi se opresc pe zăvor. Bruce Springsteen cântă la muzicuță. Închid ochii preț de o secundă și ascult, cu fruntea lipită de ușă,

cu degetele acoperindu-mi un început de zâmbet. Apoi deschid uşa lent, ştiind că n-o să-l găsesc pe Barney sau pe Cameron pe verandă.

— Mack.

— N-ai venit la expoziție.

Scoate din haină un album foto mare, negru şi mi-l oferă.

— Aşa că am adus expoziția la tine.

— Ai bătut cinci mii de kilometri să-mi dai asta?

Zâmbeşte, cu ochii lui frumoşi şi stranii şi atât de blânzi.

— N-am prea putut să dorm în ultima vreme.

Sunt copleşită de sosirea lui neaşteptată, de uşurarea care-mi curge prin vene pentru că mă aflu din nou pe orbita lui. Fulgi de zăpadă narnieni se aştern în jurul cabanei, topindu-se pe haina lui roşie imensă.

— Cum… când?

Nu pot formula întrebările care clocotesc în spatele bucuriei mele năucitoare, absolute. Vreau să mă ghemuiesc în brațele lui, să-l trag înăuntru, în căldura patului, dar nu fac niciunul dintre aceste lucruri, pentru că încă nu ştiu ce se întâmplă. Pun albumul jos, îmi strâng pătura în jurul umerilor şi mă sprijin de tocul uşii.

— Ce te-a ținut treaz?

— A… Cred că ceasul meu nu merge bine. L-am potrivit după ora insulei să ştiu cât e ceasul acolo unde eşti, spune el, trecându-şi degetele prin părul umed.

Îmi las privirea în pământ. Doamne, Mack Sullivan, cât de bine ştii să dai o replică.

— Cleo, viața mea e complicată şi haotică, dar timpul petrecut împreună m-a schimbat. Susie m-a sărutat de Crăciun şi n-am putut să-i răspund pentru că-mi doream să fii tu acolo.

Îl ascult, lăsându-i vorbele să deschidă uşi pe care le-am ferecat pentru propria linişte. M-am străduit să mă conving că n-o să-l mai văd niciodată, că şi-a regăsit drumul către viața pe care o lăsase în urmă, că viața mea trebuie să meargă înainte fără el.

— O persoană excepțională mi-a spus acum ceva timp că inima mea nu se pricepe să înțeleagă directive. Dar cred că acum a primit una, spune el.

Aprob din cap, sorbindu-i din ochi chipul, pentru că mi-a lipsit mai mult decât am crezut că e posibil.

— Şi ce spunea directiva?

— Spunea să călătoresc cinci mii de kilometri şi să te invit la dans pe

Springsteen aici pe verandă, pentru că meriți o iubire demnă de gesturi mărețe.

Priveşte peste umăr.

— Serios, acum, am comandat chiar şi zăpadă, Cleo. Îți dai seama cât de greu e?

Mă ia de mână.

— Ştii, trebuie să fiu, vreau să fiu acolo unde sunt copiii mei până când nu mai au la fel de mare nevoie de mine, dar să vin aici, să te întâlnesc… m-ai răvăşit.

Mă trage şi mai aproape de el.

— Vrei să vii la Boston? Nu permanent, dar măcar din când în când? Iar eu voi veni la tine de câte ori voi putea, oriunde te-ai afla. Putem trăi sute de vacanțe cu poveşti de dragoste.

Nici nu-şi închipuie cât de perfect sună toate astea pentru mine. După tot ce-am descoperit despre mine însămi, dacă mi-ar fi cerut să mă pliez întru totul pe lumea lui complicată, nu cred c-aş fi putut-o face. Dar nu mi-a cerut asta, pentru că nu este genul acela de bărbat. Este acest gen de bărbat, care înțelege cât de mult am ajuns să-mi prețuiesc libertatea şi solitudinea, că povestea mea pe insulă încă are capitole nescrise.

— Chiar mi-ar plăcea să văd acel turn meteo, îi răspund.

Uşurarea îi relaxează chipul şi îmi dau seama cât de emoționat era, că nu i-a fost simplu să vină aici şi să pună cărțile pe masă. Ne privim în tăcere preț de câteva bătăi de inimă, iar apoi porneşte din nou melodia lui Springsteen şi mă strânge de mână.

— Dansează cu mine!

Simt că mă îneacă lacrimile, mă ia în brațe şi mă învăluie în căldura jachetei lui roşii uriaşe, în familiaritatea brațelor sale. Îmi lipesc obrazul de pieptul lui în timp ce Bruce continuă să cânte la muzicuță, lacrimile îmi curg pe obraz şi privesc plaja acoperită de zăpadă, amintindu-mi de ultima oară când am dansat aşa. Nu ştiu ce ne rezervă viitorul mie şi americanului meu complicat. Nu ştiu dacă va putea vreodată să stea într-un picior îndeajuns de mult pentru a fi flamingoul meu, dar mă bucur că sunt atâtea pagini goale care aşteaptă să fie umplute. Însă asta e o poveste pentru altă dată, pentru că acum, pe Salvation, această clipă ca într-un glob de sticlă cu zăpadă este tot ce poate oferi mai bun viața.

— PESTE 18 LUNI —
WOMEN TODAY

Articol despre **dating** *online*
de Cleo Wilde, editor invitat

Bună,

Vă amintiți de mine, vânătoarea de flamingo care a plecat să se căsătorească cu ea însăşi pe o insulă izolată şi nu s-a mai întors acasă niciodată? Au trecut 18 luni de la ultimul meu articol şi simt că fiecare celulă din corpul meu a fost reprogramată. Oare mi-am găsit pasărea flamingo? Cititorule, am găsit mai mult de-atât. Mi-am găsit stolul.

În toți anii în care am scris despre *dating,* am făcut din găsirea dragostei misiunea mea primordială, fiecare întâlnire fiind un cocktail de speranță, aşteptări, dezamăgire şi disperare. De-a lungul anilor am băut sute de astfel de cocktailuri şi nu m-am ales decât cu o sacoşă plină de umbreluțe colorate şi cu o inimă frântă. Am crezut că e un joc al cifrelor, statistica promitea că, dacă voi continua să arunc zarul iubirii, în cele din urmă voi câştiga. Dar am greşit. N-aveam cum să câştig astfel, pentru că, deşi îmi lipsea ceva esențial din viață, nu era un partener. Se spune că ai un al doilea creier în viscere şi, deşi am încercat să le înec cu toate acele cocktailuri nepotrivite, viscerele mele ştiau că trăiesc viața greşită. Au încercat să mi-o spună, dar nu le puteam auzi în haosul de zi cu zi în care mă înconjurasem. Iar apoi am ajuns aici, pe această insulă, şi încet-încet am început să ascult. O sugestie şoptită de-a mă schimba, o siguranță sâcâitoare, o uşurare eliberatoare. Sunt copilul care rămânea să o ajute pe bibliotecara de la şcoală să scoată cărțile din cutii, răsfoindu-le să le simt mirosul. Sunt adolescenta care dormea cu laptopul verde lângă pernă în fiecare noapte. Iar acum am crescut şi sunt o romancieră, transformând cuvintele în lumi, trăind viața pentru care am fost sortită. Încă pe insula mea. Încă la cabană. Acum este a mea, de parcă a fost mereu aici, aşteptându-mă s-o găsesc.

Ce urmează să fac acum? Să beau cafea pe verandă şi să privesc

stelele. Americanul (vi-l amintiți? Jacheta roşie imensă şi lanterna frontală?) trebuie să ajungă aici peste câteva zile, absorb spațiul şi liniştea înainte să se aşeze lângă mine pe trepte fără vreo linie trasată cu creta.

Ce-o să fac după ce pleacă? Probabil cam acelaşi lucru, până când va veni vremea să ridic ancora şi să desfac velele către o altă direcție.

Mulțumesc, Emma Watson. Mulțumesc, Bruce Springsteen. Amândoi mi-ați schimbat viața mai mult decât veți şti vreodată.

Îmi las instinctul să-mi fie busolă şi să mă ducă acasă. Ascultați-vă şi voi instinctul!

Pupici, Cleo

Nota redacției: Romanul de debut al lui Cleo Wilder, *Către preaiubitul meu sine,* poate fi găsit în toate librăriile începând de joi.

Mulțumiri

Îi mulțumesc editorului meu excepțional, Katy Loftus.

Mulțumesc şi lui Vikki Moynes pentru sprijinul generos şi ajutorul editorial. Sunt foarte norocoasă să fiu înconjurată de oameni strălucițI – mulțumesc Harriet Bourton, Georgia Taylor, Ellie Hudson, Leah Boulton, Karen Whitlock şi tuturor celor de la Penguin UK, în special formidabilei echipe pentru Drepturi de autor.

Un mare mulțumesc editorului meu american, Hilary Teeman, o adevărată putere, pentru ajutorul, sfaturile şi încurajările ei neprețuite. Recunoştință şi față de Caroline Weishuhn şi tuturor celor de la Ballantine; sunt atât de încântată să continui această călătorie cu voi.

Mulțumesc agentului meu minune Nelle Andrew pentru mâna ta neclintită pe volan; iată multe alte aventuri pe marea liberă publicistică.

Familia mea este totul pentru mine, vă iubesc pe toți pentru totdeauna.

Mă întorc adesea la prietenii mei de pe Facebook când sunt blocată, aşa că vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit şi mi-ați răspuns la cele mai puțin probabile întrebări!

Pentru Maya şi Sally, prietenii mei scriitori şi celor care înțeleg pasiunea mea pentru chipsurile pentru micul dejun – vă iubesc pe amândoi.

Surorilor mele din Bob-land – aproape douăzeci de ani împreună! Suntem cu siguranță cel mai bun grup de internet din jur.

Nu în ultimul rând, un milion de mulțumiri cititorilor mei, sunt cu adevărat îndatorată.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

Cleo este o tânără jurnalistă de succes care are o rubrică permanentă pentru prestigioasa revistă online *Women Today*, dar şi o mare problemă: a cam intrat în pană de idei. Aşa că acceptă, la insistenţele şefei sale, să plece într-un concediu pe o insuliţă irlandeză (aproape) sălbatică. Acolo, ar trebui să se răsfeţe într-o cabană de lux, să prindă puteri, să se regăsească şi să-şi redescopere forţa creatoare.

Mack abia aşteaptă să scape de tumultul din Boston şi să aibă parte de câteva zile de liniște, pace și singurătate pe Salvation Island, unde speră să afle mai multe despre istoria familiei lui. Poate că trecutul îl va ajuta să își recapete echilibrul și să își refacă viața.

Din păcate, s-a produs o încurcătură cu rezervările celor doi, aşa că, în loc de singurătate, tinerii se trezesc captivi într-o cabană cu un singur dormitor, pe o insulă nu foarte primitoare, până la sosirea următorului feribot care-i poate duce înapoi în mijlocul civilizaţiei. Numai că, pe măsură ce petrec timp împreună, cei doi descoperă că, uneori, ceea ce părea un dezastru poate să se transforme într-o minune…

NEMIRA

Magic FM
always great music

eBook
audio tribe

virtual project

{1} Robert Pattinson, actor britanic care a interpretat rolul principal din seria de filme cu vampiri *Twilight* (n. tr.).

{2} „Insula Salvării” (engl.) (n. tr.).

{3} Serie de filme despre box care îl au în rolul principal pe Sylvester Stallone (n. red.).

{4} Actrița a trebuit să se radă în cap pentru rolul din seria de filme *Alien* (n. red.).

{5} „Doamnelor singure, eu sunt Beyoncé” (engl.) (n. red.).

{6} Trimitere la piesa „Single Ladies”, interpretată de Beyoncé şi câştigătoare a trei premii Grammy (n. red.).

{7} Producător de televiziune cunoscut în Marea Britanie şi Statele Unite pentru rolul său de judecător în emisiuni precum *Pop Idol, The X Factor, Britain's Got Talent* şi *American Idol* (n. red.).

{8} „Scuze” (engl.) (n. red.).

{9} Personaj din seria *Războiul Stelelor* (n. red.).

{10} Film american al cărui personaj principal interpretat de Jason Momoa este jumătate om, jumătate creatură a mării. El are misiunea de a opri un război între lumea oceanelor şi cea a uscatului (n. red.).

{11} Serial britanic produs de BBC şi lansat în 1985, care urmăreşte viața de zi cu zi a locuitorilor din cartierul fictiv Walford, din zona East End a Londrei (n. red.).

{12} Actrița Gwyneth Paltrow şi solistul trupei Coldplay, Chris Martin, au fost căsătoriți timp de zece ani, iar în 2014, când şi-au anunțat despărțirea, au declarat că vor rămâne prieteni (n. red.).

virtual-project.eu

„O poveste fermecător de romantică!"

Sophie Cousens, autoarea bestsellerului
Anul viitor pe vremea asta

O noapte pe insulă

DAMEN TANGO

Autoarea bestsellerelor internaționale
O zi de decembrie &
Cele două vieți ale Lydiei Bird

JOSIE SILVER

O cabană. Doi călători.
Începutul unei romantice povești de dragoste.

NEMIRA